MARY BALOGH

Autoarea bestsellerului
PREȚUL NESOCOTINȚEI

Mai mult decît amantă

MARY BALOGH
Mai mult decât amantă

Traducere: Lidia Grădinaru
EDITURA ORIZONTURI
I.S.B.N.: 973 – 9342 – 63 – 9

MORE THAN A MISTRESS
2000 by Mary Balogh

Coperta IV:

MAI MULT DECÂT AMANTĂ, cel mai recent roman al faimoasei scriitoare Mary Balogh, înfăţişează lumea înaltei societăţi britanice în perioada Regenţei, o epocă în care, la adăpostul convenţiilor, înfloreau intrigile şi scandalurile.

Jocelyn Dudley, duce de Tresham – protagonistul cărţii de faţă – este un răsfăţat al sorţii, soţul la care visează orice tânără aristocrată. Însă căsătoria reprezintă ultima dintre preocupările sale, fiind un burlac convins, ce susţine că dragostea este pentru proşti.

Totul se va schimba când frumoasa Jane intră intempestiv în viaţa lui, înfrângându-i orgoliul şi subjugându-l. Treptat, cei doi realizează că sunt uniţi printr-o pasiune tulburătoare, căreia nu îi pot rezista. Trufaşul duce ajunge să-şi deschidă sufletul în faţa ei, mărturisindu-i cele mai intime taine, lucruri pe care nu le dezvăluise nimănui vreodată. Dar intuiţia îndrăgostitului îi şopteşte că iubita lui ascunde secrete primejdioase.

Şi, din păcate, se va dovedi că temerile lui erau cât se poate de întemeiate…

Capitolul 1

Cei doi domni care erau în cămăşi în ciuda frigului pătrunzător al dimineţii de primăvară erau pe cale să-şi zboare creierii unul altuia. Sau cel puţin încercau s-o facă. Stăteau în picioare pe o fâşie de gazon umezit de rouă într-un loc izolat din Hyde Park din Londra, fiecare privind în altă direcţie, fiecare ignorând existenţa celuilalt până când ar fi venit momentul să ţintească şi să tragă mortal.

Totuşi, nu erau singuri, acesta fiind un duel de onoare în care trebuia respectată procedura cuvenită. Mănuşa fusese aruncată, chiar dacă nu efectiv, iar provocatorul şi cel provocat ajunseseră spre întâlnirea din această dimineaţă prin intermediul secunzilor lor. Ambii secunzi erau acum de faţă, precum şi un chirurg şi un grup de spectatori interesaţi, toţi bărbaţi, care se sculaseră devreme – sau nici nu apucaseră să se culce după chefurile din noaptea precedentă – doar din plăcerea de a-i urmări pe doi dintre pairii lor încercând să pună punct existenţei celuilalt.

Unul dintre duelişti, provocatorul, cel mai scund şi mai îndesat dintre cei doi, bătu din picioarele încălţate în cizme, îndoindu-şi degetele şi lingându-şi buzele uscate cu o limbă şi mai uscată. Era aproape la fel de alb la faţă precum cămaşa lui.

— Da, poţi să-l întrebi, îi spuse el secundului său printre dinţii pe care încerca zadarnic să-i împiedice să clănţăne. Nu că o va şi face, reţine, dar în astfel de probleme trebuie păstrată decenţa.

Secundul lui plecă de îndată să discute cu omologul său care, la rândul lui, se apropie de celălalt duelist. Domnul acela înalt, elegant era avantajat de faptul că era fără haină. Cămaşa albă îi reliefa muşchii puternici ai braţelor, umerilor şi pieptului, în timp ce pantalonii mulaţi şi cizmele înalte îi accentuau pe cei ai picioarelor lungi. În timp ce întreţinea o conversaţie degajată cu prietenii săi, îşi netezea nonşalant manşetele de dantelă peste dosul mâinilor cu degetele lungi, bine întreţinute.

— Oliver tremură ca o frunză într-o adiere puternică, remarcă

baronul Pottier, cu monoclul la ochi. N-ar nimeri de la treizeci de paşi latura mare a unei catedrale, Tresham.

— Şi îi mai şi clănţăne dinţii ca nişte copite pe caldarâm, adăugă vicontele Kimble.

— Chiar intenţionezi să-l omori, Tresham? întrebă tânărul domn Maddox, atrăgându-şi o privire rece, arogantă din partea duelistului.

— Asta-i natura duelurilor, nu-i aşa? răspunse el.

— După aceea micul dejun la White’s, Tresh? sugeră vicontele Kimble. Şi mai apoi Tattersall’s? Am pus ochii pe o nouă pereche de suri potriviţi pentru cabrioleta mea.

— De îndată ce se termină această mică problemă. Însă atenţia duelistului fu abătută de la netezirea manşetelor şi de la conversaţie de apropierea secundului său. Ei bine, Conan? întrebă el cu o notă de nerăbdare în glas. Există vreun motiv întemeiat pentru această întârziere? Trebuie să mărturisesc că abia aştept să iau micul dejun.

Sir Conan Brougham era obişnuit cu sângele rece al celuilalt. Îi fusese secund în trei dueluri anterioare şi, după fiecare, prietenul său dăduse gata un mic dejun copios, nevătămat şi absolut sigur pe sine, de parcă în dimineaţa respectivă nu fusese angajat în nimic mai periculos decât o plimbare călare prin parc.

— Lordul Oliver este pregătit să accepte o scuză formulată corespunzător, spuse el.

Cunoştinţele lor scoaseră nişte zgomote batjocoritoare.

Ochii de un căprui atât de închis încât mulţi oameni îl confundau cu negru priviră fără să clipească în cei ai lui Sir Conan. Faţa îngustă, frumoasă şi arogantă a posesorului lor era lipsită de expresie, cu excepţia unei sprâncene uşor ridicate.

— M-a provocat pentru că i-am pus coarne, dar este dispus să rezolve problema printr-o simplă scuză? spuse el. Trebuie să exprim clar răspunsul meu? Mai era nevoie să mă consulţi?

— S-ar putea să merite să te gândeşti la propunere, îl sfătui prietenul său. Nu mi-aş fi făcut treaba cum trebuie dacă nu te-aş fi

sfătuit în sensul ăsta, Tresham. Oliver trage binişor.

— Atunci lasă-l s-o dovedească omorându-mă, spuse nepăsător duelistul. Şi s-o facă în câteva minute, nu în câteva ore, dragă prietene. Spectatorii dau semne evidente de plictiseală.

Sir Conan clătină din cap, ridică din umeri şi plecă să-l informeze pe vicontele Russell, secundul lordului Oliver, că Alteţa sa, ducele de Tresham, nu recunoaşte necesitatea vreunei scuze din partea lordului Oliver.

Nu mai rămânea decât să se treacă la treabă. Vicontele Russell, mai ales, era nerăbdător ca întâlnirea să ia sfârşit.

Hyde Park, chiar şi în acest colţ retras, era un loc prea public pentru desfăşurarea unui duel, ilegal cum erau asemenea întâlniri. Wimbledon Common, locul de întâlnire mai obişnuit pentru chestiunile de onoare, ar fi fost mai sigur, însă prietenul său insistase asupra parcului.

Pistoalele fuseseră încărcate şi inspectate cu grijă de ambii secunzi. În timp ce spectatorii amuţiră în aşteptare, fiecare protagonist luă o armă fără să se uite la celălalt. Îşi ocupară poziţiile spate în spate şi, la semnalul prestabilit, făcură numărul regulamentar de paşi înainte să se întoarcă. Ochiră cu grijă, fiecare stând într-o parte, aşa încât să-i ofere celuilalt o ţintă cât mai îngustă cu putinţă. Aşteptară ca vicontele Russell să coboare batista albă, pe care o ţinea la vedere, pentru a semnala „Foc!“

Tăcerea deveni aproape tangibilă.

Apoi, două lucruri se întâmplară aproape concomitent.

Batista fu lăsată să cadă.

Şi cineva ţipă strident.

— Stop! se auzi glasul. Stop.

Era un glas de femeie şi venea din direcţia unui pâlc de copaci aflat la o oarecare distanţă. Un zumzet de indignare se auzi dinspre spectatori, care păstraseră tăcerea şi nemişcarea corespunzătoare pentru ca atenţia protagoniştilor să nu fie abătută de la scopul întâlnirii.

Ducele de Tresham, uimit şi furios, lăsă în jos braţul drept şi

se întoarse cu ochi scăpărători în direcţia persoanei care îndrăznise să întrerupă o astfel de întâlnire, într-un asemenea moment…

Lordul Oliver, care şi el ezitase o clipă, îşi reveni repede, îşi corectă ţinta şi trase.

Femeia ţipă.

Alteţa sa nu căzu. La prima vedere părea că nici nu fusese atins. Însă pe gambă apăru o pată de un roşu aprins, la vreo trei sau patru centimetri deasupra cizmei de piele perfect lustruită, ca pictată pe neaşteptate de o mână invizibilă cu o lungă tuşă de penel.

— Ruşine! strigă de pe margine baronul Pottier. Ruşine, Oliver!

Glasului său li se alăturară şi altele, toate condamnându-l pe bărbatul care profitase necinstit de neatenţia adversarului său.

Sir Conan porni spre duce în timp ce pata stacojie se întindea, iar chirurgul se apleca asupra genţii lui. Însă Alteţa sa ridică mâna stângă într-un gest ferm de oprire, după care înălţă din nou braţul drept şi ţinti. Braţul lui nu tremură. Faţa lui rămase lipsită de expresie, cu excepţia intensei concentrări a ochilor mijiţi, aţintiţi asupra adversarului, căruia nu-i mai rămăsese decât să stea şi să-şi aştepte moartea.

Spre lauda lui, lordul Oliver rămase perfect nemişcat, deşi mâna în care ţinea pistolul tremura vizibil.

Spectatorii amuţiră din nou. La fel şi femeia neidentificată. Se instală o atmosferă de tensiune aproape insuportabilă.

Apoi, ducele de Tresham, aşa cum făcuse la fiecare duel precedent în care fusese implicat, îndoi braţul din cot şi trase în aer.

Pata roşie de pe pantalonii lui se întindea rapid în cercuri concentrice.

Îi trebuise o voinţă de fier să rămână în picioare când mii de ace păreau să-i explodeze în picior. Dar cu toate că era furios pe lordul Oliver că trăsese când orice gentleman adevărat ar fi

aşteptat ca duelul să fie reorganizat, Jocelyn Dudley, duce de Tresham, nu avusese nicio intenţie să-l omoare sau măcar să-l rănească. Numai să-l facă să transpire puţin sau să-i dea timp să-şi vadă viaţa trecând fulgerător prin faţa ochilor şi să se întrebe dacă asta avea să fie singura ocazie când ducele, renumit pentru împuşcătura lui mortală, dar şi cunoscut ca un om care îşi irosea dispreţuitor glonţul în aer în timpul duelurilor, va acţiona contrar obiceiului.

La vremea când terminase şi aruncase pistolul în iarba umedă, miile de ace puseseră stăpânire pe toată fiinţa lui. Se simţea precum personificarea chinului şi rămase drept numai pentru că mai degrabă l-ar fi luat naiba decât să-i dea lui Oliver satisfacţia să poată afirma că îl doborâse.

Şi era încă supărat. Un eufemism. Era turbat de o furie care ar fi putut fi îndreptată împotriva lui Oliver dacă n-ar fi existat o ţintă mai evidentă.

Întoarse capul şi se uită mijind ochii spre locul de la marginea pâlcului de copaci unde stătuse ea cu câteva clipe în urmă, ţipând ca o zână prevestitoare de moarte. O servitoare care îndeplinea o însărcinare matinală, un comision fără îndoială, şi care uitase una din regulile principale ale slujbei sale – că trebuia să-şi vadă de treburile ei şi să-i lase pe superiorii săi să-şi vadă de ale lor. O fată căreia trebuia să i se dea o lecţie pe care să nu o uite niciodată. Ea era încă acolo, holbându-se ca paralizată de groază, cu ambele mâini la gură, deşi nu mai mieuna strident. Păcat că era femeie, i-ar fi făcut o mare plăcere să-i altoiască dosul cu biciuşca înainte să fie dus de acolo pentru a i se îngriji piciorul.

Trecuseră numai câteva clipe de când trăsese şi aruncase pistolul. Atât Brougham, cât şi chirurgul se apropiau grăbiţi de ei. Spectatorii fremătau de emoţie.

— Pe legea mea, bine lucrat, Tresh! strigă vicontele Kimble. Ţi-ai fi murdărit glonţul trăgând în nemernic!

Jocelyn ridică din nou mâna stângă fără să-şi ia ochii de la femeia de lângă copaci. Cu dreapta, îi făcu imperios semn să se

apropie.

Dacă ar fi fost deşteaptă, s-ar fi întors şi ar fi rupt-o la fugă. El nu era în situaţia de a se lua după ea şi se îndoia că cineva dintre cei prezenţi ar fi fost interesat să plece în numele lui în urmărirea unei fâţe de servitoare neatrăgătoare, îmbrăcată în cenuşiu.

Nu era deşteaptă. Făcu câţiva paşi ezitanţi spre el, apoi alergă restul drumului până ajunse să stea aproape bombeu la bombeu cu el.

— Prostule! strigă ea mânioasă, neţinând seama de locul ei pe scara socială şi de consecinţele unei astfel de atitudini faţă de un pair al regatului. Ai făcut un lucru absolut tâmpit! N-ai mai mult respect pentru viaţa ta decât să te implici într-un duel prostesc? Iar acum ai fost rănit. Ar trebui să spun să-ţi fie învăţătură de minte.

Miji şi mai tare ochii ignorând hotărât durerea care zvâcnea în picior şi apropiata imposibilitate de a se mai putea sprijini pe el.

— Linişte, fato! porunci el sec. Dacă muream aici în dimineaţa asta, mai mult ca sigur ai fi fost spânzurată pentru omor. N-ai mai mult respect pentru viaţa ta decât să te bagi unde nu-ţi fierbe oala?

Obrajii ei erau aprinşi de mânie. La vorbele lui, păli, şi se uită la el cu ochii mari şi buzele strânse cu îndârjire.

— Tresham, spuse din apropiere Sir Conan, mai bine ne-am îngriji de piciorul tău, bătrâne. Pierzi sânge. Lasă-mă să te duc cu Kimble până la pătura întinsă de chirurg.

— Să mă duci? Jocelyn râse dispreţuitor. Nu-şi luase ochii de la servitoare. Tu, fată. Dă-mi umărul.

— Tresham… începu Sir Conan exasperat.

— Sunt în drum spre lucru, spuse fata. Dacă nu mă grăbesc, am să întârzii.

Dar Jocelyn pusese deja stăpânire pe umărul ei. Se lăsă greu pe el, mai greu decât avusese de gând. Se puse în cele din urmă în mişcare, mutându-şi greutatea de pe piciorul rănit pe celălalt, şi descoperi că durerea de până acum fusese o nimica toată.

— Tu eşti cauza acestui necaz, fată, spuse el mohorât, făcând

un pas ezitant spre chirurgul care părea dintr-o dată la o distanţă imposibil de parcurs. Pentru Dumnezeu, ai să mă ajuţi şi ai să-ţi ţii limba afurisită.

Lordul Oliver îşi punea din nou vesta şi haina, în vreme ce vicontele Russell recuperă pistolul din iarbă, după ce îl pusese bine pe cel al lordului.

— Mai bine ţi-ai înghiţi limba şi i-ai lăsa pe prietenii tăi să te care, spuse fata.

Umărul ei nu se înclină sub greutatea lui. Era destul de înaltă şi subţire, dar nu plăpândă. Nu încăpea îndoială că era obişnuită cu palmele şi bătăile pentru obrăznicie. El nu mai auzise niciodată aşa ceva de la o servitoare.

Când ajunse la pătura întinsă pe iarbă sub un stejar, era aproape leşinat.

— Întinde-te, Alteţă, să văd care e stricăciunea. Trebuie să mărturisesc că nu-mi place locul în care e rana aia. Nici cât sânge a curs. Aş spune că va trebui să-ţi tai piciorul.

Vorbea de parcă era un bărbier care descoperise un smoc de păr care nu se armoniza cu restul bărbii. Era un chirurg militar în rezervă, adus de lordul Oliver. Probabil că luarea de sânge şi amputarea erau răspunsul lui la toate suferinţele fizice.

Jocelyn înjură elocvent.

— Nu ai de unde să ştii dintr-o singură privire, ca să faci aşa o afirmaţie îngrozitoare, interveni fata, îndrăzneaţă, adresându-se chirurgului.

— Conan, spuse Jocelyn, strângând zdravăn din dinţi în încercarea de a-şi controla durerea, adu-mi calul.

Un cor de proteste veni de la prietenii care se adunaseră în jurul lui.

— Calul? E nebun ca întotdeauna.

— Am caleaşca aici, Tresham. Mergi cu ea. Mă duc să spun să o aducă.

— Rămâi unde eşti, Brougham. Nu e în toate minţile.

— Bravo ţie, Tresham. Le-ai arătat din ce eşti făcut, bătrâne.

— Aduceţi-mi afurisitul ăla de cal! spuse printre dinţi Jocelyn. Strângea cu toată puterea umărul feţei.

— Am să întârzii mult, bombăni ea. Sigur că am să-mi pierd slujba.

— Să-ţi fie învăţătură de minte, spuse Jocelyn, replicând chiar cu vorbele ei, cu glasul lipsit de orice simpatie, în timp ce prietenul său se îndepărta pentru a-i aduce calul, iar chirurgul se lansa într-un protest.

— Linişte, domnule! îi ordonă Jocelyn. Am să pun să fie chemat la Dudley House chirurgul meu. El va avea mai multă grijă de viitorul lui decât să sugereze amputarea piciorului. Ajută-mă până la cal, fată.

Dar lordul Oliver apăru în faţa lui înainte să apuce să se îndepărteze.

— Nu sunt satisfăcut, trebuia să te cunosc, Tresham, spuse el gâfâind şi tremurând de parcă el era cel rănit. Fără îndoială, te vei folosi de momentul de zăpăceală cu fata ca să arunci dezonoare asupra numelui meu. Şi toată lumea va râde de mine când se va şti că ai tras dispreţuitor în aer.

— Prin urmare ai fi preferat să fii mort?

În momentul acela anume, lui Jocelyn moartea i se părea o stare de dorit. Avea să-şi piardă cunoştinţa dacă nu se concentra cu toate puterile.

— Pe viitor să nu te mai apropii de soţia mea dacă-ţi cunoşti interesele, spuse lordul Oliver. Data viitoare s-ar putea să nu-ţi mai acord cinstea unei provocări. S-ar putea să te împuşc ca pe un câine, ceea ce şi eşti.

Se depărtă cu paşi mari fără să aştepte răspuns, în timp ce un alt cor de „Ruşine!” veni de la galerie, dintre membrii căreia unii erau neîndoielnic dezamăgiţi că nu îl vor mai vedea pe chirurg practicându-şi meseria pe iarba din Hyde Park.

— Calul, fată. Jocelyn încleştă din nou mâna pe umărul ei şi străbătu cei câţiva paşi până la Cavalier, pe care Conan îl ţinea de căpăstru.

Încălecatul fu o sarcină chinuitoare şi ar fi fost de-a dreptul imposibilă de n-ar fi fost în joc mândria lui, şi dacă n-ar fi fost ajutat de prietena sa tăcută, dar dezaprobatoare. Jocelyn era uimit că o rană atât de mică putea provoca un asemenea chin. Iar perspectiva era şi mai rea. Glonţul rămăsese înfipt în gambă. Şi în ciuda spuselor chirurgului, nu era foarte convins că piciorul putea fi salvat. Strânse din dinţi şi lua frâul din mâinile lui Conan.

— Te însoţesc, Tresham, spuse scurt şi aspru prietenul său. Idiotul naibii!

— Eu am să merg de cealaltă parte, se oferi vesel vicontele Kimble. În felul ăsta o să fie cineva să te prindă indiferent în ce parte ai să alegi să te prăbuşeşti. Bine lucrat, Tresh, bătrâne! L-ai pus la punct aşa cum trebuie pe măcelarul ăla bătrân.

Servitoarea rămase uitându-se în sus la Jocelyn.

— Trebuie că am întârziat cel puţin o jumătate de oră, spuse ea. Şi asta numai din cauza voastră şi a gâlcevei voastre prosteşti şi a duelului şi mai prostesc.

Jocelyn dădu să bage mâna în buzunarul hainei, dar constată că era tot în cămaşă.

— Conan, spuse el morocănos, fă-mi te rog un serviciu şi ia din buzunarul hainei mele o monedă de douăzeci de şilingi şi dă-o acestei fete. O va despăgubi cu vârf şi îndesat pentru pierderea simbriei pe o jumătate de oră.

Însă ea se întorsese şi se îndepărta cu paşi mari pe iarbă, cu spatele ţeapăn de indignare.

— E bine că vânzătoarele nu-i provoacă pe duci la duel, Tresham, spuse baronul Pottier uitându-se după ea cu o privire ironică. Poţi fi sigur că mâine dimineaţă ai fi fost iar aici. Chicoti. Şi n-aş paria împotriva ei.

Jocelyn nu mai catadicsi să se gândească la fată. Toate gândurile, toate simţurile, toate instinctele îi erau concentrate asupra lui însuşi – asupra durerii şi necesităţii de a ajunge acasă, în Grosvenor Square şi Dudley House înainte să se facă de râs şi să cadă leşinat de pe cal.

Jane Ingleby căutase două săptămâni să se angajeze undeva. De îndată ce acceptase faptul că în Londra nu avea pe nimeni la care să apeleze pentru ajutor, iar să se întoarcă de unde venise nici vorbă, şi de îndată ce îşi dăduse seama că puţinii bani pe care îi adusese la oraş nu îi vor ajunge mai mult de o lună, oricât de grijulie ar fi fost, începuse să caute, să meargă din prăvălie în prăvălie, din agenţie în agenţie.

În cele din urmă, când secarea resurselor veni să-i sporească teama aproape paralizantă pe care o simţea deja din alte motive, găsi o slujbă de ajutoare de modistă. Slujba presupunea ore lungi de muncă înfiorătoare pentru o patroană aferată şi ţâfnoasă care făcea afaceri sub numele de Madame de Laurent, completat cu un accent franţuzesc şi mâini expresive, dar al cărei accent devenea pur londonez când era cu fetele ei în camera de lucru din fundul atelierului.

Dar măcar era o slujbă. Cel puţin va primi în fiecare săptămână suficienţi bani ca să-şi ducă zilele şi să plătească chiria cămăruţei pe care o găsise într-un cartier sărăcăcios.

Avea slujba de două zile. Azi era a treia zi. Şi întârziase. Îi era groază să se gândească ce va însemna asta, cu toate că avea o scuză destul de bună. Nu era deloc sigură că Madame de Laurent va accepta scuzele.

Nu le acceptă. La cinci minute după ce ajunse la atelier, Jane ieşi iar repede afară.

— Doi domni care se duelau, spusese Madame, cu mâinile proptite în şolduri, după ce Jane îi relatase povestea. Nu m-am născut ieri, drăguţă. Domnii nu se mai duelează în Hyde Park. Se duc în Wimbledon Common.

Jane nu putuse să dea numele întreg al celor doi gentlemani. Tot ce ştia era că celui care fusese rănit – brunet, arogant şi ţâfnos – i se spunea Tresham. Şi că locuia la Dudley House.

— În Grosvenor Square? Oh, Tresham! exclamase Madame, aruncând mâinile în aer. Ei bine, asta explică totul. Ar fi imposibil să găseşti un nobil mai nesăbuit şi mai primejdios ca Tresham. E

însuşi diavolul.

Preţ de o clipă, Jane răsuflase uşurată. O va crede, totuşi. Dar Madame şi dădu brusc capul pe spate şi râse dispreţuitor. Apoi se uită în jur la celelalte fete, iar ele, linguşitoarele, începuseră să râdă dispreţuitor.

— Şi te-ai aşteptat să te cred că ducele de Tresham a avut nevoie de sprijinul unei ajutoare de modistă după ce a primit un glonţ în picior? întrebase Madame. Întrebarea era evident retorică. Nu mă lua drept proastă, drăguţă. Ai văzut ceva interesant şi ai rămas să căşti gura, nu-i aşa? I-au dat pantalonii jos ca să se ocupe de piciorul lui? Nu te-aş putea condamna că te-ai oprit să căşti gura la asemenea privelişte, în pantalonii ăia nu există pernuţe, ţi-o spun eu.

Celelalte fete chicotiseră iar, în timp ce Jane simţise că roşeşte – în parte de jenă, în parte de mânie.

— Atunci, mă faceţi mincinoasă? întrebase ea imprudentă.

Încremenită, Madame de Laurent se holbase la ea.

— Da, domnişoară băţoasă, spusese ea în cele din urmă. Asta te fac. Şi nu mai am nevoie de serviciile tale. Decât dacă… Se oprise ca să se uite iar la fete cu un rânjet de dispreţ. Decât dacă îmi aduci un bilet semnat de ducele de Tresham în persoană, care să susţină povestea ta.

Fetele râdeau în hohote când Jane se întoarse şi părăsi atelierul. Pe când se îndepărta cu paşi mari, îşi aminti că nici măcar nu ceruse plata pe cele două zile lucrate.

Şi acum? Să se întoarcă la agenţia care îi găsise slujba asta? După ce a lucrat numai două zile? Înainte, o parte a problemei fusese că nu avea referinţe, nici vreo experienţă oarecare. De bună seamă că mai rău decât lipsa de referinţe şi experienţă avea să fie faptul că cele două zile de lucru se sfârşiseră cu concedierea pentru întârziere şi minciună.

Cheltuise ultimii bani pe mâncare ca să-i ajungă până în ziua de plată şi pe rochia ieftină, rezistentă pe care o purta.

Jane se opri brusc pe caldarâm, cu picioarele moi de panică.

Ce să facă? Unde să se ducă? Nu mai avea niciun ban, chiar şi dacă ar fi hotărât să plece în căutarea lui Charles. Nu avea bani nici să trimită o scrisoare. Şi poate chiar acum era urmărită. La urma urmelor, era la Londra doar de două săptămâni şi nu făcuse nimic ca să-şi şteargă urmele. Cineva ar fi putut foarte bine s-o urmărească, mai ales dacă…

Păli, speriată de posibilitatea aceea anume.

În orice clipă putea să vadă un chip cunoscut şi să citească adevărul pe chipul acela – că era realmente urmărită. Acum nu mai avea nici şansa de a dispărea în lumea relativ anonimă a clasei muncitoare.

Să caute o altă agenţie şi să omită experienţa din ultimele câteva zile? Mai exista vreo agenţie pe care să n-o fi vizitat deja de cel puţin şase ori?

Şi atunci un domn masiv şi grăbit se ciocni de ea dureros şi o înjură înainte de a-şi continua drumul. Jane îşi frecă umărul lovit şi se simţi iar cuprinsă de mânie – un sentiment familiar astăzi. Se mâniase pe duelistul ţâfnos – aparent ducele de Tresham. O tratase ca pe un lucru a cărui singură menire în viaţă era să-l servească. Şi pe urmă se mâniase pe Madame, care o făcuse mincinoasă. Oare femeile din clasa de jos erau atât de total lipsite de putere şi fără niciun drept la respect?

Trebuia să-i spună omului ăla că îşi pierduse slujba din cauza lui. Trebuia ca el să ştie ce însemna slujba pentru ea – supravieţuire! Şi trebuia şi Madame să ştie că nu putea să o facă mincinoasă fără nici cea mai mică dovadă. Ce spusese ea cu doar câteva minute în urmă? Că Jane putea să-şi păstreze slujba dacă aducea un bilet semnat de duce, care să certifice că spusese adevărul?

Ei bine, atunci avea să obţină biletul.

Iar el avea să-l semneze.

Jane ştia unde locuia el. În Grosvenor Square. Ştia unde e asta. În primele zile la Londra, înainte de a înţelege cât de înspăimântător de singură era, înainte ca frica s-o prindă în gheare

şi s-o facă să alerge după un adăpost sigur ca o fugară ce era, se plimbase prin tot cartierul Mayfair. El locuia în Grosvenor Square, la Dudley House.

Jane porni cu paşi mari pe caldarâm.

Capitolul 2

Contele de Durbury îşi luase camere la Pulteney Hotel. El venea rar la Londra şi nu avea nicio casă în oraş. Ar fi preferat un hotel mai puţin scump, însă trebuia păstrate anumite aparenţe. Spera să nu fie nevoie să stea mult şi că, în curând, avea să fie în drum înapoi spre Candleford din Cornwall.

Bărbatul care stătea în picioare în camera de zi a contelui, cu pălăria în mână, cu un aer respectuos, dar nu servil, avea legătură cu durata şederii contelui la Londra. Era un individ scund, spilcuit, cu părul dat cu ulei. Nu se potrivea deloc cu ideea Excelenţei sale despre cum trebuia să arate un poliţist din Bow Street, dar asta era.

— Mă aştept ca toţi oamenii din poliţie să o caute, spuse contele. N-ar trebui să fie greu de găsit. La urma urmelor, e doar o fată de la ţară, neştiutoare, fără cunoştinţe aici, în afară de lady Webb, care e plecată din oraş.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule, dar mai lucrăm şi la alte cazuri, replică poliţistul. Am să mai fac rost de un om sau doi pentru treaba asta. Oameni foarte capabili, vă asigur.

— Aşa mă gândeam şi eu, ţinând cont de faptul că te plătesc, mârâi contele.

Poliţistul se mulţumi să încline politicos capul.

— Şi acum, vă rog să-mi faceţi o descriere a tinerei doamne, spuse el.

— Înaltă şi subţire, spuse Excelenţa sa. Blondă. Prea drăguţă pentru binele ei.

— Vârsta, domnule?

— Douăzeci.

— O simplă fugară, deci? Poliţistul se propti mai bine pe picioare. Aveam impresia că e mai mult de atât, domnule.

— Categoric este. Contele se încruntă. Femeia e o infractoare de cea mai periculoasă speţă. E criminală. L-a ucis pe fiul meu – sau e ca şi cum l-ar fi ucis. El e în comă şi n-are şanse să trăiască.

Şi e hoaţă. A fugit cu o avere în bani şi bijuterii. Trebuie găsită.

— Şi adusă în faţa justiţiei, aprobă poliţistul. Ei bine, domnule, cu permisiunea dumneavoastră am să vă cer mai multe amănunte despre tânără – semne particulare, maniere, preferinţe, locuri şi activităţi favorite. Lucruri de genul ăsta. Orice ne-ar putea ajuta să grăbim încheierea căutării.

— Cred că ar fi bine să iei loc, bombăni contele. Cum te cheamă?

— Boden, domnule, răspunse poliţistul, Mick Boden.

Jocelyn se simţea destul de satisfăcător ameţit. Satisfăcător, cu excepţia faptului că era întins la orizontală pe patul său, când ar fi preferat poziţia verticală în starea lui de ebrietate – camera s-ar fi învârtit mai puţin cu el.

— Nu! Ridică o mână – sau cel puţin crezu că o face – când Sir Conan îi oferi încă un pahar de coniac. Dacă mai beau, măcelarul ăla bătrân o să-mi taie piciorul înainte să apuc să protestez. Îşi simţea buzele şi limba de parcă nu erau ale lui. La fel şi creierul.

— V-am dat deja cuvântul meu că n-am să-l amputez fără acceptul dumneavoastră, Alteţă, spuse înţepat doctorul Timothy Raikes, îndurerat fără doar şi poate de faptul că fusese numit măcelar. Dar se pare că glonţul s-a înfipt adânc. Dacă a intrat în os…

— Scoa… Jocelyn se concentră mai tare. Îi dispreţuia pe beţivii care vorbeau împleticit. Scoate-l de acolo atunci. Durerea fusese plăcut amorţită, dar chiar şi mintea lui ameţită înţelegea că alcoolul pe care îl băuse nu va înăbuşi durerea a ceea ce era pe cale să se întâmple. Te… te… treci la treabă, omule.

— Numai să vină fiica mea, spuse neliniştit doctorul. E o ajutoare bună în astfel de cazuri, are o mână sigură. Am trimis după ea de îndată ce am fost chemat aici, dar trebuie că a plecat de la Hookham’s Library înainte să sosească mesagerul.

— La naiba cu fiica ta! replică grosolan Jocelyn. Treci…

Dar Conan îl întrerupse:

— Iat-o, spuse el, vădit uşurat.

— Nu, domnule, spuse doctorul Raikes. Asta e doar o servitoare. Dar e bună şi ea. Vino încoace, fată. Eşti foarte sensibilă? Leşini când vezi sânge, ca valetul Alteţei sale?

— Nu, la ambele întrebări, spuse servitoarea. Dar trebuie să fie vreo con…

— Vino încoace, spuse doctorul nerăbdător. Trebuie să scot un glonţ din piciorul Alteţei sale. Tu trebuie să-mi înmânezi instrumentele pe care ţi le cer şi să ştergi sângele cu un tampon ca să pot să văd ce fac. Vino mai aproape. Stai aici.

Jocelyn îşi făcu curaj şi încleştă mâinile pe marginea saltelei. Apucă s-o zărească o fracţiune de secundă pe servitoare înainte ca ea să dispară în spatele lui Raikes. Un moment mai târziu, gândirea coerentă dispăru şi în tot corpul, în mintea lui, în lumea lui explodă o durere sfâşietoare. În toată fiinţa lui nu exista niciun colţ în care să se ascundă în timp ce doctorul tăia, sonda şi cotrobăia tot mai adânc în căutarea glonţului. Conan îi apăsa coapsa cu ambele mâini ca să ţină piciorul imobil. Jocelyn îşi ţinea nemişcat restul corpului printr-o voinţă extraordinară, strângând din dinţi şi ţinându-se cu disperare de saltea. Cu o încăpăţânare înverşunată, se concentră să nu ţipe.

Pierdu noţiunea timpului. I se păru că trecuse o veşnicie când îl auzi pe doctor anunţând cu un calm îngrozitor că scosese glonţul.

— E scos, Tresham, repetă Conan, vorbind de parcă alergase zece mile în susul dealului. Ce-a fost mai rău a trecut.

— Fir-ar a dracului de treabă! comentă Jocelyn după folosirea câtorva epitete mai usturătoare. Nu poţi să scoţi un amărât de glonţ fără să-ţi ia toată dimineaţa, Raikes?

— Am lucrat cât am putut de repede, Alteţă, replică doctorul. Era înfipt în muşchi şi tendoane. E greu de apreciat răul făcut. Dar, dacă m-aş fi grăbit, aproape sigur v-aş fi ciopârţit şi aş fi făcut ca amputarea să fie inevitabilă.

Jocelyn înjură din nou. Apoi simţi o alinare de nedescris la atingerea răcoroasă a unei cârpe umede lipită mai întâi pe frunte, apoi pe fiecare obraz. Nu-şi dăduse seama cât de înfierbântat era.

Deschise ochii.

O recunoscu pe loc. Părul ei auriu era strâns sever. Gura ei era o linie subţire, aşa cum o văzuse ultima dată – în Hyde Park. Îşi lepădase pelerina cenuşie şi boneta pe care le purta atunci, dar ce era sub ele nu arăta deloc mai bine. Era îmbrăcată într-o rochie cenuşie ieftină şi fără gust, închisă până la gât. În ciuda stării de ebrietate pe care durerea o alungase în mare parte, Jocelyn păru să-şi amintească faptul că era întins pe patul lui, din dormitorul lui, din casa lui din Londra. Ea fusese în Hyde Park în drum spre lucru.

— Ce dracu' cauţi tu aici? întrebă el răstit.

— Am ajutat ştergând sângele şi acum şterg transpiraţia, răspunse ea, întorcându-se să moaie cârpa într-un castron, apoi storcând-o înainte de a i-o lipi iar pe frunte.

Impertinentă fătucă.

— Oh, da! exclamă Conan, evident recunoscând-o şi el.

— Cine ţi-a dat drumul înăuntru? Jocelyn icni şi înjură în timp ce doctorul Raikes îi ungea rana cu ceva.

— Valetul tău, presupun, răspunse ea. I-am spus că am venit să vorbesc cu tine şi m-a adus aici, sus. Mi-a spus că sunt aşteptată. Ar trebui să-l sfătuieşti să fie mai precaut cu oamenii cărora le dă drumul în casă. Puteam să fiu fiştecine.

— Eşti fiştecine! lătră Jocelyn, strângând şi mai tare salteaua în timp ce îi mutau piciorul şi un val de durere năprasnică îi străbătu corpul. Doctorul începuse să-i bandajeze rana. Ce dracu' vrei?

— Oricine ai fi, începu doctorul pe un ton nervos, îmi superi pacientul. Poate…

— Ce cer eu, spuse ferm Jane, ignorându-l, este un bilet semnat cum că azi-dimineaţă m-ai reţinut împotriva voinţei mele, fapt care m-a făcut să întârzii la lucru.

Trebuie că era mai beat decât îşi dăduse seama, gândi Jocelyn.

— Du-te dracului! îi spuse el impertinentei servitoare.

— S-ar putea foarte bine să mă duc dacă îmi pierd slujba,

spuse ea. Îi tampona bărbia şi ceafa cu cârpa rece.

— Poate… începu iarăşi doctorul Raikes.

— De ce mi-ar păsa că îţi pierzi tu slujba şi eşti azvârlită în stradă să mori de foame? o întrebă Jocelyn. Dacă nu erai tu, n-aş zace aici neajutorat ca o balenă eşuată pe plajă.

— Nu eu am fost cea care a aţintit pistolul spre tine, sublinie ea. Nu eu am fost cea care a apăsat pe trăgaci. Dacă îţi aduci aminte, v-am strigat amândurora să vă opriţi.

Oare chiar se ciorovăia cu o simplă muncitoare? se întrebă brusc Jocelyn. În propria lui casă? În patul lui? îi împinse braţul la o parte.

— Conan, spuse el aspru, fii te rog aşa de bun şi dă-i acestei fete moneda de care a fugit mai devreme şi azvârle-o afară dacă refuză să plece de bunăvoie.

Însă prietenul lui avu timp doar să facă un pas înainte.

— Categoric refuz să plec, spuse fata îndreptându-şi spatele şi fulgerându-l cu privirea, în timp ce două pete roşii îi colorau obrajii. Avea tot dreptul să fie supărată şi să nu se sfiască să arate. Nu se va clinti până nu primeşte biletul semnat!

— Tresham, spuse Conan aproape amuzat, ţi-ar lua doar o clipă, bătrâne. Trimit eu după hârtie, toc şi cerneală. Şi pot să scriu şi biletul, iar tu nu va trebui decât să-l semnezi. E vorba de existenţa ei.

— Drace! exclamă Jocelyn. N-am să învrednicesc nici măcar cu un răspuns sugestia asta. Poate să prindă rădăcini acolo unde e până vine un lacheu vânjos şi o azvârle de urechi în stradă. Ai terminat, Raikes?

Doctorul se îndreptă de spate şi se întoarse spre geanta lui.

— Da, Alteţă, spuse el. Răul e destul de grav şi consider că e de datoria mea să vă avertizez. Sper să nu fie permanent. Dar este cât se poate de sigur că va fi dacă o să staţi pe picior şi nu o să-l ţineţi ridicat cel puţin trei săptămâni de acum încolo.

Jocelyn se holbă la el îngrozit. Trei săptămâni de inactivitate totală? O soartă mai rea nici că se putea.

— Dacă nu vrei să-mi scrii biletul, atunci tu trebuie să-mi oferi o slujbă care s-o înlocuiască pe cea pierdută, spuse fata. Pur şi simplu refuz să mor de foame.

Jocelyn întoarse capul să se uite la ea – pricina tuturor suferinţelor lui. Ăsta era al patrulea duel. Până azi nu avusese nici măcar o zgârietură. Oliver ar fi ratat cu un metru dacă ţipetele acestei fete nu i-ar fi oferit o ţintă mai largă în care să tragă şi luxul de a ochi un adversar care nu ochea şi el.

— O ai, se răsti el. Ai slujba, fată. Pentru trei săptămâni. Ca infirmieră pe lângă mine. Crede-mă, înainte de expirarea timpului ai să te întrebi dacă moartea prin înfometare n-ar fi fost o soartă mai bună.

Ea îl privi drept în ochi şi întrebă:

— Şi ce leafă voi avea?

În dimineaţa următoare, Jane se trezi dezorientată. Nu se auzeau zgomotele beţivilor care urlau, nici ale femeilor care ţipau, nici ale copiilor care plângeau şi se certau, şi nici nu mirosea a varză stătută şi gin, lucruri cu care ajunsese să se obişnuiască. Numai linişte şi pături calde, şi mirosul plăcut de curăţenie.

Era la Dudley House din Grosvenor Square, îşi aminti ea aproape imediat şi, dând la o parte păturile, lăsă picioarele pe podeaua acoperită cu covor. După ce ieri se dusese să-şi anunţe proprietăreasa şi să-şi ia bruma de lucruri, se prezentase la intrarea servitorilor de la Dudley House, aşteptându-se să fie condusă într-o cameră din pod, laolaltă cu servitoarele. Însă menajera o informase că nu mai era niciun pat liber, întrucât personalul casei era complet. Infirmiera Alteţei sale trebuia plasată într-o cameră de oaspeţi.

Era o cameră mică, adevărat, în partea din spate a casei, care dădea spre grădină, dar după experienţele ei recente, lui Jane i se părea luxoasă. Măcar îi oferea puţină intimitate. Şi confort.

Nu-şi văzuse noul patron de ieri-dimineaţă, când îi ceruse cu atâta îndrăzneală – şi cu atâta disperare – să-i dea o slujbă dacă nu vrea să o ajute s-o păstreze pe cea pe care o avea. Se părea că el

luase o doză de laudanum după plecarea ei şi a doctorului, doză pe care menajera i-o pusese într-o băutură fierbinte fără ştirea lui. Ca urmare a combinaţiei dintre laudanum şi enorma cantitate de alcool din organismul lui, îi fusese extrem de rău înainte să se cufunde într-un somn adânc.

Jane bănuia că în dimineaţa asta durerea lui de cap avea să fie cumplită. Fără a mai pomeni de durerea din picior. Ea ştia că numai mulţumită îndemânării unui doctor foarte bun avea el azi tot două picioare.

Se spălă cu apă rece, se îmbrăcă repede şi se pieptănă înainte de a-şi împleti părul cu degete experte şi a-l răsuci strâns la ceafă. Îşi puse una din cele două bonete albe pe care le cumpărase ieri din leafa de la modistă. Se întorsese acolo ca s-o anunţe oficial că avea să lucreze pentru ducele de Tresham. Madame de Laurent o plătise la zi, prea uluită ca să procedeze altfel, bănuia Jane.

Ieşi din cameră şi porni spre bucătărie, unde spera să mănânce ceva înainte să fie chemată să-şi înceapă munca de infirmieră.

El o va face să prefere moartea prin înfometare acelei slujbe, îi prezisese ieri. Nu avea nicio îndoială că îşi va da toată silinţa să-i facă viaţa amară. Cu greu s-ar găsi un om mai arogant, mai ţâfnos şi mai prost crescut. Sigur, ieri împrejurările fuseseră deosebite. El avusese dureri mari, pe care le suportase cu stoicism, dar nu fără să-şi dea drumul la gură. Era rău de gură, lucru pe care îl simţeau toţi cei din preajma lui.

Se întrebă care aveau să fie îndatoririle ei. Ei bine, gândi ea intrând în bucătărie şi descoperind, spre mâhnirea ei, că se trezise ultima, cel puţin viaţa ei nu avea să mai fie atât de monotonă ca la Madame Laurent. Şi câştiga de două ori mai mult, plus masă şi casă.

Bineînţeles, povestea va dura numai trei săptămâni.

Piciorul îi zvâcnea cumplit, descoperi Jocelyn când se trezi. După lumina din cameră, aprecie că era fie dimineaţa devreme, fie târziu în amurg; bănui că era dimineaţă. Dormise toată după-

amiaza şi toată noaptea şi în tot acest timp avusese o mulţime de visuri ciudate. Nu se simţea nicicum refăcut. Dimpotrivă.

Se hotărî să se concentreze pe durerea din picior. Nici nu voia să se gândească la starea capului său, pe care-l simţea de zeci de ori mai mare ca de obicei şi zvâcnind de parcă nişte mâini nevăzute îl foloseau ca tobă, bătând din interior. Stomacul trebuia ignorat complet. Îşi simţea gura ca umplută cu vată cu gust rău.

Poate că singura notă pozitivă în situaţia covârşitor de negativă era faptul că, din moment ce avea nişte prime impresii, cel puţin nu avea febră. Febra era cea care ucidea mai des după operaţie decât efectele rănii însăşi.

Jocelyn smuci nerăbdător cordonul clopoţelului de lângă pat, apoi îşi vărsă nervii pe valetul său care nu-i adusese apa de bărbierit.

— M-am gândit că în dimineaţa asta o să doriţi să vă odihniţi, Alteţă, spuse valetul.

— Te-ai gândit! Te plătesc ca să gândeşti, Barnard?

— Nu, Alteţă, răspunse valetul cu resemnarea unei îndelungi suferinţe.

— Atunci adu-mi afurisita aia de apă de bărbierit, zise Jocelyn. Am destui ţepi pe faţă ca să rad brânză.

— Da, Alteţă, încuviinţă Barnard. Domnul Quincy doreşte să ştie când vă poate servi.

— Quincy? Jocelyn se încruntă. Secretarul lui dorea să-l servească. Aici? În dormitorul meu, vrei să spui? De ce dracu’ s-ar aştepta să-l primesc aici?

Barnard se uită la stăpânul său cu vădită nelinişte.

— Vi s-a recomandat să nu staţi în picioare trei săptămâni, Alteţă, spuse el.

Lui Jocelyn îi pieri glasul. Personalul lui chiar se aştepta ca el să stea în pat trei săptămâni? îşi pierduseră toţi minţile? Doar îl informase pe nenorocitul ăsta de valet cu o elocinţă colorată ce credea el despre sfaturile şi amestecul doctorilor, valeţilor, secretarilor şi servitorilor în general. Azvârli aşternutul la o parte,

îşi trecu piciorul peste marginea patului şi se strâmbă.

Atunci îşi aminti de altceva.

— Unde e afurisita aia de femeie? întrebă el. Băgăcioasa aia pe care ţin minte că am angajat-o ca infirmieră. Doarme în poala luxului, presupun? Aşteaptă micul dejun la pat, presupun?

— E la bucătărie, Alteţă, şi aşteaptă ordinele dumneavoastră, spuse Barnard.

— Să mă îngrijească aici? Jocelyn scoase un hohot de râs scurt, ca un lătrat. Crede că o să fie primită aici ca să-şi plimbe cârpele reci de colo-colo pe fruntea mea şi să-mi toace nervii cu limba ei ascuţită, nu-i aşa?

Valetul său era destul de deştept să-şi ţină gura.

— Trimite-o în bibliotecă după ce mă voi fi retras acolo din camera pentru micul dejun, spuse Jocelyn. Acum adu-mi apa de bărbierit şi şterge-ţi de pe faţă încruntătura aia dezaprobatoare.

În următoarea jumătate de oră se spălă şi se bărbieri, îşi puse o cămaşă, apoi îl lăsa pe Barnard să-i aranjeze şervetul aşa cum îi plăcea lui, apretat şi ordonat, fără prosteştile aranjamente artistice de dandy. Dar fu nevoit să admită că a îmbrăca pantaloni ieşea din discuţie. Dacă moda curentă nu ar fi dictat ca aceştia să fie strânşi pe picior, poate că lucrurile ar fi stat altfel. Dar nu te puteai pune cu moda. El nu avea decât pantaloni care se mulau pe picior ca o a doua piele. Aşa că îşi puse un halat de brocart de culoarea vinului, lung până la glezne, şi papuci.

Acceptă să fie pe jumătate cărat la parter de un lacheu zdravăn, care îşi dădu silinţa să pară atât de impasibil încât ar fi putut trece drept neînsufleţit sau aproape. Dar Jocelyn simţi toată umilinţa neajutorării. După ce luă micul dejun şi citi ziarele, acceptă să fie parţial cărat în bibliotecă, unde se aşeză într-un fotoliu de piele lângă şemineu – nu la birou ca în fiecare dimineaţă.

— Încă ceva, i se adresă el aspru secretarului său când tânărul se prezentă. Nicio vorbă, Michael, despre unde ar trebui să fiu şi ce ar trebui să fac acolo. Nici măcar o jumătate de vorbă, dacă ţii la postul tău.

Îi plăcea Michael Quincy, un domn cu doi ani mai mic decât el, care era în slujba lui de patru ani. Liniştit, respectuos şi eficient, omul nu era, totuşi, nicidecum slugarnic. De fapt, acum chiar îndrăzni să zâmbească.

— Poşta de dimineaţă e pe biroul dumneavoastră, Alteţă. V-o aduc.

Jocelyn se uită la el cu ochii mijiţi.

— Femeia aia, spuse el. Barnard trebuia s-o fi trimis până acum. E timpul să înceapă să-şi câştige întreţinerea. Ad-o aici, Michael. Mă simt suficient de nervos ca să-mi facă plăcere compania ei.

Secretarul lui rânjea chiar când ieşi din cameră.

Acum îşi simţea capul mai mare de cincisprezece ori, gândi Jocelyn.

Când ea intră în cameră, era limpede că se hotărâse să fie o angajată blândă ca un miel în dimineaţa asta. Fără îndoială, la parter se dusese vorba că el era în cele mai rele toane. Fata rămase lângă uşă, cu mâinile adunate în faţă, aşteptând instrucţiuni. Jocelyn se simţi imediat încă mai iritat. O ignoră timp de două minute, timp în care încercă să descifreze o scrisoare lungă şi încâlcită scrisă cu grafia cumplită a surorii lui. Ea locuia la o distanţă de nici zece minute de mers pe jos, dar la auzul veştii despre duel, îi scrisese extrem de agitată. Se părea că suferise palpitaţii şi leşinuri şi alte maladii indescifrabile atât de grave încât Heyward, soţul ei, fusese nevoit să vină de la Camera Lorzilor.

Heyward avusese de lucru, nu glumă.

Jocelyn ridică privirea. Fata arăta hidos. Era îmbrăcată cu rochia cenuşie de ieri, care o acoperea de la gât până la încheieturile mâinilor şi până la glezne. Nu avea nicio podoabă care să-i înfrumuseţeze îmbrăcămintea ieftină. Azi purta o bonetă albă. Stătea dreaptă şi înaltă. Era absolut imposibil ca pe sub haine să arate foarte feminină, se gândi el, dezbrăcând-o în gând cu ochi experimentaţi, dar trebuia să ştii să observi semnele. Îşi aminti ca prin vis că părul ei era auriu. Acum era invizibil.

Atitudinea ei era supusă. Însă privirea ei nu era îndreptată decent spre podea. Se uita drept la el.

— Vino! rosti el nerăbdător.

Ea se apropie cu paşi fermi până ajunse la un metru de fotoliul lui. Continua să se uite direct la el cu nişte ochi de un albastru uluitor. Într-adevăr, îşi dădu seama oarecum surprins, avea o faţă clasică în frumuseţea ei. Nu avea niciun cusur, iar buzele, subţiri ieri, azi arătau moi şi minunat conturate.

— Ei bine? se răţoi el tăios. Ce ai de spus în apărarea ta? Eşti gata să-mi ceri scuze?

Ea nu se grăbi să răspundă.

— Nu, spuse în cele din urmă. Tu eşti gata să-mi ceri scuze?

El se lăsă pe spate în fotoliu şi încercă să ignore durerea cumplită din picior.

— Să lămurim un lucru, rosti el cu glas liniştit, aproape plăcut, care îl făcea şi pe ultimul membru al personalului lui să se cutremure. Între noi nu există nici cea mai mică urmă de egalitate… Se opri şi se încruntă. Cum dracu’ te cheamă?

— Jane Ingleby.

— Între noi nu există nici cea mai mică urmă de egalitate, Jane, continuă el. Eu sunt stăpânul, iar tu eşti servitoarea. Servitoarea cea mai umilă. N-ai voie să răspunzi impertinent la tot ce spun. Mi te vei adresa cu respectul cuvenit. Vei încheia cu, Alteţă” tot ce spui. E clar?

— Da, spuse ea. Iar eu cred, Alteţă, că ar trebui să fii atent cum vorbeşti în prezenţa mea. Nu sunt de acord să se arunce în stânga şi în dreapta numele diavolului şi numele Domnului, de parcă ei ar face parte din vocabularul oricărei şcoli.

Doamne Dumnezeule! Mâinile lui Jocelyn se încleştară pe braţele fotoliului.

— Chiar aşa? întrebă el cu cel mai îngheţat ton al său. Mai ai şi alte instrucţiuni pentru mine, Jane?

— Da, două, spuse ea. Prefer să mi se spună domnişoara Ingleby.

— Şi cealaltă?
— De ce nu eşti în pat?

Capitolul 3

Jane se uită la ducele de Tresham şi văzu că îşi duce monoclul la ochi, în timp ce cealaltă mână poposi pe teancul de scrisori din poală. Fireşte, era teribil de arogant şi încerca s-o înspăimânte. Şi parţial reuşea. Dar nu încape îndoială că ar fi fost sinucidere s-o arate.

Servitorii lui, constatase ea la micul dejun, erau cu toţii îngroziţi de el, mai ales când era în toane rele ca în dimineaţa asta, după spusele valetului. Şi arăta impresionant, chiar şi aşa cum era îmbrăcat acum, într-un halat tras peste o cămaşă albă, apretată, şi la gât cu un şervet legat cu măiestrie.

Era un bărbat brunet, puternic, cu ochi negri, nas proeminent şi buze subţiri pe o faţă îngustă, a cărei expresie obişnuită părea să fie şi aspră, şi cinică. Şi arogantă.

Desigur, admise Jane, asta nu era una din zilele lui bune. Venise până la uşă însoţită de domnul Quincy, secretarul plăcut şi blând al ducelui, şi se hotărâse să fie ce trebuia să fie – o infirmieră liniştită, supusă, care avea norocul să deţină acest post, chiar dacă numai pentru trei săptămâni. Însă era greu să nu fie ea însăşi, după cum descoperise cu un preţ mare în urmă cu aproape o lună. Stomacul i se strânse şi, hotărâtă, îşi luă gândul de la amintirile acelea.

— Poftim? întrebă el acum, lăsând din nou monoclul pe piept.

O întrebare retorică. Era convinsă că el stătea bine cu auzul.

— Ţi s-a spus să stai în pat cel puţin trei săptămâni şi cu piciorul ridicat, îi aminti ea. Totuşi, stai cu piciorul pe podea şi este evident că ai dureri. Îmi dau seama după încordarea de pe faţa ta.

Ochii lui se îngustară ameninţător.

— Încordarea de pe faţa mea este rezultatul unei cumplite dureri de cap şi al colosalei tale impertinenţe.

Jane îl ignoră.

— Nu e o prostie să rişti doar pentru că e plictisitor să stai culcat? îl întrebă ea.

Chiar că bărbaţii sunt proşti. În cei douăzeci de ani ai ei cunoscuse mai mulţi ca el – bărbaţi pe care hotărârea de a fi bărbaţi îi făcea nesăbuiţi în ceea ce privea sănătatea şi siguranţa lor.

El se rezemă de speteaza fotoliului şi o studie în tăcere în timp ce, în ciuda ei însăşi, Jane simţi furnicături pe şira spinării. Probabil că în zece minute se va trezi în stradă, cu bocceluţa ei jalnică, se gândi ea, sau poate fără boccea.

— Domnişoară Ingleby. Rostit de el, numele ei suna ca cea mai urâtă înjurătură. Am douăzeci şi şase de ani. Deţin titlul şi toate îndatoririle şi responsabilităţile care decurg din el de nouă ani, de la moartea tatălui meu. A trecut mult de când toţi îmi vorbeau ca unui şcolar obraznic care trebuia certat aşa.

La asta nu exista răspuns. Jane nu riscă vreunul. Îşi adună mâinile în faţă şi se uită la el drept. Nu era frumos, hotărî ea. Deloc. Dar avea o masculinitate brută care trebuie că îl făcea imposibil de atrăgător pentru orice femeie căreia îi plăcea să fie terorizată, dominată sau abuzată verbal. Existau multe femei de acest gen, gândea ea.

Se săturase de astfel de bărbaţi. Stomacul i se strânse neplăcut.

— Dar îţi va face plăcere să ştii că ai mare dreptate într-o privinţă, recunoscu el. Am dureri, şi nu doar de la migrena asta infernală. E limpede că faptul că ţin piciorul pe podea nu e cel mai înţelept lucru. Dar mai bine mă ia dracu’ decât să stau liniştit la pat trei săptămâni doar pentru că în timpul unui duel atenţia mi-a fost abătută suficient ca cineva să-mi facă o gaură în picior. Şi prefer să mă ia dracu’ de două ori decât să mă las iarăşi drogat ca să amorţesc durerea. În camera de muzică de alături ai să găseşti lângă cămin un taburet pentru picioare. Adu-l.

Când se întoarse să iasă din cameră, Jane se întrebă din nou care aveau să fie exact îndatoririle ei în următoarele trei săptămâni. El nu părea să aibă febră. Şi era clar că nu avea nicio intenţie să joace rolul invalidului suferind. Să-l îngrijească şi să

alerge să-i aducă ba una, ba alta nu putea fi nici pe departe o slujbă cu normă întreagă. Probabil că menajera va primi instrucţiuni să-i găsească şi alte îndeletniciri. N-ar fi deranjat-o atâta timp cât munca ei nu o aducea niciodată în văzul oaspeţilor casei. Fusese o imprudenţă să vină iar în Mayfair, să bată la uşa unui palat impozant din Grosvenor Square şi să ceară de lucru. Să se expună.

Însă era tare plăcut să se afle din nou într-un mediu curat, elegant, spaţios şi civilizat, recunoscu ea deschizând uşa camerei de muzică.

Nicăieri lângă cămin nu se zărea vreun taburet.

Jocelyn se uită după ea şi observă că se ţinea foarte dreaptă şi că se mişca cu graţie. Trebuie că ieri era foarte ameţit de presupusese că este o servitoare, deşi se dovedise că era într-adevăr doar o ajutoare de modistă, se gândi el. Şi se încadra în rol. Rochia ei era ieftină şi prost lucrată. Şi cu o măsură mai mare.

Cu toate astea, nu era o servitoare. Nici crescută să-şi petreacă zilele într-un atelier de modistă, după părerea lui. Vorbea ca o doamnă.

O doamnă care dăduse de vremuri grele?

Ea nu se grăbi să se întoarcă. Când o făcu, ducea într-o mână taburetul, iar în cealaltă o pernă.

— A trebuit să te duci în celălalt capăt al Londrei după taburet? întrebă el tăios. Şi să aştepţi să fie făcut?

— Nu, răspunse ea foarte calmă. Dar nu era unde mi-ai spus că e. Nu era nicăieri la vedere. Şi am adus şi o pernă, pentru că taburetul pare prea scund.

Ea lăsă taburetul jos, puse perna pe el, apoi se lăsă într-un genunchi ca să-i ridice piciorul. El se îngrozi la gândul că îi va atinge piciorul. Însă mâinile ei erau şi blânde şi puternice, aşa că nu simţi nicio durere în plus.

Poate că ar fi trebuit s-o pună să-i legene capul în mâinile alea, se gândi el. Strânse buzele ca să nu chicotească.

Halatul i se desfăcu, dezvăluind bandajul care intra în carnea

înroşită a gambei. Se încruntă.

— Vezi? spuse Jane Ingleby. Ţi s-a umflat piciorul şi probabil că durerea e de două ori mai mare decât ar fi normal. Chiar trebuie să-l ţii sus, aşa cum ţi s-a spus, indiferent cât de deranjant şi inconvenabil ar putea fi. Presupun că ţi se pare nedemn de un bărbat să cedezi în faţa unei indispoziţii. Bărbaţii sunt foarte proşti în privinţa asta.

— Serios? se miră el cu glas îngheţat, uitându-se cu profund dispreţ la boneta nouă şi hidoasă. De ce nu-i dăduse un şut în fund în urmă cu zece minute nu ştia. Nu-şi imagina nici de ce o angajase când o învinuia pe de-a-ntregul pentru ghinionul lui. Era o şireată şi se va juca cu el de-a şoarecele şi pisica, chinuindu-l de moarte, cu mult înainte de încheierea celor trei săptămâni.

Dar alternativă era să-l vadă zilnic pe Barnard agitându-se în jurul lui şi albindu-se la faţă ca cearşaful ori de câte ori dădea cu ochii de bandajul stăpânului său. Nu se putea aştepta de la familia şi prietenii lui să-şi facă tabără în salonul lui şi să-i ţină întruna companie.

— Da, serios. Ea se ridică şi se uită de sus la el. Nu numai că ochii ei erau de un albastru intens, observă el, dar erau şi mărginiţi de gene lungi şi dese, mult mai închise la culoare decât părul, aproape invizibil. Erau ochi în care un bărbat s-ar fi putut îneca dacă restul fiinţei ei şi caracterul ar fi fost pe măsura lor. Dar nu mai jos de ei se afla gura aia, şi ea încă mai vorbea.

— Bandajul ăsta trebuie schimbat, spuse ea. Este cel pe care ţi l-a pus ieri doctorul Raikes. Parcă spunea că n-o să vină decât mâine. E prea mult pentru un bandaj, ca să nu mai spun că piciorul e umflat. Am să-ţi pun alt bandaj.

Oricât îl îngrozea gândul schimbării bandajului, fu nevoit să recunoască în sinea lui că era o necesitate. În plus, bandajul era într-adevăr prea strâns. Şi iarăşi în plus, o angajase ca infirmieră. Atunci, las-o să-şi câştige existenţa.

— Ce mai aştepţi? întrebă el nervos. Permisiune? E cu putinţă să consideri că ai nevoie de permisiunea mea ca să-l dai la o parte

pe unul dintre cei mai renumiţi doctori din Londra şi să-mi maltratezi persoana, domnişoară Ingleby? îl supăra că nu insistase să-i spună Jane. Un nume frumos, blajin. Un nume total nepotrivit pentru balaurul cu ochi albaştri care îi susţinea calm privirea.

— Nu intenţionez să te maltratez, Alteţă, ci să fac să-ţi fie mai bine. N-am să te fac să suferi, promit.

El rezemă capul de speteaza fotoliului şi închise ochii. Apoi îi redeschise repede. Cu pleoapele coborâte, durerea de cap era şi mai cumplită.

Jane închise încet uşa în urma ei, observă şi el, aşa cum făcuse când plecase să aducă taburetul. Slavă Domnului pentru milostivirea asta măruntă! Măcar de şi-ar ţine şi gura…

Pentru prima dată după mult timp Jane se simţea pe un teritoriu familiar. Desfăcu bandajul încet şi cu grijă, apoi îl desprinse de pe rana care sângerase puţin şi făcuse ca bandajul să se lipească. Ridică privirea când îl desprinse.

El nici măcar nu icni, cu toate că sigur îl durea. Se rezemase de spetează, cu cotul pe braţul fotoliului, cu capul sprijinit în palmă, şi se uita la ea cu ochii pe jumătate închişi.

— Îmi pare rău, spuse ea. Sângele s-a uscat.

El dădu din cap, iar ea se apucă să spele rana cu apă caldă înainte de a aplica praful balsam pe care îl găsise printre doctoriile menajerei.

Îl îngrijise mult timp pe tatăl ei până în clipa morţii lui, cu un an şi jumătate în urmă. Bietul papa! Nu fusese niciodată un om robust, iar după moartea mamei voinţa de a trăi îl părăsise şi se lăsase doborât de boală fără luptă. Făcuse totul pentru el până la sfârşit. Ajunsese foarte slab. Dar picioarele acestui bărbat erau puternice şi musculoase.

— Eşti de puţin timp la Londra? întrebă el brusc.

Ea ridică privirea. Spera ca el să nu înceapă să se amuze vârându-şi nasul în trecutul ei. Speranţa fu imediat spulberată.

— De unde ai venit? întrebă el.

Ce să-i spună? Detesta să mintă, dar adevărul ieşea din

discuţie.

— De departe.

El gemu când ea aplică praful, care era necesar pentru a împiedica infecţia care îl putea costa piciorul. Umflarea piciorului o îngrijora.

— Eşti o doamnă, spuse el – o afirmaţie, nu o întrebare.

Încercase accentul cockney[1], cu rezultate lamentabile.

Încercase apoi ceva vag, ceva care ar fi putut sugera că face parte din clasele de jos. Dar, cu toate că percepea destul de clar accentele, era incapabilă să le reproducă. Aşa că renunţase.

— Nu chiar. Doar bine crescută.

— Unde?

Folosise deja o minciună şi avea de gând să rămână la varianta aia, pentru că înlătura imediat alte întrebări.

— Într-un orfelinat, spuse ea. Unul bun. Presupun că am avut un tată care nu a vrut să mă recunoască, dar care şi-a putut permite să-mi asigure o creştere decentă.

Oh, papa, se gândi ea. Şi mama. Ei care revărsaseră asupra ei toată iubirea şi atenţia lor şi îi oferiseră timp de şaisprezece ani o viaţă de familie fericită. Care ar fi făcut totul ca să o vadă aranjată şi fericită în viaţă, dacă moartea nu i-ar fi luat.

— Hmm! făcu ducele de Tresham.

Ea spera ca subiectul să fie încheiat pentru totdeauna. Înfăşură bine bandajul curat, dar suficient de slab pentru a nu irita inflamarea.

— Chiar şi cu pernă, taburetul ăsta nu e destul de înalt, spuse ea. Se încruntă şi se uită în jur, apoi ochi un şezlong care împodobea un colţ al încăperii. Presupun că ai revărsa asupra capului meu o ploaie de pietre şi foc dacă ţi-aş propune să te întinzi pe ăla, spuse ea, arătând şezlongul. Ţi-ai păstra toată mândria masculină rămânând în bibliotecă, dar ai putea să întinzi piciorul pe el şi să-l ridici pe o pernă.

— Vrei să mă trimiţi la colţ, domnişoară Ingleby. Poate şi cu

---

1 Dialect londonez, mai ales din estul oraşului (n.r.).

spatele la cameră, nu?

— Bănuiesc că şezlongul nu e bătut în podea, spuse ea. Presupun că ar putea fi mutat într-un loc mai convenabil pentru tine. Aproape de şemineu, poate?

— La dracu' cu şemineul, spuse el. Pune să fie mutat aproape de fereastră. Cheamă pe cineva mult mai zdravăn decât tine. Nu vreau să fiu răspunzător dacă îţi disloci şira spinării, chiar dacă în asta ar fi o justiţie poetică. Lângă poliţa căminului e un clopoţel cu cordon. Trage de el.

Un lacheu mută şezlongul la lumina ferestrei. Însă ducele se sprijini de umărul lui Jane ca să ţopăie de la fotoliu până la şezlong. Desigur, refuzase scurt să se lase cărat.

— Blestemată să fii! spuse el când Jane sugerase acest lucru. La mormânt am să fiu cărat, domnişoară Ingleby. Până atunci am să mă mut singur din loc în loc, chiar dacă va trebui să apelez la puţin ajutor.

— Întotdeauna ai fost atât de încăpăţânat? întrebă Jane în timp ce lacheul se holba la ea cu gura căscată, de parcă se aştepta să fie lovită de un fulger chiar în clipa următoare.

— Eu sunt un Dudley, spuse ca o explicaţie ducele de Tresham. Noi suntem un neam încăpăţânat din clipa concepţiei. Pruncii Dudley au reputaţia de a-şi lovi mamele cu picioarele în pântece cu o ferocitate neobişnuită şi de a le provoca mari suferinţe când vin pe lume. Şi ăsta e doar începutul.

Încerca s-o şocheze, îşi dădu seama Jane. Se uita atent la ea cu ochii lui negri care, descoperise ea, de aproape erau de fapt de un căprui foarte închis. Prost om! Ea asistase la naşterea multor copii încă de la vârsta de paisprezece ani. Mama ei o crescuse în credinţa că munca făcea parte integrantă dintr-o viaţă de privilegii.

El păru să se simtă mai bine o dată instalat şi cu piciorul pe pernă. Jane rămase în spate, aşteptând să i se spună că era liberă sau măcar să fie trimisă la menajeră pentru alte ordine. Lacheul fusese deja expediat. Însă ducele se uita la ea gânditor.

— Ei bine, domnişoară Ingleby, cum ai de gând să mă distrezi

în următoarele trei săptămâni?

Pe Jane o străbătu un fior de panică. Bărbatul ăsta era invalid şi, în plus, în glasul lui nu răsunase nicio notă aluzivă, însă ea avea motive întemeiate să nu aibă încredere în domnii care se plictiseau.

Uşa bibliotecii se deschise, scutind-o de un răspuns. Nu se deschise încet, cum te-ai fi aşteptat să facă valetul sau domnul Quincy. De fapt, deschiderea nu fu precedată nici măcar de o bătaie respectuoasă. Uşa fu dată la perete, lovindu-se cu zgomot de biblioteca din spatele ei. O doamnă intră cu paşi mari.

Jane se simţi cuprinsă de panică. Era o doamnă tânără şi extraordinar de elegantă, chiar dacă n-ar fi primit niciodată nota maximă pentru bun-gust. Jane nu o recunoscu, dar chiar şi aşa, în clipa aceea înţelese perfect ce nebunie făcuse venind aici. Dacă musafira ar fi fost anunţată, ar fi putut să plece pe furiş, fără să fie văzută. Însă aşa, nu-i rămânea decât să stea acolo locului său, în cel mai bun caz, să se retragă câţiva paşi în speranţa de a se topi în umbra draperiei de la fereastra din stânga.

Tânăra doamnă intră în cameră ca o furtună.

— Cred că am dat instrucţiuni să nu fiu deranjat în dimineaţa asta, murmură ducele.

Însă musafira înaintă, neabătută.

— Tresham! exclamă ea. Trăieşti! N-aş fi crezut până n-aş fi văzut cu ochii mei. Dacă ai fi ştiut prin ce-am trecut eu ieri, n-ai fi făcut-o niciodată. Heyward a şters-o la Cameră azi-dimineaţă, ceea ce e supărător din partea lui când eu sunt cu nervii la pământ. Declar că n-am închis un ochi noaptea trecută. A fost extrem de nesportiv din partea lordului Oliver să tragă în tine, trebuie să o spun. Dacă lady Oliver a fost suficient de indiscretă ca să-l lase să descopere că ea e ultimul tău amor, şi dacă el e destul de prost să se declare încornorat în faţa lumii întregi printr-o asemenea provocare publică – şi mai ales în Hyde Park –, atunci el e cel care trebuia împuşcat. Dar se spune că tu ai tras glonţul în aer, fapt care dovedeşte că eşti un gentleman desăvârşit. Nu primea decât

ceea ce merita dacă îl omorai. Dar, firește, atunci ai fi fost spânzurat, mă rog, dacă nu erai duce. Ai fi fost nevoit să fugi în Franţa, iar Heyward ar fi avut destul tupeu ca să-mi spună că mă ia la Paris să te vizitez acolo. Deşi toată lumea ştie că este cel mai elegant loc. Uneori mă întreb de ce m-am măritat cu el.

Ducele de Tresham se ţinea de cap cu o mână. Ridică mâna liberă, când tânăra doamnă se opri să-şi tragă răsuflarea.

— Te-ai măritat cu el, Angeline, pentru că ţi-a căzut cu tronc, şi era conte, şi aproape la fel de înstărit ca mine. Dar mai ales pentru că ţi-a căzut cu tronc.

— Da. Ea zâmbi şi atunci se înfăţişă ca o tânără extrem de drăguţă, în ciuda asemănării cu ducele. Chiar aşa, nu? Cum te simţi, Tresham?

— În afară de un picior care zvâcneşte şi un cap de zece ori mai mare pentru gâtul meu, formidabil de bine, mulţumesc, ia loc, Angeline.

Ultimele vorbe fură rostite foarte ironic – ea se aşezase deja pe un scaun, aproape de şezlong.

— Când am să plec, am să las instrucţiuni să nu fie lăsat nimeni să intre la tine, în afară de cei din familie, spuse ea. Cu siguranţă că n-ai nevoie de musafiri care să-ţi împuieze capul cu vorbăria lor, bietul de tine.

— Acum, spuse el, şi Jane îl văzu ridicând monoclul la ochi şi părând brusc să aibă dureri şi mai mari. Boneta asta e respingătoare. Galben muştar? Cu nuanţa aia bizară de roz? Dacă aveai de gând s-o porţi săptămâna viitoare la micul dejun veneţian de la lady Lovatt, mă simt extrem de uşurat Informându-te că n-am să pot să te însoţesc.

Însă tânăra doamnă continuă, aplecându-se şi ignorând părerea despre gustul ei în materie de bonete:

— Heyward mi-a spus că lordul Oliver le spune tuturor că nu e mulţumit că n-ai încercat să-l omori. Îţi imaginezi o asemenea tâmpenie? Nici fraţii lui lady Oliver nu sunt mulţumiţi, şi ştii cum sunt ei. Deşi, am înţeles, niciunul dintre ei n-a fost de faţă, ei spun

că te-ai mişcat ca un laş şi l-ai împiedicat pe lordul Oliver să te ucidă. Dar dacă te vor provoca, pur şi simplu să nu accepţi. Gândeşte-te la nervii mei.

— În momentul de faţă mă preocupă ai mei, Angeline, o linişti el.

— Ei bine, poate îţi va face plăcere să ştii că tot oraşul vorbeşte despre tine, zise ea. Ce grozav din partea ta că te-ai întors călare acasă, Tresham, deşi erai împuşcat în picior. Aş fi vrut să fiu acolo să văd. Cel puţin ai abătut discuţiile de la plictisitoarea poveste Hailsham şi de la afacerea din Cornwall. E adevărat că o cerşetoare a ţipat şi ţi-a distras atenţia?

— Nu chiar o cerşetoare, spuse el. Uite-o acolo lângă draperie. Fă cunoştinţă cu domnişoara Ingleby.

Lady Heyward se răsuci pe scaun şi se uită uimită la Jane. Era clar că nu observase că mai era cineva în cameră în afară de ea şi de fratele ei. Nu că draperia ar fi ţinut loc de ascunzătoare adevărată, dar Jane era îmbrăcată ca o servitoare. Faptul că îmbrăcămintea o făcea practic invizibilă, o linişti oarecum pe Jane.

— Tu, fată? întrebă lady Heyward cu o aroganţă care o făcu să semene şi mai mult cu ducele. Nu putea să fie mai mare ca ea decât cu un an sau doi, estimă Jane. De ce stai acolo? N-ai pus să fie snopită în bătaie, Tresham?

— E infirmiera mea, spuse el. Şi preferă să i se spună domnişoara Ingleby decât fată. Glasul lui avea o blândeţe înşelătoare.

— Chiar aşa? Uimirea de pe faţa tinerei doamne spori. Ce ciudat! Dar trebuie să fug. Trebuia să mă întâlnesc cu Martha Griddles la bibliotecă acum douăzeci de minute. Dar mai întâi am venit aici să te asigur de tot sprijinul meu.

— Pentru ce sunt surorile? murmură Alteţa sa.

— Exact. Se aplecă asupra lui şi depuse un sărut în aerul din vecinătatea obrazului său stâng. Probabil că Ferdie va trece mai târziu pe la tine. Era turbat de furie din cauză că fraţii lui lady Oliver încercau ieri să te dezonoreze. Era pornit să-i provoace el

însuşi la duel pe fiecare dintre ei. Dar Heyward a afirmat că s-a făcut doar de râs – sunt chiar cuvintele lui, jur, Tresham. El nu înţelege cum e cu temperamentul familiei Dudley.

Oftă şi ieşi din cameră la fel de brusc cum intrase, lăsând uşa deschisă în urma ei.

Jane rămase pe loc. Îi era frig şi se simţea singură şi înspăimântată.

Care erau bârfele de salon la care se referise în treacăt sora ducelui de Tresham? Cel puţin ai abătut discuţiile de la… afacerea aia din Cornwall.

Care afacere din Cornwall?

— Cred că e nevoie de sticla cu coniac, domnişoară Ingleby, spuse ducele. Du-te şi adu-o.

— Da, Alteţă, zise Jane, nicidecum dispusă să comenteze.

Capitolul 4

Lordul Ferdinand Dudley sosi la mai puţin de o oră după plecarea lui lady Heyward. Şi el trânti uşa de la bibliotecă aşa cum făcuse ea şi intră în cameră neanunţat.

Jocelyn gemu şi îşi dori să nu fi expediat sticla de coniac de îndată ce dăduse cu ochii de ea. Tocmai terminase o ceaşcă de ciocolată fierbinte care, îi spusese Jane Ingleby, avea să-i liniştească stomacul şi să-i aline durerea de cap. Ciocolata nu-şi făcuse încă niciunul din efectele dorite.

Ea se topi iarăşi în umbra draperiei, remarcă el.

— Dracu’ s-o ia de treabă! spuse în loc de salut fratele lui mai mic. Morocănosul ăla bătrân a încercat să mă împiedice să intru aici, Tresham. Îţi imaginezi una ca asta? De unde au servitorii asemenea idei trăsnite?

— De obicei de la stăpânii lor, spuse Jocelyn.

— Doamne Sfinte! Fratele lui se opri în loc. Chiar faci pe invalidul. Mama obişnuia să lâncezească pe fotoliul ăsta ori de câte ori dansa sau juca trei nopţi la rând cărţi şi îşi închipuia că e la uşa morţii. Zvonul nu are nicio acoperire, nu-i aşa?

— De regulă, nu, spuse leneş Jocelyn. La care zvon anume te referi?

— Că n-ai să mai mergi niciodată, spuse fratele său, aruncându-se pe scaunul pe care stătuse Angeline. Că a trebuit să-l dobori pe bătrânul Raikes la podea ca să-l împiedici să-ţi reteze piciorul. Cinstit, Jocelyn, doctorii din ziua de azi preferă să scoată ferăstrăul din geantă decât să sape după un glonţ.

— Poţi să stai liniştit, ieri nu-mi ardea să dau cu nimeni de pământ, în afară, poate, de imbecilul ăla de chirurg pe care l-a adus Oliver în Hyde Park. Raikes şi-a făcut treaba admirabil şi este sigur că am să merg din nou.

— Exact ce am spus eu, zise Ferdinand, zâmbindu-i cu toată faţa. E în registrul de pariuri de la White’s. Am făcut prinsoare pe cincizeci de lire că, într-o lună, ai să valsezi la Almack’s.

— Ai să pierzi. Jocelyn îşi duse monoclul la ochi. Eu nu valsez niciodată. Şi nu mă arăt niciodată la Almack’s. Toate mamele ar presupune pe loc că sunt dispus să mă însor. Când ai de gând să-l concediezi pe amărâtul ăla de valet al tău, Ferdinand, şi să angajezi pe cineva care să se poată abţine de la a-ţi tăia beregata de fiecare dată când te bărbiereşte?

Fratele lui atinse cu vârful degetelor o mică tăietură de sub bărbie.

— Oh, asta! spuse el. E vina mea, Tresham. Am întors capul fără să-l avertizez. Fraţii Forbes îţi vor sângele. Trei dintre ei sunt în oraş.

Da, era de aşteptat. Fraţii lui lady Oliver aveau o reputaţie de scandalagii tot atât de rea ca a lui, gândi Jocelyn. Şi cum lady Oliver era singura soră între cinci fraţi, ei erau mai mult decât protectori faţă de ea, chiar şi acum, la trei ani după căsătoria ei cu lordul Oliver.

— Atunci vor trebui să vină şi să-l ia, spuse Jocelyn. N-o să le fie deloc greu, întrucât se pare că valetul meu lasă să intre în casa mea pe oricine binevoieşte să urce treptele şi să bată la uşă.

— Oh, ascultă! protestă Ferdinand îndurerat. Eu nu-s oricine, Tresham. Şi protestez că nu mi-ai cerut să fiu secundul tău sau că nici nu m-ai informat că o să aibă loc un duel. Apropo, e adevărat că tot scandalul ăsta a fost provocat de o servitoare? Brougham spune că a intrat ca o furtună în casă după tine şi te-a urmărit până în dormitor, făcându-te de două parale că îşi pierde slujba? chicoti. Eu aş spune că e o poveste fantasmagorică, totuşi una al naibii de bună.

— Stă acolo lângă draperie, spuse Jocelyn, dând din cap în direcţia infirmierei sale, care rămăsese ca o statuie încă de la sosirea fratelui său.

— Nu mai spune! Ferdinand sări în picioare şi se uită la ea cu cel mai adânc interes. Ce dracu’ caută ea aici? Să ştii, fată, nu e de nasul tău să te amesteci într-o problemă de onoare. Asta e treabă de domni. Puteai să provoci moartea lui Tresham, şi atunci poţi fi

sigură că ai fi fost spânzurată.

Se uită la Ferdinand cum se uită de obicei la mine, observă Jocelyn. Recunoştea semnele – îndreptarea şi mai accentuată a umerilor deja drepţi, subţierea buzelor, privirea foarte directă. Aşteptă cu o anumită plăcere ca ea să vorbească.

— Dacă ar fi fost ucis, spuse ea, ar fi fost de glonţul omului cu care se duela. Şi e o prostie să numeşti o astfel de întâlnire problemă de onoare. Totuşi, aveţi dreptate s-o numiţi o treabă de domni. Femeile au mult mai multă minte.

Lordul Ferdinand părea aproape comic, stânjenit în timp ce încasa muştruluiala de la servitoarea hidos îmbrăcată.

— Vezi tu, Ferdinand, a venit echipată cu o minte şi o limbă cu două tăişuri, explică Jocelyn cu o plictiseală studiată.

— Măi să fie! Fratele lui întoarse capul şi se uită uluit la el. Ce naiba caută aici?

— Conan nu ţi-a spus toată povestea? întrebă Jocelyn. Am angajat-o ca infirmieră. Nu văd de ce restul servitorilor mei să-mi suporte nervii în următoarele trei săptămâni cât sunt întemniţat în propria-mi casă.

— Dracu’ s-o ia de treabă! spuse fratele său. Credeam că Brougham glumeşte.

— Nu, nu. Jocelyn dădu nepăsător din mână. Ţi-o prezint pe Jane Ingleby, Ferdinand. Dar ai grijă dacă o fi nevoie să I te adresezi iar, Ea insistă să I se spună domnişoara Ingleby, nu Jane sau fată. Lucru pe care l-am acceptat fiindcă ea nu-mi mai spune nicicum şi a început să mi se adreseze din când în când cu Alteţa ta. Fratele meu mai mic, lordul Ferdinand Dudley, domnişoara Ingley.

Se aştepta oarecum ca ea să facă o reverenţă. Se aştepta oarecum ca fratele său să explodeze. Cert este că i se întâmpla pentru prima dată să fie prezentat unei servitoare.

Jane Ingleby înclină graţios capul, iar Ferdinand roşi şi îi făcu o mică plecăciune stângace, arătând de-a dreptul stânjenit.

— Ascultă, Tresham, rana aia te-a tâmpit? spuse el.

— Parcă tocmai te pregăteai să-ţi iei rămas-bun, Ferdinand, nu-i aşa? Să-ţi dau un sfat, amice, deşi nu ştiu de ce îmi răcesc gura, fiindcă un Dudley nu primeşte sfaturi. Lasă-i pe fraţii Forbes în seama mea. Ei cu mine au ce au, nu cu tine.

— Dracu' să-i ia de tâlhari şi de gangsteri! se zbârli fratele lui. Mai bine şi-ar găsi de treabă dându-i surorii lor câteva scatoalce bune. Nu ştiu cum ai putut să te încurci tocmai cu stricata aia. Eu…

— Destul! replică sec Jocelyn. Este aici… Era pe cale să spună că este o doamnă de faţă, dar se opri la timp. N-am de ce să-ţi dau seama de treburile mele. Acum întinde-o ca un băiat cuminte şi trimite-mi-l pe Hawkins. Intenţionez să-l fac să priceapă că slujba lui în casa asta va depinde pe viitor de cât de hotărât e să nu mai lase pe nimeni să-mi treacă pragul pe tot restul zilei de azi. Tare m-ar mira să nu-mi plesnească până diseară capul şi să nu mi se împrăştie pe cărţi.

Lordul Ferdinand plecă şi, după un minut sau două, în bibliotecă intră valetul cu un aer temător.

— Îmi cer scuze, Alteţă… începu el, dar Jocelyn îl întrerupse ridicând mâna.

— Am să admit că probabil ar fi fost nevoie de un întreg regiment de soldaţi căliţi şi o baterie de artilerie ca să-i ţii la distanţă pe lordul Ferdinand şi pe lady Heyward când ei erau hotărâţi să Intre. Dar azi nu mai intră nimeni, Hawkins. Nici chiar însuşi prinţul regent, dacă ar binevoi să vină. S-a înţeles, Hawkins?

— Da, Alteţă. Valetul se înclină respectuos şi se retrase, închizând uşa în urma lui.

Jocelyn oftă zgomotos.

— Şi-acum, domnişoară Ingleby, vino şi aşază-te aici şi spune-mi cum ai de gând să mă distrezi în următoarele trei săptămâni. Ai avut tot timpul să te gândeşti la un răspuns.

— Da, ştiu aproape toate jocurile de cărţi obişnuite, dar nu joc pe bani, răspunse Jane la întrebare. Părinţii ei instituiseră o regulă – în casa lor nu se juca pe mize mai mari de câţiva peni. În plus, n-

am bani ca să joc, adăugă ea. Şi aş spune că n-ai găsi nicio plăcere într-o partidă în care miza nu e mare.

— Sunt încântat că presupui că mă cunoşti atât de bine, spuse el. Şah joci?

— Nu, răspunse Jane clătinând din cap. Tatăl ei juca şah, dar el avea nişte idei ciudate despre femei. Şahul era un joc de bărbaţi, îi spunea el cu o indulgenţă drăgăstoasă ori de câte ori îl ruga să o înveţe jocul. Refuzul lui o făcea să vrea şi mai mult să ştie să joace. N-am învăţat.

Se uită la ea gânditor.

— Presupun că nu citeşti, spuse el.

— Fireşte că citesc. O credea chiar total ignorantă? îşi aminti prea târziu cine se presupunea că este ea.

— Ah, fireşte, repetă el moale, mijind ochii. Şi ştii şi să scrii frumos, aş spune. Ce fel de orfelinat era ăla, domnişoară Ingleby?

— Ţi-am spus. Unul superior.

Se uită intens la ea, dar nu continuă subiectul.

— Şi ce alte talente mai ai ca să mă distrezi? întrebă el.

— Este o treabă de infirmieră să te distreze?

— Treaba infirmierei mele este exact ce spun eu că e. Ochii lui o măsurară din cap până în picioare de parcă o dezbrăcau. Privirea aia era mai mult decât tulburătoare. La urma urmei, n-o să-ţi ia douăzeci şi patru de ore pe zi să-mi schimbi bandajul şi să-mi pui piciorul pe pernă, nu-i aşa?

— Da, Alteţă, recunoscu ea.

— Totuşi, mănânci şi trăieşti pe cheltuiala mea. Şi cred că-ţi dau o leafă destul de frumoasă. Îmi refuzi puţină distracţie?

— Cred că te vei plictisi curând cu ceea ce am eu de oferit, spuse ea…

El schiţă un zâmbet care, în loc să-i îndulcească expresia, reuşi doar să-l facă să arate ca un animal de pradă.

— Vom vedea, hotărî el. Scoate-ţi boneta aia, domnişoară

Ingleby. Mă supără. Este cumplit de hidoasă şi te îmbătrâneşte cu cel puţin zece ani. Câţi ani ai?

— Nu cred că vârsta mea te priveşte, Alteţă. Şi prefer să port bonetă în timpul orelor de serviciu.

— Serios? El deveni dintr-odată arogant şi nu puţin înspăimântător cu sprâncenele înălţate. Când vorbi din nou, glasul lui era mai blând. Scoate-o.

Sfidarea părea inutilă. În definitiv, până ieri nu purtase niciodată bonetă. I se păruse o deghizare, ceva sub care putea să se ascundă măcar parţial. Nu ignora faptul că părul era trăsătura ei distinctivă. Fără tragere de inimă, dezlegă funda de sub bărbie şi îşi scoase boneta. Rămase cu ea în poală, ţinând-o cu ambele mâini, în timp ce ochii lui erau aţintiţi asupra părului ei…

— S-ar putea spune că e aureola care te încoronează, domnişoară Ingleby. Mai ales, aş zice, când nu e împletit şi răsucit fără milă. Asta ridică întrebarea de ce erai atât de hotărâtă să-l ascunzi. Ţi-e frică de mine şi de reputaţia mea?

— Nu ştiu ce reputaţie ai, răspunse ea. Deşi n-ar fi fost nevoie de o imaginaţie ieşită din comun ca să-şi închipuie.

— Ieri am fost provocat la duel pentru că am avut, ăă, relaţii cu o doamnă măritată. Nu a fost primul duel în care am fost implicat. Sunt cunoscut ca un bărbat periculos, fără principii.

— Şi te mândreşti cu asta? întrebă ea, ridicând din sprâncene.

Colţurile gurii lui zvâcniră, dar era imposibil de spus dacă de mânie sau de amuzament.

— Ba am câteva principii. N-am siluit niciodată o servitoare. Nici n-am tăbărât pe vreo femeie aflată sub acoperişul meu. Nici nu m-am culcat cu vreuna împotriva voinţei ei. Asta te linişteşte?

— Categoric, răspunse ea.

— Dar aş da orice să te văd cu părul lăsat pe umeri, spuse el încetişor, pe un ton care îl făcea tot atât de periculos precum se descrisese.

„Liliputanii foiau pe tot Muntele Om, ţintuindu-l la pământ cu mare ingeniozitate”.

Îi citea Călătoriile lui Gulliver, o carte la care el nu prea putea obiecta dat fiind că lăsase la alegerea ei ce să-i citească. Ea

umblase prin rafturile bibliotecii o jumătate de oră, uitându-se şi scoţând din când în când o carte şi răsfoind-o. Mânuia cărţile cu respect, de parcă le iubea. În cele din urmă se întorsese spre el şi îi arătase cartea pe care o citea acum.

— Asta? întrebase ea. Călătoriile lui Gulliver? E una din cărţile pe care mi-am promis mereu că am să le citesc.

— Cum vrei, răspunse el, ridicând din umeri. Putea foarte bine să citească şi el, dar nu voia să fie singur. Nu se omorâse niciodată după propria sa companie sau, dacă nu niciodată, în ultimii zece ani sigur.

Pe măsură ce ziua înainta, adevărata natură a chinului său îi devenea tot mai clară, provocându-i o mare iritare. El era un bărbat energic, fără astâmpăr, zilnic implicat într-o duzină de activităţi, dintre care majoritatea presupuneau exerciţiu fizic, precum călărie şi box şi scrimă şi – da – chiar şi dans, deşi niciodată vals, şi niciodată în cel mai insipid dintre localuri, Almack’s. Şi a face dragoste era o activitate preferată, desigur, şi ăsta putea să fie cel mai energic exerciţiu fizic dintre toate.

Acum, vreme de trei săptămâni, dacă va putea să îndure tortura atâta timp, va trebui să rămână inactiv, având drept companie doar rudele şi prietenii veniţi în vizită. Şi pe năzuroasa şi arţăgoasa Jane Ingleby, fireşte. Şi durerea.

Încercase să uite concediindu-şi infirmiera şi petrecând după-amiaza cu Michael Quincy. Rapoartele lunare de la Acton Park, domeniul său, sosiseră în dimineaţa aceea, întotdeauna fusese conştiincios în legătură cu aceste rapoarte, dar niciodată nu le cercetase cu atâta atenţie, până la cel mai mic detaliu.

Dar seara ameninţa să fie interminabilă. Nopţile erau perioada cea mai plină a vieţii lui, care se scurgea după un tipar anume, mai întâi la teatru, la operă, la vreun bal sau la o serată mondenă care promitea să atragă mulţimea cea mai mare, iar apoi într-unul din cluburile lui sau în pat, dacă sportul oferit acolo părea să merite sacrificarea unei nopţi cu prietenii lui de parte bărbătească.

— Doreşti să continuu? Jane Ingleby se oprise şi ridicase privirea din carte.

— Da, da. Flutură o mână în direcţia ei şi ea coborî privirea şi reluă lectura.

Spatele ei, observă el, nu atingea spateaza scaunului. Şi totuşi părea degajată, dar şi graţioasă. Citea bine, nici prea repede, nici prea rar, nici monoton, nici exagerat teatral. Avea un glas fermecător de dulce, cultivat. Genele lungi îi umbreau obrajii în timp ce se uita în cartea pe care o ţinea cu ambele mâini aproape în poală. Avea un gât lung, ca de lebădă în eleganţa lui.

Părul ei era de aur pur. Se străduise să-i ascundă splendoarea împletindu-l sever, dar nu ar fi reuşit decât s-ar fi ras în cap. Pe parcursul dimineţii remarcase frumuseţea chipului şi a ochilor ei. Dar numai când îşi scosese boneta descoperise ce mult întrecea realitatea bănuiala lui crescândă cum că era o femeie extraordinar de frumoasă.

O urmărea în timp ce citea şi îşi freca apăsat palma dreaptă de coapsă, ca pentru a îndepărta durerea din pulpă.

Ea era o servitoare, o slugă de sub acoperişul lui, şi fără doar şi poate o femeie virtuoasă. Însă tare ar fi vrut să vadă părul ăla liber, fără agrafe şi cozi răsucite.

N-ar fi avut nimic împotrivă nici s-o vadă fără rochia ei îngrozitoare, lălâie, şi orice mai avea sub ea.

Oftă, iar ea se opri din citit şi ridică iarăşi privirea.

— Ai vrea să te duci la culcare acum? îl întrebă.

În ciuda cuvintelor, glasul ei nu sugera nici cea mai vagă aluzie.

El se uită la ceasul de pe poliţa căminului. Doamne sfinte, nu era nici zece! Seara abia începuse. Răspunse brutal:

— Cum nici compania ta, nici a lui Gulliver nu sunt deosebit de sclipitoare, cred că asta e cea mai bună opţiune a mea. Mă întreb dacă apreciezi cât de jos am ajuns.

În dimineaţa următoare Jane descoperi că o noapte de somn fără alcool sau laudanum nu îmbunătăţise starea de spirit a ducelui

de Tresham. Sosise doctorul, şi ea fusese chemată din bucătărie, de la micul dejun, în dormitorul ducelui.

— Nu te-ai grăbit deloc, spuse el în loc de salut când ea intră în cameră, după ce bătuse la uşă, la mai puţin de un minut după ce fusese chemată. Presupun că erai ocupată să-mi mănânci şi urechile.

— Terminasem micul dejun, mulţumesc, Alteţă, spuse ea. Bună dimineaţa, domnule doctor Raikes.

— Bună dimineaţa, doamnă. Doctorul înclină politicos capul.

— Scoate-ţi monstruozitatea aia! porunci ducele, arătând spre boneta lui Jane. Dacă mai dau odată cu ochii de ea, o fac bucăţi cu mâna mea.

Jane îşi scoase boneta, o împături cu grijă şi o puse în buzunarul rochiei.

Stăpânul ei se întoarse spre doctor.

— Domnişoara Ingleby a schimbat bandajul şi a spălat rana, spuse el, aparent ca răspuns la o întrebare ce îi fusese pusă înainte de sosirea ei.

— Ai făcut o treabă admirabilă, spuse doctorul. Nu e nici urmă de infecţie. Ai o anumită experienţă în îngrijirea bolnavilor, nu-i aşa?

— Da, domnule, puţină, recunoscu Jane.

— Aş zice că le dădea purgative cu lingura afurisiţilor de orfani când mâncau prea mult, bombăni nervos ducele. Iar eu nu sunt bolnav. Am o gaură în picior. Cred că mişcarea mi-ar face mai bine decât cocoloşeala. Am de gând să fac mişcare.

Doctorul Raikes păru îngrozit.

— Cu tot respectul cuvenit, Alteţă, te sfătuiesc insistând să nu faci aşa ceva, spuse el. Înainte de a le folosi, muşchii şi tendoanele afectate trebuie să se vindece.

Ducele îl înjură.

— Cred că îi datorezi scuze doctorului Raikes, zise Jane. El nu face decât să-şi spună părerea de profesionist, pentru care l-ai chemat şi îl plăteşti. Nu există nicio justificare pentru o asemenea

grosolănie.

Ambii bărbaţi se uitară la ea uimiţi. Apoi ea tresări alarmată când Alteţa sa azvârli capul pe spate şi izbucni într-un râs zgomotos.

— Trebuie că o aşchie din glonţul din piciorul meu a zburat în sus şi mi s-a înfipt în creier, Raikes, spuse el. Îţi vine să crezi că am îndurat chestia asta o zi întreagă fără să-i pun capăt?

Era clar că doctorul Raikes nu putea să creadă.

— Sunt sigur că Alteţa sa nu-mi datorează nicio scuză, doamnă, se grăbi el să spună. E de înţeles că rana l-a făcut să fie tare nervos.

Dar nici în ruptul capului Jane nu putea lăsa lucrurile aşa.

— Asta nu-l scuză că a vorbit urât. Mai ales cu un subordonat.

— Raikes, dacă m-aş putea lăsa în genunchi într-o umilă părere de rău pentru vorbele mele, poate că aş face-o, spuse morocănos ducele. Dar n-am voie să fac eforturi, nu-i aşa?

— Într-adevăr, Alteţă, n-ai voie.

Doctorul, care terminase de schimbat bandajul de la piciorul ducelui, părea de-a dreptul fâstâcit.

Era numai vina ei, firește, gândi Jane. Crescuse într-o casă de oameni luminaţi, în care servitorii erau trataţi Invariabil ca nişte oameni, şi în care politeţea faţă de ceilalţi era o virtute înnăscută. Trebuia să înveţe să-şi ţină gura dacă voia să mai aibă şansa de a câştiga leafa pe trei săptămâni ca s-o ia cu ea în necunoscutul de după aceea.

Ducele de Tresham se lăsă cărat la parter, nu înainte de a o fi expediat pe Jane şi de a-i fi ordonat să nu se arate până o va chema el. Chemarea veni o jumătate de oră mai târziu. Azi era în salonul de la parter, întins pe o canapea.

— În dimineaţa asta capul pare să-mi fi revenit la mărimea normală, spuse el. Vei fi încântată să afli că n-ai să mai fii chemată mult ca să-ţi foloseşti considerabilele resurse spre a mă distra. I-am dat permisiunea lui Hawkins să lase să intre în casă toţi vizitatorii care ar putea să vină, în limitele bunului-simţ, desigur.

Are instrucţiuni exprese să nu primească nicio ajutoare de modistă sau pe altcineva de teapa ei care ar bate la uşă.

La gândul vizitatorilor, stomacul lui Jane se strânse.

— Mă voi retrage, Alteţă, ori de câte ori va veni cineva.

— Serios? Miji ochii. De ce?

— Presupun că, în majoritate, vor veni domni. Prezenţa mea n-ar face decât să stânjenească conversaţia.

El rânji brusc, transformându-se complet într-un domn care părea şi ştrengar, şi mult mai tânăr ca de obicei.

— Domnişoară Ingleby, cred cu adevărat că eşti o fiinţă pudică, spuse el.

— Da, Alteţă, sunt, recunoscu ea.

— Du-te şi adu perna aia din bibliotecă, îi ordonă el. Şi pune-mi-o sub picior.

— Să ştii că ai putea să spui din când în când te rog, zise ea îndreptându-se către uşă.

— Aş putea, replică el. Sau nu. Eu sunt cel care comandă. De ce să pretind că sunt doar rugăminţi?

— Poate de dragul respectului de sine, replică, uitându-se în urmă. Poate din respect faţă de sentimentele celorlalţi. Cei mai mulţi oameni răspund mai prompt la o rugăminte decât la un ordin.

— Şi totuşi, domnişoară Ingleby, spuse el moale, se pare că eşti pe cale să-mi îndeplineşti ordinul.

— Cu inima răzvrătită, mai zise ea, ieşind din cameră înainte ca el să apuce să aibă ultimul cuvânt.

Două minute mai târziu se întoarse cu perna, traversă camera fără o vorbă şi, fără să se uite la el, i-o aşeză cu grijă sub picior. Mai devreme, în dormitorul lui, observase că umflătura se retrăsese. Dar mai observase şi obiceiul lui de a-şi freca partea interioară a coapsei şi a strânge din dinţi din când în când, semne sigure că avea dureri mari. Dar fiind un bărbat mândru, firește că nu era de aşteptat să recunoască.

— Dacă n-ar fi linia subţire a buzelor tale, n-aş şti că n-ai pentru mine pic de milă, domnişoară Ingleby. Mă aşteptam să-mi

smuceşti piciorul şi să-l trânteşti pe pernă. Eram pregătit să mă confrunt cu o astfel de manifestare de temperament. Acum m-ai lipsit de prilejul de a rosti punerea la punct repetată cu grijă.

— M-ai angajat ca infirmieră, Alteţă, îi aminti ea. Trebuie să-ţi aduc alinare, nu să-ţi fac rău pentru propria-mi plăcere, în plus, dacă mă indignează ceva, am vocabularul cu care să-mi exprim indignarea. N-am nevoie să recurg la violenţă.

Ceea ce era o minciună sfruntată, gândi ea chiar în timp ce cuvintele îi ieşeau de pe buze. Preţ de o clipă i se făcu frig şi greaţă, şi stomacul i se strânse de senzaţia de panică, obişnuită acum.

— Îţi mulţumesc că ai adus perna, domnişoară Ingleby, spuse moale ducele.

Asta o reduse la tăcere.

— Cred că aproape am reuşit să-ţi smulg un zâmbet, spuse el. Zâmbeşti vreodată?

— Când mă amuză ceva sau sunt fericită, Alteţă, răspunse ea.

— Iar în compania mea nu eşti niciuna, nici alta. Trebuie că mi-am pierdut măiestria. Sunt recunoscut ca un bărbat foarte priceput la a amuza şi încânta femeile, să ştii.

Până să rostească aceste vorbe şi să se uite la ea cu acea caracteristică mijire a ochilor, virilitatea lui fusese pentru ea, în mare măsură, ceva teoretic. Dintr-odată, însă, încetă să fie teoretică. Simţi un val de dorinţă fizică absolut necunoscută, care îi tulbura trupul de o manieră alarmantă.

— Nu mă îndoiesc, spuse ea caustic. Dar aş zice că ai epuizat deja provizia de artă a seducţiei pe luna asta cu lady Oliver.

— Jane, Jane, spuse el cu blândeţe. Asta seamănă formidabil a dispreţ. Du-te să-l cauţi pe Quincy şi adu-mi poşta de dimineaţă. Te rog, adăugă el în timp ce ea se îndrepta spre uşă.

Jane întoarse capul şi îi zâmbi:

— Ah! exclamă el.

Capitolul 5

Angeline veni din nou pe la sfârşitul dimineţii, escortată de data asta de Heyward, care o însoţea în scopul de a se interesa în mod politicos de sănătatea cumnatului său. Ferdinand veni înainte de plecarea lor, însă mai mult ca să vorbească despre sine decât dintr-o mare îngrijorare relativă la recuperarea fratelui său. Fusese provocat la o întrecere de cabriolete până la Brighton de lordul Berriwether, a cărui măiestrie la mânuirea hăţurilor rivaliza doar cu cea a lui Jocelyn.

— Ai să pierzi, Ferdinand, spuse Heyward fără menajamente.

— Ai să-ţi frângi gâtul, Ferdie, şi nervii mei nu-şi vor reveni atât de repede după afacerea asta cu Tresham, zise şi Angeline. Dar ce curajos vei arăta gonind ca vântul pe drum! Ai de gând să-ţi comanzi o haină nouă pentru ocazia asta?

— Secretul e să dai frâu liber cailor ori de câte ori prinzi o bucată de drum drept, dar să nu foloseşti prea mult biciul şi să nu-ţi asumi riscuri inutile la curbele strânse, ca un călăreţ de circ, spuse Jocelyn. Eşti renumit pentru ambele vicii, Ferdinand. Totuşi, acum, că te-ai angajat, ai face bine să câştigi. Niciodată să nu te lauzi cu ceva de la care nu mai poţi da înapoi. Mai ales când eşti un Dudley. Aş zice că te-ai lăudat.

— Mă gândeam că poate îmi împrumuţi cabrioleta ta cea nouă, Tresham, propuse ca într-o doară fratele său.

— Nu, spuse Jocelyn. Categoric nu. Mă mir că ţi-ai răcit gura să mă întrebi, doar dacă nu cumva crezi că gaura din picior m-a afectat şi la cap.

— Eşti fratele meu, sublinie Ferdinand.

— Un frate cu un creier ce funcţionează şi cu o porţie bunicică de bun-simţ, replică Jocelyn. Roţile cabrioletei tale erau destul de rotunde când le-am văzut ultima oară. Cel care câştigă sau pierde o întrecere este mai degrabă vizitiul decât vehiculul, Ferdinand. Când o să fie întrecerea?

— Peste două săptămâni, răspunse fratele.

Drace! Adică, el nu va putea să urmărească nici măcar o parte din cursă, se gândi Jocelyn. Oricum, nu dacă se supunea ordinelor afurisitului ăla de şarlatan, Raikes. Dar în decurs de două săptămâni, dacă mai rămânea ţintuit pe canapea, putea foarte bine să fie în joc chiar sănătatea lui mintală.

Jocelyn ar fi jurat că Jane Ingleby, care stătea liniştită la o oarecare distanţă, îi ghicise gândurile. O spuneau buzele ei strânse într-o linie subţire. Oare ce avea de gând să facă? Să-l lege de pat până trecea şi ultima zi din cele trei săptămâni?

Îi refuzase cererea de a fi scuzată când soseau membrii familiei, i-o refuză din nou, mai târziu, când se anunţară alţi oaspeţi; între timp, ea lua pe rând scrisorile din mâna lui şi le împărţea în trei teancuri, conform instrucţiunilor lui – invitaţii de refuzat, invitaţii de acceptat, şi scrisori al căror răspuns trebuia dictat secretarului său. Majoritatea invitaţiilor trebuia refuzate, firește, cu excepţia celor legate de evenimente ceva mai îndepărtate.

— Am să te părăsesc, Alteţă, spuse ea ridicându-se în picioare după ce Hawkins venise să anunţe sosirea mai multor prieteni de-ai lui.

— Ba nu, spuse el ridicând din sprâncene. Ai să rămâi aici.

— Te rog, Alteţă. Nu-ţi sunt de niciun folos în timp ce ai companie.

Părea aproape înspăimântată, gândi el. Oare se aştepta ca el şi prietenii săi să se dedea la o orgie colectivă cu ea? Probabil că i-ar fi dat singur liber dacă nu ar fi cerut ea să plece. Acum, doar din încăpăţânare, nu putea s-o lase să plece.

— Poate că de atâta agitaţie am să fac o criză de nervi şi am să am nevoie de ajutorul infirmierei mele, domnişoară Ingleby.

Fără îndoială că Jane ar mai fi protestat dacă uşa nu s-ar fi deschis, lăsând să intre musafirii. Aşa însă, ea se refugie în cel mai îndepărtat colţ al încăperii, contopindu-se de minune cu mobilierul! Boneta îi împodobea iarăşi capul, acoperindu-i părul până la ultima şuviţă.

Musafirii, toţi cei mai apropiaţi prieteni ai lui, veniră în grup, aducând cu ei multă voie bună. Conan Brougham, Pottier, Kimble, Thomas Garrick şi Boris Tuttleford îl salutară zgomotos, îl întrebară retoric cum se simte, făcură haz de halatul şi papucii lui, îi admirară bandajul şi luară loc.

— Unde ţi-e vinul roşu, Tresham? întrebă Garrick, uitându-se după el.

— O să-l aducă domnişoara Ingleby, spuse Jocelyn. Infirmiera mea, domnilor, care aleargă să-mi aducă tot felul de lucruri fiindcă, de unde stau întins, nu ajung la cordonul clopoţelului. Şi care mă ceartă şi mă necăjeşte îngrozitor uneori. Domnişoară Ingleby, cere-i lui Hawkins vinul şi coniacul, şi pune un lacheu să aducă o tavă cu pahare. Te rog.

— Te rog, Tresh? chicoti Kimble. Un cuvânt nou în vocabularul tău?

— Ea mă face să-l spun, zise moale Jocelyn, uitându-se după Jane care ieşea din cameră cu faţa întoarsă de la ei. Mă ceartă când uit.

Prietenii lui hohotiră zgomotos.

— O, ia stai, spuse Tuttleford când râsul se mai domoli puţin, nu e cea care a ţipat atunci, Tresham, tocmai când îl enervai pe Oliver aţintind pistolul spre nasul lui?

— A angajat-o ca infirmieră, replică Brougham, rânjind. Şi a amenințat-o că o s-o facă să-i pară rău că s-a născut sau aşa ceva. Îi pare rău, Tresham? Sau ţie îţi pare rău?

Jocelyn îşi făcu de lucru cu mânerul monoclului şi ţuguie buzele.

— Vedeţi voi, are obiceiul al naibii de supărător de a răspunde, iar eu, invalid şi ţintuit la pat şi încarcerat cum sunt şi cum probabil voi mai fi două săptămâni sau mai mult, am al naibii nevoie de stimulare mentală.

— Stimulare mentală! Pottier se lovi cu palma peste coapsă şi hohoti de râs, urmat de toţi ceilalţi. De când ai tu nevoie de o muiere pentru stimulare mentală, Tresham?

— Măi să fie! rosti Kimble. E greu să-ţi imaginezi una ca asta, nu-i aşa? Cum altfel te mai stimulează, Tresh? Asta e întrebarea. Ei, hai, e vremea spovedaniei.

— El are un picior imobilizat. Tuttleford râse iarăşi. Dar pun rămăşag că asta nu te face câtuşi de puţin mai lent, nu-i aşa, Tresham? Nu în probleme de stimulare. Stă ea călare? Şi face ea toate mişcările aşa încât tu să nu te mişti?

De data asta, râsetele fură de-a dreptul obscene. Erau toţi în formă, şi cu fiece clipă se dispuneau tot mai mult.

Jocelyn îşi duse monoclul la ochi. Spuse liniştit:

— S-ar putea menţiona în treacăt că muierea în cauză e în slujba mea şi sub acoperişul meu, Tuttleford. Până şi eu am nişte norme de conduită.

— Băieţi, intuiţia îmi spune că faimosul duce nu se amuză, spuse Conan Brougham, mai perspicace decât ceilalţi.

Ceea ce era o greşeală din partea lui, gândi Jocelyn în clipa următoare, când uşa se deschise şi Jane reveni ducând o tavă cu două sticle. În urma ei venea un lacheu cu paharele. Bineînţeles că fata deveni imediat centrul atenţiei, ceva ce ar fi trebuit să-l amuze, aşa cum e sigur că pe ea o tulbura, însă el era doar supărat că un prieten de-al lui îl crezuse în stare de a avea prostul gust de a se distra cu propria lui servitoare.

Ea ar fi putut să încerce să scape odată cu lacheul, dar nu o făcu. Se retrase în colţul ei cu ochii plecaţi. Avea boneta trasă pe frunte, mai jos ca niciodată.

Vicontele Kimble fluieră încetişor.

— O frumuseţe deghizată, Tresh? murmură el, prea încet ca ea să-l poată auzi.

Kimble, cu înfăţişarea lui de zeu blond, era un adevărat Don Juan şi avea ochi buni. Un cunoscător ca şi Jocelyn.

— Dar o servitoare, sub protecţia acoperişului meu, Kimble, răspunse Jocelyn.

Prietenul său îl înţelese. Îi zâmbi şi îi făcu cu ochiul. Dar el nu i-ar fi făcut avansuri indecente lui Jane Ingleby. Jocelyn se întrebă

în treacăt de ce i-ar păsa.

Conversaţia se mută repede la alte subiecte, neputând discuta despre Jane în prezenţa ei. Dar se părea că nimeni nu considera nepotrivit să discute în prezenţa ei despre lady Oliver care, seara trecută, la teatru, cochetase cu o armată de admiratori; despre prezenţa în lojă, alături de ea şi de Oliver, a trei dintre fraţii ei; despre hotărârea declarată a fraţilor de a-i cere socoteală ducelui de Tresham pentru coruperea surorii lor de îndată ce acesta va fi iar pe picioare. Despre strădania caraghioasă a lui Hailsham de a dovedi că fiul său cel mare, acum în vârstă de nouă ani şi cunoscut ca înapoiat mintal, era bastard, aşa încât toate drepturile să revină celui de-al doilea fiu, cel preferat; despre ultimele amănunte senzaţionale ale scandalului din Cornwall.

— Acum se spune că Jardine a murit, spuse Brougham în legătură cu ultimul subiect. Nu şi-a mai recăpătat cunoştinţa după atac.

— Trebuie să fi primit o lovitură în cap al naibii de puternică, adăugă Kimble. Cele mai senzaţionale relatări spun că i se vedeau creierii prin păr şi sânge. Zilele astea, saloanele din Londra sunt pline de femei care leşină. Ceea ce face ca viaţa să fie interesantă pentru aceia dintre noi care sunt destul de aproape de unele dintre ele când se întâmplă aşa ceva. Păcat că eşti infirm, Tresh. Kimble chicoti.

— Din câte îmi amintesc eu, Jardine nu prea avea păr, spuse Pottier. Şi nici prea mult creier.

— Nu şi-a mai recăpătat cunoştinţa. Jocelyn, încercând să-şi schimbe poziţia ca să oprească un val de crampe, împinse din greşeală perna pe podea. Te rog, domnişoară Ingleby, vino şi pune perna la loc. Nu şi-a mai recăpătat cunoştinţa şi totuşi – după cum se spune – a fost în stare să ofere o relatare perfect lucidă a atacului şi a apărării lui energice şi eroice. A fost în stare s-o identifice pe cea care l-a atacat şi să explice de ce i-a sfărâmat capul. Ciudată inconştienţă!

Jane se aplecă asupra lui şi puse perna la locul potrivit, îi

ridică piciorul pe pernă la fel de blând ca întotdeauna şi potrivi marginea bandajului care se răsucise în interior. Însă el observă că era albă ca varul.

Atunci mai că îi păru rău că insistase să rămână în cameră. Era limpede că nu se simţea deloc bine în compania atâtor bărbaţi. Şi, fără îndoială, discuţia lor o stânjenea. Oricât de curajoasă se arătase în privinţa rănii lui, probabil că discuţia despre sânge, păr şi creier fusese prea mult pentru ea.

— S-ar putea ca vestea cu privire la moartea lui să fie doar o minciună, comentă cinic Garrick, ridicându-se şi turnându-şi încă un pahar. S-ar putea foarte bine să-i fie pur şi simplu ruşine să-şi arate faţa după ce a recunoscut că a fost doborât de o bucăţică de fată venită să fure.

— Dar nu ţinea ea câte un pistol în ambele mâini? întrebă Jocelyn. Adică, după spusele omului care nu şi-a mai recăpătat cunoştinţa după ce ea l-a lovit în cap cu unul dintre ele? Dar gata cu prostiile astea. Ce schemă tâmpită e asta în care s-a băgat Ferdinand? Tocmai cu Berriwether şi-a găsit să se întreacă? Cine a lansat provocarea?

— Fratele tău, spuse Conan. A făcut-o când Berriwethera afirmat că acum, când o să târăşti după tine un picior beteag, ai să-ţi iei adio de la toate sporturile. A afirmat că numele Dudley n-o să mai fie niciodată rostit cu respect şi admiraţie.

— În prezenţa lui Ferdinand? Jocelyn clătină din cap. Ce lipsă de înţelepciune!

— Nu, nu chiar în prezenţa lui, spuse prietenul său. Dar, firește, Ferdinand a aflat şi a intrat ca o furtună în White’s, scoţând flăcări pe nări. O clipă am crezut că o să-l plesnească pe Berriwether peste faţă cu mănuşa, însă nu a făcut decât să-l întrebe cât se poate de politicos care consideră el că este cel mai mare talent al său în afară de mânuirea armelor. Bineînţeles, Berriwethera spus că mânuirea hăţurilor. Apoi a venit provocarea.

— Şi cât a pariat Ferdinand? întrebă Jocelyn.

— O mie de guinee, răspunse de data asta Garrick.

— Hmm! Jocelyn dădu încet din cap. Onoarea familiei valorează o mie de guinee. Măi, măi, măil

Jane Ingleby nu mai stătea în picioare în colţul ei, observă el în treacăt. Şedea foarte dreaptă pe un taburet jos, cu spatele la cameră.

Nu se mişcă până când prietenii lui îşi luară rămas-bun, o oră şi ceva mai târziu.

— Dă-mi nenorocita aia de cârpă! Ducele de Tresham întinse poruncitor o mână.

Jane, care stătea în picioare lângă canapea, unde o chemase el în clipa în care uşa salonului se închisese în urma prietenilor lui, îşi dezlegă panglicile de sub bărbie şi îşi scoase boneta, dar rămase cu ea în mână.

— Ce ai de gând să faci cu ea? întrebă.

— Ce am de gând să fac e să te trimit să-mi aduci cea mai ascuţită foarfecă pe care o are menajera mea. Şi pe urmă am să te pun să te uiţi cum tai bucăţele atrocitatea asta. Ba nu. Am să te pun pe tine s-o tai bucăţele.

— Ea mea. Am dat bani pe ea. N-ai niciun drept să distrugi ce e al meu.

— Aiurea!

Şi atunci, spre groaza ei, Jane ştiu de ce imaginea lui se înceţoşase brusc. Un hohot lipsit de eleganţă îi scăpă în aceeaşi clipă în care îşi dădu seama că ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Doamne sfinte! exclamă el, uluit. Nenorocita asta de cârpă înseamnă chiar atât de mult pentru tine?

— Ea mea! replică ea vehement, dar cu un glas lamentabil de nesigur. Am cumpărat-o acum câteva zile. Am dat pe ea tot ce aveam. Şi n-am să te las s-o faci bucăţele pentru propria-ţi distracţie. Eşti un tiran fără suflet.

În ciuda supărării şi bravadei din spusele ei, plângea, şi hohotea, şi sughiţa înfiorător. Îşi şterse obrajii cu boneta şi îl fulgeră cu privirea.

El o studie în tăcere câteva clipe.

— Plânsul ăsta n-are nicio legătură cu boneta, nu-i aşa? spuse el în cele din urmă. Plângi pentru că te-am silit să rămâi în cameră cu o ceată de bărbaţi. Ţi-am rănit sensibilitatea, Jane. Aş zice că la orfelinat sexele erau separate, nu-i aşa?

— Da, răspunse ea.

— Sunt istovit, spuse el brusc. Cred că am să încerc să dorm. Nu-ţi cer să rămâi aici să mă asculţi cum sforăi. Du-te în camera ta şi rămâi acolo până la cină. Diseară vino iar la mine.

— Da, Alteţă, zise ea, întorcându-se să plece. Nu putea să-i spună mulţumesc, deşi ştia că el dădea astfel dovadă de amabilitate faţă de ea. Nu credea că vrea să doarmă. Pur şi simplu îşi dăduse seama că ea avea nevoie să fie singură.

— Domnişoară Ingleby, spuse el când Jane ajunse la uşă. Ea nu se uită în urmă. Nu mă mai provoca. Cât eşti în slujba mea, nu vei purta bonetă.

Ea ieşi în tăcere, apoi alergă pe scări către camera ei. Ajunsă acolo, închise cu grijă uşa şi se aruncă pe pat. Încă mai ţinea strâns boneta în mână.

El era mort.

Sidney Jardine murise şi nimeni pe lumea asta nu va crede că nu ea l-a omorât.

Îşi înfipse mâna liberă în aşternut şi îşi îngropă faţa în saltea.

Era mort.

Fusese vrednic de dispreţ şi ea îl urâse mai mult decât crezuse că ar putea urî pe cineva. Dar nu-i dorise moartea. Nu vrusese nici măcar să-l rănească. Fusese un simplu gest reflex dea înălţa cartea aia grea, iar faptul că îl izbise în cap cu ea fusese dictat de instinctul de autoapărare, nu ceva premeditat. Doar că, volumul fiind atât de greu, nu îl putuse ridica pentru a lovi de sus în jos, ci izbise lateral, colţul ascuţit nimerindu-l în tâmplă.

El nu căzuse, ci îşi atinsese rana, se uitase la degetele însângerate, râsese, o numise vulpoaică şi înaintase spre ea. Dar ea se dăduse într-o parte, el îşi pierduse echilibrul şi se prăbuşise peste şemineul de marmură, izbindu-se zgomotos cu fruntea de el,

apoi rămăsese lat la podea.

Toată cumplita scenă se petrecuse în prezenţa mai multor martori, însă nu era de aşteptat ca vreunul dintre ei să spună adevărul cu privire la ceea ce se întâmplase. Fără doar şi poate, toţi erau gata să jure strâmb, depunând mărturie că fusese prinsă în timp ce fura. Aurul, brăţara bătută cu pietre preţioase care ar fi dovedit că ei aveau dreptate mai era încă pe fundul bagajului ei. Toţi oamenii aceia fuseseră prietenii lui Sidney. Niciunul nu fusese prietenul ei. Charles

— Sir Charles Fortescue, vecinul, prietenul şi amorezul ei era plecat de acasă. Oricum n-ar fi fost invitat la petrecerea aceea.

Sidney nu murise în urma căzăturii, cu toate că toţi cei din încăpere l-au crezut mort. Ea fusese cea care se apropiase de el cu picioarele tremurându-i, cu o senzaţie de rău în stomac. Pulsul lui bătea regulat. Ea chemase chiar câţiva servitori şi îi pusese să-l ducă în camera lui, unde îl îngrijise ea însăşi şi îi spălase rănile până la sosirea doctorului, chemat la ordinul ei.

Însă în tot acel timp el rămăsese inconştient şi atât de palid încât ea îi verificase de mai multe ori pulsul cu degete reci şi tremurânde…

— Criminalii sunt spânzuraţi, să ştii, spusese cineva din uşa dormitorului, uşor amuzat.

— De gât, până mor, adăugase alt glas, cu o sadică voluptate.

Noaptea, Jane fugise, luând cu ea doar atâtea lucruri cât să ajungă la Londra cu diligenta – şi brăţara fireşte, şi banii pe care îi găsise în biroul contelui. Fugise nu pentru că credea că Sidney va muri şi ea va fi acuzată că îl omorâse. Fugise pentru că… oh, din mai multe motive.

Se simţise foarte singură. Contele, vărul şi succesorul tatălui său, şi contesa plecaseră la o petrecere de sfârşit de săptămână. Oricum, nu se omorau cu dragostea faţă de ea. La Candleford nu era nimeni spre care să se întoarcă în nefericirea ei. Iar Charles nu era acasă. Plecase într-o vizită prelungită la sora lui mai mare, în Somersetshire.

Jane fugise la Londra. La început nu se gândise să se ascundă, ci numai să ajungă la cineva care să manifeste înţelegere şi bunăvoinţă faţă de ea. Se dusese acasă la lady Webb, în Portland Place. Lady Webb fusese cea mai bună prietenă a mamei sale încă de când îşi făcuseră împreună ieşirea în societate, fete fiind. Venise deseori în vizită la Candleford. Era naşa lui Jane. Jane îi spunea mătuşa Harriet. Însă lady Webb plecase de acasă şi nu era de aşteptat să se întoarcă prea curând.

Erau mai mult de trei săptămâni de când Jane trăia paralizată de groază, înspăimântată că Sidney murise, înspăimântată că va fi acuzată de moartea lui, înspăimântată că poliţia o va căuta. Desigur, vor afla că venise la Londra. Nu făcuse nimic pentru a-şi şterge urmele.

Lucrul cel mai rău în ultimele săptămâni fusese că nu ştia nimic. Era aproape o uşurare să ştie în sfârşit.

Că Sidney murise.

Că se spunea că ea îl omorâse pentru că o prinsese în timp ce îi jefuia casa.

Că era considerată criminală.

Nu, bineînţeles că nu era o uşurare.

Jane se ridică brusc în şezut şi îşi frecă faţa cu mâinile. Cele mai cumplite coşmaruri ale ei se adeveriseră. Sperase să se piardă în masa anonimă a londonezilor de rând. Dar planul acela se spulberase când intervenise atât de prosteşte în duelul din Hyde Park. Ce o interesase pe ea că doi domni care nu aveau ceva mai bun de făcut cu viaţa lor erau pe cale să-şi zboare creierii unul altuia?

Acum era în Mayfair, într-unul din marile palate din Grosvenor Square, un fel de infirmieră/însoţitoare a unui bărbat care îşi procura un gen de satisfacţie arătând-o tuturor prietenilor lui. Niciunul dintre ei nu o cunoştea, desigur. Ea dusese o viaţă retrasă în Cornwall. Era posibil ca niciunul dintre vizitatorii de la Dudley House din următoarele săptămâni să nu o cunoască. Însă nu era foarte convinsă.

De bună seamă era doar o problemă de timp…

Se ridică de pe pat şi se duse la lavoar cu picioarele tremurânde. Slavă Domnului că era apă în cană! Turnă puţină în lighean, îşi făcu palmele căuş şi îşi dădu cu apă pe faţă.

Ce trebuia să facă – ce ar fi trebuit să facă de la început

— Era să se predea pur şi simplu autorităţilor şi să îşi pună încrederea în adevăr şi în justiţie. Dar cine erau autorităţile? Unde să se ducă? În plus, faptul că fugise şi se dăduse la fund mai mult de trei săptămâni o făcea să pară vinovată.

El ar şti ce trebuia ea să facă şi unde să meargă cu povestea ei. Ducele de Tresham, adică. Putea să-i spună totul şi să-l lase pe el să facă următorul pas. Dar gândul la chipul lui dur, nemilos şi la dispreţul lui faţă de ea o făcu să se cutremure.

Avea să fie spânzurată? Putea fi spânzurată pentru omor? Sau chiar şi pentru furt? Nu avea nici cea mai mică idee. Dar, dintr-odată, ameţi şi trebui să apuce strâns marginea lavoarului ca să nu cadă.

Cum să aibă încredere în adevăr când toate dovezile şi toţi martorii erau împotriva ei?

Unul dintre domnii veniţi în vizită spusese că poate Sidney nici nu murise. Jane ştia bine cum bârfele puteau răstălmăci şi schimba adevărul. De exemplu, se spunea că ea avusese un pistol în fiecare mână! Poate că vestea morţii lui Sidney fusese răspândită de cei cărora întotdeauna le plăcea să creadă ce era mai rău.

Poate că el încă era doar inconştient.

Poate că îşi revenea foarte bine.

Poate că îşi revenise complet.

Şi poate că nu murise.

Jane îşi şterse obrajii încinşi cu un prosop şi se aşeză pe scaunul tare de lângă lavoar. Va aştepta, hotărî ea, uitându-se la mâinile adunate în poală, care tot mai tremurau, va aştepta până va descoperi adevărul. Atunci va hotărî ce era mai bine să facă.

Era căutată? se întrebă ea. Îşi apăsă degetele pe gură şi

închise ochii. Trebuia să se ferească de privirile viitorilor musafiri, pentru orice eventualitate. Trebuia să stea cât mai mult cu putinţă în casă.

Măcar de-ar fi putut să poarte în continuare boneta…

Nu fusese niciodată laşă. Nu fugise niciodată de probleme, nu se ascunsese prin colţuri. Dimpotrivă. Însă dintr-odată devenise fricoasă.

Fireşte, niciodată nu mai fusese acuzată de crimă.

Capitolul 6

Rlick Boden de la poliţia din Bow Street se afla iarăşi în camera de zi a contelui de Durbury de la Pulteney Hotel, la o săptămână după ce fusese acolo prima oară. Nu avea nicio veste, în afară de faptul că nu descoperise nicio urmă recentă a lui lady Sara Illingsworth.

Eşecul său nu îi făcea plăcere, nici vorbă. Detesta asemenea însărcinări. Dacă ar fi fost chemat în Cornwall să investigheze tentativa de omor asupra lui Sidney Jardine, şi-ar fi folosit toate talentele de detectiv pentru a descoperi identitatea atentatorului şi a-l prinde pe nemernic. Dar crima asta nu avea nimic misterios. Femeia era la furat când Jardine dăduse peste ea. Ea îl lovise în cap cu un obiect dur, luându-l prin surprindere fără doar şi poate, pentru că o cunoştea şi nu îşi dădea bine seama ce făcea ea, apoi femeia o ştersese cu bunurile furate. Valetul lui Jardine fusese martor la întreaga scenă – un individ deosebit de laş, după părerea lui Mick, fiindcă hoţul fusese o biată fată, fără să fie înarmată cu nimic mai periculos decât un obiect dur.

— Dacă este în Londra, o vom găsi, domnule, spuse el acum.

— Dacă este în Londra? Dacă? Contele spumega. Bineînţeles că e în Londra, omule. Unde alt undeva ar putea fi?

Mick ar fi putut înşira o mulţime de locuri fără ca măcar să-şi stoarcă creierii, dar se mulţumi să se tragă de lobul urechii.

— Probabil nicăieri, admise el. Şi dacă n-a plecat de aici acum o săptămână sau mai mult, acum îi va fi mai greu, domnule. I-am întrebat pe toţi hangiii care au diligenţe şi pe toţi vizitiii din oraş. Nimeni nu îşi aminteşte de o femeie cu înfăţişarea ei, în afară de cel care a adus-o aici. Iar acum suntem cu ochii în patru.

— Toate astea sunt lăudabile, replică ironic Excelenţa sa. Dar ce faceţi s-o găsiţi în Londra? O săptămână trebuia să fie destul chiar şi să fi stat cu picioarele în sus şi să fi dormit primele cinci sau şase zile.

— Nu s-a întors acasă la lady Webb, domnule. Am verificat.

Am găsit hotelul în care a stat două nopţi după ce a sosit, dar nimeni nu ştie unde a plecat de acolo. Conform spuselor dumneavoastră, domnule, nu mai cunoaşte pe nimeni altcineva în oraş. Deşi, dacă are asupra ei o avere, eu unul m-aş fi aşteptat să-şi ia altă cameră de hotel sau o cameră cu chirie într-un cartier respectabil. Încă n-am reuşit să găsim vreo urmă.

Contele se duse la o fereastră şi începu să bată cu unghiile în pervaz. Spuse:

— Nu ţi-a trecut prin cap că s-ar putea să nu vrea să atragă atenţia asupra ei cheltuind exagerat?

Lui Mick Boden i s-ar fi părut extrem de ciudat să furi o avere şi să nu cheltuieşti nimic din ea. Şi apoi, de ce să fi furat tânăra doamnă dacă trăia în lux la Candleford, ca fiică a fostului conte şi rudă a celui actual? Şi dacă avea douăzeci de ani şi era atât de fermecătoare pe cât o descrisese contele, n-ar fi aşteptat cu nerăbdare să facă o partidă avantajoasă cu un nobil tânăr şi bogat?

În toată afacerea asta era mai mult decât se vedea cu ochiul liber, gândi Mick, nu pentru prima oară.

— Vreţi să spuneţi că s-ar putea să-şi fi luat o slujbă? întrebă el.

— Mi-a trecut prin minte. Excelenţa sa continua să bată cu unghiile în pervaz, uitându-se încruntat pe fereastră.

Câţi bani luase ea? se întrebă Mick. De bună seamă trebuie să fi fost mulţi dacă fata fusese dispusă să ucidă pentru ei. Dar, desigur, mai fuseseră şi bijuteriile, şi era timpul să exploreze acele posibile mijloace de a da de urma feţei.

— Atunci, eu şi ajutoarele mele vom începe să întrebăm la agenţiile de plasare, spuse el. Ăsta va fi un început. Şi la toţi cămătarii şi bijutierii care ar fi putut să cumpere bijuteriile de la ea. Voi avea nevoie de o descriere a fiecărei piese, domnule.

— Nu pierde timpul, spuse contele cu răceală. Ea n-ar amaneta niciuna. Încearcă la agenţii. Încearcă la toţi angajatorii posibili. Găseşte-o.

— Ce nume ar putea folosi?

Contele se întoarse cu faţa spre poliţistul din Bow Street.

— Ce nume?

— La lady Webb şi-a folosit numele adevărat, explică Mick, şi la fel la hotel în primele două nopţi. După aceea a dispărut. M-am gândit că şi-a dat seama că era mai înţelept să-şi ascundă identitatea. Ce nume ar putea folosi în afară de al ei? Mai are vreun nume? Ştiţi numele de fată al mamei sale? Numele servitoarei ei? Numele fostei dădace? Orice aş putea folosi la agenţii, şir, dacă nu este înregistrată nicio Sara Illingsworth!

— Părinţii ei îi spuneau întotdeauna Jane. Contele se scărpină în cap şi se încruntă. Stai să mă gândesc. Mama ei era o Donningsford. Servitoarea ei…

Mick notă numele care i se dădeau.

— O vom găsi, domnule, îl asigură el pe contele de Durbury înainte de a pleca.

Totuşi, era o afacere ciudată. Unicul fiu al unui om era în comă, cu un picior în groapă, cu celălalt pe un petic de gheaţă. Putea fi chiar mort în clipa de faţă. Şi totuşi, tatăl său îl părăsise pentru a o căuta pe femeia care încercase să-l omoare. Însă, din câte ştia el, omul nu-şi părăsea niciodată apartamentul de hotel. Aşa-zisa criminală furase o avere, totuşi contele bănuia că ea ar fi putut să-şi caute o slujbă. Furase bijuterii, dar Excelenţa sa nu era dornic să le descrie sau să ceară să fie căutate la casele de amanet.

Într-adevăr, o afacere foarte ciudată.

După o săptămână petrecută între patul său de la etaj, canapeaua din salon şi şezlongul din bibliotecă, Jocelyn se plictisea cumplit. Ceea ce era, probabil, eufemismul deceniului. Prietenii săi treceau frecvent pe la el – zilnic, de fapt – şi îi aduceau ultimele cancanuri şi noutăţi. Venea şi fratele lui şi vorbea aproape numai despre întrecerea de cabriolete la care Jocelyn ar fi dat orice să poată participa el însuşi. Sora lui venea şi vorbea fără încetare despre subiecte palpitante precum bonetele şi nervii ei. Cumnatul său îi făcu câteva vizite de curtoazie şi discută politică.

Zilele erau lungi, serile erau şi mai lungi, nopţile fără sfârşit.

Jane Ingleby aproape că deveni tovarăşa lui nedespărţită. Constatarea îl amuza, dar îl şi enerva. Începea să se simtă ca o doamnă bătrână care plătea o însoţitoare să dea fuga şi să-i aducă diverse lucruri şi să ţină pustietatea la distanţă.

Ea îi schimba bandajul o dată pe zi. O pusese o dată să-i maseze coapsa, experiment pe care nu-l repetă în ciuda faptului că atingerea ei era minunat de liniştitoare. Dar era şi alarmant de aţâţătoare, drept care o dojeni că era atât de pudică încât să roşească şi îi spuse să stea jos. Ea îi făcea tot felul de comisioane. Îi sorta corespondenţa în timp ce el o citea, apoi o înapoia lui Quincy împreună cu instrucţiunile lui. Îi citea şi juca cu el cărţi.

Într-o seară îl pusese pe Quincy să joace şah cu el, iar ei îi ordonase să stea să se uite. Nu-i plăcea deloc să joace şah cu Michael. Deşi secretarul său era un jucător competent, nu găsea niciodată marea ingeniozitate să-l înfrângă. Desigur, victoria era întotdeauna plăcută, dar nu deosebit de emoţionantă când o întrevedeai cu cel puţin zece mutări înainte.

După aceea Jocelyn jucă şah cu Jane. Prima dată Jane fu de-a dreptul îngrozitoare, şi numai plictiseala îl făcu să o pună să mai încerce a doua zi. De data aceea jucă aproape la nivelul lui Michael. A cincea oară, ea câştigă.

Jane râse şi bătu din palme.

— Aşa se întâmplă când eşti plictisit şi înfumurat şi te uiţi de sus la mine ca la un nimeni şi căşti pe după mână. Nu te-ai concentrat.

Ceea ce era adevărat.

— Recunoşti, aşadar, că dacă mă concentram aş fi câştigat? întrebă el.

— Oh, de bună seamă, admise ea. Dar nu te-ai concentrat şi ai pierdut. Absolut ruşinos, aş adăuga.

După aceea el se concentra.

Uneori stăteau doar de vorbă. Lui i se părea ciudat să stea de vorbă cu o femeie… Era adeptul pălăvrăgelilor cu doamnele, al conversaţiilor uşoare de salon. Avea talent la jocul de cuvinte cu

curtezanele. Însă nu-şi amintea să fi stat de vorbă, pur şi simplu, cu o femeie.

Într-o seară, ea îi citea şi el se distra observând că părul ei era nemilos pieptănat pe spate şi că avea ochii uşor oblici. Fireşte, era mica ei răzvrătire – chiar şi fără ajutorul bonetei se străduia să fie cât mai neatrăgătoare –, iar el, afurisit, spera ca strădania să-i provoace dureri de cap.

— Domnişoară Ingleby, spuse el cu un oftat, întrerupând-o în mijlocul unei fraze, nu mai pot să ascult. După părerea mea, cu care eşti liberă să nu fii de acord, Gulliver e un tâmpit.

Aşa cum se aşteptase, buzele ei se strânseră într-o linie subţire. Una dintre puţinele lui distracţii din săptămână trecută fusese să o provoace. Ea închise cartea.

— Presupun că eşti de părere că trebuia să-i calce în picioare pe omuleţii ăia pentru că era mai mare şi mai tare decât ei, spuse ea.

— Eşti o însoţitoare foarte odihnitoare, domnişoară Ingleby. Îmi pui vorbe în gură, scutindu-mă de necesitatea de a gândi şi vorbi în nume propriu.

— Să aleg altă carte? întrebă ea.

— Probabil că ai alege o culegere de predici, replică el. Nu, vom sta de vorbă.

— Despre ce? întrebă ea după o scurtă tăcere.

— Povesteşte-mi despre orfelinat. Ce fel de viaţă ai avut acolo?

Ea ridică din umeri.

— Nu sunt multe de povestit.

Cert este că trebuie să fi fost un gen de orfelinat superior. Dar chiar şi aşa, un orfelinat era un orfelinat.

— Erai singură acolo? întrebă el. Eşti singură?

— Nu.

Evident, Jane nu avea de gând să-i dea prea multe detalii asupra vieţii ei. Nu era ca unele femei – şi bărbaţi, ca să fie cinstit, – care abia aşteptau o încurajare cât de mică pentru a vorbi cu

mare entuziasm şi îndelung despre ele însele.

— De ce nu? întrebă el, privind-o cu ochii mijiţi. Ai crescut fără mamă sau tată, fără fraţi sau surori. Ai venit la Londra la vârsta de douăzeci de ani sau aşa ceva, dacă presupunerea mea e corectă, fără îndoială cu visul de a face avere, dar necunoscând pe nimeni. Cum să nu fii singură?

Ea puse cartea pe măsuţa alăturată şi împreună mâinile în poală.

— Singurătatea nu e întotdeauna acelaşi lucru cu a te simţi singur, spuse ea. Nu dacă înveţi să te placi pe tine şi propria companie. Presupun că e posibil să te simţi singur chiar şi cu mamă şi tată, cu fraţi şi surori dacă nu te placi pe tine însuţi. Dacă ţi s-a dat impresia că nu eşti demn de iubire.

— Câtă dreptate ai! se răsti el, brusc iritat.

Observă că ea îl privea foarte atentă, cu ochii săi foarte albaştri.

— Asta ţi s-a întâmplat? întrebă ea.

Când el îşi dădu seama ce îl întreba ea, când înţelese natura personală a întrebării, se înfurie atât de tare încât îi stătu pe vârful limbii s-o dea afară din cameră. Impertinenţa ei nu cunoştea limite. Dar, firește, conversaţia era o treabă cu două sensuri, şi el era cel care o iniţiase.

El nu avea niciodată conversaţii nici chiar cu prietenii lui. Nu pe probleme personale. Nu vorbea niciodată despre sine.

Ce i se întâmplase?

— Am ţinut întotdeauna la Angeline şi la Ferdinand, spuse el ridicând din umeri. Ne certam întruna, cum cred că fac majoritatea fraţilor şi surorilor, deşi faptul că eram din neamul Dudley ne făcea ceva mai lăudăroşi şi mai certăreţi decât cei mai mulţi. Ne şi jucam şi făceam năzbâtii împreună. Ferdinand şi cu mine eram destul de cavaleri să luăm asupra noastră isprăvile lui Angeline şi să o încasăm în locul ei, dar aveam grijă s-o pedepsim pentru asta în felul nostru.

— De ce faptul că eşti un Dudley înseamnă că trebuie să fii

mai nesupus, mai rău şi mai periculos decât toţi ceilalţi? întrebă ea.

El se gândi la asta, la familia lui, la imaginea pe care o aveau despre ei şi locul lor în schema lucrurilor, care le fusese inoculată de la naştere, poate chiar înainte.

— Dacă i-ai fi cunoscut pe tatăl şi pe bunicul meu, n-ai fi pus întrebarea asta, spuse el…

— Şi consideri că trebuie să trăieşti la înălţimea reputaţiei lor? E o alegere personală? Sau ai ajuns prizonierul rolului de fiu mai mare şi moştenitor şi în cele din urmă duce de Tresham?

El chicoti încetişor.

— Dacă mi-ai fi cunoscut întreaga reputaţie, domnişoară Ingleby, nu mi-ai fi pus nici întrebarea asta. Nu m-am culcat pe laurii strămoşilor mei, te asigur. Am destui lauri proprii.

— Ştiu că eşti mai iscusit decât oricare alt domn la un întreg arsenal de arme. Ştiu că te-ai bătut în mai mult de un duel. Toate au fost din cauza femeilor?

El înclină capul.

— Ştiu că te însoţeşti cu doamne măritate fără pic de respect pentru sfinţenia căsniciei sau a sentimentelor soţului ofensat.

— Presupun că ştii o mulţime de lucruri despre mine, spuse el batjocoritor.

— Aş fi fost oarbă şi surdă să nu ştiu, replică ea. Ştiu că îi priveşti pe toţi care îţi sunt inferiori din punct de vedere social ca pe nişte sclavi a căror menire este să te slujească şi să-ţi îndeplinească poruncile fără să crâcnească.

— Şi fără să se aştepte la te rog sau mulţumesc, adăugă el.

— Te angajezi în cele mai nesăbuite pariuri, aş zice. Săptămâna asta nu te-ai arătat deloc îngrijorat de apropiata întrecere de cabriolete până la Brighton la care participă lordul Ferdinand. Ar putea să-şi frângă gâtul.

— Nu Ferdinand. Ca şi mine, are un gât de oţel.

— Pentru tine nu contează decât să câştige întrecerea. Zău aşa, cred că ai dori să-i poţi lua locul ca să-ţi frângi tu gâtul.

— Nu are rost să intri într-o întrecere dacă nu intenţionezi s-o câştigi, domnişoară Ingleby, deşi trebuie să ştii şi să te porţi ca un domn dacă pieri, bineînţeles. Nu cumva mă certi? Este asta o tiradă blândă împotriva manierelor şi a moralei mele?

— Nu este treaba mea, Alteţă, spuse ea. Eu nu fac decât să comentez ceea ce am observat.

— Ai o părere proastă despre mine.

— Dar părerea mea n-are nicio importanţă pentru tine.

El chicoti încetişor.

— Cândva eram altfel, să ştii, spuse el. M-a salvat tata. A avut grijă să fac ultimul pas în educaţia de a deveni un domn după inima lui. Poate eşti norocoasă că nu ţi-ai cunoscut tatăl sau mama, domnişoară Ingleby.

— Ei trebuie să te fi iubit, spuse ea.

— Iubire! Jocelyn râse. Presupun că ai o concepţie idealizată despre emoţia asta din cauză că n-ai avut mare parte de ea, sau de ceea ce trece uneori drept emoţie. Dacă iubirea este devotament dezinteresat faţă de cel iubit, Jane, atunci cu adevărat nu există aşa ceva. Există numai egoism, interesul pentru propria bunăstare, pe care cel iubit trebuie s-o asigure. Subordonarea nu e iubire. Dominarea nu e iubire. Pofta trupească sigur nu e, deşi, din când în când, poate fi un înlocuitor destul de bun.

— Bietul de tine! comentă ea.

El îşi duse monoclul la ochi. Ea îi susţinu privirea, aparent foarte sigură pe ea. Din experienţa lui, majoritatea femeilor fie se umflau în pene şi cotcodăceau, fie se foiau stânjenite sub privirea lui cercetătoare prin lentilă. De data asta, monoclul era doar o pază. Vedea foarte bine fără el. Îl lăsă să cadă pe piept.

— Tatăl şi mama mea au fost un cuplu foarte fericit, spuse el. Nu i-am auzit niciodată schimbând o vorbă urâtă, şi nu i-am văzut niciodată uitându-se încruntat unul la celălalt. Au făcut trei copii, semn sigur al devotamentului pe care îl aveau unul pentru celălalt.

— Ei bine, tocmai ţi-ai contrazis propria teorie, spuse Jane.

— Poate asta a fost pentru că se vedeau numai câteva minute

de trei sau patru ori pe an. Când tata venea acasă la Acton Park, mama pleca la Londra. Când venea ea acasă, pleca el. Vezi tu, un aranjament civilizat şi amical.

Era un aranjament pe care el îl considerase la vremea respectivă absolut normal. Ciudat cum copiii care nu ştiau altceva se puteau adapta la aproape orice situaţie.

Jane nu spuse nimic. Stătea nemişcată.

— Erau şi minunat de discreţi, aşa cum trebuie să fie orice cuplu perfect dacă trebuie menţinută armonia în căsnicie, spuse el. Nicio vorbă despre cohorta de amanţi ai mamei mele n-a ajuns vreodată la Acton. Eu n-am ştiut nimic despre ei până am venit la Londra, la vârsta de şaisprezece ani. Din fericire, la trăsăturile fizice semăn cu tata. La fel şi Angeline şi Ferdinand. Ar fi înjositor să bănuieşti că ai putea fi un bastard, nu-i aşa?

Nu spusese toate astea ca să o rănească. Îşi aminti prea târziu că Jane Ingleby nu-şi cunoştea părinţii. Se întrebă cine îi dăduse numele de familie. De ce nu Smith sau Jones? Poate că era politica orfelinatelor superioare să-şi deosebească orfanii de haimanalele de rând dându-le nume mai deosebite.

— Da, spuse ea. Îmi pare rău. Niciun copil n-ar trebui să facă faţă unui asemenea adevăr, nici chiar când e destul de mare. Trebuie să fi fost o lovitură grea pentru tine. Însă eu aş zice că ea v-a iubit.

— Dacă numărul şi splendoarea domnilor pe care îi aducea de la Londra sunt vreun indiciu, ne-a iubit nebuneşte. Tata nu depindea de lunile cât stătea la Londra ca să-şi satisfacă plăcerile. La Acton Park, într-un colţ izolat, există o căsuţă pitorească, Jane. La marginea grădinii din spate curge un râu şi de jur împrejur se înalţă dealuri împădurite. Este un decor cu adevărat idilic. Timp de mai mulţi ani, pe vremea copilăriei mele, acolo locuia o rudă sărmană, o femeie de un farmec şi o frumuseţe considerabile. Abia la şaisprezece ani am înţeles exact cine era.

Întotdeauna intenţionase să dea ordin să fie dărâmată căsuţă aceea. Totuşi nu o făcuse. Însă acum era nelocuită, iar el dăduse

administratorului ordine anume să nu cheltuiască o centimă pe întreţinerea ei. Cu timpul avea să se dărâme pur şi simplu din neglijenţă.

— Îmi pare rău, spuse ea din nou, de parcă ea era răspunzătoare de lipsa de gust a tatălui său de a-şi găzdui amantele – sau una dintre ele – pe propriul domeniu, unde locuiau şi copiii lui. Însă Jane nu ştia nici jumătate din adevăr, iar el nu avea de gând să o lumineze.

— Vezi tu, am o moştenire grea, spuse el. Dar cred că şi eu contribui la perpetuarea reputaţiei familiei.

— Nu eşti legat de trecut. Nimeni nu e. Influenţat, da, poate chiar puternic atras să trăieşti ca atare. Dar nu silit. Fiecare are dreptul să aleagă, iar tu mai mult decât cei mai mulţi. Tu ai rangul, bogăţia şi influenţa să-ţi trăieşti viaţa cum vrei.

— Ceea ce, mica mea moralistă, este exact ceea ce fac, spuse el încetişor, mijind ochii. Cu excepţia actualei situaţii, bineînţeles. O inactivitate ca asta este pentru mine un blestem. Dar poate că e o pedeapsă potrivită, nu-i aşa, pentru a mă fi desfătat în patul unei femei măritate.

Ea roşi şi coborî privirea.

— Îţi ajunge la talie? întrebă el. Sau chiar mai jos?

— Părul? Uimită, ridică privirea. E numai păr. Mai jos de talie.

— Numai păr, murmură el. Numai aur tors. Numai acea pânză de păianjen magică în care orice bărbat s-ar lăsa bucuros prins, Jane.

— Nu ţi-am permis o asemenea familiaritate, Alteţă, ripostă ea aspru.

El chicoti.

— De ce oare îţi suport obrăznicia? întrebă el. Eşti servitoarea mea.

— Dar nu servitoare cu contract, spuse ea. Pot să mă ridic şi să ies pe uşa aia oricând am chef şi să nu mă mai întorc. Cele câteva lire cu care îmi plăteşti trei săptămâni de serviciu nu-ţi dau drept de proprietate asupra mea. Şi nici nu-ţi scuză impertinenţa

de a vorbi cu intenţii lubrice despre părul meu. Şi nu poţi să negi că a existat o aluzie în ceea ce ai spus despre el şi în felul în care te-ai uitat la el.

— Fireşte că n-am să neg. Întotdeauna încerc să spun adevărul, domnişoară Ingleby. Du-te şi adu din bibliotecă tabla de şah. Să vedem dacă în seara asta poţi să-mi oferi o partidă frumoasă. Şi spune-i lui Hawkins să aducă sticla de coniac. Sunt la fel de uscat ca un deşert afurisit. Şi ţepos ca un cactus.

— Da, Alteţă. Se ridică destul de prompt.

— Şi te-aş sfătui să nu mă mai faci impertinent, domnişoară Ingleby. Numai până aici pot fi împins fără a recurge la represalii.

— Dar tu eşti ţintuit pe canapea, iar eu pot oricând să ies pe uşă, replică ea. Cred că asta îmi oferă un anumit avantaj.

Măcar o dată în cele două săptămâni rămase avea să aibă el ultimul cuvânt cu domnişoara Ingleby, se gândi Jocelyn în timp ce ea dispărea pe uşă. Nu-şi amintea ca în ultimii zece ani să nu fi avut el ultimul cuvânt cu cineva, bărbat sau femeie.

Însă se simţea uşurat că discuţia lor revenise la nivelul normal înainte de a o vedea ieşind din cameră. Nu prea ştia cum ajunsese să dobândească ea acest ascendent asupra lui. Încercase să o tragă de limbă şi să afle ceva despre ea, şi sfârşise prin a-i spune nişte lucruri despre copilăria şi adolescenţa lui la care nici măcar nu voia să se gândească, darmite să le împărtăşească altei persoane.

Fusese foarte aproape de a-şi deschide inima.

Prefera să creadă că nu are inimă.

Capitolul 7

— Vino încoace, îi spuse ducele de Tresham lui Jane câteva zile mai târziu, după o partidă de şah pe care el o câştigase, dar numai după ce fusese nevoit să gândească bine fiecare mutare, şi o acuzase că încercase să-l descumpănească cu pălăvrăgeala ei.

Ea abia rostise un cuvânt pe durata întregii partide. Jane se îndepărtase ca să pună tabla de şah la loc în dulap.

Nu avea încredere în tonul lui. Nu avea încredere în el, dacă stătea să se gândească. În ultimele câteva zile existase între ei o încordare pe care nici chiar ei, lipsită de experienţă cum era, nu-i fusese greu să o identifice. El o vedea ca pe o femeie, iar ea, Dumnezeu s-o apere, era foarte conştientă de virilitatea lui. În timp ce se apropia de canapea, îngână o rugăciune de mulţumire pentru faptul că el era tot ţintuit acolo, deşi ea n-ar mai fi avut slujbă dacă n-ar fi fost, firește.

Gândul că peste o săptămână şi jumătate avea să-şi piardă slujba – şi Dudley House – devenea tot mai apăsător. În pălăvrăgeala lor nepăsătoare, prietenii ducelui menţionaseră în câteva rânduri că vărul tatălui său, contele de Durbury, era în Londra şi îi pusese pe temuţii poliţişti din Bow Street să o caute. Prieteni! şi ducele însuşi păreau să fie de partea ei. Făceau glume răutăcioase pe seama faptului că ea îl dovedise pe Sidney, un bărbat aparent detestat de toată lumea. Însă atitudinea lor s-ar fi schimbat într-o clipă dacă ar fi descoperit că lady Sara Illingsworth şi Jane Ingleby erau una şi aceeaşi persoană.

— Arată-mi mâinile, spuse acum ducele. Era un ordin, firește, nu o rugăminte.

— De ce? întrebă ea, dar el se mulţumi să înalţe din sprâncene în felul său caracteristic şi să o privească fix.

Jane întinse ezitant mâinile, cu palmele în jos. Jocelyn i le luă şi le întoarse.

Fu unul dintre cele mai jenante momente din viaţa ei.

În mâinile lui, ale ei păreau pipernicite. Putea să şi le retragă

uşor oricând, şi toate instinctele o îndemnau să o facă. Însă atunci ar fi dezvăluit faptul că nu se simţea deloc la largul ei, sursa stingherelii ei fiind una singură. Simţea atracţia virilităţii lui ca pe o forţă fizică. Respira cu greu.

— N-ai bătături, spuse el. Prin urmare, n-ai prea făcut muncă brută, Jane, nu-i aşa?

Ea îşi dori ca el să nu-i mai spună, chiar şi numai din când în când, pe numele pe care numai părinţii ei îl folosiseră.

— Nu multă, Alteţă, admise ea.

— Sunt mâini frumoase, după cum era de aşteptat. Se potrivesc cu restul persoanei tale. Schimbă bandajele cu blândeţe, fără să provoace durere. Te întrebi ce alte minuni ar putea face cu atingerea lor. Dacă ai vrea, ai putea să fii cea mai căutată curtezană din Anglia, Jane.

Atunci ea dădu să-şi tragă mâinile, dar el fu mai rapid şi i le reţinu.

— Am spus „dacă ai vrea”, sublinie el, cu un licăr diavolesc în ochi. Ce alte minuni pot face, mă întreb? Sunt mâini muzicale? Cânţi la vreun instrument? La pian?

— Puţin, recunoscu ea. Spre deosebire de mama ei, nu fusese niciodată o pianistă grozavă. Cânta bine şi atât.

Continua să-i strângă mâinile. Ochii lui întunecaţi şi arzători îi sfredeleau pe ai ei. Afirmaţia că putea să scape oricând de el ieşind pur şi simplu pe uşă era caraghioasă acum. Doar printr-o uşoară smucire a mâinilor, el putea să o tragă peste el într-o clipă.

Ea îl fulgeră cu privirea, hotărâtă să nu-i arate că îi era frică sau că se simţea încolţită.

— Arată-mi. El îi eliberă mâinile şi indică pianul din celălalt capăt al salonului. Era un instrument fermecător, observase ea înainte, deşi nu atât de splendid ca cel din sala de muzică.

— Mi-am pierdut îndemânarea, spuse ea.

— Pentru Dumnezeu, domnişoară Ingleby, nu fi sfioasă!

Întotdeauna mă retrag în grabă să joc cărţi ori de câte ori domnişoarele din înalta societate sunt pe cale să-şi demonstreze

talentele la vreun eveniment monden. Dar am decăzut într-atât încât sunt aproape nerăbdător să ascult pe cineva care recunoaşte deschis că nu cântă bine şi că şi-a pierdut îndemânarea. Acum du-te şi cântă până nu-mi trece prin minte alt sport cât eşti încă lângă mine.

Jane se supuse.

Cântă o piesă pe care o ştia de foarte mult timp, o fugă de Bach. Din fericire, nu făcu decât două greşeli, ambele în primele câteva acorduri, şi niciuna flagrantă.

— Vino încoace, spuse ducele când ea termină.

Traversă încăperea, se aşeză pe scaunul pe care şedea de obicei şi se uită la el direct. Descoperise că ori de câte ori îl privea astfel, nu o mai bruftuluia.

— Ai avut dreptate, spuse el brusc. Cânţi puţin. Foarte puţin. Cânţi fără fler. Cânţi fiecare notă ca şi cum ar fi o entitate separată, fără nicio legătură cu cea care vine după ea. Apeşi fiecare clapă ca şi cum ar fi o simplă plăcuţă de fildeş neînsufleţită, de parcă ai crede că e cu neputinţă să smulgi muzică din ea. Trebuie să fi avut un profesor slab.

În general, ea accepta cu înţelepciune criticile. Nu-şi făcuse niciodată iluzii cu privire la talentele ei. Dar acum, remarca răutăcioasă la adresa mamei sale o făcu să se zburlească.

— Ba nu! ripostă ea. Cum îndrăzneşti să-mi judeci profesorul după interpretarea mea? Profesoara mea avea mai mult talent în degetul mic decât am eu în tot corpul. Când cânta ea, muzica ieşea mai degrabă din ea, nu dintr-un simplu instrument. Ieşea din ea ca dintr-o… oh, dintr-o sursă dumnezeiască. Îl fulgeră cu privirea, indignată.

El o privi o clipă în tăcere, cu o strălucire ciudată în ochi, necunoscută.

— Ah, spuse el în cele din urmă, deci înţelegi, nu-i aşa? Nu e vorba că n-ai simţ muzical, ci doar că nu eşti foarte talentată. Dar de ce s-ar fi dus un asemenea model de perfecţiune să predea într-un orfelinat?

— Pentru că era un înger, spuse Jane şi îşi şterse lacrimile care ameninţau să se reverse pe obraji. Ce era cu ea? Nu fusese o miorlăită până de curând.

— Sărmană Jane, spuse el blând. A luat locul mamei în ochii tăi?

Ea fu cât pe ce să-i spună să se ducă dracului, un limbaj pe care nu-l mai folosise în viaţa ei. Mai să coboare la nivelul lui.

— Nu contează, spuse ea aproape în şoaptă. Nu eşti stăpân pe amintirile mele, Alteţă. Nici pe mine.

— Ţepoaso! zise el. Am atins un nerv? Acum pleacă şi fă ce faci în ora ta liberă de după-amiază. Trimite-mi-l pe Quincy. Am să-i dictez nişte scrisori.

Ea se duse în grădină, aşa cum făcea de cele mai multe ori după-amiaza, când nu ploua. Aerul era plin de parfumul florilor de primăvară. Îi lipseau aerul şi mişcarea, care jucaseră un mare rol în viaţa ei în Cornwall. Dar teama era ceva care se apropia tot mai mult de ea. Îi era frică să treacă dincolo de uşile de la intrarea în Dudley House.

Se temea că va fi prinsă. Că nu va fi crezută. Că va fi pedepsită ca o criminală.

Uneori era cât pe ce să-i spună tot adevărul ducelui de Tresham. O parte din ea credea că el i-ar putea fi prieten. Dar ar fi fost o prostie să se încreadă într-un om renumit pentru cruzimea lui.

După două săptămâni, Jocelyn hotărî că dacă mai trebuia să petreacă o săptămână aşa cum le petrecuse pe ultimele două va înnebuni cu siguranţă. Raikes avusese dreptate, bineînţeles, blestemat fie el. Piciorul nu era încă pregătit să-i suporte greutatea. Dar era o diferenţă între a umbla de colo-colo pe ambele picioare şi a sta culcat cu un picior ridicat.

Va trebui să facă rost de cârje.

Hotărârea lui de a nu mai amâna deveni încă mai fermă după două vizite anume de după-amiază. Ferdinand veni primul, explodând cu ultimele detalii ale întrecerii de cabriolete, stabilită a

avea loc peste trei zile. Se părea că pariurile de la White’s atingeau cote maxime, aproape toate împotriva lui Ferdinand şi în favoarea lordului Berriwether. Însă fratele lui era neabătut. Şi aduse în discuţie şi un alt subiect.

— Fraţii Forbes devin din ce în ce mai supărători, spuse el. Dau de înţeles că te ascunzi aici, Tresham, prefăcându-te că eşti rănit, pentru că tremuri de frică la gândul că ei te aşteaptă. Dacă ar spune-o în prezenţa mea, fie şi numai în şoaptă, s-ar pomeni toţi loviţi cu mănuşa peste faţă atât de tare încât le-ar rămâne urme.

— Nu te băga în treburile mele, replică tăios Jocelyn. Dacă au ceva să-mi spună, să mi-o spună în faţă. Nu vor avea mult de aşteptat.

— Treburile tale sunt şi ale mele, Tresham, se plânse fratele lui. O insultă adusă unuia dintre noi este o insultă adusă tuturor. Sper doar ca lady Oliver să fi meritat toate astea. Deşi aş zice că a meritat. N-am cunoscut încă o femeie cu o talie atât de subţire şi un atât de mare… Se întrerupse brusc şi se uită stânjenit peste umăr la Jane Ingleby, care stătea tăcută la o oarecare distanţă, ca de obicei.

Ferdinand, ca şi Angeline şi ca prietenii lui Jocelyn, nu prea ştiau cum s-o trateze pe infirmiera ducelui de Tresham.

Conflictul e în fierbere, se gândi neliniştit Jocelyn după plecarea fratelui său. Exact ca de obicei, provocat de una sau alta. Doar că în mod normal, el era acolo, afară, şi îl înfrunta. Întotdeauna savurase conflictele. Nu-şi amintea să se fi gândit, aşa cum se surprinsese de câteva ori în aceste zile, că stilul lui de viaţă avea ceva prostesc şi fără sens.

Cu cât ieşea mai repede în lume şi se întorcea la activităţile lui obişnuite, cu atât avea să fie mai bine pentru sănătatea lui mintală. Mâine va afla de ce Barnard nu-i făcuse rost de cârjele pe care le ceruse.

Şi atunci sosi al doilea oaspete. Hawkins, venit să anunţe musafirul, avea un aer reprobator. Jane Ingleby luă cartea din care citise şi se retrase în colţul ei.

— Lady Oliver, Alteţă, spuse Hawkins. Doreşte să schimbe o vorbă între patru ochi cu dumneavoastră. Am informat-o pe înălţimea sa că nu ştiu dacă vă simţiţi suficient de bine ca să primiţi musafiri.

— Fir-ar al dracului! tună Jocelyn. Ştii bine că n-are voie să-mi treacă pragul, Hawkins. Dă-o afară de aici!

Nu era prima dată când venea la Dudley House. Se părea că femeia nu avea nicio reţinere să vină peste un domn în casa lui de burlac. Şi se înfiinţase la o oră când jumătate din lumea mondenă era la plimbare şi putea să o vadă pe ea sau dovada prezenţei ei.

— Presupun că a venit cu caleaşca lordului Oliver şi că o aşteaptă afară, nu-i aşa?

— Da, Alteţă. Hawkins se înclină.

Dar înainte ca Jocelyn să apuce să-şi înnoiască ordinele ca femeia să fie scoasă imediat din casă, doamna însăşi apăru în uşă.

— Tresham, spuse ea cu un glas dulce, susurat. Îşi duse la buze o batistă dantelată, ca dovadă a suferinţei unei femei sentimentale.

Era, bineînţeles, o imagine a drăgălăşeniei delicate în diverse nuanţe de verde care se asortau cu părul ei roşu. Era micuţă, subţire şi graţioasă, deşi, fireşte, avea pieptul la care fusese pe cale să se refere Ferdinand.

El se uită urât la ea când o văzu intrând ca o adiere în cameră, cu o îngrijorare ostentativă în ochii ei căprui.

— N-ar trebui să fii aici.

— Dar cum puteam sta departe? Ea continuă să plutească până ajunse la şezlong. Se lăsă în genunchi lângă el, îi luă mâna în ambele mâini şi o duse la buze.

Afurisitul de Hawkins se retrase, închizând uşa după el.

— Tresham, spuse ea din nou. Oh, bietul de tine! Oh, dragul meu! Se spune că ai tras cavalereşte în aer când ai fi putut foarte uşor să-l omori pe Edward. Toată lumea îţi cunoaşte îndemânarea la mânuirea pistoalelor. Şi pe urmă i-ai permis cu curaj să te împuşte în picior.

— A fost invers, spuse el tăios. Şi n-a fost nimic curajos în asta. Nu eram atent la momentul respectiv.

— O femeie a ţipat, spuse ea, sărutându-i iarăşi mâna şi lipind-o apoi de un obraz rece, pudrat. Nu o condamn, cu toate că eu, una, aş fi leşinat dacă eram acolo. Sărmanul meu iubit curajos! A fost cât pe ce să te omoare?

— Piciorul e departe de inimă, spuse el, retrăgându-şi ferm mâna. Ridică-te. Nu-ţi voi oferi un loc sau răcoritoare. Pleci. Acum. Te va conduce domnişoara Ingleby.

— Domnişoara Ingleby? în obraji îi apărură brusc două pete roşii şi prin ochii ei trecu un fulger.

El arătă cu o mână spre Jane.

— Domnişoară Ingleby, ţi-o prezint pe lady Oliver. Care pleacă… acum!

Însă gelozia şi supărarea lui lady Oliver se transformaseră în indiferenţă amestecată cu dispreţ când dădu cu ochii de Jane. Ce vedea ea era, evident, o servitoare.

— Eşti crud, Tresham, spuse ea cu asprime. Eram îngrijorată de moarte pentru tine. Tânjeam să te văd.

— Acum m-ai văzut, replică el dur. Bună ziua.

— Spune-mi că şi ţie ţi-a fost dor de mine, spuse ea. Ah, ce cruzime să mă faci să cerşesc o vorbă bună!

Jocelyn se uită la ea într-un fel care aducea a ură.

— Sincer să fiu, nu ţi-am acordat niciun gând de când te-am văzut ultima dată… la George’s, nu-i aşa? Sau pe Bond Street? Nu mai ţin minte. Şi aş zice că n-am să-ţi mai acord alt gând după ce vei pleca.

Ea îşi duse din nou batista la gură şi îl privi cu reproş.

— Eşti supărat pe mine.

— Te asigur, doamnă, că sentimentele mele nu merg dincolo de iritare.

— Dacă m-ai lăsa să-ţi explic… începu ea.

— Te rog să mă scuteşti.

— Am venit aici să te avertizez, spuse ea. Au de gând să te

omoare, să ştii. Fraţii mei, adică, Anthony, şi Wesley, şi Joseph. Ca să-mi apere onoarea, lucru pe care ei nu cred că Edward l-a făcut suficient de convingător. Sau, dacă nu te omoară, vor găsi altă modalitate de a-ţi face rău. Aşa sunt ei.

Dispreţul faţă de onoare trebuie să fie o trăsătură de familie, gândi Jocelyn.

— Domnişoară Ingleby, te rog să o conduci pe lady Oliver până la uşă şi ai grijă să plece. Şi spune-i lui Hawkins că am să am o discuţie cu el.

Lady Oliver plângea de-a binelea.

— Ai o inimă de piatră, Tresham, după cum m-a avertizat toată lumea, spuse ea printre suspine. Credeam că eu ştiu mai bine. Credeam că mă iubeşti. N-am nevoie să mă conducă o servitoare. Pot să plec singură, mulţumesc.

Ceea ce şi făcu, retrăgându-se teatral, ceea ce i-ar fi adus ovaţii şi bisuri din stalul oricărui teatru dacă ar fi fost pe scenă.

— Ei bine, domnişoară Ingleby, spuse Jocelyn după ce o mână nevăzută închise uşa bibliotecii, ce zici de concubina mea? Mă poţi învinui că m-am vârât în patul doamnei, măritată sau nu?

— E fermecătoare, recunoscu ea.

— Şi răspunsul la a doua întrebare? O fulgeră cu privirea de parcă ea era vinovată de indiscreţiile comise de lady Oliver. Se aşteptase ca femeia să-l evite din răsputeri în următoarele câteva vieţi.

— Nu sunt judecătorul tău, Alteţă, spuse grav Jane Ingleby.

— Atunci scuzi adulterul? întrebă el privind-o cu ochii mijiţi.

— Nu, bineînţeles că nu. Rămâne oricând ceva condamnabil. Cu toate astea, ai fost crud cu ea. I-ai vorbit de parcă o urăşti.

— Chiar o urăsc. De ce să mă prefac?

— Şi totuşi, te-ai culcat cu ea şi ai făcut-o să te iubească, însă acum, când a sfidat buna-cuviinţă ca să vină să te vadă şi să te avertizeze, ai alungat-o.

Bărbatul zâmbi.

— E cu putinţă să fii atât de nemaipomenit de naivă? întrebă

el. Am făcut-o pe lady Oliver să mă iubească, Jane? Singura persoană pe care o iubeşte lady Oliver e lady Oliver. Şi a sfidat buna-cuviinţă pentru ca *beau monde* să creadă că ne batem joc de convenţii şi pericol, continuând legătura. Femeia asta este o exhibiţionistă. Îi place să fie faimoasă, mai ales în legătură cu cineva ca mine. O încântă să se spună că a îmblânzit inima unui Dudley – a ducelui de Tresham însuşi. Nimic n-ar încânta-o mai mult decât să fiu nevoit să mai trag de trei ori în aer în timp ce fraţii ei mă folosesc ca ţintă de antrenament. De cinci ori, dacă şi ceilalţi doi fraţi ai ei ar veni în oraş.

— Banalizezi sensibilitatea doamnei, spuse Jane.

— Parcă nu erai judecătorul meu, rosti el uşurel.

— Ai tenta şi o sfântă! spuse ea arţăgoasă.

— Aşa sper. Dar ia spune-mi, de ce eşti atât de convinsă că m-am culcat cu lady Oliver?

Ea îl privi fără expresie câteva clipe.

— Toată lumea o ştie, spuse în cele din urmă. Din cauza asta a avut loc duelul. Tu mi-ai spus.

— Zău? Sau doar te-am lăsat să presupui?

— Îmi închipui că acum ai de gând să negi, ripostă ea indignată.

El îşi ţuguie buzele şi nu se grăbi să răspundă.

— Nu, cred că nu, confirmă după un timp. Vezi tu, Jane, dacă aş nega, ţi-aş face impresia că buna ta părere despre mine mă interesează. N-aş putea să te fac să crezi asta, nu-i aşa?

Jane se apropie şi se aşeză iarăşi pe scaun. Puse cartea în poală şi o deschise la pagina potrivită, apoi lăsă mâinile pe ea şi se încruntă.

— Dacă nu-i adevărat, de ce n-ai negat? întrebă ea. De ce te-ai bătut în duel, riscând să mori?

— Jane, Jane, contrazice un gentleman public o doamnă?

— Dar o urăşti.

— Sunt, totuşi, un gentleman, iar ea e totuşi o doamnă.

— E caraghios! îl laşi pe soţul ei să creadă ce e mai rău

despre tine şi despre ea fără să-i spui adevărul? Laşi toată elita să creadă ce e mai rău despre tine?

— Ah, dar sunt iubit pentru asta, Jane. Sunt răul, periculosul duce de Tresham. Ce tare aş fi dezamăgit elita dacă aş fi insistat că sunt nevinovat ca un mieluşel. Nu total nevinovat, fireşte. Chiar am flirtat cu doamna în câteva ocazii. Deseori flirtez cu doamne măritate. E de aşteptat din partea mea.

— Ce prostii vorbeşti! spuse ea supărată. Şi chiar nu te cred. Îmi spui toate astea numai ca să poţi să râzi de mine mai târziu şi să-mi spui că am fost o prostănacă să cred în nevinovăţia ta.

— Dar, domnişoară Ingleby, ţi-am spus deja că părerea ta nu contează niciun pic pentru mine.

— Eşti vrednic de dispreţ. Nu ştiu de ce mai rămân în slujba ta.

— Poate pentru că ai nevoie de un acoperiş deasupra capului şi de mâncare în stomac, Jane. Sau poate pentru că îţi face mare plăcere să mă certi şi să mă pedepseşti cu limba ta usturătoare. Poate pentru că începi să ţii puţin la mine? Ultima frază o rosti intenţionat ca pe-o dezmierdare.

Buzele ei se strânseră într-o linie subţire. Se uită sever la el.

— Dar să ţii minte un lucru, Jane, eu nu spun minciuni. Poate că sunt de acord cu minciunile altora, dar eu, unul, nu mint. Poţi să mă crezi sau nu, după cum doreşti. Acum pune jos cartea aia şi du-te să-mi aduci o cafea. Şi corespondenţa de la Michael Quincy. Şi tabla de şah.

— Să nu-mi mai spui Jane! ripostă ea, ridicându-se în picioare. Într-o zi am să te bat iar la şah chiar şi când ai să te concentrezi. Şi am să-ţi şterg de pe faţă expresia de mulţumire.

El îi rânji.

— Du-te şi fă ce ţi-am spus. Te rog, domnişoară Ingleby.

— Da, Alteţă.

De ce, în ciuda negării, i se păruse atât de important ca ea să ştie adevărul în legătură cu lady Oliver? se întrebă Jocelyn după ce Jane ieşi din cameră. Nu dădea doi bani pe ce credeau ceilalţi. De

fapt, proasta lui reputaţie îi făcea mare plăcere, chiar şi în rarele ocazii, ca şi asta când era neîndreptăţită.

Capitolul 8

— Ce crezi că faci? întrebă Jane uimită când, în dimineaţa următoare, îl găsi pe ducele de Tresham în faţa ferestrei, sprijinit în cârje.

— Cred că stau la fereastra bibliotecii, spuse el, uitându-se la ea peste umăr, cu sprâncenele arogant înălţate. În casa mea. Binevoind să răspund la o întrebare impertinentă pusă de o servitoare impertinentă. Adu-ţi pelerina şi boneta. Ai să mă însoţeşti în grădină.

— Ţi s-a spus să stai cu piciorul nemişcat şi ridicat, ripostă ea, apropiindu-se repede de el. Uitase că era atât de înalt.

— Domnişoară Ingleby, zise el pe acelaşi ton, du-te şi ia-ţi pelerina şi boneta.

La început, fu cam stângaci cu cârjele, observă ea mai târziu, dar asta nu-l împiedică să se plimbe cu ea o jumătate de oră înainte de a se aşeza alături pe o bancă de fier forjat, sub un cireş. Umărul ei îi atingea aproape braţul. Şedea nemişcată, în timp ce el respira rar şi zgomotos.

— Omul consideră multe lucruri ca fiind absolut normale şi indiscutabile, comentă el mai mult pentru sine. Aerul proaspăt şi miresmele naturii, de exemplu. Sănătatea. Capacitatea de a se mişca liber.

— Cu siguranţă că lipsa lor şi suferinţa acţionează ca nişte semnale de alarmă, aprobă ea. Ne amintesc să nu ne mai irosim nesăbuit viaţa, dând atenţie unor lucruri lipsite de importanţă.

Dacă ar mai fi vreodată liberă…

Mama ei murise după o boală şocant de scurtă, când Jane avea doar şaptesprezece ani, iar tatăl ei căzuse la pat şi murise după un an şi ceva. Ea rămăsese cu amintirea fericirii şi siguranţei care, destul de tânără şi naivă fiind, se aşteptase să dureze veşnic. Titlul tatălui său fusese moştenit de vărul lui, care preluase şi Candleford. Noul stăpân, unchiul ei, o detesta şi încerca să-i intre în graţii în acelaşi timp, făcând planuri pentru viitorul ei care se

potriveau cu vederile lui, dar nu şi cu ale ei. Dacă ar mai fi putut avea măcar una din zilele acelea de inocenţă…

Ducele întoarse capul spre ea şi spuse:

— Presupun că acum ar trebui să întorc pagina, nu-i aşa, domnişoară Ingleby? Să devin cel mai rar fenomen social din câte există, un crai pocăit? Să-mi sfidez moştenirea? Să mă însor cu o sfântă şi să mă retrag pe domeniul meu de la ţară ca să devin un moşier model? Să prăsesc un cârd de copii model şi să-i cresc să devină cetăţeni model? Să trăiesc fericit până la adânci bătrâneţi. Într-o relaţie monogamă?

Vorbea atât de spăsit că o făcu să râdă.

— Ar fi ceva frumos de văzut, spuse ea. Ei bine, îţi ajunge pe ziua de azi? Te doare piciorul, nu-i aşa? Îţi freci iarăşi coapsa. Hai în casă şi am să te ajut să te întinzi.

— De ce oare, Jane, când spui astfel de lucruri, uit orice gând de a întoarce pagina şi mă simt foarte păgân?

El se aplecase uşor într-o parte, lipindu-şi braţul de umărul ei. Jane se ridică.

Senzaţia aceea de încordare aproape Insuportabilă revenea mult prea des. La el, firește, era deliberată. Era convinsă că pe el îl incita să facă remarce ambigue şi să se uite la ea cu ochii pe jumătate închişi. Se distra tachinând-o, ştiind bine că o tulbura. Şi chiar o tulbura. Nu putea să nege că, la vederea lui, sângele îi alerga mai repede prin vine. Chiar şi numai când se gândea la el. Atingerea neglijentă a mâinii lui o făcea să tânjească după mai mult.

— Atunci, du-mă înăuntru şi fă ce crezi că trebuie să facă o infirmieră, spuse el, şi se ridică în cârje fără ajutorul ei. Am să fiu cuminte de vreme ce n-ai chef de glumă.

— Şi nici n-am să am vreodată, îl asigură ea apăsat. Dar afirmaţia şi hotărârea aveau să fie puse la încercare chiar în seara aceea.

Jocelyn nu putea să doarmă. De o săptămână sau mai mult suferea de insomnie. Era de înţeles, desigur, când nu mai avea ce

să facă după unsprezece noaptea – uneori chiar zece – decât să se culce şi să se gândească la toate balurile şi seratele care se desfăşurau atunci şi să şi-i Imagineze pe prietenii săi îndreptându-se după aceea spre un club unde aveau să rămână până când zorile îi vor trimite spre casă.

În noaptea asta, Insomnia lui se combina cu o nelinişte cumplită. Simţea tentaţia înşfăcându-l aproape irezistibil – genul de tentaţie care adesea îl băgase în bucluc în adolescenţă, până când învăţase să-şi înfrâneze pornirile, mai ales când tatăl lui era la Acton. În cele din urmă şi le înăbuşea de-a binelea, doar că, uneori, răbufneau prin toată apărarea lui şi nu îi dădeau pace.

În astfel de ocazii se ducea de regulă la o femeie şi rămânea la ea până era stors de energie, aşa încât putea să doarmă şi să se întoarcă la viaţa lui normală.

Se gândi visător la Jane Ingleby, dar îşi luă repede gândul de la ea. Îi plăcea să o tachineze, să flirteze cu ea, să o supere şi bineînţeles că o găsea foarte frumoasă şi atrăgătoare. Însă nu avea voie să se atingă de ea. Era o servitoare de sub acoperişul lui.

În cele din urmă, după miezul nopţii, nu mai putu rezista. Dădu la o parte aşternutul, se ridică în cârje şi se duse în camera de toaletă unde îşi puse cămaşă şi pantaloni, încălţă papucii, dar nu se osteni să-şi ia o vestă sau o haină. Nu aprinse nicio lumânare, fiindcă nu ar fi avut cum să o ducă. Va aprinde câteva la parter.

Încet şi încăpăţânat, porni spre parter.

Jane nu putea să doarmă.

Ducele de Tresham nu mai avea nevoie de bandaj. Rana se vindecase. Umbla de colo-colo în cârje. Nu avea astâmpăr, era prost dispus şi curând va ieşi din casă. Nu va mai avea nevoie de ea.

Lumea de dincolo de uşile de la Dudley House devenise un loc înspăimântător în care îi era groază să fie nevoită să păşească. Nu era zi în care un musafir sau altul să nu vorbească despre ceea ce era cunoscut ca incidentul din Cornwall. Astăzi, ducele şi prietenii lui sporovăiseră veseli pe subiectul respectiv.

Blondul şi foarte chipeşul viconte Kimble spusese:

— Mă întreb de ce Durbury stă închis aproape tot timpul la Pulteney în loc să ceară ajutorul elitei ca să o prindă pe nepoata sau verişoara sau ce dracu' de rudă i-o fi femeia aia. De ce a venit la oraş s-o caute şi pe urmă se ascunde şi îi lasă pe poliţişti să facă toată treaba?

— Poate că jeleşte, sugerase şatenul şi chipeşul Sir Conan Brougham. Deşi nu poartă doliu. O fi pentru că Jardine n-a murit, de fapt, ci doar se ascunde în Cornwall cu capul spart?

— Asta i-ar sta în caracter, spusese ducele, sec.

— După părerea mea, dacă el chiar a murit, femeia ar trebui răsplătită cu o medalie nu cu ştreang. Fără Jardine, lumea ar fi un loc mai bun, zisese vicontele Kimble.

— Dar ai face bine să-ţi păzeşti spatele, la fel ca noi toţi când părăseşti sanctuarul acestei case, Tresham, chicotise Sir Conan. Să te uiţi bine după o fătucă fioroasă cu o pereche de pistoale sau un topor zdravăn. Nu se ştie precis cu ce a săvârşit ticăloşia.

— Cum arată, rogu-te? întrebase ducele. Ca să ştiu s-o iau la sănătoasa când o văd venind.

— O vrăjitoare brunetă, cu ochi verzi, urâtă ca păcatul, spusese Sir Conan. Sau o sirenă blondă, frumoasă ca un înger. Alege. Am auzit ambele descrieri şi alte câteva între cele două extreme. Se pare că nimeni n-a văzut-o vreodată, în afară de Durbury, care tace mâlc. Ai aflat de noua pereche de cai a lui Ferdinand? Aş spune că ai auzit, şi chiar din gura calului, ca să zic aşa. Ce zici, vor hotărî s-o ia spre nord când el le va da semnalul s-o ia spre sud?

— Nu, dacă îmi este frate adevărat, spusese ducele. Bănuiesc că a cumpărat o pereche nărăvaşă pentru îmblânzirea căreia va fi nevoie de un an, nu-i aşa?

Conversaţia continuase pe tema asta.

Acum Jane nu putea să doarmă. Vedea întruna faţa lui Sidney, galbenă ca ceara, şi sângele de pe tâmpla lui. Se tot gândea la sosirea contelui la Londra, în căutarea ei. Şi la poliţiştii din Bow

Street care cutreierau străzile şi întrebau locuitorii pentru a descoperi unde se află ea. Se tot imagina luându-şi soarta în mâini şi părăsind Dudley House spre a-l înfrunta pe conte la Pulteney Hotel.

Ar fi fost o mare uşurare să iasă din ascunzătoare şi să dea totul pe faţă.

Da, şi să fie azvârlită în închisoare. Să fie judecată în public. Să fie spânzurată. Putea fi oare condamnată la spânzurătoare o fiică de conte? Un conte nu. Dar fiica lui putea? Nu ştia.

În cele din urmă se dădu jos din pat. Aprinse lumânarea, îşi aruncă pelerina pe umeri şi ieşi din cameră, fără să se mai îmbrace. Poate găsea în bibliotecă o carte ca să evadeze până i se domoleau gândurile.

Dar, pe măsură ce cobora scările, avu sentimentul că se petrece ceva. Un zgomot. Când ajunse la piciorul scării, ştiu precis ce era.

Muzică. Muzică de pian.

Venea din sala de muzică.

Dar cine putea să cânte? Era prea târziu pentru musafiri. Trebuia să fie trecut bine de miezul nopţii. În plus, în hol nu era lumină. Servitorii se duseseră toţi la culcare. Pe sub uşa sălii de muzică răzbătea o dungă subţire de lumină.

Jane se apropie încet şi deschise uşa.

Era ducele de Tresham.

Şedea pe bancheta de la pian, cu cârjele lângă el, pe podea. Aplecat asupra claviaturii, cânta fără partitură, cu ochii închişi, cu faţa aproape îndurerată. Cânta ceva frumos şi obsedant, ceva ce Jane nu mai auzise.

Încremeni în loc, ascultând. Şi, cu o strângere de inimă, avu din nou sentimentul că muzica nu venea din instrument, nici chiar din bărbatul aşezat acolo, ci dintr-o sursă divină necunoscută. Nu ar fi crezut că mai exista cineva cu un talent care să-l egaleze pe al mamei ei. Dar acum se afla în prezenţa lui.

După cinci minute sau mai mult, muzica încetă. El rămase cu

mâinile suspendate deasupra claviaturii, cu capul plecat, fără să deschidă ochii. Abia în momentul acela îşi dădu Jane seama că nu avea ce căuta acolo.

Prea târziu. El întoarse capul şi deschise ochii. Preţ de o clipă, o privi pierdut. Apoi ochii lui scăpărară.

— Ce dracu’ cauţi aici? tună el.

Pentru prima dată îi fu cu adevărat frică de el. De data asta, mânia lui părea diferită de tot ce văzuse până acum. Aproape că se aştepta să-l vadă ridicându-se şi venind cu paşi mari spre ea.

— Îmi pare foarte rău, spuse Jane. Am coborât să iau o carte şi am auzit muzică. Unde ai învăţat să cânţi aşa?

— Aşa cum? întrebă el, mijind ochii. Era evident că îşi revenea din şoc şi redevenea el însuşi. Zdrăngănesc, domnişoară Ingleby. Mă distram şi eu, neştiind că am auditoriu.

Îşi reluase masca obişnuită, înţelese ea brusc. Niciodată până acum nu se gândise la el ca la un bărbat care ar avea nevoie să se apere. Niciodată nu-i trecuse prin minte că, poate, caracterul lui avea adâncimi necunoscute ei sau prietenilor lui.

— Nu, nu, spuse ea, conştientă chiar pe măsură ce vorbea că ar fi fost probabil mai înţelept să tacă. Intră în cameră şi închise uşa. Nici vorbă de zdrăngăneală, Alteţă. Ai fost înzestrat cu un talent rar şi minunat. Şi nu te distrezi. Te dăruiai cu tot sufletul.

— Fleacuri! replică el aspru după o scurtă tăcere. N-am luat în viaţa mea o lecţie, Jane, şi nu cunosc notele. Aşa că teoria ta nu stă în picioare.

Însă ea făcu ochii mari.

— N-ai luat în viaţa ta o lecţie? Atunci ce cântai? De unde ai învăţat piesa aia?

Îşi dădu seama de adevăr chiar în timp ce punea întrebarea. El nu răspunse. Se uita la ea, strângând din buze.

— Nici chiar la culcare nu-l laşi liber? întrebă el.

Părul ei. Vorbea despre părul care îi atârna pe spate într-o coadă groasă. Darea nu-l lăsă să schimbe subiectul.

— Era propria ta compoziţie, spuse ea. Era compoziţia ta, nu-i

aşa?

El ridică din umeri.

— Cum spuneam, zdrăngănesc şi eu din când în când.

— De ce te stânjeneşte talentul tău? De ce ţii neapărat să-l minimalizezi sau chiar să-l negi?

Atunci el zâmbi uşor şi spuse:

— Chiar că nu-mi cunoşti familia.

— Presupun că a cânta la pian, a compune muzică, a iubi muzica era ceva nedemn de un bărbat din neamul Dudley.

— La graniţa cu efeminarea, aprobă el.

— Bach a fost bărbat, spuse ea, venind către el şi punând lumânarea pe pian, lângă sfeşnicul lui. Toţi compozitorii renumiţi au fost efeminaţi?

— Ar fi fost dacă erau din neamul Dudley. Pe faţa lui apăru un rânjet de animal de pradă. În picioarele goale, Jane? Ce neglijeu şocant!

— După părerea cui? insistă ea, nelăsându-l nici de data asta să schimbe subiectul. A ta? Sau tatălui şi bunicului tău?

— Noi toţi suntem unul, spuse el. Ca Sfânta Treime, Jane.

— Asta e o blasfemie, ripostă ea ferm. Tatăl tău trebuie să fi avut cunoştinţă despre talentul tău. Aşa ceva nu se poate ascunde la nesfârşit. Trebuie să fi răbufnit, ca în noaptea asta. Nu te-a încurajat să-l dezvolţi?

— Am învăţat repede să nu cânt niciodată când era el acasă. Nu după ce m-a prins de două ori cântând. Nu mi-a făcut niciodată o plăcere deosebită să dorm toată noaptea pe burtă fiindcă mă durea prea tare dosul.

Jane era prea mânioasă ca să spună ceva. Stătea şi se uita cu buzele strânse la el – la depravatul dur, cinic şi periculos, căruia un tată destul de ignorant şi destul de slab ca să se teamă de tot ce era feminin îi înăbuşise toate trăsăturile artistice mai sensibile. Oare de ce asemenea bărbaţi nu-şi dădeau seama că persoana matură, echilibrată era, indiferent de gen, un amestec de calităţi masculine şi feminine? Şi iată-l pe acest bărbat necugetat

încercând să trăiască după normele impuse de oameni ignoranţi – şi făcând o treabă destul de bună în sensul ăsta, de cele mai multe ori.

El se întoarse la claviatură şi începu să cânte încet. De data asta era o bucată cunoscută.

— O ştii? întrebă el fără să ridice privirea.

— Da. E „Barbara Allen”. Unul dintre cele mai frumoase şi mai triste cântece populare.

— Cânţi? întrebă el.

— Da, recunoscu ea încet.

— Şi ştii cuvintele?

— Da.

— Cântă-le atunci. El se opri şi se uită la ea. Stai jos aici, lângă mine, şi cântă. Dacă tot ai venit, fă-te utilă. Am să încerc să te acompaniez cât pot de bine.

Ea făcu precum i se ordonase şi îi urmări mâinile când schiţă câteva acorduri introductive. Observase dinainte că avea degete lungi. Dat fiind că era ducele de Tresham, atunci nu-i trecuse prin cap că erau mâini de artist. Acum era un lucru evident. Dezmierda clapele de parcă făcea dragoste cu muzica.

Jane cântă cântecul de la început până la sfârşit, aşa lung cum era. După timiditatea de început, uită de toate în afară de muzică şi de povestea tristă a Barbarei Allen. A cânta fusese întotdeauna una dintre cele mai mari bucurii ale ei.

Când cântecul se sfârşi, se lăsă liniştea. Jane şedea dreaptă pe bancheta de la pian, cu mâinile adunate în poală. Ducele rămăsese cu mâinile pe clape. Era unul dintre cele mai fericite momente din viaţă, se gândi Jane, fără să înţeleagă pe deplin însemnătatea gândului.

— Dumnezeule! murmură el pe un ton care nu aducea deloc a blasfemie. Contralto. Mă aşteptam să ai un glas de soprană.

Momentul trecu şi Jane deveni foarte conştientă de faptul că şedea lângă ducele de Tresham în sala de muzică, îmbrăcată doar în cămaşă de noapte şi cu pelerina de oraş, cu coada lăsată liberă

pe spate, în picioarele goale. El purta pantaloni foarte strâmţi şi o cămaşă albă, deschisă la gât.

— N-am auzit în viaţa mea un glas atât de frumos, spuse el. Sau unul care să se adapteze atât de perfect la muzică şi, sentimentul transmis de cântec.

Se simţi încântată, dar şi stânjenită.

— De ce nu mi-ai spus când te-am pus să cânţi la pian şi mi-am exprimat părerea sinceră despre talentul tău? De ce nu mi-ai spus că ai voce?

— Nu m-ai întrebat.

— Fir-ar să fie, Jane! Cum îndrăzneşti să păstrezi atâtea pentru tine? Un talent ca al tău trebuie împărtăşit, nu ascuns de lume.

— Touché, spuse ea liniştit.

Rămaseră un timp în tăcere, alături. Apoi el îi luă mâna şi o ţinu între ei, pe banchetă. Brusc, aerul din cameră începu să se răcească.

— N-ar fi trebuit să cobori, spuse el. Sau ar fi trebuit să te strecori în bibliotecă, să-ţi alegi cartea şi să-ţi învingi curiozitatea. M-ai prins într-un moment prost.

Ea înţelese ce voia să spună. Şi pentru ea era un moment prost. Erau prinşi implacabil într-o situaţie neobişnuită pentru amândoi. Într-o stare de spirit oarecum melancolică. Singuri – cum erau adesea, firește. Dar de data asta complet singuri, fără servitori mişunând dincolo de uşă. În toiul nopţii.

— Da, spuse ea, negăsind nimic altceva de spus. Se ridică şi îşi trase mâna dintr-a lui. Totul în ea, în afară de bunul simţ, tânjea să rămână.

— Nu pleca, zise el cu un glas neobişnuit de răguşit şi se întoarse pe banchetă până ajunse cu spatele la pian. Nu mă părăsi încă.

În clipa aceea ea trebui să decidă. Putea să asculte de bunul-simţ, să spună hotărât noapte bună şi să iasă din cameră. El nu putea să o oprească, şi nici n-ar fi făcut-o. Sau putea să rămână în

atmosferă aceea încordată, în care se simţea fără apărare. Nu avea timp să dezbată problema cu ea însăşi. Făcu doi paşi care o aduseră direct în faţa lui.

Ridică mâinile şi i le puse pe cap, ca o binecuvântare. Sub degetele ei, părul lui era mătăsos şi cald. Mâinile lui îi cuprinseră talia şi o traseră spre el. Oftă şi, aplecându-se, îşi îngropă faţa între sânii ei.

Proasto, îşi spuse ea închizând ochii şi savurând senzaţiile fizice produse de atingerea şi căldura corpului, de mirosul coloniei lui. Proasto! Dar gândul era lipsit de convingere.

Când el ridică în cele din urmă capul şi se uită la ea cu ochi întunecaţi şi adânci, ea se lăsă în genunchi pe podea între coapsele desfăcute. Nu ştia de ce o făcea, dacă la îndrumarea mâinilor lui sau din vreun instinct necunoscut. Puse braţele în lungul coapselor lui cu muşchi tari şi înălţă capul.

El se aplecă şi degetele lui care îi atingeau faţa erau uşoare ca nişte pene şi aveau o fierbinţeală care îşi croia drum, pârjolind adâncurile feminităţii ei. Îi luă faţa între mâini înainte de a o săruta.

Jane mai fusese sărutată. Charles fusese iubitul ei patru ani de zile, şi cel mai bun prieten dintotdeauna. În câteva ocazii, când fusese singură cu el, îl lăsase să o sărute. Îi plăcuseră sărutările lui.

Acum îşi dădu seama că nu mai fusese niciodată sărutată. Nu chiar. Nu aşa.

Ah, niciodată aşa.

El abia îi atingea buzele. Ochii lui erau deschişi, ca şi ai ei. Îi era cu neputinţă să se lase în voia senzaţiilor fizice, cu toate că fiecare părticică din corpul ei ardea de dorinţă. Îi era cu neputinţă să nu ştie pe deplin ce se întâmpla şi cu cine. I-ar fi fost cu neputinţă să-şi spună, după aceea, că fusese luată pe sus de o pasiune iraţională.

Pasiunea asta nu era iraţională.

El depuse sărutări uşoare ca fulgul pe obrajii ei, pe ochi, pe

tâmple, pe nas, pe bărbie. Apoi se întoarse la gura ei pe care o atinse uşurel cu buzele, îndemnând-o să-i răspundă la fel.

Un sărut nu însemna neapărat nişte buze lipite de alte buze, descoperi ea cu uimire crescândă. În spatele buzelor ei era carnea caldă şi umedă pe care el o mângâia cu limba. Şi mai era limba ei care trecea uşor peste buza lui de sus şi se întorcea peste cea de jos. El îi atinse vârful şi se strecură pe deasupra în cavitatea gurii ei. Şi mai erau gemetele moi, fără cuvinte, din glasul ei, din glasul lui.

Şi atunci braţele lui o cuprinseră şi o ridicară la pieptul lui puternic şi amândoi se pierdură într-o îmbrăţişare care o făcu să se agaţe şi să se lipească şi mai tare de el şi să tânjească după mai mult.

În cele din urmă, ea reveni în genunchi în timp ce ochii lui întunecaţi, cu pleoape grele, priveau într-ai ei.

— Dimineaţă, va trebui să ne pedepsim unul pe celălalt pentru asta, Jane, spuse el. Atunci totul va părea altfel. Interzis. Imposibil. Chiar murdar.

Ea clătină din cap.

— Oh, ba da, insistă el. Eu sunt doar un depravat, draga mea, care nu se gândeşte decât să te întindă aici, pe podea, şi să-şi găsească plăcerea desfrânată în adâncul corpului tău virgin, iar tu eşti porumbiţa inocentă cu ochi mari. Servitoarea mea. Subordonata mea. Este absolut imposibil. Şi categoric murdar. Tu crezi că ce s-a întâmplat e frumos. O văd în ochii tăi. Nu e frumos, Jane. Este doar ceea ce un depravat cu experienţă o poate face pe o femeie să creadă. În realitate este pur şi simplu poftă trupească, dorinţă vulgară de sex. Dorinţă de împerechere rapidă şi viguroasă. Acum du-te la culcare. Singură.

Şi chipul, şi glasul lui erau aspre. Ea se ridică şi se depărtă de el. Dar nu se întoarse să plece. Îi cercetă ochii, uitându-se la masca pe care el şi-o pusese ferm la loc. Masca impenetrabilă. El îi susţinu privirea cu un surâs batjocoritor.

El avea dreptate. Ceea ce se întâmplase fusese în întregime

de natură fizică. Şi foarte vulgar.

Dar se şi înşela. Mintea ei încă nu putea distinge exact ce era greşit în spusele lui, dar era sigură că se înşela. Însă, da, era imposibil. Şi fără îndoială, dimineaţă lucrurile aveau să pară cu totul altfel. Mâine nu se va mai putea uita calmă la el, aşa cum se uita acum.

— Noapte bună, Alteţă, spuse ea.

— Noapte bună, Jane.

El se întoarse spre pian, iar ea luă lumânarea, ieşi din cameră şi închise uşa după ea. Îl auzi cântând ceva liniştit şi melancolic.

Era la jumătatea scării când îşi aminti că venise jos după o carte. Nu se întoarse.

Capitolul 9

— Da, un taburet o să fie bun, spuse Jocelyn cu o fluturare neglijentă din mână în direcţia servitorului care întrebase.

Mai mult decât bun. Venise la White’s Club cu caleaşca, nu călare, dar ar fi trebuit să se folosească de cârje după ce coborâse, şi nu doar de un baston. Cizma îi apăsa neplăcut gamba care îl mai durea încă. Dacă nu va avea grijă, va fi nevoit să pună să i se taie cizma la întoarcerea acasă. Mai pierduse aşa perechea de cizme preferată în ziua duelului.

— Şi adu-mi ziarele de dimineaţă, îi ordonă el servitorului, ridicându-şi piciorul pe taburet, aparent fără niciun efort, dar cu un oftat interior de recunoştinţă.

Plecase devreme de acasă pentru a nu fi nevoit să o întâlnească pe ea înainte de plecare. Luă Morning Post şi aruncă privirea pe prima pagină, încruntându-se. Ce dracu’ era cu el de fugise devreme din propria casă pentru a amâna întâlnirea faţă în faţă cu o servitoare?

Nu era sigur de care din două lucruri îi era mai ruşine – dacă ruşine era cuvântul potrivit. Poate că jenă ar fi fost mai aproape de adevăr. Însă fie jenă, fie ruşine, emoţia asta era ceva cu care nu se mai întâlnise de foarte mult timp.

Ea îl prinsese cântând la pian. Cântând una din propriile compoziţii. Iar el o sărutase. La naiba, dar era singur şi inactiv de prea mult timp şi încălcase una dintre regulile lui de bază şi coborâse în propriii săi ochi. Dacă nu l-ar fi durut suficient piciorul ca să-i abată atenţia, ar fi culcat-o pe podea şi s-ar fi înfruptat din comoara ascunsă sub bariera subţire a cămăşii de noapte. Ea nu l-ar fi oprit, naiva prostuţă!

— Tresham? Dumnezeule, chiar tu eşti! Ce mai faci, amice?

Jocelyn lăsă bucuros ziarul deoparte pentru a-şi saluta cunoştinţele care începeau să sosească pentru flecăreala matinală şi răsfoitul ziarelor.

— Începeam să credem că îţi face plăcere să ţii curte la

Dudley House şi să te stabileşti acolo pe viaţă, spuse vicontele Kimble.

— Îngrijit de încântătoarea domnişoară Ingleby, adăugă baronul Pottier. Porţi din nou cizme, Tresham?

— Puteam să vin la White’s în pantofi de dans? replică Jocelyn, înălţând din sprâncene.

Dar Sir Isaac Wallman sesizase un detaliu interesant.

— Încântătoarea domnişoară Ingleby? întrebă el. Infirmiera? Cea care a ţipat în timpul duelului? Ei, cum se îngrijeşte de nevoile tale?

Jocelyn duse monoclul la ochi şi îl studie pe micul dandy, privindu-l din cap până-n picioare. În cele din urmă rosti pe un ton extrem de plictisit:

— Ia spune-mi, Wallman, la ce oră păgână din noapte trebuie să te scoli ca să dai timp valetului să-ţi lege lavaliera atât de sofisticat?

— Îi ia o oră întreagă, răspunse mândru Sir Isaac, abătându-se brusc de la subiectul anterior. Şi a stricat opt lavaliere până s-o lege pe asta aşa cum trebuie.

Jocelyn coborî monoclul, iar vicontele Kimble zâmbi dispreţuitor.

Schimbul de remarce fiind încheiat, conversaţia se mută la întrecerea de cabriolete de la Londra la Brighton, care urma să aibă loc peste două zile, şi la prezenţa oarecum izolată a contelui de Durbury în Londra, venit în căutarea ucigaşei fiului său. Pentru mai mulţi dintre domnii prezenţi era o mare dezamăgire că retrasul conte nu apărea nicăieri pentru a regala o elită plictisită cu macabrele amănunte.

Sidney Jardine, care fusese înălţat la rangul de moştenitor al titlului de conte când tatăl său dobândise acest titlu în urmă cu un an şi ceva, nu fusese niciodată simpatizat de egalii lui. Jocelyn avusese de a face cu el doar o dată, în urmă cu doi ani, la un bal, când Jardine, în prezenţa Alteţei sale, făcuse o remarcă grosolană despre o tânără doamnă şi mama ei, care, mai înainte, îi refuzaseră

invitaţia la dans. Jocelyn îl invitase pe terasa din spatele sălii de bal.

Acolo, îi spusese amabil lui Jardine să se ducă acasă fără multă tevatură, sau în iad, dacă prefera, afară de cazul în care alegea să stea, dar să-şi ţină gura. Iar când Jardine încercase furios să lanseze o provocare, Jocelyn îşi dusese monoclul la ochi şi îşi informase aşa-zisul adversar că pentru el era o regulă de fier să se dueleze numai cu domnii.

— Eu sunt de partea celor care cred că lady Sara Illingsworth ar trebui să fie felicitată, nu pedepsită. Cu toate că, dacă e deşteaptă, până acum va fi ajuns departe de Londra.

— Nu a plecat cu diligenţa, Tresh, interveni vicontele Kimble. Am auzit că poliţiştii au făcut o cercetare amănunţită. Nimeni cu semnalmentele ei nu a plecat cu vreo diligenţa.

— Atunci, de când a sosit aici a învăţat să fie deşteaptă, spuse Jocelyn. Bravo ei. Aş zice că a fost provocată. Altfel de ce i-ar sparge capul unui bărbat o tânără doamnă?

— Tu trebuie să ştii, Tresham, spuse chicotind Sir Isaac şi se alese cu încă o cercetare atentă prin monoclul ducal.

— Unde îşi ţine Ferdinand caii cei noi? întrebă Jocelyn, fără să se adreseze cuiva anume, continuând să se uite la vizibil stânjenitul Isaac. Şi unde îi antrenează? Aş spune că îi pregăteşte de zor de întrecere. Ar fi bine să mă duc acolo ca să văd dacă pare că vrea să se sinucidă vineri.

— Vin cu tine, Tresh, spuse vicontele Kimble când Jocelyn îşi coborî piciorul de pe taburet şi se întoarse să-şi ia bastonul. Ai nevoie de ajutor?

— Apropie-te tu la un metru de mine şi vezi pe dracu'! mârâi Jocelyn, ridicându-se cât de graţios putea şi strângând din dinţi la durerea ascuţită care îi săgetă piciorul drept. Şi n-am nevoie să mă escortezi, Kimble. Am venit cu caleaşca.

Era o recunoaştere care stârni o nouă explozie de veselie şi remarce glumeţe din partea cunoştinţelor, desigur.

Jane avea să-i tragă o săpuneală pentru asta când va ajunge

acasă, îşi zise Jocelyn, dar imediat îl cuprinse ciuda că îl dusese gândul la casă.

Îşi găsi fratele exact unde se aştepta să-l găsească, antrenându-şi caii cei noi. Măcar alesese o pereche potrivită, descoperi Jocelyn uşurat. Nu numai că erau o pereche frumoasă, ci şi alergători grozavi. Necazul era că Ferdinand nu avusese nici pe departe timp suficient ca să-i pregătească pentru întrecere, pe lângă faptul că era un tânăr fără astâmpăr, şi impulsiv şi nesăbuit – un Dudley tipic, de fapt –, cu mâini nerăbdătoare şi tendinţa de a folosi cele mai profane cuvinte când se simţea nedreptăţit.

— Trebuie să-ţi laşi mâinile să vorbească ferm, dar seducător, spuse Jocelyn cu un oftat după o tiradă absolut înfiorătoare ocazionată de refuzul cailor de a se comporta ca o echipă. Şi trebuie să mai şi taci, Ferdinand, altfel n-ai să mai ai pic de glas când o să ajungi la Brighton, cu care să-ţi trâmbiţezi victoria.

— Animale afurisite! bombăni fratele său. Am cumpărat o pereche de primadone.

— Ai cumpărat o pereche excelentă, ieftină la preţul ăsta. Ce trebuie să faci tu, de preferat până vineri, este să-i înveţi cine e stăpânul.

Speranţa lui de a câştiga pariul substanţial de la White’s nu era total neîndreptăţită. Ferdinand era un mânuitor de bici iscusit, care părea să creadă că superioritatea consta în asumarea riscurilor inutile.

— Cu cabrioleta ta, Tresham, l-aş lăsa pe Berriwether la cinci mile în urma prafului meu. E mai uşoară şi are arcuri mai bune.

— Atunci va trebui să te mulţumeşti să-l laşi la numai două mile în urma prafului tău, replică sec Jocelyn.

— Într-una din zilele astea am să-i dau o ciomăgeală bună lui Wesley Forbes, spuse Ferdinand mai târziu, când fraţii se odihneau în locuinţa lui de burlac, Jocelyn cu piciorul drept ridicat pe o masă joasă. Aseară, la Wattier a făcut remarce jignitoare la adresa indivizilor care umblă bălăbănindu-se în cârje pentru a convinge lumea de slăbiciunea lor, dar uită care picior ar trebui să fie rănit.

Uneori ţopăie cu piciorul drept ridicat, spune el, iar alteori cu stângul. Se crede cel mai deştept din lume.

Jocelyn sorbi din paharul cu vin.

— Atunci nu putea să se refere la mine, nu-i aşa? Nu te lăsa momit, Ferdinand. N-ai nevoie de o încăierare înainte de întrecere. Şi niciodată în numele meu. Nici să nu te gândeşti!

— I-aş fi ars o palmă chiar acolo, în sala de joc, dacă Max Ritterbaum nu m-ar fi prins de braţ şi nu m-ar fi tras. Treaba e, Tresh, că niciunul dintre ei nu va avea curajul să spună aşa ceva în faţa ta. Poţi să fii sigur că niciunul nu va avea destul bun-simţ ca să te lovească cu mănuşa peste obraz. Sunt prea laşi.

— Lasă-i în seama mea, spuse Jocelyn. Tu concentrează-te asupra întrecerii.

— Să-ţi mai pun un pahar, spuse Ferdinand. Ai văzut ultima monstruozitate a lui Angeline?

— O bonetă? întrebă Jocelyn. Cea muştar? Cumplită.

— Albastră cu dungi violete, spuse fratele său. Voia s-o scot la plimbare în parc cu boneta cocoţată pe cap. I-am spus că ori cu mine, ori cu boneta. Aş fi fost obiect de batjocură, Tresham. Sora noastră s-a născut cu o boală cumplită: nu are gust. De ce o încurajează Heyward plătind facturile, mă depăşeşte.

— E nebun după ea, spuse Jocelyn. După cum e şi ea după el. N-ai bănui când îi vezi împreună, sau nu împreună, cum se întâmplă mai des. Sunt atât de discreţi în privinţa asta de parcă ar fi amanţi clandestini.

Ferdinand izbucni în râs.

— Doamne, imaginează-ţi pe cineva nebun după Angie!

— Sau după Heyward, aprobă fratele său, legănând leneş monoclul.

Era o imensă uşurare să se întoarcă la viaţa normală, reflectă el mai târziu, îndreptându-se spre casă.

Dacă Jane s-ar fi gândit o clipă că ceea ce se întâmplase în noaptea precedentă însemnase ceva pentru ducele de Tresham, nu i-ar fi luat mult să afle adevărul. Nu că s-ar fi gândit, însă uneori

emoţiile sfidează raţiunea.

El nu se întoarse acasă până după-amiază târziu. Şi nici chiar atunci nu o chemă pe Jane, ci se închise în bibliotecă cu domnul Quincy. Era aproape vremea de cină când trimise după ea.

Era tot în bibliotecă. Şedea pe şezlong, cu piciorul drept ridicat pe o pernă. Era îmbrăcat complet, minus cizma dreaptă. Privirea lui era încruntată.

— Niciun cuvânt, spuse el înainte ca ea să se gândească măcar să deschidă gura. Niciun cuvânt, domnişoară Ingleby. Bineînţeles că mă doare şi bineînţeles că Barnard s-a chinuit al dracului să-mi tragă cizma. Dar era vremea să fac mişcare, şi era vremea să ies de aici pe timpul zilei. Altfel m-aş fi dedat la viol şi la orgii.

Ea nu se aşteptase ca el să se refere la noaptea trecută după ce lipsise toată ziua de acasă. Noaptea trecută părea mai degrabă un vis. Nu atât din cauza îmbrăţişării lor, cât a faptului că îl văzuse şi îl auzise pe ducele de Tresham cântând la pian şi făcând minuni cu clapele.

— Presupun că ai crezut că a fost iubire, Jane, nu-i aşa? Sau afecţiune? Sau măcar o emoţie frumoasă? întoarse ochii lui negri spre ea pentru prima dată şi încruntarea se adânci.

— Nu, Alteţă, spuse ea. Nu sunt chiar atât de naivă cum se pare că mă consideri. Mi-am dat seama că era o dorinţă fizică de ambele părţi. De ce aş fi crezut că un destrăbălat autodeclarat ar fi avut vreun sentiment frumos pentru servitoarea lui? Şi de ce te-ai teme că o femeie ca mine ar cădea pradă farmecului tău primejdios şi legendar, după ce a trebuit să-ţi îndur toanele şi limba spurcată mai mult de două săptămâni?

— De ce m-aş teme? Miji ochii până deveniră două fante înguste. Aş fi putut să bănuiesc că ai să ai ultimul cuvânt pe tema asta, Jane. Ce prostie din partea mea să-mi închipui că azi-noapte te-am tulburat serios!

— Da, încuviinţă ea. Aş zice că ţi s-a cam umflat piciorul. Trebuie să-l ţii în apă rece.

— Şi să-mi îngheţe degetele?

— Îmi închipui că e mai bine decât să le vezi înnegrindu-se în săptămânile următoare.

El îşi ţuguie buzele şi, preţ de o clipă, în ochii lui păru să licărească un zâmbet. Însă nu cedă.

— Dacă ai de gând să ieşi şi mâine, te rog să-mi dai liber dimineaţa, Alteţă, spuse ea.

— De ce? Se încruntă iar.

Ea îşi simţi mâinile răcindu-se numai la gândul motivului său, dar nu se mai putea lăsa paralizată de groază. Mai devreme sau mai târziu trebuia să se aventureze dincolo de uşile actualului ei adăpost.

— E vremea să-mi caut altă slujbă, spuse ea. Mi-a mai rămas mai puţin de o săptămână de stat aici. De fapt, acum nu mai este nevoie de mine. Niciodată n-a fost. N-ai avut nevoie de o infirmieră.

El o privi lung.

— M-ai părăsi, Jane?

Ea îşi înăbuşi ferm durerea pe care o simţi la gândul că îl va părăsi. Durerea nu avea nicio cauză raţională, niciuna care să merite. Deşi, firește, noaptea trecută în sala de muzică, îl văzuse într-o cu totul altă lumină.

— Slujba mea aici se va încheia curând, Alteţă, îi reaminti ea.

— Cine spune? întrebă el, privind-o gânditor. Ce aiureli spui când nici n-ai unde să te duci!

Speranţa încolţi. Aproape că se gândise să-l întrebe dacă nu putea să rămână mai departe ca menajeră sau ajutor la bucătărie. Însă nu se credea în stare. N-ar suporta să trăiască mai departe la Dudley House într-o calitate inferioară celei pe care o avusese până acum. Nu că ar fi lăsat mândria să-i dicteze acţiunile, desigur.

— Înţelegerea a fost să te îngrijesc cât timp rana de la picior te obliga să rămâi inactiv. Trei săptămâni.

— Aşadar, a mai rămas aproape încă o săptămână. Nu vreau să aud că te duci să cauţi altceva, Jane, până nu se încheie perioada de stat aici. Nu te plătesc să-ţi petreci dimineţile alergând

prin Londra în căutarea unui stăpân care să te plătească mai bine decât mine. Cu cât te plătesc eu?

— Cu mai mult decât câştig prin muncă. Nu banii sunt problema, Alteţă.

Însă el era încăpăţânat.

— Atunci nu vreau să mai aud despre asta cel puţin o săptămână de acum încolo, spuse el. Însă joi seara am o sarcină pentru tine, Jane. Şi te voi plăti bine pentru ea. Îţi voi plăti cât meriţi.

Îl privi circumspectă.

— Nu mai sta lângă afurisita aia de uşă de parcă ai fi gata s-o iei la fugă, zise el enervat. Dacă aş vrea să tabăr asupra ta, aş face-o indiferent de distanţă. Vino mai aproape. Aşază-te aici.

Îi arătă scaunul pe care şedea ea de obicei.

Nu avea rost să se certe pentru atâta lucru. Făcu aşa cum i se spuse, cu toate că vecinătatea lui o stânjenea cumplit, amintindu-i de experienţa senzuală din noaptea trecută.

— Mâine seară găzduiesc aici o mare petrecere, reluă el. Chiar acum Quincy scrie invitaţiile şi le trimite. Timpul e scurt, desigur, dar invitaţii vor veni aproape toţi. Vezi tu, invitaţiile la Dudley House sunt destul de rare ca să fie râvnite, în ciuda reputaţiei mele. Sau poate tocmai datorită ei.

Va rămâne toată seara în spatele uşii închise a camerei sale, gândi Jane, încleştându-şi mâinile în poală.

— Ia spune-mi, ai vreo rochie mai de Doamne-ajută în afara atrocităţii ăsteia pe care o porţi acum şi a celeilalte cu care o schimbi, domnişoară Ingleby?

Nu. Oh, nu. Categoric nu. Absolut exclus.

— N-o să am nevoie, spuse ea. N-am să fiu unul dintre oaspeţii tăi. Ar fi nepotrivit.

Sprâncenele lui se înălţară arogant.

— Pentru prima dată suntem perfect de acord, domnişoară Ingleby. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Şi renunţă la aerul ăsta încăpăţânat. Arăţi ca un copil bosumflat.

— Am o rochie de muselină, recunoscu ea. Dar n-am s-o port, Alteţă. Nu se potriveşte cu slujba mea.

— Ai s-o porţi mâine seară. Şi ai să faci ceva mai drăguţ cu părul tău. Am să aflu care servitoare se pricepe la coafat. Dacă nu există niciuna, voi angaja una pentru ocazia asta.

Jane simţi că i se face rău de la stomac.

— Dar ai spus că nu pot să fiu unul dintre oaspeţii tăi. Nu voi avea nevoie de o rochie de muselină şi o coafură sofisticată ca să stau în camera mea.

— Nu fi absurdă, Jane. O să fie mâncare şi partide de cărţi şi muzică – asigurată de doamnele pe care le-am invitat. Toate doamnele sunt educate, să ştii. Se pare că toate mamele au ajuns la concluzia greşită că zdrăngănitul la pian într-o ţinută decorativă este drumul cel mai sigur spre inima şi averea unui bărbat.

— Mă întreb ce te-a făcut atât de cinic, spuse ea.

— Serios? îi zâmbi în felul lui de animal de pradă. Aşa se întâmplă când creşti cu un titlu de conte şi rang de marchiz. Şi când devii duce la frageda vârstă de şaptesprezece ani. De nenumărate ori m-am dovedit ticălosul cel mai negru la inimă din toată Anglia. Cu toate astea, fiecare mamă cu o fată de măritat se gudură pe lângă mine, şi fiecare tată caută să-mi intre în graţii.

— Într-una din zilele astea ai să te îndrăgosteşti de una dintre aceste fecioare doar pentru a descoperi că îşi bate joc de curtea ta, zise ţâfnoasă Jane. Ai prea puţin respect pentru inteligenţa feminină, Alteţă. Te crezi cel mai mare premiu matrimonial al lumii creştine şi de aceea îi dispreţuieşti pe toţi cei care presupui că te vânează. Mai sunt şi doamne cu minte în lumea asta, să ştii.

El îşi ţuguie buzele şi în ochi îi apăru o licărire de amuzament.

— De dragul mândriei mele, Jane, n-am putea include în asta şi lumea islamică, nu doar creştinătatea? Dar ne abatem de la subiect. Tu, domnişoară Ingleby, ai să fii principala atracţie a serii. Ai să cânţi pentru oaspeţii mei.

— Nu! Se ridică brusc.

— Oh, ba da, spuse el încetişor. Iar eu te voi acompania. Nu

mă tem că bărbăţia mea va fi în pericol dacă doar acompaniez pe cineva care cântă vocal.

— N-am să cânt. N-am cântat niciodată în public şi nici nu doresc s-o fac. Nu mă poţi obliga. N-am să mă las terorizată.

— Îţi voi da cinci sute de lire, Jane, spuse el aproape în şoaptă.

Ea deschise gura să vorbească şi o închise repede la loc. Se încruntă.

— Cinci sute de lire? întrebă neîncrezătoare. Ce caraghios de absurd!

— Nu pentru mine, spuse el. Vreau să cânţi în public, Jane. Vreau ca lumea bună să descopere ce am descoperit eu azi-noapte. Ai un talent rar.

— Nu te gândi să mă convingi măgulindu-mă. Însă mintea ei lucra deja de zor. Cinci sute de lire. N-ar mai fi trebuit să muncească mult timp. Ar fi putut să dispară într-o ascunzătoare mai sigură decât casa asta. Ba chiar ar fi putut să plece undeva unde contele şi poliţiştii nu s-ar fi gândit să o caute.

— Cinci sute de lire te-ar scuti de necesitatea de a căuta imediat altă slujbă, nu-i aşa? întrebă el, evident ghicindu-i gândurile, sau cel puţin o parte din ele.

Dar mai întâi ar fi trebuit să înfrunte o armată de oaspeţi. Se întrebă dacă, în afară de contele de Durbury, exista cineva în Londra care îi cunoştea adevărata identitate, care dăduse vreodată ochii cu ea ca lady Sara Illingsworth. Nu părea plauzibil. Dar dacă totuşi exista cineva?

— Am să spun chiar te rog, Jane, spuse ducele de Tresham, cu un glas prefăcut umil.

Jane se uită la el cu reproş. Oare contele avea să fie printre oaspeţi? Exista o şansă cât de mică? Putea să afle, desigur. Putea să-l roage pe domnul Quincy s-o lase să se uite pe lista oaspeţilor.

— Am să mă mai gândesc, spuse ea, simţind un nod în stomac.

— Bănuiesc că ăsta e cel mai bun lucru pe care pot să-l obţin de la tine în momentul de faţă, nu-i aşa, Jane? Nu poţi să capitulezi

prea repede, altfel ar părea că te-ai lăsat biruită. Prea bine. Dar răspunsul tău trebuie să fie da. Sunt hotărât în privinţa asta. Mâine după-amiază o să facem o mică repetiţie.

— Iar îţi freci piciorul, spuse ea. Presupun că n-ai să recunoşti că ai făcut o prostie ieşind azi şi o prostie şi mai mare stând în oraş atât de mult. Lasă-mă să chem pe cineva să te ajute să ajungi în camera ta şi să ţi se trimită nişte apă rece.

— Am încercat să-l învăţ pe fratele meu să facă deosebirea între partea din faţă a unui cal şi cea din spate. Am pariat pe el la White’s o sumă foarte mare, domnişoară Ingleby, şi sunt foarte hotărât să-l fac să câştige întrecerea.

— Ce teribil de proşti sunt bărbaţii! Le stă mintea numai la fleacuri şi îşi consumă energia pe lucruri lipsite de importanţă. Dacă vineri lordul Ferdinand o să fie rănit, poate îţi vei da seama că el e mult mai important pentru tine decât câştigarea unui pariu.

— Dacă ai terminat să mă certi, domnişoară Ingleby, poate faci ceea ce tu însăţi ai propus şi îl chemi pe cel mai solid lacheu pe care îl găseşti.

Ea ieşi din cameră fără altă vorbă.

Şi dacă descrierea ei circula prin Londra? se gândi ea brusc. Şi dacă intra în sala de muzică joi seara şi oaspeţii adunaţi se ridicau în masă şi o arătau acuzator cu degetul?

Nu îşi putu reprima sentimentul prostesc că, într-un fel, ar fi fost o uşurare.

Capitolul 10

Jocelyn nu dădea des petreceri, dar când dădea, o făcea în stil mare. Bucătarul lui bombănea la subsol că nu fusese înştiinţat din vreme că avea misiunea uriaşă de a pregăti un dineu de anvergură la începutul serii şi o cină gustoasă la miezul nopţii. Dar abordă situaţia cu o energie creatoare în loc să-şi dea demisia pe loc, aşa cum amenința ori de câte ori nu avea timp nici să respire.

Menajera nu se plânse, ci îşi trimise trupele cu o hotărâre severă să izgonească orice fir de praf din camere şi să lustruiască până la strălucire toate suprafeţele. Aranjă maldărele de flori comandate de Michael Quincy.

După cum prezisese Jocelyn, aproape toată lumea acceptă invitaţia, chiar dacă asta implica încălcarea altor promisiuni în ultima clipă. Şansa de a participa la o serată şi un dineu la Dudley House nu se întâlnea prea des.

Jocelyn îi ordonă menajerei să aleagă sau să angajeze o servitoare pricepută să aranjeze părul unei doamne. De asemenea, cochetă cu ideea de a o duce pe Jane Ingleby la o casă de modă bună şi de a-i comanda degrabă o rochie de seară, dar renunţă. Fără îndoială, ea ar fi făcut mult tamtam şi ar fi sfârşit prin a refuza. În plus, nu trebuia să o facă să arate prea mult a doamnă, altfel oaspeţii săi s-ar întreba în ce calitate petrecuse ea aproape trei săptămâni sub acoperişul lui.

După-amiază petrecu puţin timp în sala de muzică, repetând cu ea două cântece, pentru eventualitatea că va fi bisată, ea protestând la o astfel de posibilitate, el susţinând că posibilitatea exista.

În timp ce se îmbrăca pentru seară, descoperi că era emoţionat, fapt care îl alarmă foarte tare şi îl făcu să se dispreţuiască.

Când era mai tânără, când părinţii ei trăiau şi erau sănătoşi, la Candleford Abbey aveau loc frecvent picnicuri, dineuri şi baluri. Părinţilor ei le plăcea să se distreze. Însă Jane nu îşi amintea ca ei

să fi invitat cincizeci de musafiri o dată. Şi chiar şi petrecerile pe care le ţinea ea minte avuseseră loc foarte demult. Pe atunci era o copilă.

Rămase în camera ei câteva ore înainte de a se pregăti să coboare la parter, ascultând murmurul îndepărtat de glasuri şi râsete, închipuindu-şi ce se întâmpla şi ce se va mai întâmpla înainte de a fi chemată să cânte. Dar era cu neputinţă de prezis când anume va fi chemată. Ştia că petrecerile protipendadei nu semănau cu cele de la ţară, care nu treceau niciodată de unsprezece noaptea sau, cel mai târziu, de miezul nopţii. Aici, la Londra, se părea că nimeni nu considera că este ciudat să stea treaz toată noaptea, pentru ca apoi, firește, să doarmă toată ziua.

Poate că nici nu va fi chemată să coboare înainte de miezul nopţii. Iar dacă va trebui să aştepte prea mult, va fi un ghem de draci. În cele din urmă, uitându-se la ceasul de pe poliţa căminului, văzu că mai erau doar zece minute până la sosirea lui Adele, servitoarea franţuzoaică angajată pentru seara aceea ca să-i aranjeze părul.

Era mult prea târziu să regrete că acceptase această nebunie. După ce se uitase cu grijă pe lista oaspeţilor, constatase că nu era niciunul care ar fi putut să-i cunoască identitatea. Însă contele de Durbury era în oraş. Dacă o descrisese cuiva prezent aici în seară asta? Dar era prea târziu.

Îşi scoase hotărâtă ţinuta de servitoare şi îşi trase pe cap rochia de muselină călcată cu grijă pe care o întinsese pe pat. Era o rochie foarte potrivită pentru ceaiul de după-amiază la ţară. Desigur, nici chiar acolo nu era deloc potrivită pentru o petrecere de seară, dar nu conta. În fond, ea nu era musafir la petrecerea din seara asta.

Se cutremură de frig, emoţie şi frică.

Când fugise la Londra, nu intenţionase să se ascundă. Ar fi trebuit ca după ce descoperise că lady Webb nu era acasă, se gândi Jane cu întârziere, să fi rămas la hotelul în care îşi luase cameră şi să fi apelat la omul care se ocupa de afacerile contelui în Londra

pentru fonduri. Ar fi trebuit să afirme cu curaj în faţa întregii lumi că fusese atacată de un depravat beat în absenţa contelui şi contesei de la Candleford şi se apărase absolut justificat lovindu-l cu o carte şi plecând cât mai departe de el.

Însă nu o făcuse, iar acum era prea târziu.

Se ascundea, şi acum era pe cale să dea ochi cu cincizeci de membri ai cremei societăţii britanice.

Absolută nebunie!

În depărtare, un glas de femeie râse ascuţit.

Cineva bătu în uşă, făcând-o pe Jane să tresară prosteşte. Era Adele, care venise să o coafeze.

La ora unsprezece, lady Heyward, care în seara asta juca rolul de amfitrioană, anunţă sfârşitul partidelor de cărţi în desfăşurare, în timp ce Jocelyn ordonă unor lachei să mute pianul din salon în mijlocul încăperii şi să aranjeze scaunele de-a lungul pereţilor. Partea muzicală a serii era pe cale să înceapă.

Câteva tinere doamne se oferiră sau fură convinse să cânte la pian sau vocal. Un domn – lordul Riding – fu suficient de curajos pentru a interpreta un duet cu logodnica sa. Toate recitalurile fură reuşite. Oaspeţii ascultară mai mult sau mai puţin atenţi şi aplaudară politicoşi. La urma urmelor, era o formă de distracţie de seară familiară tuturor.

În cele din urmă, Jocelyn se ridică, ajutându-se de baston.

— Puteţi să vă ridicaţi şi să vă dezmorţiţi câteva clipe, spuse el după ce reţinu atenţia tuturor. Am angajat un oaspete special pentru seara asta. Am să mă duc s-o aduc.

Sora lui se uită mirată la el.

— Cine poate fi, Tresham? întrebă ea. Aşteaptă la bucătărie? Unde Dumnezeu ai găsit-o când stai închis aici de aproape trei săptămâni?

Însă Jocelyn se mulţumi să dea din cap şi ieşi din încăpere. Prostul de el, abia dacă se gândise toată seara şi la altceva decât la clipa asta! Spera doar ca ea să nu se fi răzgândit. Cinci sute de lire erau o tentaţie mare, însă părerea lui era că dacă Jane Ingleby

hotărâse că nu vrea să cânte, nici chiar cinci sute de lire nu ar reuşi să o convingă.

Îl trimise pe Hawkins după ea şi, negăsindu-şi locul, se plimba cu paşi mari prin hol, aşteptând-o. Ea apăru în capul scării după două minute. Aşa cum stătea acolo, nemişcată, arăta ca o statuie – o statuie palidă, îndârjită, cu buzele strânse într-o linie subţire, dură, care aducea totuşi cu un înger. Rochia uşoară şi simplă de muselină îi îmbrăca minunat formele, accentuând graţia siluetei înalte şi suple. Părul ei… ei bine, pur şi simplu nu-şi putu lua ochii de la el un lung moment. Era aranjat într-o coafură înaltă, simplă, dar severitatea ei obişnuită dispăruse. Părul arăta moale, suplu, sănătos, lucios şi elegant. Şi de aur pur.

— Măi, măi, măi, fluturele a ieşit din cocon, spuse el.

— Ar fi mult mai bine dacă n-am face asta, spuse ea.

Însă el înaintă până la picioarele scării şi întinse mâna spre ea, neluându-şi ochii din ai ei.

— N-ai să dai înapoi acum, Jane. Toată lumea o aşteaptă pe invitata mea specială.

— Vor fi dezamăgiţi, îl avertiză ea.

Nu era laşă din fire, dar în momentul de faţă lucrurile stăteau exact pe dos. Părea că prinsese rădăcini acolo, în capul scării, deşi stătea dreaptă, cu bărbia ridicată cu mândrie.

— Vino, o îndemnă el.

Ea coborî şi, punându-şi mâna pe a lui, se lăsă condusă către sala de muzică. Avea ţinuta unei ducese, se gândi el ceea ce, în alte împrejurări, l-ar fi amuzat. Şi în aceeaşi clipă simţi că i se luă un văl de pe ochi. O orfană? Crescută într-un orfelinat? Plecată în lume să-şi croiască un drum în viaţă acum, că era adultă? Nici vorbă. Fusese un prost că înghiţise povestea asta.

Aşadar, Jane Ingleby era o mincinoasă.

— Mai întâi „Barbara Allen”, spuse el. Ceva cunoscut degetelor mele până se încălzesc.

— Da. Prea bine. Toţi oaspeţii tăi sunt aici?

— Sperі ca patruzeci şi nouă dintre ei să se fi retras la casele

lor, nu-i aşa? întrebă el. Nu a plecat nimeni, Jane.

El o simţi inspirând adânc când un lacheu în livrea sări să deschidă uşa sălii de muzică. Jane mai înălţă puţin bărbia.

Arată ca o floare proaspătă de grădină printre plante de seră, gândi el, conducând-o printre două rânduri de scaune pe care oaspeţii lui se aşezau iarăşi, uitându-se curioşi la invitata lui.

— Oh, pe cuvântul meu, e domnişoara Ingleby! se auzi glasul lui Conan Brougham.

Se stârni un murmur în timp ce cei care ştiau cine era domnişoara Ingleby le explicau celor care nu ştiau. Desigur, toţi ştiau de ajutoarea de modistă care abătuse atenţia ducelui de Tresham în timpul duelului cu lordul Oliver şi care după aceea devenise infirmiera lui.

Jocelyn o conduse până la pianul din mijlocul încăperi şi îi eliberă mâna.

— Doamnelor şi domnilor, spuse el. Am convins-o pe domnişoara Ingleby să vă facă o demonstraţie a ceea ce eu consider cea mai minunată voce pe care am avut privilegiul s-o aud. Din păcate, nu are cine s-o acompanieze la valoarea ei, aşa că am s-o fac eu. Dar aş zice că nimeni nu-mi va observa stângăcia când ea va începe să cânte.

Îşi aranjă cozile hainei când se aşeză pe bancheta de la pian, îşi puse bastonul pe podea, lângă el, şi îndoi degetele pe clape. Jane stătea exact unde o lăsase, dar adevărul este că în clipele acelea nu se prea gândea la ea. Era îngrozit. El, cel care înfruntase fără să clintească moartea în patru dueluri, acum se temea să cânte la pian pentru un auditoriu care nici nu îl va asculta pe el, ci pe Jane.

Se simţea expus, aproape gol.

Se concentră şi începu să cânte acordurile introductive ale cântecului.

În primele două versuri ale strofei întâi glasul ei tremură puţin, întretăiat. Dar apoi orice urmă de emoţie dispăru, ca şi în cazul lui. Curând, uită de propria-i temere şi cântă mai mult din

instinct. Ea cânta şi mai bine, cu mai multă simţire decât o auzise până atunci. Îşi dădu seama că era genul de cântăreaţă care răspundea instinctiv unui auditoriu, iar oaspeţii lui alcătuiau chiar un auditoriu foarte atent. Era sigur că nimeni nu va mişca până când ultima silabă a baladei se stinse şi chiar şi atunci urmă o pauză, un moment de tăcere desăvârşită.

Apoi aplauze. Nu aplauzele discrete ale unei adunări în lumea bună care era politicoasă cu unul de-al lor, ci admiraţia entuziastă a unui auditoriu care preţ de câteva minute fusese transportat în altă dimensiune de o artistă cu adevărat talentată.

Jane părea surprinsă şi oarecum stânjenită. Dar foarte sigură pe ea. Înclină capul şi aşteptă ca aplauzele să se stingă, apoi cântă „Eşti tulburat?" de Händel. De bună seamă, era una dintre cele mai frumoase piese compuse vreodată pentru o voce de contralto. Însă în seara asta lui Jocelyn i se păru că acel cântec fusese scris anume pentru ea. O acompanie ascultându-i glasul cald, încărcat de emoţie, şi simţi un nod în gât provocat parcă de lacrimi.

„Eşti tulburat?" cânta ea. „Muzica te va linişti. Eşti frânt de oboseală? Odihna va fi a ta."

Trebuie că era tulburat şi frânt de oboseală de mult, mult timp, se pomeni Jocelyn gândindu-se. Ştiuse dintotdeauna că muzica are puterea de a linişti. Dar ea fusese mereu un balsam interzis, o odihnă ce îi fusese refuzată. Era ceva dulce, efeminat, ceva care nu era pentru el, un Dudley, un duce de Tresham.

„Muzica cheamă cu glas divin".

Ah, da, cu glas divin. Dar un Dudley vorbea numai cu glas ferm, bărbătesc, foarte omenesc, şi rareori asculta. Dar în niciun caz ceva care nu ţinea de viaţa sa activă de zi cu zi, în care totul era dominaţie, putere. Cu siguranţă nu muzică, nici vocile agitate ale spiritului pe care aceasta le putea trezi, purtându-şi ascultătorul dincolo de sine şi de lumea limitată a percepţiilor către un nivel ce poate fi numai simţit, nu şi exprimat în cuvinte.

Când cântecul se sfârşi, nodul din gât nu dispăruse. Închise scurt ochii când aplauzele spărgeau iar tăcerea. Când îi deschise,

văzu că oaspeţii lui se ridicau în picioare unul câte unul, continuând să aplaude, în vreme ce Jane părea profund stânjenită.

El se ridică de pe banchetă, ignorând bastonul, îi luă mâna dreaptă şi i-o ridică. Ea zâmbi în sfârşit şi făcu o reverenţă.

La insistenţa audienţei, cântă piesa uşoară şi drăguţă, dar complicată, „Robin Adair”, apoi dădu să plece. Făcu doi paşi grăbiţi către intervalul dintre rândurile de scaune, dar oaspeţii rupseseră rândurile şi aveau alte idei. Era vremea cinei. Ferdinand îi ieşi în cale.

— Aş spune, domnişoară Ingleby, zise el cu un entuziasm autentic, că a fost un spectacol extrem de bun. Ai cântat splendid. Trebuie să vii să te răcoreşti cu o băutură.

Se înclina şi zâmbea şi îi oferea braţul cu tot farmecul de care era capabil atunci când nu se mai gândea la cai, la vânătoare şi la pariurile ciudate de la cluburi.

Jocelyn simţi nişte porniri criminale imposibil de descris.

Jane încercă să scape sub diverse pretexte, dar în câteva secunde Ferdinand nu era singurul pe care trebui să-l convingă. Fu înconjurată de oaspeţi de ambele sexe, nerăbdători să discute cu ea. Dar deşi poziţia ei la Dudley House ca infirmieră şi împrejurările angajării ei îi intrigau fără doar şi poate pe oamenii care se hrăneau cu bârfe şi scandal, Jocelyn nu credea că numai aceste două lucruri atrăgeau atenţia asupra lui Jane. Glasul ei era unul dintre motive.

Cum de îl ascultase în urmă cu două seri fără să-şi dea seama că nu era doar un glas extraordinar de frumos şi cultivat? se întrebă Jocelyn. Un glas bun, cultivat, la care nu se ajungea într-un orfelinat, nici chiar într-unul superior.

Fata fu condusă spre sufragerie la braţul lui Ferdinand, avându-l de cealaltă parte pe Heyward, angajată într-o discuţie serioasă despre Messia lui Händel. Jocelyn se ocupă de ceilalţi invitaţi.

Profesorul ei de canto, pe care tatăl ei îl adusese în Cornwall cu cheltuieli mari, îşi exprimase părerea că ea ar fi putut cânta ca

profesionistă, dacă voia, la Milano, la Viena, la Covent Garden – oriunde iar plăcea. Ar fi putut să fie o vedetă internaţională.

Tatăl ei subliniase blând, dar ferm, că pentru o fiică de conte o carieră, chiar şi ilustră, ieşea din discuţie. Jane nu se supărase. Niciodată nu simţise nevoia să câştige aplauzele publicului şi faimă. Cânta pentru că îi plăcea să cânte şi îi plăcea să-şi distreze rudele şi prietenii.

Însă succesul din seara asta, de la Dudley House, era seducător, trebuia să recunoască. Întreaga casă se transformase într-o ţară a minunilor, cu toate candelabrele aprinse şi plină cu vaze de flori răspândite pretutindeni. Toţi fură măgulitor de amabili, unii abordând-o doar ca să-i spună, zâmbind, că le plăcuse foarte mult interpretarea ei, alţii discutând cu ea îndelung.

Nu mai fusese la Londra până acum. Nu se învârtise în cercuri înalte. Dar avea sentimentul minunat că aparţine acestei lumi, că aici este locul ei. Dacă părinţii ei ar mai fi trăit, ar fi venit firesc la Londra pentru un sezon. Ar fi fost adusă pentru serioasa afacere a alegerii unui soţ potrivit. Cu oaspeţii ducelui de Tresham se simţea ca la ea acasă.

Trebui să facă un efort deliberat pentru a-şi aminti că nu era una de-a lor. Nu mai era. Intre ea şi ei se afla un imens obstacol, apărut în momentul în care Sidney, beat şi agresiv, încercase să o seducă, spre a o convinge să se mărite cu el. Fusese pe cale să o violeze – cu deplinul accept al prietenilor lui la fel de beţi. Însă ea nu era omul care să îndure agresivitatea fără să reacţioneze, aşa că îl lovise în cap cu o carte.

Aşa începuse şirul de evenimente care făcuse din ea o fugară. Dar ce fugară!Iat-o aici într-o adunare selectă a înaltei societăţi, comportându-se de parcă nu avea nicio grijă pe lume.

— Trebuie să mă scuzaţi, murmură ea zâmbind şi ridicându-se.

— Să te scuzăm? Lady Heyward se uită la ea cu mirare şi bunăvoinţă. Categoric nu, domnişoară Ingleby. Nu îţi dai seama că ai devenit oaspetele de onoare? Heyward te va convinge să rămâi,

nu-i aşa, iubitule?

Însă lordul Heyward era cufundat într-o conversaţie serioasă cu o văduvă îmbrăcată în purpuriu şi pe cap cu un turban cu pene, asortat.

— Dă-mi voie, spuse vicontele Kimble, luând-o pe Jane de cot şi arătând spre scaunul de pe care se ridicase. Eşti misterul momentului, domnişoară Ingleby. Traversând într-o clipă Hyde Park în drum spre lucru, în următoarea îngrijindu-l pe Tresh ca o umbră cenuşie, iar acum cântând ca o privighetoare. Permite-mi să te interoghez. Îi zâmbi cu un farmec îndelung exersat, îndulcind efectul cuvintelor.

Lady Heyward bătu din palme pentru a atrage atenţia tuturor.

— Refuz categoric să permit cuiva să plece după cină când abia e trecut de miezul nopţii, anunţă ea. Refuz să-l las pe Tresham să fie mâine subiect de batjocură. O să dansăm în salon. Doamna Marsh ne va cânta, nu-i aşa, doamnă? Am să dau ordin să se strângă covorul, sau vrei să-i dai tu, Tresham?

— Vai de mine! spuse Alteţa sa, cu degetele îndoite pe mânerul monoclului. Ce amabil din partea ta că ai grijă de reputaţia mea, Angeline. Am să dau ordinul. Părăsi încăperea.

— Chiar trebuie să mă scuzaţi, declară ferm Jane câteva minute mai târziu, după ce răspunsese vag la întrebările vicontelui Kimble. Noapte bună, domnule.

— Am să am un nou motiv să trec pe la Tresham în zilele următoare, spuse el, aplecându-se asupra mâinii ei pe care o ridicase la buze. Ochii lui se uitau cu admiraţie în ai ei.

Alt domn periculos, gândi Jane când ieşi grăbită din cameră. Şi nu încape îndoială că ştie cât este de atrăgător cu ochii lui albaştri şi părul blond, în hainele sale de seară argintii.

În seara asta nu-i era însă deloc uşor să se strecoare în intimitatea camerei sale, constată ea apropiindu-se de salon când ducele de Tresham ieşea, sprijinindu-se în baston.

— Te duci la culcare, Jane? o întrebă el. Când nu-i trecut nici măcar cu o oră de miezul nopţii?

— Da, Alteţă, răspunse ea. Noapte bună.

— Prostii! Ai auzit-o pe Angeline. După părerea ei, ai devenit oaspetele de onoare. Şi în ciuda cumplitului ei gust la îmbrăcăminte – rozul strident nu o prinde, mai ales când e însoţit de volane şi zorzoane şi nefericitele alea de pene albastre din păr. În ciuda tuturor acestora, Jane, nu există persoană mai pedantă ca sora mea. Ai să vii în salon.

— Nu, spuse ea.

Jocelyn înălţă din sprâncene.

— Nesupunere? Vei dansa, Jane. Cu mine.

Earâse.

— Şi cu bastonul tău?

— Ei, Jane, asta-i lovitură sub centură. Am să dansez fără baston. Un vals, de fapt. Vei valsa cu mine.

Se interpuse între ea şi scară. Uitându-se în treacăt la faţa lui, Jane înţelese că el era într-o stare de spirit care nu admitea refuzul. Nu că ea n-ar fi putut opune o bună rezistenţă. La urma urmelor, nu o putea obliga să danseze.

— Tu nu valsezi niciodată, spuse ea.

— Ei, cine ţi-a spus asta?

— Tu. Ai spus-o în prezenţa mea când a pomenit cineva într-o zi de Almack’s.

— În seara asta am să fac o excepţie. Valsezi, Jane? Ştii paşii?

Era portiţa ei de scăpare. Nu trebuia decât să spună nu. Şi chiar nu dansase niciodată vals în public, decât cu Charles şi cu câţiva dintre prietenii lor în cerc restrâns. Dar deodată simţi dorinţa puternică de a valsa aici, la Dudley House, printre egalii ei, înainte de a dispărea undeva unde nu va fi găsită niciodată. Va valsa cu ducele de Tresham. Tentaţia era grozavă.

— Ezită, murmură ducele şi se apropie de ea. Nu trebuie să refuzi, Jane. Tăcerea te-a trădat. Îi oferi braţul. Vino.

Ea mai ezită doar o clipă, apoi îşi puse braţul pe al lui şi se lăsă condusă în salon.

Să danseze.

Să valseze cu ducele de Tresham.

Un lucru îi era foarte clar lui Jocelyn în timp ce conversa cu câţiva oaspeţi mai în vârstă, cei tineri dansând un dans de ţară energic. Jane Ingleby va pleca foarte curând. Departe de Dudley House. Departe de el.

Devenise, într-adevăr, centrul atenţiei. Nu dansa, ci era înconjurată de o veritabilă curte de admiratori, printre care Kimble şi Ferdinand, care ar fi trebuit, amândoi, să danseze. Părea oarecum nelalocul ei în rochia sa de muselină şi cu coafura aceea simplă, când toate celelalte doamne erau împodobite cu mătăsuri, şi satinuri, şi bijuterii, cu turbane elaborate şi pene. Dar ea le făcea pe toate să arate împopoţonate.

Era simplitatea însăşi. Ca un singur trandafir. Nu, trandafirul era prea sofisticat. Ca un crin. Sau o margaretă.

I se puseseră întrebări dacă o va mai ţine aici. Pentru toţi oaspeţii lui devenise evident probabil că ea era o doamnă din cap până-n picioare. Orfana săracă a unui domn sărăcit, pare-se. Cu toate astea, o doamnă. Una extraordinar de fermecătoare.

Va trebui să-i găsească o slujbă în altă parte – un gând extrem de deprimant, la care renunţă în seara asta. Dansul ţărănesc se sfârşi. Se ridică, lăsându-şi bastonul rezemat de scaun. Constată uşurat că, lăsându-se cu toată greutatea pe piciorul drept, nu simţea durere. Se îndreptă spre doamna Marsh, care era la pian.

— Invitaţi-vă partenerele la vals, domnilor, anunţă el după ce se consultă cu ea. Porni în direcţia lui Jane şi avu ghinionul să întâlnească privirile lui Kimble şi Brougham. Amândoi se uitau la el de parcă îi mai crescuse un cap. El ştia de ce.

Toată lumea ştia că ducele de Tresham nu valsa niciodată. Întinse mâna dreaptă. Domnişoară Ingleby?

— Vei avea de suferit din cauza asta, îl avertiză ea când îşi luară locurile pe podeaua lustruită. Probabil că vei fi nevoit să-ţi petreci următoarele două săptămâni cu piciorul ridicat pe o pernă.

— Atunci vei avea satisfacţia de a-mi fi spus ce mă aşteaptă, spuse el, petrecându-şi mâna dreaptă pe după talia ei şi luând cu

stânga dreapta ei.

El nu valsa niciodată pentru simplul motiv că valsul era un dans mult prea intim pentru un bărbat care evita cu grijă capcanele matrimoniale. Însă se gândise întotdeauna că dacă ocazia şi femeia erau potrivite, va găsi valsul cu adevărat încântător.

Momentul era potrivit, ca şi femeia.

Spatele ei se arcuia frumos sub mâna lui. Curba celuilalt braţ al ei şi mâna ei odihnind pe umărul lui o aduseră chinuitor de aproape de el, deşi trupurile lor nu se atingeau în timp ce se învârteau repede prin încăpere, ochi în ochi, uitând de ceilalţi dansatori şi de spectatori, de parcă nici nu existau. El îi simţea căldura corpului şi parfumul suav de trandafiri.

Jane dansa divin, de parcă nici nu atingea podeaua, de parcă făcea parte din el, de parcă amândoi făceau parte din muzică sau ea făcea parte din ei. El se pomeni zâmbindu-i. Şi cu toate că expresia ei nu se schimbă, lui i se păru că ochii ei albaştri răspundeau cu un zâmbet cald.

Abia când muzica se sfârşi îşi dădu seama de două lucruri

— Că, din neatenţie, îşi ieşise din obişnuita izolare arogantă, şi că piciorul îl înjunghia ca o mie de draci.

— Mă duc la culcare, spuse ea cu glasul întretăiat.

— Ah, Jane, spuse el moale, nu pot să vin cu tine. Am casa plină de oaspeţi.

Ea se trase din braţele lui, în timp ce ceilalţi dansatori îşi schimbau partenerele sau se retrăgeau pe margine.

— Dar am să te conduc în camera ta, spuse el. Nu, nu te uita semnificativ la piciorul meu. Nu sunt infirm, Jane, şi nu vreau să mă port ca un infirm. Iamă de braţ.

Nu-i păsa cine îi vedea plecând împreună. Nu va întârzia mult. Iar ea nu va mai sta mult aici, la Dudley House, pentru a alimenta eventualele bârfe. Asta era pentru el mai limpede ca niciodată.

Holul şi scara păreau foarte liniştite în contrast cu zumzetul vocilor care răzbătea din salon. Jocelyn nu încercă să vorbească pe

când urcau încet scara. Nu vorbi deloc până ajunseră pe coridorul slab luminat pe care se afla camera lui Jane. Atunci spuse:

— Ai avut succesul pe care ştiam că ai să-l ai. Ba chiar mai mare.

— Mulţumesc, spuse ea.

El se opri în faţa camerei ei, stând între ea şi uşă.

— Părinţii tăi trebuie să fi fost foarte mândri de tine, spuse el.

— D… Se opri la timp. Se uită pătrunzător la el, ca pentru a vedea dacă vorbele lui erau o simplă scăpare din vedere. Oamenii care mă cunoşteau erau, spuse ea cu grijă. Dar talentul nu e ceva de care să fii mândru, Alteţă. Vocea mea e ceva pentru care n-am niciun merit. Ea mi-a fost dată, la fel cum ţie ţi-a fost dată abilitatea de a cânta la pian.

— Jane, spuse el încetişor înainte de a lăsa capul în jos şi de a-şi lipi buzele de ale ei.

Nu o atinse alt undeva. Nici ea nu-l atinse. Însă buzele lor se împreunau moale, cu căldură, întârziind momentul despărţirii, până când unul dintre ei se retrase – Jocelyn nu ştia sigur care.

În ochii ei visători mocnea o pasiune, obrajii ei erau îmbujoraţi de dorinţă. Buzele ei desfăcute şi umede erau o invitaţie, iar inima îi bătea ca o tobă în urechi asurzitor. Ah, Jane, măcar dacă…

El o privi adânc în ochi, apoi se întoarse şi deschise uşa.

— E bine că am oaspeţi jos, Jane. Asta nu va fi de-ajuns, nu-i aşa? Nu pentru mult timp. Noapte bună.

Jane intră repede în cameră fără să se uite înapoi. Auzi uşa închizându-se în urma ei şi îşi cuprinse în palme obrajii încinşi.

Mai simţea încă mâna lui pe talie în timp ce valsau. Încă îi mai simţea căldura, parfumul, şi încă mai simţea valsul ca pe un lucru intim, senzual, nu ca simpla distracţie care era atunci când dansa cu Charles.

Da, era bine că erau oaspeţi la parter.

Încă îi mai simţea sărutul, nu sălbatic, nu lasciv. Mult mai rău. Un sărut blând, încărcat de dor. Nu, n-ar fi de-ajuns. Nu pentru

mult timp. Un mare pustiu se deschise undeva în adâncul ei.

Capitolul 11

Întrecerea până la Brighton urma să înceapă în dimineaţa următoare, la opt şi jumătate, în Hyde Park Corner. Din fericire, se anunţa o zi senină, fără vânt, după cum constată Jocelyn când ieşi din casă, sprijinit în baston.

Urcă neajutat pe bancheta înaltă a cabrioletei sale şi îi făcu semn grăjdarului său, care ar fi sărit în spate, să se îndepărteze. La urma urmei, se ducea numai până în parc şi înapoi. Trebuia să-i mai adreseze lui Ferdinand câteva ultime cuvinte de încurajare – nu sfaturi. Cei din neamul Dudley nu reacţionau bine la sfaturi, mai ales din partea unuia de-al lor.

Era foarte devreme, însă voia să petreacă cu fratele său câteva minute înainte ca mulţimea să sosească pentru a-i încuraja pe concurenţi în drumul lor spre Brighton. Un număr de domni avea să meargă călare în spatele cabrioletelor, desigur, astfel încât să fie martori la sfârşitul întrecerii şi să sărbătorească alături de învingător la Brighton. De obicei, Jocelyn ar fi fost unul dintre ei – ba nu, de obicei ar fi fost unul dintre concurenţi –, dar nu de data asta. Piciorul lui se prezenta considerabil mai bine decât poate că ar fi trebuit după valsul din seara precedentă, dar ar fi fost o prostie să-l supună la un efort prelungit.

Ferdinand, aprins la faţă, nu îşi găsea locul şi îşi verifica nerăbdător noul atelaj şi sporovăia cu lordul Heyward, care ajunsese şi mai devreme decât Jocelyn, şi care tocmai spunea cu o sprânceană ironic înălţată:

— Îţi transmit din partea lui Angeline că trebuie să câştigi cu orice preţ, Ferdinand, că nu trebuie să-ţi asumi riscuri care să-ţi frângă gâtul, că onoarea numelui Dudley e în mâinile tale, că nu trebuie să-ţi faci griji de nimic, ci doar de siguranţa ta – şi multe altele la fel de contradictorii, cu care nu-ţi voi asalta urechile.

Ferdinand îi zâmbi cu gura până la urechi şi se întoarse să-i dea bună ziua lui Jocelyn.

Jocelyn îşi duse monoclul la ochi şi studie cabrioleta pe care

fratele său o cumpărase dintr-un impuls cu câteva luni înainte doar pentru că arăta elegant şi era la modă. Se plânsese de ea chiar de atunci, şi într-adevăr cabrioleta avea un cusur care putea fi detectat numai când o conduceai.

Jocelyn o condusese o dată şi nu mai simţise dorinţa arzătoare de a repeta experienţa.

În întrecerea asta, şansele erau împotriva lui Ferdinand, deşi Jocelyn nu dispera în privinţa pariului său. Tinereţea şi agerimea erau de partea fratelui său, precum şi o anumită dârzenie caracteristică familiei care nu trebuia niciodată trecută cu vederea într-un sport bărbătesc. Iar roibii erau cu siguranţă perechea la care râvnea însuşi Jocelyn. Cabrioleta era punctul slab.

Lordul Berriwether, adversarul lui Ferdinand, înainta în mijlocul unei veritabile cavalcade de călăreţi veniţi să-l susţină. Bineînţeles, toţi pariaseră pe el. Câţiva strigară bine dispuşi către Ferdinand.

— O pereche de prima mână, Dudley, strigă vesel domnul Wagdean. Păcat că fiecare şchiopătează de trei picioare!

— O să fie şi mai păcat când vor câştiga şi vor face de ocară perechea lui Berriwether, care nu are o astfel de scuză, ripostă Ferdinand.

Berriwether mima nepăsarea alungând cu biciul de pe cizmele strălucitoare un fir de praf invizibil. Era îmbrăcat mai potrivit pentru o plimbare pe Bond Street decât pentru o întrecere până la Brighton. Însă o dată întrecerea pornită, avea să îşi dea toată silinţa să câştige, desigur.

— Ferdinand, ar fi bine să schimbăm cabrioletele, spuse deodată Jocelyn.

Fratele său îl privi cu speranţă nedisimulată.

— Vorbeşti serios, Tresham?

— Ţin prea mult să câştig pariul ca să te trimit la Brighton în cutia aia, răspunse Jocelyn, arătând din cap spre cabrioleta vopsită în roşu-galben.

Ferdinand nu îl contrazise. În câteva minute, grăjdarul său

dezlegă caii de la cabrioletă şi o schimbă cu cea a ducelui.

Neputând să reziste nevoii de a da sfaturi, Jocelyn spuse:

— Numai să ţii minte că e oarecum mai uşoară decât a ta, Ferdinand, şi răspunde mai prompt la manevre. Încetineşte la curbe.

Ferdinand urcă pe banchetă şi luă frâiele din mâna grăjdarului. Acum era serios, concentrat asupra a ceea ce avea de făcut.

— Şi ad-o înapoi întreagă, altfel te jupoi de viu, adăugă Jocelyn înainte de a se retrage cu restul spectatorilor.

Un minut mai târziu, marchizul de Yarborough, cumnatul lui Berriwether, ridică spre cer pistolul de start, trase şi întrecerea începu într-un cor de încurajări zgomotoase, un nor de praf şi tunet de copite.

Arată mai degrabă a şarjă de cavalerie, gândi Jocelyn uitându-se visător după cabriolete şi mulţimea de călăreţi. Se întoarse spre cabrioleta lui Ferdinand şi schimbă câteva amabilităţi cu câţiva spectatori.

Apoi îşi dori să-şi fi adus totuşi grăjdarul. Acum trebuia să se întoarcă acasă pentru a lăsa caii şi cabrioleta înainte de a se duce la White’s. Dar nu era nevoie să intre în casă. Nu avea niciun motiv să o facă şi toate motivele să n-o facă.

O sărutase din nou seara trecută. Şi recunoscuse că nu puteau continua aşa. Problema trebuia rezolvată. Ea trebuia să plece. Necazul era că el nu voia ca ea să plece.

Ar fi trebuit să o ia prin spate către grajduri, îşi aminti el când intră în Grosvenor Square şi se apropie de uşile din faţă de la Dudley House. Nu se concentra. Acum trebuia să ocolească piaţa ca să ajungă la grajduri.

Dar tocmai când îşi îndemna caii să continue drumul, o serie de incidente, într-o succesiune atât de rapidă încât nici chiar după aceea nu fu sigur cum se petrecuse totul, îi schimbă toate planurile. Se auzi un trosnet puternic, cabrioleta se înclină brusc în stânga, caii nechezară şi se ridicară pe picioarele dinapoi, un glas

de bărbat strigă, un glas de femeie ţipă. Iar corpul lui se lovi dureros de ceva destul de tare pentru a-l lăsa fără respiraţie.

Zăcea cu faţa în jos pe caldarâm, în faţa casei sale, când îşi veni în fire. Auzea cum în spatele lui cineva liniştea caii, simţea că toate oasele corpului său erau îngrămădite într-o poziţie nouă şi că cineva îl mângâia pe păr – ce dracu' se întâmplase cu pălăria lui? — şi îl asigura, într-o minunată demonstraţie de prostie femeiască, că totul avea să fie bine.

— Fir-ar a dracului de treabă! exclamă el sălbatic întorcând capul şi văzând de la nivelul solului cabrioleta distrusă a fratelui său, bine înclinată pe o parte şi sprijinită în osia ruptă.

Parcă din toate casele din jur se revărsaseră în piaţă hoarde de spectatori curioşi şi îngrijoraţi – fuseseră oare toţi aliniaţi la ferestre pentru a fi martori la umilirea lui?

— Nu mai vorbi, spuse Jane Ingleby, cu mâna încă în părul lui. Doi servitori te vor duce înăuntru într-o clipă. Încearcă să nu te mişti.

Asta mai lipsea ca să pună capac umilinţei uneia dintre cele mai cumplite luni din viaţa lui.

— Dacă nu poţi vorbi cu judecată, îţi sugerez să nu vorbeşti deloc, se răţoi el, smucind enervat capul ca să scape de mâna ei.

Îşi propti palmele pe pământ – în palma uneia dintre mănuşile scumpe de piele era o gaură prin care se vedea carnea sângerândă – şi se ridică, ignorând ţipătul mut al muşchilor din tot corpul.

— Oh, ce nesăbuit eşti! îl certă Jane Ingleby şi, spre ruşinea lui, fu nevoit să pună o mână grea pe umărul ei – iar.

Se uită cu ochii mijiţi la cabrioleta lui Ferdinand.

— S-ar fi rupt în goana nebună pe un drum de ţară, spuse el.

Jane se uită încruntată la el.

— E cabrioleta lui Ferdinand, explică el. S-a rupt osia. Ar fi murit. Marsh! strigă el la grăjdarul său şef, care continua să liniştească animalele, în timp ce cineva dintr-o altă casă îi dezlega de vehicul. Cercetează cabrioleta aia cu mare atenţie. Vreau un raport în jumătate de oră.

— Da, Alteţă, răspunse grăjdarul.

— Ajută-mă până în casă, îi ordonă Jocelyn lui Jane. Şi nu te mai agita atât. Am vânătăi şi julituri să tot îngrijeşti după pofta inimii după ce vom ajunge în bibliotecă. N-am niciun os rupt şi n-am aterizat pe piciorul drept. Cel puţin aşa cred. Cineva a făcut asta. Deliberat.

— Ca să-l omoare pe lordul Ferdinand? întrebă ea pe când intrau în casă. Ca să piardă întrecerea? Ce absurd! Nimeni n-ar putea să vrea atât de tare să câştige un pariu sau o întrecere. A fost un accident. Se mai întâmplă, să ştii.

— Am duşmani, spuse el aspru. Şi Ferdinand este fratele meu.

Spera din toată inima să se fi umblat numai la cabrioletă. Asta era semnătura fraţilor Forbes, nu încăpea nicio îndoială. Ticăloşi vicleni şi necinstiţi!

Jane se sculase cu hotărârea fermă de a-şi lua rămas-bun de la Dudley House chiar în ziua aceea. Utilitatea ei aici, atâta câtă fusese, luase sfârşit. Cele trei săptămâni se încheiaseră. Iar ce făcuse ea seara trecută pentru a-i distra pe oaspeţii ducelui fusese nebunia supremă. Cincizeci de persoane din lumea bună o văzuseră îmbrăcată dacă nu într-o splendidă ţinută de seară care să o plaseze la acelaşi nivel cu ei, cel puţin de o manieră care o plasa evident deasupra nivelului unei servitoare.

De bună seamă, era doar o problemă de timp ca descrierea înfăţişării ei să circule în rândurile elitei. Se mira chiar că nu se întâmplase deja. Dar când avea să se întâmple, o parte din invitaţii din seara trecută îşi vor aminti de Jane Ingleby.

Trebuia să părăsească Dudley House. Trebuia să dispară. Va lua cele cinci sute de lire – altă nebunie, dar era hotărâtă să-l facă pe ducele de Tresham să-şi respecte partea lui de învoială – şi să-şi caute o ascunzătoare. Nu în Londra. Va pleca în altă parte. Va pleca din oraş.

Jane era hotărâtă să plece. Pe lângă orice alt motiv, sărutul din seara trecută fusese alarmant de aproape de a exploda într-o pasiune necontrolată. Era cu neputinţă să mai rămână la Dudley

House. Şi nu-şi permitea, cel puţin deocamdată, să aibă sentimente personale.

De îndată ce îl instală în bibliotecă, aduse apă caldă, alifii şi bandaje. Şedea pe un taburet în faţa fotoliului de lângă cămin, ungându-i palmele julite, când fu introdus grăjdarul.

— Ei bine? întrebă ducele. Ce ai găsit, Marsh?

— E sigur că s-a umblat la osie, Alteţă, spuse grăjdarul. Uzura naturală nu putea s-o facă să se rupă aşa.

— Ştiam eu, replică întunecat ducele. Trimite pe cineva de încredere la grajdul fratelui meu, Marsh. Ba nu, mai bine du-te chiar tu. Vreau să ştiu exact cine a avut acces la cabrioletă în ultimele câteva zile. Mai ales ieri şi noaptea trecută.

— Prea bine, Alteţă.

Grăjdarul ieşi. Ducele se uită urât la Jane.

— Dacă ai de gând să foloseşti toate bandajele alea, renunţă, spuse el. N-am să umblu o săptămână cu mâinile în cârpe.

— Tăieturile vor fi dureroase, Alteţă, îl avertiză ea.

El îi zâmbi mohorât şi Jane se aşeză la loc pe taburet. Ştia că îl preocupau evenimentele dimineţii şi siguranţa fratelui său. Dar venise timpul. Nu mai putea aştepta.

— Am să plec, spuse ea brusc.

— Din cameră, Jane? întrebă el rânjind. Ca să pui bandajele la loc? Foarte bine.

Ea nu răspunse, mulţumindu-se să-l privească. Ştia că înţelesese foarte bine.

— Ai să mă părăseşti, deci? spuse el în cele din urmă.

— Trebuie. Ştii că trebuie. Tu însuţi ai spus-o aseară.

— Dar nu azi. Se încruntă şi îşi frecă degetele de la mâna stângă, mai puţin julită decât cealaltă. Azi nu pot face faţă încă unei crize, Jane.

— Asta nu e o criză, spuse ea. Am fost angajată temporar aici şi acum e timpul să plec… după ce voi fi plătită.

— Poate că azi nu-mi permit să te plătesc, Jane. N-am fost de acord să-ţi dau colosala sumă de cinci sute de lire pentru

reprezentaţia de aseară? Mă îndoiesc că Quincy are în casă atâţia bani lichizi.

Jane clipi de mai multe ori pentru a-şi limpezi ochii de lacrimile care îi împăienjeneau.

— Nu glumi cu asta, spuse ea. Te rog. Trebuie să plec.

Azi.

— Unde să pleci?

Ea nu răspunse, mulţumindu-se să clatine din cap.

— Nu mă părăsi, Jane. Nu pot să te las să pleci. Nu vezi că am nevoie de o infirmieră cel puţin încă o lună?

Ea clătină iar din cap, iar el se rezemă în fotoliu şi o studie mijind ochii.

— De ce eşti atât de nerăbdătoare să mă părăseşti? Am fost chiar aşa un tiran cu tine, Jane? Te-am tratat chiar atât de rău? Ţi-am vorbit supărător?

— Aşa ai făcut, Alteţă, spuse ea.

— Asta din cauză că am fost răsfăţat şi cocoloşit încă de mic. Dar n-am făcut-o serios, să ştii. Iar tu nu m-ai lăsat niciodată să te intimidez, Jane. Tu ai fost cea care m-a intimidat pe mine.

Ea zâmbi, dar în realitate îi venea să urle. Nu doar din cauza necunoscutului înspăimântător în care avea să plece, ci din cauza a ceea ce avea să lase în urmă, deşi toată dimineaţa încercase din răsputeri să nu se gândească la asta.

— Trebuie să pleci de aici, zise el brusc. În privinţa asta suntem de acord, Jane. După seara trecută, plecarea ta e şi mai imperativă.

Ea dădu din cap şi se uită la mâinile adunate în poală.

Dacă sperase că el va încerca să o convingă să rămână sub pretextul că are mâinile julite, avea să fie dezamăgită.

— Dar ai putea trăi în altă parte, unde ne-am putea vedea zilnic, departe de ochii iscoditori şi limba bârfitoare a lumii bune. Ţi-ar plăcea?

Ea ridică încet ochii spre el. Nu era cu putinţă să-l fi înţeles greşit. Ce nu-i venea ei să creadă era propria ei reacţie, sau lipsa

ei. Lipsa ei de revoltă. Jindul ei. Tentaţia.

El îi susţinea privirea cu ochi foarte întunecaţi.

— Aş avea grijă de tine, Jane, spuse el. Ai putea trăi în lux. O casă, servitori şi o caleaşcă numai ale tale. Haine şi bijuterii. O leafă decentă. O anumită libertate. Oricum, mult mai multă libertate decât are o femeie măritată.

— Şi în schimb să mă culc cu tine, spuse ea încet. Nu era o întrebare. Răspunsul era foarte evident.

— Am o anumită pricepere, spuse el. Aş fi încântat s-o folosesc pentru plăcerea ta, Jane. Ar fi un schimb foarte cinstit. Nu poţi spune cu toată sinceritatea, nu-i aşa, că nu te-ai gândit niciodată să împarţi patul cu mine? Că n-ai vrut-o niciodată? Că simţi repulsie faţă de mine? Hai, fii sinceră. Am să ştiu dacă minţi.

— Nu trebuie să mint. Nu trebuie nici să răspund. Voi avea cinci sute de lire, plus leafa pe trei săptămâni. Pot să mă duc unde vreau şi să fac ce vreau. Asta e o avere pentru o persoană cumpătată. Nu sunt obligată să accept *carte blanche* de la tine.

El râse încetişor.

— Nu cred că sunt destul de prost ca să încerc să te oblig să faci ceva, Jane. Nu te seduc. Nu te tentez. Îţi fac o propunere, una de afaceri, dacă doreşti. Ai nevoie de o casă şi o sursă de venit dincolo de ceea ce ai deja. Ai nevoie de siguranţă şi de cineva care să-ţi ia gândul de la singurătatea ta, aş zice. La urma urmei, eşti o femeie cu nevoi sexuale şi, sexual, eşti atrasă de mine. Iar eu am nevoie de o amantă. N-am mai avut o femeie de foarte mult timp. Am nevoie de cineva pe care s-o pot vizita după bunul meu plac, de cineva care să-mi satisfacă nevoile sexuale. Tu poţi să o faci, Jane. Te doresc. Şi, bineînţeles, am mijloacele care să-ţi permită să trăieşti în lux.

Şi în ascunzătoare.

Jane îşi privea mâinile, dar mintea cântărea oferta. Chiar presupunând că nu va fi prinsă niciodată, n-ar mai putea fi lady Sara Illingsworth. N-ar mai putea să intre niciodată în posesia moştenirii cuvenite la împlinirea vârstei de douăzeci şi cinci de ani.

Trebuia să se gândească practic la viitorul ei. Trebuia să trăiască undeva. Trebuia să muncească. Cinci sute de lire nu aveau să ţină o veşnicie oricât de cumpătat ar trăi. Era perfect capabilă să-şi ia o slujbă potrivită unei femei distinse – profesoară, sau guvernantă, sau însoţitoare a unei aristocrate. Dar pentru asta trebuia să facă o cerere, i-ar trebui referinţe şi ar risca să fie descoperită.

Alternativă era să-şi câştige existenţa făcând numai munci umile. Sau să devină amanta ducelui de Tresham.

— Ei bine, Jane? întrebă el în tăcerea prelungită care urmaşe ultimelor lui cuvinte. Ce spui?

Ea inspiră adânc şi se uită la el.

Nu va trebui să-l părăsească.

Se va culca cu el. În afara căsniciei. Va fi amantă, o femeie plătită.

— Ce fel de casă? întrebă ea. Şi câţi servitori? Ce leafă? Şi cum îmi vor fi apărate interesele? Şi de unde să ştiu că n-ai să-mi întorci spatele după ce te vei fi plictisit de mine?

El îi zâmbi languros.

— Sunt mândru de tine, spuse el încet. Te descurci nemaipomenit.

— Trebuie să existe un contract. Vom discuta condiţiile şi vom cădea de acord asupra lor. Trebuie întocmit, verificat şi semnat corespunzător de amândoi înainte de a deveni amanta ta. Între timp, nu pot rămâne aici. Există deja o casă? Eşti unul dintre acei domni care ţin o casă special pentru amante? Dacă da, atunci mă voi muta acolo. Dacă nu vom putea să ajungem la o înţelegere asupra unui contract, bineînţeles că voi pleca.

— Sigur că am o astfel de casă, spuse el. Acum nu sunt decât doi servitori, mă grăbesc să adaug. Am să te duc acolo mai târziu, Jane, după ce se întoarce Marsh cu veşti de la grajdul fratelui meu. Vom discuta mâine clauzele contractului.

— Prea bine. Ea se ridică şi luă ligheanul şi bandajele. Am să-mi strâng lucrurile ca să fiu gata de plecare oricând mă chemi, Alteţă.

— Am sentimentul că ai să închei un târg foarte dur, Jane, spuse el cu o blândeţe înşelătoare când ea ajunse la uşă. N-am mai avut de-a face cu o amantă care să insiste asupra unui contract.

— Foarte rău pentru ele. Şi nu sunt încă amanta ta.

Jocelyn chicotea încetişor când ea închise uşa.

Jane se rezemă de uşă, mulţumită că nu se găsea niciun servitor prin preajmă. Toată bravada o părăsi şi odată cu ea toată puterea din picioare.

Ce făcuse?

Ce acceptase să facă… sau aproape acceptase?

Încercă să se simtă cât de cât îngrozită. Dar în realitate nu simţi decât imensa uşurare că nu va trebui să-l părăsească azi şi să nu-l mai vadă niciodată.

Capitolul 12

Era o casă pe care o avea de cinci ani. Pe o stradă decentă, într-un cartier respectabil. Cheltuise mult cu decorarea şi mobilarea ei. Angajase servitori buni, de nădejde, dintre care doi erau acolo de la cumpărarea casei, rămaşi să o întreţină chiar şi când nu locuia nimeni acolo.

Era o casă la care Jocelyn ţinea şi care reprezenta o lume de plăceri speciale şi senzuale. Cu toate astea, de îndată ce trecu pragul însoţit de Jane Ingleby, se simţi stânjenit.

Nu doar din cauza casei. Mai era şi ideea că ea devenea amanta lui. O voia, da. În pat. În toate felurile obişnuite. Totuşi, cumva, ideea ca Jane Ingleby să fie amanta lui nu părea deloc în regulă.

— Jacobs, îi spuse el valetului, care se înclină respectuos, aceasta este domnişoara Ingleby. Va locui aici un timp. Tu şi doamna Jacobs veţi primi ordine de la ea.

Dacă Jacobs fu surprins să afle că stăpânul său îşi alegea o amantă din clasa muncitoare – ea purta, firește, pelerina ieftină şi boneta pe care le purtase în Hyde Park –, era prea bine instruit ca să n-o arate.

— Ne vom da toată silinţa să avem grijă de confortul dumneavoastră, doamnă, spuse el, înclinându-se în faţa ei.

— Mulţumesc, domnule Jacobs, răspunse ea, înclinând regeşte capul înainte ca el să se retragă discret.

— Vor fi mai mulţi servitori, bineînţeles, spuse Jocelyn, luând-o pe Jane de cot şi începând cu ea un tur al casei. Să dau eu ordin sau preferi să te ocupi tu de asta?

— Deocamdată nu e nevoie, replică ea cu răceală, uitându-se prin camera de zi, remarcând covorul de culoarea levănţicii, draperiile roz şi perdelele cu volănaşe. S-ar putea să nu stau mai mult de câteva zile. Nu avem încă o înţelegere.

— Dar vom avea. O conduse spre sufragerie. Am să vin dimineaţă să discutăm, Jane. Dar mai întâi te voi duce la o casă de

modă de pe Bond Street, pe care o cunosc. Îţi va lua măsurile pentru hainele de care vei avea nevoie.

— Voi purta hainele mele până când voi fi amanta ta, mulţumesc. Dacă vom ajunge la o înţelegere asupra acestui punct, atunci poţi să chemi aici o croitoreasă. Eu n-am de gând să pun piciorul în Bond Street.

— Fiindcă se va şti că eşti amanta mea? Crezi că e o ruşine? Te asigur că nu e. Curtezanele din înalta societate sunt aproape la egalitate cu doamnele, Jane. Mai presus decât ele în unele privinţe. Iar adesea au mai multă influenţă. Vei fi foarte respectată ca amantă a mea.

— Dacă voi deveni amanta ta, Alteţă, n-am să fiu nici ruşinată, nici mândră. Voi face pasul pur practic de a-mi asigura o slujbă care să fie atât profitabilă, cât şi plăcută din punctul meu de vedere.

El râse.

— Plăcută, Jane? întrebă el. Mă copleşeşti cu entuziasmul tău. Urcăm la etaj?

El se întrebă dacă era tot atâta de lipsită de pasiune pe cât arăta. Însă îşi aminti de cele două îmbrăţişări ale lor şi trase propriile-i concluzii. Numai lipsită de pasiune nu fusese atunci. Şi chiar şi în faţa camerei sale, după ce cântase pentru oaspeţii lui, simţise în ea o dorinţă pe care ar fi putut să o facă mistuitoare dacă ar fi vrut.

El rămăsese încă în uşa dormitorului când ea, care era cu câţiva paşi în faţă, se întoarse.

— Un lucru trebuie lămurit chiar de azi, spuse ea, cu bărbia ridicată ca pentru luptă, cu o licărire belicoasă în ochi. Dacă mă hotărăsc să rămân, totul în casa asta trebuie schimbat.

— Chiar aşa? înălţă din sprâncene şi, ducând monoclul la ochi, se uită prin cameră. Patul lat, de mahon, cu baldachin, cu stâlpii lui complicat sculptaţi, era acoperit cu brocart cu boboci de trandafiri de mătase. Draperiile patului erau din catifea grea, scumpă, la fel ca cele de la ferestre. Covorul era moale şi gros.

Totul era de un stacojiu frumos.

— Chiar aşa! răspunse ea ferm şi dispreţuitor. Casa asta e dezgustătoare. Este caricatura unui cuibuşor de amor. N-am să dorm în camera asta nici chiar singură. Şi este sigur că n-am să mă culc nici cu tine. M-aş simţi o târfă.

Uneori trebuia să iei o atitudine mai fermă cu Jane Ingleby. Necazul era că el nu era obişnuit să ia o asemenea poziţie fiindcă, până acum, nu fusese nevoie.

— Jane, spuse el, prinzându-şi mâinile la spate şi căutând să pară cât mai ameninţător, cred că nu e nevoie să-ţi amintesc că nu eu sunt cel căruia i se oferă o slujbă. Ţi-am făcut o ofertă pe care eşti liberă să o accepţi sau să o respingi. Sunt o mulţime care ar da fuga să-ţi ia locul aici dacă li s-ar oferi o jumătate de şansă.

Ea îl privi lung.

— Greşeala mea, Alteţă, spuse ea după câteva momente de tăcere, în care el trebui să se concentreze ca să nu se mute de pe un picior pe altul. Credeam că am căzut de acord să discutăm condiţiile. Însă văd că ai revenit la postura caraghioasă de aristocrat autocrat. Ar fi mai bine să te duci să-i dai altcuiva acea jumătate de şansă. Eu plec.

Făcu un pas hotărât spre el. Numai unul. El nu se clinti din prag. Putea încerca să treacă prin el dacă voia.

— Ce e atât de inacceptabil la casa asta? întrebă el. N-am mai avut niciodată plângere cu privire la aspectul ei.

Însă ea avea mare dreptate. O simţise de îndată ce păşise în casă cu ea. Parcă intrase într-o locuinţă străină, pe care o vedea pentru prima dată.

— Pot să spun în două cuvinte. E scârboasă şi neserioasă.

El îşi ţuguie buzele. Cele două cuvinte descriau perfect casa. Dacă era neserioasă, asta se explica prin aceea că el pusese să fie decorată pentru un gust feminin, nu al lui, firește. Sau, cel puţin, pentru ce îşi închipuise el că era gustul feminin. Elffie păruse întotdeauna să se simtă aici ca acasă. La fel Lisa, şi Marie, şi Bridget. Şi camera asta? Ei bine, la lumina lumânării, roşul

predominant se răsfrângea minunat pe goliciunea trupului de femeie, sporindu-i dorinţa.

— Este una dintre primele mele condiţii, spuse ea. Dormitorul ăsta şi camera de zi. Trebuie să fie redecorate după instrucţiunile mele. Punctul ăsta nu e negociabil, Accepţi sau nu.

— Una dintre…? El înălţă din sprâncene. Spune-mi, Jane, am şi eu voie să prevăd nişte condiţii în acest contract al nostru? Sau urmează să fiu sclavul tău? Aş vrea să ştiu. De fapt, perspectiva de a fi sclav e oarecum atrăgătoare. Ea implică şi lanţuri, şi bice? rânji la ea.

Ea nu zâmbi.

— Un contract e o înţelegere de ambele părţi, spuse. Fireşte că vor exista anumite lucruri asupra cărora vei insista. Ca de pildă accesul nelimitat la…

— Favorurile tale?

— Da, confirmă ea repede.

— Acces nelimitat. El o privi fix şi fu mulţumit să vadă că roşeaţa din obrajii ei nu datora nimic roşului din jurul ei. Chiar şi atunci când nu eşti dispusă, Jane? Chiar şi atunci când te doare capul sau ai altă indispoziţie? Ai accepta să-mi dai în scris că eşti de acord să faci pe martira chiar dacă apetitul meu se dovedeşte insaţiabil?

Ea se gândi o clipă.

— Îmi închipui că cererea ta o să fie rezonabilă, Alteţă, spuse ea. În definitiv, pentru asta sunt amantele.

— Prostii! El o privi mijind ochii. Dacă asta e atitudinea cu care abordezi legătura, nu vreau nimic de la tine, Jane. Nu vreau un corp de care să mă folosesc ori de câte ori nevoile mele sexuale ies de sub control. Există nenumărate bordeluri pentru asta. Eu vreau pe cineva cu care să mă destind. Cineva care să-mi dea plăcerea supremă. Cineva căreia să-i ofer plăcere la rândul meu.

Obrajii ei se înroşiră şi mai tare, însă rămase cu spatele drept şi bărbia ridicată.

— Şi dacă vii aici zece zile la rând şi eu spun nu de fiecare

dată? întrebă ea.

— Atunci m-aş considera un ratat îngrozitor, spuse el. Probabil că m-aş duce acasă şi mi-aş zbura creierii.

Ea râse brusc şi păru atât de frumoasă şi aurie în mijlocul roşului din jur încât lui i se tăie răsuflarea.

— Ce absurd! spuse ea.

— Dacă zece zile la rând un bărbat nu-şi poate ademeni amanta în pat, poate la fel de bine să moară, Jane. La ce să mai trăiască dacă atracţia lui sexuală s-a dus?

Ea îşi lăsă capul pe-o parte şi îl privi gânditoare.

— Glumeşti, spuse ea. Dar eşti şi parţial serios. E foarte important pentru tine să fii bărbat, nu-i aşa?

— Pentru tine nu e important să fii femeie?

Ea se gândi la răspuns. Era o caracteristică a ei, remarcase el, să nu se repeadă să spună primul lucru care îi venea în minte.

— Pentru mine e important să fiu eu, spuse ea. Şi întrucât sunt femeie, presupun că e important şi să fiu femeie. Însă nu am o imagine a ceea ce este femeia perfectă sau a ceea ce caută alţii la mine pentru că sunt femeie, şi nici nu vreau să fiu altfel decât sunt.

El se simţi brusc amuzat.

— Niciodată n-am mai stat în uşa asta, faţă în faţă cu o femeie, discutând despre sex şi sexualitate. Până acum ar fi trebuit să ne fi consumat intenţia de a contracta o anumită relaţie. Ar fi trebuit să zăcem epuizaţi şi goi şi reciproc satisfăcuţi pe patul acela.

Ea se făcu roşie ca para focului.

— Te-ai aşteptat ca de îndată ce m-ai adus aici să cedez în faţa farmecului tău irezistibil şi a vrăjii acestei camere? întrebă ea.

Exact la asta se aşteptase sau, în tot cazul, asta sperase.

— Presupun că n-ai să mă laşi să te ating cu un deget până când camera asta nu va arăta ca o chilie de călugăr, spuse el. Dă-i ordine lui Jacobs. Fă ce vrei cu casa mea. Eu am să fac ceea ce îmi revine mie şi am să achit facturile. Coborâm la parter? Aş zice că doamna Jacobs a pregătit deja o tavă cu ceai şi arde de curiozitate

să te vadă.

— Poate să-l aducă în sufragerie, spuse Jane, lunecând pe lângă el când el binevoi să se dea la o parte din prag.

— Unde ai să dormi la noapte? întrebă el, urmând-o. Pe masa din sufragerie?

— Voi găsi unde să dorm, îl asigură ea. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta, Alteţă.

El părăsi casa o oră mai târziu. Era nerăbdător să audă raportul lui Marsh. S-ar fi putut să fie imposibil de dovedit că vreunul dintre fraţii Forbes avusese acces la cabrioletă. Însă lui nu-i trebuia decât să ştie că exista posibilitatea ca osia ruptă să fie opera lor.

Atunci aveau să aibă de a face cu ducele de Tresham.

Se întrebă dacă sosise vreo veste despre rezultatul întrecerii. Lucru neobişnuit la el, ceea ce îl interesa cu adevărat era ca Ferdinand să fi ajuns teafăr la Brighton.

N-ar fi trebuit să-i propun lui Jane Ingleby să devină amanta mea, gândi el. În treaba asta era ceva în neregulă.

Şi totuşi o dorea cu înfocare.

De ce oare afurisita de femeie nu trecuse pur şi simplu în vârful picioarelor prin Hyde Park în dimineaţa aceea când văzuse că avea loc un duel, cum ar fi făcut orice femeie la locul ei?

N-ar mai fi dat ochii cu ea şi n-ar mai fi umblat acum cu senzaţia ciudată că fie el, fie lumea lui stătea în cap.

Jane dormi pe canapeaua din sufragerie. Culorile, zorzoanele şi bibelourile erau de un prost-gust înfiorător, dar cel puţin camera nu era atât de vulgară ca dormitorul.

Cât timp discutaseră după-amiază în camera aceea, avusese reprezentarea sinistră şi jenantă a lor doi zăcând înlănţuiţi în mijlocul mătăsurilor stacojii. Nu ştia cum era excitaţia sexuală, dar trebuie că era ceva foarte asemănător cu ceea ce simţise ea. Ceea ce acceptase – sau era pe cale să accepte – îi apăru înspăimântător de real.

Cum putea să fie amanta lui? se întrebase ea, şezând pe

canapea înainte să se culce. Pur şi simplu nu putea să o facă decât dacă simţea ceva pentru el ca persoană. Oare simţea? Nu-l iubea, bineînţeles – ar fi fost o nesăbuinţă. Dar îl plăcea? Avea puţină afecţiune pentru el? Puţin respect?

Se gândi la nesfârşitele lor hârâieli, şi zâmbi pe neaşteptate. Era un bărbat arogant, tiranic, profund enervant. Însă avea impresia netă că lui îi plăcea felul în care îl înfrunta. Şi îi respecta părerile, chiar dacă nu recunoştea. Faptul că era singură în noaptea asta, legătura lor nefiind consumată, era o dovadă. Şi mai exista acel simţ al onoarei, ciudat şi admirabil. Preferase să se dueleze cu lordul Oliver decât să o facă mincinoasă pe lady Oliver.

Jane oftă. Ah, da, îl plăcea destul de mult. Şi, bineînţeles, mai era latura artistică, mai sensibilă, a firii lui. Şi inteligenţa lui. Şi simţul umorului. Toate faţetele fascinante ale caracterului lui pe care le ascundea cu grijă de lume.

Şi mai era dorinţa lor reciprocă. Jane nu se îndoia că era reciprocă. Dacă ea ar fi fost doar o femeie oarecare şi o potenţială amantă a lui, ar fi trimis-o la plimbare de îndată ce ar fi pus problema unui contract. Însă nu trebuia să uite că ce simţea el era numai pasiune. Nu trebuia să confunde sentimentele ducelui de Tresham cu iubirea.

Nu va fi uşor să fie amanta lui.

Jane dormi pe canapea şi îl visă pe Charles. Prietenul ei cel mai apropiat. Curtezanul ei. Cineva parcă din altă viaţă, în vis, el şedea cu ea într-o grădină de trandafiri şi îi povestea despre nou-născutul surorii lui, şi făcea planuri de viitor pentru ei doi, pentru vremea când, la împlinirea vârstei de douăzeci şi cinci de ani, ea va fi liberă să se mărite cu cine dorea.

Se trezi cu obrajii uzi. După fuga de acasă, nu se gândise deliberat la Charles. Şi reuşise. De ce nu s-ar gândi la el acum, că avea bani să călătorească? Era tot la sora lui, în Somersetshire? Sau se întorsese în Cornwall? Cu siguranţă că el ar şti ce să facă, cum s-o apere, cum s-o ascundă dacă era nevoie. Şi, mai presus de toate, el ar crede povestea ei. El ştia cu câtă disperare dorea noul

conte de Durbury să o mărite cu fiul lui. Ştia cât de mizerabil putea fi Sidney, mai ales când era beat.

Totuşi, nu putea să o facă, bineînţeles. Îşi primise banii ieri, înainte de a părăsi Dudley House. Nu devenise încă amanta ducelui de Tresham. Putea să plece înainte ca el să se întoarcă, evitând necesitatea de a renunţa la virtutea ei.

Cu doar câteva săptămâni în urmă, doar ideea unei astfel de sorţi i-ar fi provocat cu siguranţă o criză însoţită de leşin. Acum, cu o întârziere surprinzătoare, se gândise la o alternativă rezonabilă şi decentă.

Însă necazul era că ea nu-l iubea pe Charles. Nu aşa cum ar trebui să-şi iubească o femeie soţul. Nu cum îl iubise mama pe tata. O ştiuse mereu, firește. Însă voise să-l iubească pe Charles pentru că îl plăcea şi pentru că el o iubea.

Dacă se ducea acum la el, dacă el o scotea cumva din încurcătura în care se afla, ar fi legată pe viaţă de el. În urmă cu doar câteva săptămâni, n-ar fi avut nimic împotrivă. Prietenia şi afecţiunea ar fi fost de-ajuns.

Nu mai erau.

Atunci era preferabil să fie amanta ducelui decât să fie măritată onorabil cu Charles?

Era o întrebare la care Jane nu putu să răspundă mulţumitor înainte de sosirea Alteţei sale pe la mijlocul dimineţii. Era o întrebare al cărei răspuns îl recunoscu cu o oarecare reţinere după ce îl auzise bătând la uşa din faţă şi, deschizând uşa camerei de zi, îl văzuse intrând în hol şi înmânându-i domnului Jacobs pălăria, mănuşile şi bastonul. Aducea cu el toată energia, şi neastâmpărul, şi puternica sa vitalitate – şi Jane îşi dădu seama că îi fusese dor de el.

— Jane. El se îndreptă spre ea şi se retraseră amândoi în camera de zi. A câştigat. Însă doar la un bot de cal. La ultima curbă era în urmă cu o lungime de cal, dar a dat bice şi l-a luat pe Berriwether prin surprindere. Au intrat în Brighton aproape umăr la umăr. Dar Ferdinand a câştigat şi trei sferturi dintre membrii de

la White’s au intrat în doliu.

— Aşadar n-a păţit nimic. Mă bucur. Ar fi putut comenta iar cât de prosteşti erau astfel de întreceri, însă el părea foarte încântat de el însuşi. Şi ea se bucura realmente. Lordul Ferdinand Dudley era un tânăr plăcut, fermecător.

— Nu. N-a păţit nimic. Se încruntă brusc. Totuşi, nu îşi alege servitorii cu înţelepciune. Are un valet care nu ţine cont de faptul că un bărbat întoarce uneori capul pe neaşteptate în timp ce e bărbierit. Şi are un grăjdar care lasă o jumătate din lume să intre în grajd cu o zi înainte de întrecere pentru a admira uneltele stăpânului său. Nu există nicio dovadă cu privire la persoana care a aranjat ca Ferdinand să moară în timpul întrecerii.

— Dar tu îl bănuieşti pe şir Anthony Forbes sau pe unul dintre fraţii lui? întrebă ea, aşezându-se pe canapea. El se aşează lângă ea.

— E mai mult decât o bănuială. Aşa lucrează ei. Eu i-am făcut ceva surorii lor; ei îi fac ceva fratelui meu. O să le pară rău, bineînţeles. Mă ocup eu de ei. Se uită în jur. Ce i-ai făcut camerei ăsteia?

Jane se simţi uşurată de schimbarea subiectului.

— Am scos doar câteva lucruri, spuse ea. Toate pernele şi câteva ornamente. Am nişte idei de schimbare atât a acestei camere, cât şi a dormitorului. N-am să fiu extravagantă, dar chiar şi aşa costul va fi considerabil.

— Quincy va avea grijă de facturi, spuse el cu un gest nepăsător. Dar cât vor dura toate astea, Jane? Am sentimentul că n-ai să mă laşi să mă culc cu tine până când nu va fi totul pe placul tău, nu-i aşa?

— Da, spuse ea, sperând că glasul ei suna suficient de ferm. O săptămână ar trebui să fie de-ajuns după ce se dă ordinul de execuţie. Am vorbit cu domnul Jacobs şi el spune că furnizorii se vor da peste cap să fie prompţi de îndată ce el va menţiona numele tău.

Ducele nu răspunse. Era evident că adevărul acelei afirmaţii nu era o surpriză pentru el.

— Atunci să discutăm despre contractul ăsta, spuse el. În afară de faptul că vrei să ai mână liberă să-mi distrugi casa şi s-o reclădeşti, ce pretenţii mai ai, Jane? Îţi voi da o leafă lunară de cinci ori mai mare decât cea pe care ai avut-o ca infirmieră. Vei avea caleaşca ta şi atâţia servitori câţi consideri că este necesar. Poţi să te îmbraci cât de luxos doreşti, cu toate accesoriile. Voi fi generos cu bijuteriile, deşi aş prefera ca pe astea să le cumpăr eu. Îmi voi asuma toată responsabilitatea întreţinerii şi plasării copiilor rezultaţi din legătura noastră. Mi-a scăpat ceva?

Jane se răcise brusc. Propria ei naivitate o paraliza.

— Câţi copii ai în prezent? Ca o proastă ce era, nu se gândise că ar putea rămâne însărcinată.

El înălţă din sprâncene.

— Nu poţi pune mereu întrebări care nu trebuie puse, Jane. N-am niciunul. Majoritatea femeilor care îşi câştigă existenţa prin aranjamente precum cel dintre noi ştiu cum să prevină concepţia. Presupun că tu nu. Eşti virgină, nu-i aşa?

Îi trebui tot curajul ca să nu-şi ia ochii de la privirea lui foarte directă.

— Da, spuse ea, ridicând bărbia. Există o cheltuială cu care nu e nevoie să te împovărezi. Nu-mi trebuie caleaşcă.

— De ce nu? Va trebui să te duci la cumpărături şi să ieşi din casă pentru a vedea împrejurimile. Ar fi lipsit de înţelepciune să te bizui pe mine ca să te duc prin oraş. Cumpărăturile mă plictisesc. Când voi veni aici, voi fi mult mai nerăbdător să te duc în pat decât să te scot în oraş, la plimbare.

— Mâncarea o pot cumpăra servitorii, spuse ea. Iar dacă ai obiecţii asupra hainelor pe care le port, poţi să trimiţi aici nişte croitorese. N-am nicio dorinţă să ies în oraş.

Ea răspunsese deja în sensul ăsta în ziua precedentă. Însă dacă el şi credea asta, foarte bine. Oricât ar părea de ciudat, nu era adevărat. Viaţa devenise o afacere practică pe care trebuia să o dirijeze şi să o controleze cât mai bine.

El nu mai spuse nimic un timp. Se uita îngândurat la ea, iar

Jane îi susţinea privirea, stânjenită, dar nevrând să-şi coboare ochii.

— Există o alternativă, spuse el în cele din urmă. Una care ţi-ar aduce şi faimă, şi avere, şi mult respect, Jane. Una care te-ar salva de la degradarea de a te culca cu un depravat.

— Nu consider treaba asta depravantă, spuse ea.

— Nu? El îi cuprinse bărbia în palmă şi îşi trecu uşor degetul mare peste buzele ei. Nu mă învârtân cercurile foarte culturale, Jane, dar aş spune că vorba mea are o anumită greutate aproape pretutindeni. Te-aş putea prezenta lordului Heath sau contelui de Raymore, doi dintre cei mai de frunte patroni ai artelor. Am toată încrederea că dacă oricare dintre ei te va auzi cântând îţi va deschide calea spre celebritate. Eşti foarte bună, să ştii. N-ai mai avea nevoie de mine.

Se uită la el oarecum mirată. El o voia – nu se îndoia de asta. Dar era gata s-o lase să plece? Chiar s-o şi ajute să fie independentă? Fără să-şi dea seama, desfăcu buzele şi îi atinse degetul cu vârful limbii.

Ochii li se întâlniră. Şi ea simţi în adâncul ei împunsătura unei dorinţe arzătoare. Nu avusese intenţia să provoace un astfel de moment. Şi bănuia că nici el.

— Nu vreau o carieră de cântăreaţă, spuse ea.

Şi era adevărat. Şi nu numai pentru că nu putea să cocheteze cu pericolul, expunându-se iar privirilor publicului. Nu voia să îşi folosească vocea pentru a-şi câştiga existenţa. Voia să o folosească pentru plăcerea oamenilor care îi erau apropiaţi. Nu jinduia după faimă.

— Dar vrei să fii amanta mea? în condiţiile puse de tine? Atunci care sunt? Ce vrei pe lângă ce ţi-am oferit deja?

— Siguranţă, spuse ea. Vreau să fii de acord să-mi plăteşti leafa până împlinesc douăzeci şi cinci de ani, chiar dacă ai să te lipseşti de mine mai înainte. În afară de cazul în care eu sunt cea care rupe înţelegerea, desigur. Apropo, acum am douăzeci de ani.

— Cinci ani, spuse el. Şi cum ai să te întreţii după aceea,

Jane?

Jane nu ştia. Atunci trebuia să intre în posesia moştenirii – a întregii averi a tatălui ei, la care nu era îndreptăţit moştenitorul titlului lui. Dar bineînţeles că nu o putea revendica. Nu înceta să fie o fugară doar pentru că ajungea la vârsta magică a libertăţii.

Clătină din cap.

— Poate că nu mă voi plictisi niciodată de tine, Jane.

— Prostii! Bineînţeles că te vei plictisi. Şi cu mult înainte de a fi trecut patru ani şi jumătate. De asta trebuie să-mi asigur viitorul.

El zâmbi. Nu zâmbea prea des. Şi totuşi prea des pentru liniştea ei. Se întrebă dacă el ştie ce zâmbet fermecător are.

— Prea bine, spuse el. Vom trece asta în contract. Altceva?

Ea clătină din cap.

— Dar care sunt condiţiile tale? întrebă ea. Am ajuns la o înţelegere cu privire la ce vei face tu pentru mine. Eu ce trebuie să fac pentru tine?

El ridică din umeri.

— Să fii aici pentru mine. Să ai relaţii sexuale cu mine ori de câte ori pot să te conving că le vrei la fel de mult ca mine. Asta e tot, Jane. Să ştii, relaţia dintre un bărbat şi amanta lui nu poate fi reglementată prin lege. Vezi tu, n-am să insist asupra supunerii şi ascultării. N-aş putea să respect o astfel de promisiune chiar dacă te-aş putea convinge s-o respecţi. Şi e foarte rău din partea mea că spun asta cu glas tare, dar tocmai obrăznicia ta e cea care mă atrage. Să-i spun lui Quincy să scrie contractul şi să-l aducă aici ca să-l citeşti? Îmi închipui că o asemenea sarcină îl va distra enorm. N-am să mai vin aici până ai să trimiţi după mine. Când am să am veşti de la tine, am să presupun că dormitorul de la etaj este gata de a fi folosit.

— Prea bine, Alteţă, spuse ea ridicându-se odată cu el. O săptămână avea să i se pară o veşnicie.

El îi luă faţa în mâini.

— Şi asta trebuie să se schimbe, Jane. Nu pot accepta să-mi spui Alteţă când suntem în pat. Mă cheamă Jocelyn.

Ea nu îi ştiuse prenumele. Nimeni nu-i spusese pe nume în prezenţa ei.

— Jocelyn, spuse ea încetişor.

Ochii lui foarte întunecaţi erau de obicei duri şi absolut opaci. Era imposibil să vezi mai mult decât era dispus să dezvăluie din sufletul lui. Dar preţ de o clipă după ce ea îi rosti numele, Jane avu senzaţia clară că ceva s-a deschis în spatele ochilor lui şi ea se prăbuşea în adâncul lor.

Însă numai o clipă.

El lăsă mâinile jos şi se întoarse spre uşă.

— O săptămână, spuse el. Dacă renovările nu vor fi gata până atunci, Jane, se vor rostogoli nişte capete. Vrei să-i avertizezi pe toţi muncitorii implicaţi?

— Da, Alteţă. Jocelyn.

Se uită la ea peste umăr şi deschise gura să spună ceva. Dar se răzgândi şi ieşi din cameră fără niciun cuvânt.

Capitolul 13

Multe dintre cunoştinţele lui Mick Boden îl invidiau pentru munca lui. A fi unul dintre renumiţii poliţişti din Bow Street îi conferea o anumită aureolă. Mulţi îşi închipuiau că el îşi petrece zilele de lucru alergând prin toată Londra şi prin jumătate de Anglie după cei mai înrăiţi criminali şi predându-l celui mai apropiat judecător spre a-şi primi răsplata pentru faptele lor ticăloase. Vedeau viaţa lui ca pe o interminabilă aventură, nenumărate pericole, acţiuni şi succese.

În majoritatea timpului însă, munca lui era rutină şi destul de anostă. Uneori se întreba de ce nu alesese să fie docher sau măturător. Asta era una din acele dăţi… Lady Sara Illingsworth, o doamnă de doar douăzeci de ani care crescuse la ţară şi probabil nu avea polei de oraş, se dovedea neaşteptat de lunecoasă. În aproape o lună de căutări nu descoperise nicio urmă a femeii, în afară de cele din primele zile.

Contele de Durbury nu înceta să insiste că ea este în Londra. Nu avea unde să se ducă în altă parte, în afară de o fostă vecină care trăia acum cu soţul ei în Somersetshire. Dar nu era acolo.

Ceva îi spunea lui Mick că, totuşi, contele avea dreptate. Era pe undeva aici. Dar nu se întorsese la lady Webb, deşi baroneasa era acum în oraş. Nu-l contactase nici pe fostul om de afaceri al tatălui său sau pe cel actual al contelui. Dacă cheltuia în stil mare, nu o făcea în cele mai elegante prăvălii. Dacă încercase să vândă sau să amaneteze vreuna dintre bijuteriile furate, nu o făcuse în niciunul dintre locurile pe care le ştia Mick – şi el se mândrea că le ştie pe toate. Dacă încercase să-şi asigure o locuinţă într-un cartier decent, nu o făcuse în niciuna dintre casele la uşa cărora el şi ajutoarele lui bătuseră neobosiţi. Nu căutase o slujbă în niciuna dintre casele la care întrebase el – şi întrebase la toate casele potenţiale, în afară de marile palate din Mayfair. N-ar fi fost chiar atât de nesăbuită să ceară o slujbă acolo, concluzionase el. La niciuna dintre agenţii nu se prezentase cineva cu vreunul din

numele despre care credea Mick că le-ar fi putut folosi. Nimeni nu îşi amintea de o frumuseţe blondă, înaltă şi subţire. Şi aşa se face că iar nu avea ce să-i raporteze contelui de Durbury. Era umilitor. Destul ca să-l facă pe un bărbat să-şi schimbe meseria. Şi, de asemenea, era destul ca să aţâţe toată hotărârea unui bărbat de a nu fi înfrânt de o bucăţică de fată.

— Nu a intrat nicăieri ca servitoare, domnule, îi spuse el cu convingere contelui exasperat, roşu la faţă, care se gândea fără îndoială la nota considerabilă la care ajunsese într-o lună la Pulteney Hotel. N-ar fi căutat o slujbă de guvernantă sau de însoţitoare a unei doamne – e o slujbă prea publică. Din acelaşi motiv n-ar fi intrat vânzătoare într-o prăvălie. Ar trebui să lucreze undeva unde să nu fie văzută. În vreun atelier. Un atelier de croitorie sau la o modistă, poate.

Dacă lucra. Contele nu-i spusese niciodată exact câţi bani furase fata. Mick începea să suspecteze că nu puteau fi mulţi. Oricum, nu destui ca să-i dea posibilitatea să trăiască în lux. O femeie atât de tânără şi fără experienţă ar fi făcut greşeli până acum dacă ar fi avut o avere mare care s-o tenteze să iasă la iveală.

— Şi-atunci ce mai aştepţi? întrebă cu răceală contele. De ce nu eşti afară, cercetând toate atelierele din Londra? Iluştrii poliţişti din Bow Street se lasă păcăliţi de o fată? Vocea lui era sarcastică.

— Caut o criminală? întrebă Mick Boden. Cum se simte fiul dumneavoastră, domnule?

— Fiul meu e cu un picior în groapă, replică enervat contele. Cauţi o criminală. Îţi sugerez s-o găseşti înainte de a mai comite o crimă.

Aşa că Mick începu din nou căutarea. În Londra erau o mulţime de ateliere. Îşi dori să fi ştiut ce nume folosea fata. Şi îşi mai dori ca ea să nu fi reuşit să-şi ascundă părul blond, aparent cea mai distinctivă trăsătură a sa.

Fu o săptămână lungă. Jocelyn îşi petrecu mult prea mult timp bând şi jucând cărţi noaptea şi încercând să-şi păstreze forma fizică petrecând multe ore din zi în sala de scrimă şi în ringul de

box de la Gentleman Jackson’s. Piciorul lui răspundea bine la mişcare.

Ferdinand luă foc când află ce se întâmplase cu cabrioleta lui şi era hotărât să-i scoată din vizuină pe fraţii Forbes, care dispăruseră din vedere a doua zi după duel, şi să îi lovească pe fiecare cu mănuşa peste faţă. La început nu vru să accepte că era treaba fratelui său. La urma urmei, viaţa lui fusese ameninţată. Dar Jocelyn insistă.

Angeline făcuse o criză de nervi la vestea osiei rupte, îl chemase pe Heyward de la Cameră, iar apoi, pentru a-şi alina nervii zdruncinaţi, îşi cumpărase o bonetă nouă.

— Mă întreb dacă a mai rămas un fruct pe tarabele din Covent Garden, Angeline, spuse Jocelyn într-o zi, uitându-se prin monoclu la bonetă cu o expresie îndureratăă, în timp ce călărea prin Hyde Park şi dădu peste Angeline care se plimba cu soacra ei într-o caleaşcă descoperită. Aş zice că toate împodobesc monstruozitatea aia de pe capul tău.

— Ştiu că e doar o glumă, indiferent ce spui tu, Tresham, replică ea umflându-se în pene. Trebuie să-mi promiţi că n-ai să mai conduci o cabrioletă. Tu sau Ferdie. O să vă rupeţi gâtul şi n-am să-mi mai revin niciodată cu nervii. Dar Heyward a spus că n-a fost un accident. Aş zice că a fost mâna unuia dintre fraţii Forbes. Dacă nu descoperi care anume şi nu-i ceri socoteală, o să-mi fie ruşine să mă numesc o Dudley.

— Acum nu te numeşti, îi reaminti el sec înainte de a duce mâna la pălărie în faţa bătrânei lady Heyward şi a pleca mai departe. Ai luat numele soţului tău când te-ai măritat cu el, Angeline.

El nu era atât de nerăbdător ca fratele şi sora lui să-i găsească pe fraţii Forbes şi să-i pedepsească. Va veni şi vremea aia. Ei o ştiau la fel de bine ca şi el. Între timp, lasă-i să rămână în ascunzătoare, imaginându-şi ce se va întâmpla când vor da ochii cu el în cele din urmă. Lasă-i să transpire bine.

Mai multe persoane îl întrebară de Jane Ingleby. Ea stârnise

mai multă agitaţie cu glasul ei decât se aşteptase el. Îl întrebară cine era, dacă mai era angajată la Dudley House, dacă urma să cânte în altă parte, cine fusese profesoara ei de canto. Vicontele Kimble îl întrebă chiar de-a dreptul, într-o seară la White’s, dacă era amanta lui şi se alese cu o privire rece prin monoclul ducal.

Ciudat. Jocelyn nu fusese niciodată misterios în privinţa amantelor lui. Deseori folosise casa pentru dineuri şi petreceri când dorea ca prietenii săi să fie mai puţin formalişti decât erau inevitabil la Dudley House în astfel de ocazii. Amantele lui fuseseră întotdeauna amfitrioane – un rol care i s-ar fi potrivit admirabil lui Jane.

Însă nu voia ca prietenii lui să ştie că ea era ţiitoarea lui.

I se părea cumva necinstit faţă de ea, deşi nu ar fi putut explica de ce nici dacă ar fi încercat. Le spuse că fusese angajată temporar la el şi acum plecase, nu ştia unde.

— Mare păcat, Tresham! zise Conan Brougham. Vocea aia trebuia adusă în atenţia lui Raymore. Ar putea câştiga cu ea un trai mai mult decât decent.

— I-aş fi oferit eu însumi o slujbă, Tresham, spuse Kimble, pe spate, adică nu pentru voce. Dar m-am temut că s-ar fi putut să-ţi încalc proprietatea. Dacă auzi unde e, suflă-mi o vorbă la ureche.

Jocelyn, simţind o ostilitate neobişnuită faţă de unul dintre cei mai buni prieteni ai săi, schimbă subiectul.

În aceeaşi noapte se duse acasă pe jos, singur, în ciuda pericolului potenţial de a fi atacat de tâlhari la drumul mare. Niciodată nu-i fusese frică de ei.

Pomenirea numelui lui Jane Ingleby îl făcuse insuportabil de neliniştit. Trecuseră cinci zile, dar parcă trecuseră cinci săptămâni. Quincy se ocupase personal de contractul acela prostesc chiar a doua zi. Spre mirarea lui Jocelyn, ea îl semnase. Se aşteptase să se agăţe de câteva mici detalii din pură perversitate.

Era oficial amanta lui.

Amanta lui virgină. Ce-ar mai fi râs de el toţi cei care îl cunoşteau dacă ar fi ştiut că îşi luase o amantă care îl izgonise din

propria casă, insistase asupra unui contract scris şi păstra relaţia neconsumată o săptămână întreagă după ce el îi făcuse propunerea!

Râse brusc oprindu-se în mijlocul unei străzi pustii. Ţâfnoasa Jane! Fără îndoială că nici chiar în timpul consumării nu va juca rolul timidei virgine care e defloratã.

Inocentă, naiva Jane, care nu-şi dădea seama cât de deşteaptă era. În urmă cu o săptămână o dorise. Acum cinci zile tânjise după ea. Dar acum ardea de dorinţă. Îi era greu să se gândească la altceva.

Fu nevoit să mai aştepte două zile până când în sfÂrşit sosi un bilet. Un bilet scurt şi la obiect.

„Lucrările în casă s-au terminat”, scria ea. „Poţi veni când îţi convine”.

Cuvinte reci, fără iubire, care îl puseră pe jar.

Jane se plimba cu paşi mari, fără astâmpăr. Trimisese biletul la Dudley House imediat după micul dejun, dar ştia că el pleca undeva devreme şi nu se întorcea decât noaptea târziu. Putea să nu citească biletul până mâine. Putea să nu vină decât peste o zi sau două.

Dar ea nu avea astâmpăr. Şi încerca în zadar să nu se uite pe ferestrele din faţă mai des decât o dată la zece minute.

Era îmbrăcată cu o rochie nouă din muselină verde. Modelul era simplu – talie înaltă, decolteu modest şi mâneci scurte, bufante. Dar era croită cu măiestrie şi cădea în falduri moi până la glezne. Costase foarte mult. Obişnuită cu preţurile unei croitorese de ţară, Jane fusese şocată. Dar nu le trimisese la plimbare pe croitoreasa din Bond Street şi pe cele două ajutoare ale ei. Ducele le alesese şi le trimisese cu instrucţiuni precise în legătură cu numărul şi felul rochiilor pe care urma să le aibă ea.

Ţesăturile şi modelele le alesese ea, preferând culorile deschise şi modelele simple, dar nu obiectase la număr sau preţ; insistase doar să i se facă o singură rochie de plimbare şi o alta de caleaşcă. Nu avea nicio intenţie să iasă curând din casă. Nu i-ar fi

dat mână liberă în privinţa renovării casei dacă n-ar fi intenţionat să se întoarcă, gândi ea în timp ce se apleca din nou pe fereastră la începutul după-amiezei. N-ar fi trimis croitoreasa şi contractul. Pe acesta din urmă îl trimisese de două ori, mai întâi două exemplare ca să le citească şi să le semneze, apoi doar un exemplar să-l păstreze, cu semnătura lui – Tresham – cu litere mari şi îndrăzneţe sub a ei. Domnul Jacobs fusese martor la semnătura ei, Quincy la a lui. Însă nu putea scăpa de convingerea că el nu se va mai întoarce. Săptămână fusese interminabilă. Cu siguranţă că o uitase până acum. Cu siguranţă că până acum exista altcineva.

Nu îşi înţelegea – şi nici nu avea de gând să exploreze – propria nelinişte.

Dar toată neliniştea dispăru brusc, înlocuită de o explozie de bucurie când văzu silueta familiară venind pe stradă în direcţia casei. El mergea fără să şchioapete, observă ea înainte de a se întoarce şi a fugi să deschidă uşa camerei de zi. Îşi impuse să nu alerge să deschidă uşa din faţă. Rămase unde era, aşteptând cu nerăbdare ca el să bată, iar domnul Jacobs să deschidă.

Uitase ce lat în umeri era, cât de întunecată şi ameninţătoare înfăţişare avea, cât de… viril. El se încruntă ca de obicei când îi înmână valetului pălăria şi mănuşile, fără să se uite la ea. Apoi se îndreptă spre camera de zi şi, în sfârşit, fixă privirea asupra ei.

Ochi care nu se uitau numai la rochia, la faţa şi la părul ei, gândi ea, ci la tot ce era ea. Ochi care ardeau cu o lumină ciudată şi intensă pe care nu o mai văzuse.

Ochii unui bărbat venit să-şi revendice amanta?

— Ei bine, Jane, ai terminat în sfârşit să te joci cu casa? întrebă el.

Se aşteptase să-i sărute mână? Să o sărute pe buze? Se aşteptase la cuvinte dulci de iubire?

— Au fost multe de făcut pentru a transforma casa asta într-o locuinţă, nu în bordel, replică ea cu răceală.

— Şi ai terminat? Jocelyn intră în camera de zi şi se uită în jur, cu picioarele depărtate, cu mâinile la spate. Hmmm. Aşadar n-ai

dărâmat pereţii?

— Nu. Am păstrat multe. N-am fost inutil extravagantă.

— Nu mi-ar fi plăcut să-i văd faţa lui Quincy dacă ai fi fost. Şi aşa este verde de câteva zile. Am înţeles că notele de plată curg din belşug.

— Asta este în parte şi vina ta. Nu-mi trebuia atâtea haine şi accesorii. Dar croitoreasa pe care ai trimis-o a spus că a primit ordine stricte de la tine şi nu a îndrăznit să-ţi încalce poruncile.

— Vezi, Jane, unele femei îşi cunosc locul. Ele ştiu să fie supuse şi ascultătoare.

— Şi să scoată bani din asta, adăugă Jane. După cum vezi, am păstrat aici culoarea levănţicii. Combinat cu cenuşiu şi argintiu în loc de roz şi fără toate zorzoanele şi podoabele alea prosteşti, arată destul de delicat şi elegant, îmi place. Pot să trăiesc aici confortabil.

— Serios, Jane? întoarse capul şi se uită la ea – cu aceeaşi privire arzătoare. Şi ai făcut la fel şi cu dormitorul? Sau am să găsesc acolo două paturi tari şi înguste, acoperite cu o cergă aspră?

— Dacă stacojiul ţi se pare aţâţător şi necesar, aş zice că nu o să-ţi placă ce am făcut în camera aceea, spuse ea, încercând să ignore bubuitul inimii sale şi sperând ca glasul să nu o trădeze. Dar mie îmi place, şi asta e ceea ce contează. Eu sunt cea care trebuie să doarmă acolo în fiecare noapte.

— Mie mi se interzice s-o fac? întrebă el înălţând din sprâncene.

Iar îmbujorarea aceea prostească. Singurul semn de emoţie care era imposibil de mascat. Jane îşi simţea obrajii încinşi.

— Nu, spuse ea. Am fost de acord – în scris – să vii şi să pleci când doreşti. Dar aş zice că tu nu intenţionezi să trăieşti aici. Numai să vii când… Ei bine, când…

— Vreau să fac sex cu tine? sugeră el.

— Da. Atunci.

— Şi când nu vreau, n-am voie să vin? Ţuguie buzele şi o privi

în tăcere câteva momente stânjenitoare. Aşa scrie în contract? Că pot să vin aici numai pentru sex, Jane? Pentru ceai nu? Sau pentru conversaţie? Sau poate doar ca să dorm?

Asta ar fi fost o relaţie adevărată. Gândul era prea seducător.

— Vrei să vezi dormitorul? întrebă ea.

El o mai privi câteva clipe înainte ca zâmbetul să apară – acel zâmbet uşor care îi lumina ochii şi îi înălţa colţurile gurii, iar ei îi înmuia genunchii.

— Să văd mobila cea nouă? Sau să facem sex, Jane?

— Sunt amanta ta.

— Da, eşti. Se apropie de ea tot cu mâinile la spate. Se aplecă şi o privi în ochi. Niciun semn de martiriu. Prin urmare eşti pregătită să desăvârşim relaţia?

— Da.

Jocelyn se îndreptă şi îi oferi braţul.

— Atunci să mergem.

Nu schimbase mobila, doar culorile. Însă el n-ar fi ştiut că se afla în aceeaşi cameră dacă cineva l-ar fi legat la ochi şi l-ar fi luat pe sus, lăsându-l acolo. Totul era verde-salvie, crem şi auriu. Era eleganţa însăşi. Dacă exista un lucru pe care Jane Ingleby îl avea din belşug, acela era bunul-gust, plus un ochi pentru culoare şi model. Altă iscusinţă deprinsă la orfelinat? Sau într-o casă parohială, sau un conac de ţară, sau unde dracu’ crescuse ea?

Însă el nu venise să inspecteze camera.

— Ei bine? Ochii ei erau strălucitori, obrajii îmbujoraţi. Ce părere ai? Ce crezi?

El miji ochii.

— Cred că am să te văd în sfârşit cu părul desfăcut. Scoate-ţi agrafele.

Ea îşi scoase cu îndemânare agrafele şi scuturǎ capul.

Ah! Părul ei ajungea mai jos de talie, aşa cum spusese ea. Un râu de aur pur, strălucitor, unduitor.

Înainte fusese frumoasă. Chiar şi în rochia hidoasă de servitoare şi cu boneta înfiorătoare fusese frumoasă. Însă acum…

Pur şi simplu nu existau cuvinte să o descrie. Îşi încleştă mâinile la spate. Aşteptase prea mult ca să se grăbească acum.

— Jocelyn. Ea lăsă capul într-o parte şi se uită la el direct cu ochii ei foarte albaştri. Aici sunt pe un teren necunoscut. Va trebui ca tu să-mi arăţi drumul.

El dădu din cap, mirându-se de valul de emoţie care îl străbătea. Nu era exact dorinţă. Era ceva izvorât din adâncul fiinţei, din adâncul sufletului, ceva pe care el îl asocia cu muzica şi pictura. Dar acum numele lui era cel care stârnise emoţia aceea.

— Jocelyn e un nume care există în familia mea de multe generaţii, spuse el. L-am dobândit când eram încă în pântecele mamei. Nu-mi vine în minte nicio fiinţă care să-l fi rostit tare în faţa mea până acum.

Ea făcu ochii mari.

— Mama ta? Tatăl tău? Fratele tău şi sora ta? De bună seamă…

— Nu. Îşi scoase haina strânsă pe corp şi îşi descheie nasturii de la vestă. M-am născut moştenitor al actualului meu titlu. M-am născut cu titlul de conte, Jane. Toată familia mea l-a folosit până am devenit Tresham la vârsta de şaptesprezece ani. Tu eşti prima persoană care îmi spune pe numele de botez.

El îi propusese să o facă. Niciodată nu făcuse aşa ceva cu alte amante. Ele îi spuseseră Tresham sau Alteţă, la fel ca toţi ceilalţi. Îşi aminti acum cât fusese de zguduit să-şi audă numele rostit de buzele lui Jane în urmă cu o săptămână. Nu se aşteptase să-i stârnească un asemenea sentiment de… de intimitate. Nu îşi dăduse seama cât tânjise după o astfel de intimitate. Doar atât. Cineva să-i spună pe nume.

Îşi aruncă vesta şi îşi desfăcu nodul de la lavalieră. Ea îl urmărea, cu talia cuprinsă în mâini, înveşmântată în pelerina de aur a părului.

— Jocelyn, spuse ea încetişor. Toată lumea ar trebui să ştie cum e să ţi se spună pe nume. Numele celui pe care-l iubesc. Vrei să mă dezbrac şi eu?

— Nu încă. El îşi scoase cămaşa pe cap şi îşi trase cizmele. Rămase în pantaloni.

— Eşti foarte frumos, spuse ea cu ochii la bustul lui gol. Numai Jane putea să facă o astfel de remarcă! Bănuiesc că te-am jignit folosind acest cuvânt anume. Nu e destul de masculin, aş zice. Însă tu nu eşti chipeş. Nu în sens convenţional. Ai trăsături prea aspre şi colţuroase şi ai pielea prea întunecată. Eşti numai frumos.

O curtezană cu experienţă n-ar fi putut să-l aţâţe cu atâta dibăcie nici cu cele mai erotice cuvinte.

— Acum mie ce mi-a rămas să spun despre tine? întrebă el păşind înainte şi atingând-o în sfârşit. Îi luă faţa în mâini, strecurându-şi degetele în mătasea caldă a părului ei. Tu nu eşti drăguţă, Jane. Drăgălăşenia este efemeră. Ea trece într-un anotimp. Frumoasă vei fi la treizeci de ani, la cincizeci de ani, la optzeci de ani. La douăzeci de ani eşti ameţitoare, tai răsuflarea. Şi eşti a mea. Lăsă capul în jos şi îşi atinse buzele desfăcute de ale ei, gustând-o cu vârful limbii înainte de a se retrage puţin.

— Da, Jocelyn. Ea îşi înfipse dinţii în buza de jos, moale şi umedă. De acum înainte sunt a ta. Conform contractului.

— Afurisitul ăla de contract! chicoti încetişor. Vreau să mă vrei, Jane. Spune-mi că nu doar banii, sau casa asta, sau nenorocita aia de bucată de hârtie te constrânge să faci asta. Spune-mi că mă vrei. Pe mine – Jocelyn. Sau spune-mi cinstit că nu mă vrei şi am să-ţi las casa şi leafa pentru următorii cinci ani. N-am să mă culc cu tine decât dacă mă vrei.

Până acum nu-i pasase în mod deosebit de aspectul ăsta. Fără a fi înfumurat, ştia că nu este genul de bărbat pe care îl dezgustau femeile care îşi câştigau existenţa în pat. Nu-i păsase dacă o femeie îl voia pe el, sau pe aristocratul bogat şi desfrânat, cu reputaţie primejdioasă. De fapt, dacă s-ar fi gândit la asta, probabil că ar fi hotărât că nu voia ca vreo femeie să-i fie destul de apropiată încât să-l dorească pe el.

Nu mai fusese niciodată Jocelyn pentru cineva. Nu pentru

cineva din familia lui. Nu pentru vreo femeie. Nici chiar pentru cei mai buni prieteni ai lui. Prefera să se întoarcă şi să plece acum şi să nu mai revină niciodată decât s-o lase pe Jane să se întindă pe spate pe patul acela numai pentru că se simţea obligată să o facă. Totul căpăta un înţeles oarecum alarmant.

— Te vreau, Jocelyn, şopti ea.

Nu exista nicio îndoială că Jane credea ce spunea. Ochii ei albaştri erau aţintiţi într-ai lui. Spunea doar adevărul.

Şi apoi ea se aplecă, rezemându-se uşor cu tot corpul de corpul lui. Îşi lipi buzele de scobitura de la baza gâtului lui. Era un gest de capitulare dulce.

Cu atât mai dulce cu cât nu-i era caracteristic lui Jane. O cunoştea destul de bine ca să-şi dea seama că ea n-ar fi făcut niciodată aşa ceva doar pentru că i se cerea să capituleze.

Se simţi ciudat… parcă primea un dar.

Se simţi dorit. Dorit aşa cum nu mai fusese în viaţa lui.

— Jane, spuse el, cu faţa în mătasea părului ei. Jane, simt nevoia să fiu în corpul tău. În tine. Lasă-mă să intru.

— Da. Ea lăsă capul pe spate şi îl privi în ochi. Da, Jocelyn, te voi lăsa. Dar trebuie să-mi arăţi cum. Nu ştiu.

Ah! Jane până la capăt. Vorbea cu glasul ei detaşat, practic… care, îşi dădu el seama deodată, era o mască pentru a masca nervozitatea.

— Va fi plăcerea mea, spuse el, cu gura pe a ei, în timp ce degetele lui începeau să-i descheie nasturii de la spatele rochiei.

Capitolul 14

Ea nu era nervoasă.

Oh, ba da, era.

Era nervoasă în sensul că nu ştia ce să facă şi se temea să nu fie stângace.

Dar nu îi era frică. Şi nici nu era îngrozită de ceea ce făcea. Nici ruşinată. Şi nu minţise. Îl dorea. Îl dorea cu disperare. Şi era frumos – solid, cu muşchi tari, cu pieptul şi umerii laţi, cu şolduri şi coapse înguste, cu picioare lungi. Era cald şi mirosea a parfum de mosc.

El era Jocelyn, şi numai ea îi rostise numele în intimitate. Ştia cât de importante erau numele. Numai părinţii ei îi spuseseră pe numele mijlociu, cel care părea să-i cuprindă adevărata identitate. Părinţii ei, iar acum Jocelyn. Ea încercase să-l oprească să-i mai spună Jane, dar el o făcuse totuşi.

Astfel, oarecum inexplicabil, se cunoşteau unul pe celălalt chiar înainte de a se cunoaşte fizic, ceea ce era doar începutul. El o dezbrăca. Goliciunea ei nu o stânjenea. Se vedea prin ochii lui întunecaţi şi ştia că era frumoasă şi dorită. Îi susţinu privirea.

— Jane. El o luă uşor de talie şi o trase, lipind-o de el. Suntem gata pentru pat. Vino şi întinde-te.

Preţ de o clipă, răceala cearşafului pe spate îi tăie respiraţia. Schimbase culorile din camera asta, dar nu şi materialele. Satinul, intuise ea, era un acompaniament erotic la ceea ce avea să se întâmple în acest pat.

Îl urmări în timp ce termina să se dezbrace. El nu se întoarse cu spatele, iar ea nu-şi feri privirea. Trebuia să se obişnuiască să-i vadă şi să-i simtă corpul. De ce să înceapă cu timiditate şi reţinere?

Ştia destul de bine ce se întâmpla. La urma urmelor, trăise la ţară. Dar chiar şi aşa, era uimită.

El zâmbea cu acel zâmbet în parte interior când o urcă în pat şi se propti în cot ca să se uite la ea.

— Te vei obişnui să-mi vezi şi să-mi simţi corpul, Jane. N-am mai avut o virgină. Bănuiesc că prima dată va fi durere şi sânge, dar îţi promit că şi plăcere. Şi n-am să-ţi provoc această suferinţă, până când corpul tău nu va fi pregătit. Eu trebuie să am grijă să fie pregătit. Ştii ceva despre preludiu?

Ea clătină din cap.

— Nici măcar n-am auzit cuvântul ăsta.

— Ne vom juca, Jane, atâta timp cât e nevoie înainte să încalec pe corpul tău şi să călărim amândoi până la saţietate. Aş zice că nu ştii mai nimic nici despre călărie, nu-i aşa? Durerea se va fi terminat înainte de a începe. O să-ţi placă, crede-mă.

Ea nu se îndoia. Simţea deja ceva care nu era chiar durere între coapse şi în pântece. Sânii ei se întăriseră ciudat şi o furnicau.

— O faci deja, nu-i aşa? spuse ea. Te joci cu cuvintele?

— Am putea sta fiecare în celălalt capăt al camerei şi să ne aţâţăm numai prin cuvinte, spuse el, rânjind deodată. Şi poate o vom face zilele astea. Dar nu azi. Ziua de azi e pentru atingere, Jane. Ne vom explora unul pe celălalt cu mâinile şi cu gura. Vom înlătura distanţa care ne împiedică să fim unul. Amândoi vrem cu toată fiinţa să fim unul, nu-i aşa?

— Da. Ea ridică o mână şi îi cuprinse obrazul în căuşul ei. Da, Jocelyn. Vreau să fac parte din numele tău, să fac parte din persoana care poartă acest nume, să fac parte din sufletul acestei persoane. Vreau să fiu una cu tine.

— Tu, eu, noi. El lăsă capul în jos şi vorbi iar cu buzele pe gura ei. Să inventăm un nou pronume, Jane. Unitatea dintre eu şi noi, contopită într-un cuvânt nou pentru Jane şi Jocelyn.

Ea deschise gura, brusc lacomă şi zguduită de vorbele lui – şi de ceea ce nu spusese. Nu se aşteptase să fie aşa. Aici nu era vorba de un bărbat şi amanta lui. Aici era vorba de doi oameni care se iubeau.

Şi asta nu făcea parte din contract. Nici pentru ea sau – fără îndoială – nu pentru el.

Dar exact asta se întâmplase.

Îşi dădu seama prea târziu, când gura lui puse stăpânire pe a ei şi mâinile lui îi oferiră o sugestie asupra minunatelor plăceri senzuale ce aveau să vină, că despre asta era vorba, înţelegea, mult prea târziu, de ce alesese această opţiune în locul unora mai potrivite şi mai raţionale. Înţelegea de ce acceptase proprietatea lui fără să se revolte sau să se îngrozească.

Asta era iubire. Sau poate nu chiar iubire. Dar asta însemna să fii îndrăgostit. Asta însemna să te oferi celui iubit până la epuizare. Şi să primeşti iar şi iar până când golul va fi fost iar umplut de un amestec de ea şi el. El avea dreptate. Nu existau cuvinte. Nu existau pronume. Niciodată nu exista un cuvânt pentru cele mai profunde realităţi.

— Jane.

Mâinile lui, degetele lui dibace, gura lui erau pretutindeni.

I se părea ciudat că el ştia unde şi cum s-o atingă, unde s-o mângâie uşor ca fulgul cu vârful degetelor, unde s-o gâdile, unde să maseze, unde să apese cu degetele, unde să ciupească şi să zgârie. Ştia unde să sărute, unde să lingă, unde să sugă, unde să muşte uşor.

Jane nu ştia cât avea să dureze asta. Şi nu ştia unde să-l atingă, cum să-l mângâie, când să schimbe natura fiecărei mângâieri. Însă ştia, de parcă ştiuse dintotdeauna, cum să-l atragă pe cel iubit fără a avea nevoie de vreo lecţie.

Instinctul îi spunea că asta se făcea de obicei pe întuneric, cu ochii bine închişi. Chiar şi lipsită de experienţă cum era simţea că amanţii nu se iubeau întotdeauna cu ochii deschişi şi concentraţi unul asupra celuilalt ori de câte ori se putea.

— Jane.

El îi rosti numele iar şi iar şi ea îl rosti pe al lui. Era iubita lui, aşa cum el era iubitul ei.

Dorinţa chinuitoare, nevoia deveniră mai persistente şi mai localizate. Avea nevoie de el acolo.

Aici.

Acum.

Mâna lui, între coapsele ei, lucra uşor, dibaci şi minunat în cel mai secret loc al ei, stârnindu-i o dorinţă frenetică.

— Jocelyn. Puse mâna pe încheietura mâinii lui. Jocelyn. Nu ştia ce trebuia să spună. Însă el înţelese.

— Alunecoasă, şi caldă, şi pregătită, spuse el, venind iarăşi cu gura pe-a ei. Am să încalec, Jane. Stai nemişcată şi relaxată. Când voi fi pătruns adânc, vom începe plăcerea finală.

— Vino, spuse ea. Oh, te rog, vino.

Întreaga lui greutate o afundă în saltea, ţinând-o imobilă în timp ce coapsele lui poposiră între ale ei şi le ţinură desfăcute, iar mâinile lui se strecurară sub ea. Absolut din instinct, ea îşi petrecu picioarele în jurul picioarelor lui. Şi atunci el înălţă capul şi o privi în faţă, cu privirea încărcată de patimă. Dar nu patimă oarbă. El o privi adânc în ochi.

Şi apoi ea îl simţi tare pătrunzând în ea, împingând încet, dar ferm, umplând-o, dilatând-o, alarmând-o. Urmă o premoniţie bruscă de durere, certitudinea că el nu mai putea înainta. Era prea mare.

— Jane. În ochii lui era ceva care aducea cu remuşcarea. Măcar de-aş putea simţi eu durerea în locul tău. Dar întotdeauna femeia e cea care suferă. Împinse puternic şi se încruntă privind-o drept în ochi.

Urmă o încordare involuntară, o frică de durere şi… şi certitudinea că momentul trecuse, că el pătrunsese adânc, că era în corpul ei. Şi în inima ei. În ea. Îi zâmbi.

— Încă sunt în viaţă.

El rânji şi îşi frecă nasul de al ei.

— Aşa te vreau, spuse el. Nu mă puteam aştepta la lacrimi şi istericale de la Jane Ingleby, nu-i aşa?

Ea îşi încordă muşchii în jurul nefamiliarei durităţi dinlăuntrul ei şi închise ochii, minunându-se. Dar el îi promisese mai mult. Iar acum că momentul cumplit al pierderii virginităţii trecuse, tot jindul, toată dorinţa o învăluiră din nou.

— Ce e călăritul? întrebă ea, deschizând iar ochii. Arată-mi, Jocelyn.

— Stai nemişcată dacă doreşti, spuse el. Călăreşte cu mine dacă doreşti. Aici în patul nostru nu există reguli, Jane, şi nimic din contractul ăla prostesc nu-i valabil în astfel de momente. Acum suntem doar tu şi cu mine şi plăcerea reciprocă.

Apoi îşi lăsă capul în părul ei de pe pernă. Se retrase încetişor, fără să iasă de tot, şi o pătrunse din nou.

De data asta nu simţi nicio durere. Doar umezeală şi fierbinţeală şi curând, ritmic, penetrarea şi retragerea într-o mişcare de călărie pe care corpul ei o prinse repede, intrând în ritm. O împreunare carnală, energică, minunată a trupurilor care era concentrată acolo, unde corpul ei de femeie i se deschisese lui şi corpul lui de bărbat pătrunsese adânc. Şi totuşi senzaţia mergea dincolo de punctul acela localizat fizic. Asta era împreunarea unui bărbat cu o femeie, a lui Jocelyn cu Jane. Era drumul către momentul fără cuvinte când „eu” şi „tu“ îşi pierd înţelesul. Momentul în care pluralitatea lui „noi” devine singular.

— Acum, Jane. El ridică iar capul. Buzele lui le atinseră pe ale ei. Ochii lui priveau într-ai ei. Acum. Vino. Vino cu mine. Acum, Jane.

Da, acum. Până la capăt. Acum.

— Jocelyn!

Cineva îi strigă numele. Cineva îl murmură pe al ei.

Ea simţi o minunată răbufnire finală de căldură şi ştiu că împreunarea se încheiase.

După aceea, când el alunecă de pe ea, Jane simţi o senzaţie de răcoare şi atingerea plăcută a pieptului lui lipit de al ei când o trase spre el, cu braţul în jurul ei.

— Jane? îşi auzi numele rostit încă o dată. Nu sunt sigur că mai poţi să spui că eşti în viaţă.

Ea zâmbi somnoroasă.

— Mmm, răspunse cu un oftat. Atunci ăsta e raiul?

Era prea obosită ca să-l audă chicotind. Alunecă într-un somn

minunat.

Jocelyn nu dormi. Era pe deplin satisfăcut, dar şi neliniştit. Ce dracu' bălmăjise? Spera ca ea să nu fi ascultat.

Bineînţeles că ascultase.

Ce făcuseră ei, făcuseră împreună. Nu fuseseră entităţi separate, angajate în a oferi şi a lua o plăcere pur fizică. Fuseseră – la naiba, nu se putea opri să nu se gândească la felul în care vorbise. El devenise ea, şi ea devenise el. Deveniseră amândoi, împreună, o entitate nouă care era amândoi şi niciunul dintre ei.

Dacă nu avea grijă, avea să sfârşească la Bedlam.

Fusese ceva dincolo de experienţa lui. Şi cu siguranţă dincolo de intenţiile lui. Vrusese iarăşi o amantă. Cineva cu care să se culce după placul inimii. Cineva foarte simplu. O dorise pe Jane. Ea avusese nevoie de o casă şi o slujbă.

Totul fusese logic şi clar.

Până când ea îşi desfăcuse părul. Nu, asta nu făcuse decât să-i alimenteze dorinţa.

Până când ea îi spusese pe nume. Şi mai spusese ceva.

Ce dracu' spusese? îşi frecă obrazul de mătasea caldă a părului ei şi o îmbrăţişă puţin mai strâns.

Toată lumea ar trebui să ştie cum e să ţi se spună pe nume.

Da, asta spusese ea.

De la naştere fusese conte cu rang de marchiz, moştenitor al unui titlu de duce. Toată educaţia lui fusese destinată să-l pregătească să preia titlul tatălui său şi caracterul tatălui său la vremea cuvenită. Îşi învăţase bine lecţiile, încă de la vârsta de şaptesprezece ani.

…unicei persoane a inimii tale.

El nu avea inimă. Cei din familia Dudley nu aveau.

Iar el nu avea un caracter unic.

Era ceea ce se aşteptaseră întotdeauna tatăl lui şi toţi ceilalţi să fie. De ani de zile se învelea, ca într-o mantie, în reputaţia sa de bărbat misterios, neîndurător şi primejdios.

Părul lui Jane era impregnat cu parfumul de trandafiri care o

înconjura mereu. Asta îl ducea cu gândul la grădinile de ţară la începutul verii. Şi îl umplea de un dor ciudat. Ciudat, pentru că lui nu-i plăcea deloc la ţară. Fusese la Acton Park, domeniul său, doar de două ori de când plecase de acolo, la şaisprezece ani, după o ceartă violentă cu tatăl său – o dată la înmormântarea bătrânului, la mai puţin de un an după aceea, şi o dată la înmormântarea mamei sale, patru ani mai târziu.

Nu intenţionase niciodată să se întoarcă, până când el însuşi va fi dus acolo spre a fi înmormântat. Dar acum, în timp ce o ţinea strâns în braţe pe Jane, putea să închidă ochii şi să-şi amintească de dealurile împădurite de la est de casă, unde el şi Ferdinand şi Angeline se jucaseră de-a haiducii şi tâlharii, şi Robin Hood, şi exploratorii. Şi unde uneori, când era singur, se jucase de-a poetul şi de-a misticul, inspirând mirosurile elementare ale naturii, simţind imensitatea şi misterul acelui lucru nebulos numit viaţă, încercând să-şi transpună în cuvinte gândurile şi sentimentele. Şi, din când în când, plăcându-i ceea ce scrisese.

Înainte de a pleca de acasă, rupsese totul într-o criză de mânie şi dezgust.

Nu se mai gândise de foarte mult timp la căminul lui, deşi avea grijă ca domeniul să fie bine administrat. Ba chiar uitase că Acton Park fusese cândva căminul lui. Dar fusese. Cândva, demult. Şi exista o doică ce le oferise generos afecţiune şi disciplină. Fusese la ei până când el avusese opt sau nouă ani. Ţinea minte chiar şi de ce fusese concediată. El avea o durere de dinţi, iar ea îl ţinea în poală, cu mâna ei mare şi durdulie făcută căuş pe falca lui umflată, şi citindu-i încetişor. Tatăl lui intrase neanunţat în camera copiilor – un eveniment rar.

O concediase pe loc.

El, Jocelyn, fusese trimis jos, în biroul tatălui său, să aştepte bătaia care precedase scoaterea dintelui.

Ducele de Tresham, tatăl lui, îi reamintise, însoţindu-şi fiecare cuvânt cu câte o lovitură zdravănă de baston pe spate, că nu-şi creştea fiii ca să ajungă fetiţe. Mai ales pe moştenitorul său.

— Jocelyn. Jane se trezise. Dădu capul pe spate şi se uită la el. Faţa ei frumoasă era îmbujorată, pleoapele grele de somn, buzele trandafirii şi umflate de sărutările lui. Părea înveşmântată într-o pelerină cu glugă de aur strălucitor. Am fost îngrozitor de stângace?

Era una dintre rarele femei pentru care pasiunea şi senzualitatea erau instinctive, se gândi el. Se dăruise fără rezerve în după-amiaza asta, de parcă nu ştia cum e să fii rănit. Sau minimalizat. Sau respins.

Dar înainte ca el să apuce să răspundă, ea îi atinse uşor cu degetul cuta dintre sprâncene.

— Ce-i? întrebă ea. Ce s-a întâmplat? Am fost stângace, nu-i aşa? Ce proastă am fost că mi-am închipuit că dacă pentru mine a fost cutremurător, trebuie să fi fost la fel şi pentru tine!

Prostuţa Jane, cum se expunea ea ridicolului şi durerii! O prinse de încheietura mâinii şi îi trase capul.

— Eşti femeie, Jane, spuse el. O femeie extraordinar de fermecătoare. Ai tot ce trebuie. Am fost foarte mulţumit.

Ceva se întâmplă cu ochii ei. Ceva se închise în spatele lor. El recunoscu cauzele iritării lui bruşte. Era ruşinea că pieptul şi gâtui îl dureau de lacrimi nevărsate. Şi mânia că ea îl adusese atât de jos.

N-ar fi trebuit niciodată să-i ceară să-i spună pe nume.

— Eşti supărat, spuse ea.

— Fiindcă vorbeşti despre experienţe cutremurătoare şi mă faci să cred că te-am Indus în eroare, spuse el aspru. Eşti angajată ca amantă a mea. Tocmai te-am pus la treabă, întotdeauna îmi dau silinţa ca munca să fie plăcută pentru amantele mele, dar tot muncă e. Nu faci decât să-ţi câştigi existenţa.

Se întrebă dacă ea simţea tot atât de usturător ca el biciul vorbelor lui. Se urî, ceea ce nu era nimic nou, în afară de faptul că ura de sine se transformase de mult în dispreţ faţă de lume în general.

— Şi să-mi merit banii, spuse ea cu răceală. Aş vrea să-ţi

amintesc, Alteţă, că m-ai angajat ca să te foloseşti de corpul meu. Nu mă plăteşti pentru mintea sau emoţiile mele. Dacă eu am chef să consider că slujba mea a avut o parte cutremurătoare, sunt liberă s-o fac atâta timp cât corpul meu e la dispoziţia ta.

Preţ de o clipă, mânia lui luă proporţii extraordinare. Dacă ea ar fi izbucnit în lacrimi, cum ar fi făcut orice femeie normală, el s-ar fi biciuit şi mai tare, tratând-o cu dispreţ. Dar tipic pentru Jane, ea îl certa cu o demnitate rece în ciuda faptului că era goală în pat cu el.

El chicoti.

— Prima noastră ceartă, Jane. Dar nu şi ultima, bănuiesc. Deşi, trebuie să te avertizez că nu vreau să te implici emoţional în această legătură. Nu vreau să suferi când, inevitabil, se va sfârşi. Ce se întâmplă în camera asta este sex. Nimic altceva. Şi n-ai fost stângace. A fost o partidă de sex la fel de bună ca oricare alta pe care am avut-o. Mai bună, de fapt. Gata, te-ai liniştit?

— Da, replică ea, cu voce de gheaţă. Mulţumesc.

El se excită iarăşi. O întoarse pe spate şi se împreună din nou cu ea, dar de data asta îşi concentră toate puterile asupra menţinerii actului pur carnal. Erau un bărbat şi amanta lui. Nimic mai mult.

Apoi adormi în zgomotul ploii care bătea în geam.

— M-am gândit că poate doreşti să rămâi la cină, spuse ea.

— Nu.

Erau îmbrăcaţi şi se aflau la parter, în camera de zi. El nu se aşezase, cum făcuse ea. Mai întâi se dusese în faţa căminului şi se uitase lung la cărbunii stinşi. Apoi se dusese la fereastră, şi se uită la ploaia care cădea.

Umplea camera cu prezenţa şi energia lui. Uitându-se la eleganţa lui fără cusur, la ţinuta mândră şi dreaptă, la umerii lui puternici, lui Jane îi venea greu să creadă că doar cu o jumătate de oră în urmă stătuse cu ea, gol, în patul de la etaj.

— Am o întâlnire la cină, spuse el. Şi la noapte trebuie să particip la un bal infernal. Nu, n-am venit să rămân, Jane, ci doar

să începem legătura noastră.

Nu va fi uşor să fie amanta lui. Nici nu se aşteptase să fie. Era un bărbat arogant, cu toane. Era obişnuit să facă ce vrea, mai ales cu femeile. Dar va fi deosebit de greu să facă faţă ciudatelor şi bruştelor lui schimbări de dispoziţie.

Ar fi trebuit să se simtă jignită de spusele lui, aşa cum fusese când îi vorbise la fel în pat, mai devreme, dar îşi dădu seama că nu vorbea cu nepăsare, ci deliberat. Nu ştia de ce. Ca să-i amintească cum că era amanta, nu iubita lui?

Sau pentru a se convinge pe sine că ea nu însemna nimic pentru el dincolo de un corp de femeie menit să-i satisfacă plăcerile?

În ciuda ignoranţei ei şi a lipsei de experienţă, ar fi jurat că prima dată când o penetrase nu se folosise de ea. Ea nu fusese doar un corp de femeie. Nu fusese doar plăcere carnală.

El făcuse dragoste cu ea.

Acum îi era ruşine că dovedise o astfel de slăbiciune.

— Ei, asta-i o uşurare, replică ea. Mai e câte ceva de aranjat şi prin celelalte camere şi speram să încep azi, dar am pierdut deja cea mai mare parte a după-amiezei.

Fără să se întoarcă, se uită peste umăr la ea, cu o privire severă.

— Nu te laşi pusă la locul tău, Jane, nu-i aşa?

— Dacă te referi la faptul că nu accept să te las să mă faci să mă simt ca o târfă, răspunsul este nu, nu vreau. Voi fi aici oricând ai nevoie de mine. Asta e înţelegerea. Dar viaţa mea nu se va învârti în jurul vizitelor tale, Alteţă. N-am să-mi petrec zilele uitându-mă visătoare pe fereastră şi serile ascultând cu speranţa să aud bătăi în uşă.

Îşi aminti cu vinovăţie cum se frământase toată dimineaţa. Nu o va mai face.

Jocelyn miji ochii primejdios.

— Poate că ar trebui să-ţi trimit un mesaj înainte ori de câte ori doresc să mă culc cu tine, ca să te întreb dacă poţi să-mi faci

loc în programul tău încărcat.

— Nu m-ai ascultat, spuse ea. Am semnat un contract şi intenţionez să-l respect, şi să am grijă să îl respecţi şi tu.

— Ce faci cu timpul tău? Ieşi în oraş?

— Ies în grădina din spate. E destul de plăcut, dar mai e de lucru. Am câteva idei şi am început să le aplic.

— Citeşti? El se încruntă. Există aici cărţi?

— Nu. Ar fi trebuit să ştie foarte bine că nu existau.

— Am să te duc mâine dimineaţă la Hookham's Library şi am să-ţi iau un abonament.

— Nu! ripostă ea tăios, apoi se destinse. Nu, mulţumesc, Jocelyn. Am multe de făcut. Îţi ia mult timp şi energie să transformi un bordel într-o casă, să ştii.

— Asta a fost o obrăznicie neprovocată, Jane, şi nedemnă de tine. Dacă ţi-aş spune că am să vin să te iau la plimbare în Hyde Park, ai fi prea ocupată şi pentru asta?

— Da. Nu e nevoie să te deranjezi pentru mine.

El o privi lung un timp, cu o expresie atât de impenetrabilă încât ea nu reuşi să vadă nimic din bărbatul care o iubise cu o patimă inconfundabilă doar cu puţin timp înainte. Arăta sever, lipsit de umor, insensibil.

Apoi el se înclină brusc în faţa ei, se întoarse şi ieşi din cameră.

Jane se uită mirată la uşa pe care o închisese în urma lui şi auzi deschizându-se şi Închizându-se uşa din faţă. Plecase. Fără un cuvânt de bun rămas şi fără să-i dea un indiciu când ar mai putea veni.

De data asta se simţi rănită.

Dezolată.

Capitolul 15

Încăperea de lângă camera de zi fusese mobilată cu un pat, numeroase oglinzi care măreau de cel puţin zece ori, şi inevitabilele perne şi zorzoane.

După părerea lui Jane, fusese folosită fie ca loc de retragere de către fostele amante ale ducelui, fie ca alternativă la dormitor. Bănuia că ultima variantă era cea reală.

Era o odaie pe care o ignorase cât timp se remobilau cele două încăperi principale. Dar acum, că nu mai era presată de timp, o transforma în domeniul ei personal. Camera de zi era acum elegantă, însă nu era a ei.

Oglinzile şi patul fură izgonite – nu-i păsa ce se întâmpla cu ele. Îl trimise pe domnul Jacobs să cumpere o masă de scris şi un scaun, hârtie, tocuri şi cerneală. Între timp, doamna Jacobs primi însărcinarea să cumpere pânză fină şi gherghef de brodat, şi fire de mătase în diverse culori şi accesorii.

„Chilia”, cum o numea Jane în gând, avea să fie camera ei personală pentru scris şi cusut. Acolo se va lăsa în voia pasiunii ei pentru brodat.

În seara de după consumarea legăturii, şedea şi cosea în bârlogul ei, în faţa căminului în care ardea un foc vesel. Şi-l imagină pe Jocelyn la un dineu impozant, şi apoi trecând la un bal grandios, şi încercă să nu fie invidioasă. Ea nu avusese parte de sezonul de ieşire în lume. Acela fusese în anul de doliu după mama ei. Pe urmă tatăl ei fusese prea bolnav, deşi o îndemnase să accepte oferta lui lady Webb de a o însoţi. Însă ea insistase să rămână să-l îngrijească. Iar apoi el murise şi urmaşe anul de doliu, după care împrejurările o aduseseră sub tutela noului conte.

Oare Jocelyn dansa în noaptea asta? se întrebă ea. Oare valsa?

Dar nu îşi va îngădui să se lase în voia gândurilor deprimante.

Preţ de o clipă, inima îi tresări când auzi o bătaie în uşă. Se întorsese? apoi îl văzu pe valet în uşă.

— Vă cer iertare, doamnă, dar tocmai au sosit două cutii mari, spuse domnul Jacobs. Ce doriţi să fac cu ele?

— Cutii? Jane înălţă din sprâncene şi lăsă broderia deoparte.

— De la Alteţa sa, explică valetul. Cam greu de ridicat.

— Nu aştept nimic. Se ridică în picioare. Mai bine vin să văd eu însămi. Eşti sigur că Alteţa sa le-a trimis?

— Oh, da, doamnă. Le-au adus servitorii lui şi au spus că sunt pentru dumneavoastră.

Jane era intrigată, mai ales la vederea celor două cutii mari în mijlocul bucătăriei.

— Te rog să deschizi una, spuse ea, şi doamna Jacobs luă un cuţit şi tăie sfoara unei cutii.

Jane împinse capacul şi toţi servitorii – valetul, menajera, bucătăreasa, servitoarea şi lacheul – se aplecară să se uite înăuntru.

— Cărţi! exclamă servitoarea, foarte dezamăgită.

— Cărţi! Doamna Jacobs părea surprinsă. N-a mai trimis niciodată cărţi aici. Mă întreb de ce le-a trimis acum. Citiţi, doamnă?

— Bineînţeles că citeşte, interveni tăios domnul Jacobs. Altfel de ce ar fi vrut un pupitru, şi hârtie, şi cerneală, te întreb?

— Cărţi! spuse Jane în şoaptă, aproape reverenţios, cu mâinile împreunate la piept.

După cele ce se aflau deasupra, îşi dădu seama că erau din biblioteca lui personală. Se vedeau un Daniel Defoe, un Walter Scott, un Henry Fielding şi un Alexander Pope.

— Iertaţi-mă, doamnă, dar mie mi se pare un dar ciudat, spuse servitoarea. Poate o fi ceva mai bun în cutia ailaltă.

Jane îşi muşcă buza de sus.

— E un dar nepreţuit, spuse ea. Domnule Jacobs, cutiile sunt prea grele ca să le cari cu Phillip în chilie?

— Pot să le car singur, doamnă, se oferi tânărul lacheu. Să le şi despachetez?

— Nu. Jane îi zâmbi. Asta am s-o fac singură, mulţumesc.

Vreau să văd pe rând toate cărţile. Vreau să văd ce a ales pentru mine.

Din fericire, în chilie exista o bibliotecă, plină de fleacuri fără gust înainte ca Jane să le scoată de-acolo.

Petrecu două ore îngenuncheată lângă cutii, scoţând pe rând câte o carte, aranjându-le pe rafturi şi gândindu-se pe care să o citească mai întâi.

Şi din când în când clipea des şi chiar se ştergea la ochi cu batista când se gândi că el se dusese acasă în după-amiaza asta şi alesese pentru ea, una câte una, toate aceste cărţi. Ştia că el nu-i ordonase pur şi simplu lui Quincy să aleagă în locul lui. Printre cărţi se aflau şi cele pe care ea le pomenise ca fiind preferatele ei.

Dacă i-ar fi trimis o bijuterie scumpă n-ar fi fost nici pe departe atât de încântată. Un astfel de dar nici măcar nu l-ar fi sărăcit. Dar cărţile lui! Propriile lui cărţi, luate din rafturile lui! Şi printre ele erau şi preferatele lui!

Singurătatea serii se estompă parţial. Şi dispăru şi o parte din uimirea provocată de plecarea lui bruscă, fără o vorbă de rămas-bun. Trebuie că se dusese direct acasă şi îşi petrecuse timpul în bibliotecă. Doar de dragul ei.

Nu trebuia să-şi îngăduie să se îndrăgostească şi mai tare de el, îşi impuse ferm Jane. Şi nu trebuia cu niciun chip să ajungă să îl iubească.

Era un bărbat care îndeplinea dorinţele unei noi amante. Nimic mai mult.

Dar citi fericită până la miezul nopţii.

În dimineaţa următoare, ducele de Tresham porni călare în Hyde Park la o oră la care se întâlnea adesea cu unii dintre prietenii săi pe Rotten Row. Ploaia se oprise încă din timpul nopţii, soarele strălucea. Din fericire pentru nevoia lui de distracţie, dădu aproape imediat peste Sir Conan Brougham şi vicontele Kimble.

— Tresh, te-am aşteptat la White’s la cină, spuse vicontele în loc de salut.

— Am cinat acasă, îl informă Jocelyn.

Şi chiar aşa făcuse. Nu putuse să ia cina cu Jane fiindcă inima lui sângera şi nu vrusese ca ea să ştie. Şi cu toate că se îmbrăcase să iasă în oraş, nu o făcuse. Nici el nu ştia de ce.

— Singur? întrebă Brougham. Nici măcar în compania încântătoarei domnişoare Ingleby?

— Ea nu a cinat niciodată cu mine, replică Jocelyn. Dacă-ţi aminteşti, era servitoare.

— Ar putea fi oricând servitoarea mea, spuse cu un oftat Kimble.

— Şi n-ai fost nici la lady Halliday, remarcă Brougham.

— Am stat acasă, zise Jocelyn.

Văzu că prietenii lui schimbară o privire înainte de a izbucni în râs.

— Hai, Tresham, cine e? O cunoaştem?

— Nu poate să spună omul că a petrecut singur o seară acasă fără să stârnească bănuieli? Jocelyn îndemnă calul să o ia la galop, dar prietenii săi îşi îndemnară armăsarii să-l urmeze şi, ajungându-l din urmă, îl încadrară.

— Trebuie să fie cineva nou, Cone, dacă l-a împiedicat să ia cina la White’s şi să joace cărţi la lady Halliday, spuse Kimble.

— Şi cineva care l-a ţinut treaz toată noaptea dacă e să te iei după cât e de ţâfnos în dimineaţa asta, Kimble, plusă Brougham. Vorbeau peste Jocelyn, rânjind amândoi de parcă el nu era acolo.

— Duceţi-vă dracului! îi apostrofă el.

Dar amândoi primiră nemiloasa invitaţie cu voioşie sporită.

Fu o uşurare să o vadă pe Angeline apropiindu-se pe jos dincolo de gard, însoţită de doamna Stebbins, o prietenă de-a ei. Ieşiseră la o plimbare de dimineaţă.

— Exasperantă persoană) exclamă ea de îndată ce ajunse în dreptul lui Jocelyn. De ce eşti plecat întotdeauna când trec pe la tine, Tresham? Am ţinut anume să mă duc la Dudley House ieri după-amiază când Heyward mi-a spus că ai plecat de la White’s înainte de prânz. Eram sigură că te-ai dus acasă.

— Serios? Jocelyn îşi făcu de lucru cu panglica de la monoclu.

Ar fi de prisos să te informez că te-ai înşelat. Dacă mi-e permis să întreb, cărui fapt îi datoram dovada afecţiunii tale? Bună dimineaţa, doamnă Stebbins. Îşi atinse borul pălăriei cu cravaşa şi înclină capul.

— Toată lumea vorbeşte despre asta, spuse Angeline în timp ce prietena sa îi făcea o reverenţă adâncă Alteţei sale. Am auzit-o de trei ori în ultimele zile, ca să nu mai spun că şi Ferdie a vorbit despre asta ieri, când i-am văzut. Aşa că aş zice că ai auzit şi tu. Dar trebuie să am asigurarea ta că n-ai să faci nimic prostesc, Tresham, altfel mă vor lăsa nervii. Şi trebuie să-mi promiţi că vei apăra onoarea familiei oricât te-ar costa.

— Am încredere că mai devreme sau mai târziu ai să mă luminezi cu privire la subiectul acestei conversaţii fascinante, Angeline, spuse Jocelyn. Pot să propun varianta „mai devreme”, întrucât Cavalier nu prea are astâmpăr?

— Se spune că fraţii Forbes au fugit din oraş de teamă că ai să te răzbuni pentru ce au încercat să-i facă lui Ferdie.

— Se prea poate, comentă el. Înseamnă că au o fărâmă de înţelepciune dacă ăsta a fost cu adevărat motivul dispariţiei lor.

— Dar acum se ştie cu certitudine, nu-i aşa, Maria? Se întoarse spre doamna Stebbins pentru confirmare. Domnul Hammond a vorbit despre asta acum două zile acasă la doamna Bury-Haugh, şi toată lumea ştie că soţia lui e vară de-a doua cu doamna Wesley Forbes. Aşa că trebuie să fie adevărat.

— Indiscutabil, aş spune, aprobă sec Jocelyn.

— Nu sunt mulţumiţi, zise Angeline. Îţi închipui ce ciudă le este că Ferdie n-a murit? Nu sunt mulţumiţi pentru că tu ai luat cabrioleta şi n-ai păţit nimic, în afară de faptul că ţi-ai stricat o pereche de mănuşi de piele. Şi totuşi ei jură să se răzbune pe tine. Când toată lumea ştie că tu eşti acum cel nedreptăţit. Au plecat după întăriri şi e de aşteptat să se întoarcă în orice clipă.

Jocelyn se întoarse şi se uită la întinderea verde din spatele lui.

— Dar nu încă, Angeline, spuse el. Întăririle la care te referi

sunt reverendul Josiah Forbes şi căpitanul Samuel Forbes?

— Vor fi cinci contra unul, spuse ea teatral. Sau cinci contra doi, dacă îl punem la socoteală şi pe Ferdie, cum insistă el că ar fi absolut necesar. Şi ar fi cinci contra trei dacă Heyward n-ar susţine în felul lui odios că n-o să se implice în pozne copilăreşti. Am să-l linguşesc până am să obţin un pistol de la el şi am să încep să exersez iar să ochesc fără greş. La urma urmelor, sunt o Dudley.

— Te rog să încetezi, ripostă ferm Jocelyn. Niciunul dintre noi n-ar şti care parte e în pericol mai mare dacă te vei dovedi a fi la fel de pricepută să ţinteşti cum erai ca fată. Ridică monoclul şi o măsură din cap până-n picioare. Boneta asta pe care o porţi este surprinzător de elegantă, spuse el. Dar florile roşii de mac nu se asortează deloc cu rozul rochiei tale.

— Ne-am întâlnit acum zece minute cu lordul Pym şi mi-a spus că arăt ca o poiană deosebit de încântătoare în care n-ar putea decât să-şi dorească să se plimbe singur. Nu-i aşa, Maria?

— Serios? Purtarea lui Jocelyn deveni brusc de gheaţă. Sper că i-ai reamintit lordului Pym că eşti sora ducelui de Tresham, nu-i aşa, Angeline?

— Am oftat din tot sufletul, apoi am râs de el, spuse ea. A fost o galanterie inofensivă, Tresham. Crezi că i-aş permite vreunui bărbat să-şi ia libertăţi faţă de mine? Am să-i povestesc asta lui Heyward şi el o să-şi arunce privirea în tavan şi o să-mi spună… bine. Roşi şi râse din nou, dădu din cap spre Kimble şi Brougham, o luă de braţ pe Maria Hebbins şi îşi reluă plimbarea.

— Londra are nevoie de un nou scandal, spuse Jocelyn, apropiindu-se călare de prietenii săi. Se pare că zilele astea nimeni n-are altceva de vorbit decât despre ticăloşii ăia laşi care afirmă că sunt rude cu lady Oliver.

— Nu încape îndoială că tremură în cizme, de vreme ce Joseph Forbes a fost destul de nesăbuit să afirme că ei toţi sunt răspunzători pentru palmele tale julite, spuse vicontele Kimble. Dar probabil că pun la cale şi alte rele – nimic atât de direct ca o provocare, desigur.

— S-ar putea să n-aibă de ales – poate doar să-şi piardă şi ultimele rămăşiţe ale onoarei lor, spuse Jocelyn. Dar să nu mai vorbim despre asta. Sunt scârbit de subiectul ăsta. Să ne bucurăm de soare şi de aer proaspăt.

— Pentru a alunga mahmureala? întrebă Brougham.

Se uită apoi peste capul lui Jocelyn şi i se adresă iar celuilalt prieten:

— Ai sesizat, Kimble, că, după spusele lui lady Heyward, Tresham a fost plecat de acasă ieri după-amiază? A fost cu tine?

— N-a fost cu mine, Cone, răspunse vicontele cu toată seriozitatea. A fost cu tine?

— Eu n-am dat ochii cu el de ieri-dimineaţă până acum, spuse Brougham. Trebuie să fie foarte nouă şi foarte zburdalnică.

— Drace! Kimble izbucni în râs, azvârlind capul pe spate şi oprindu-şi calul atât de brusc încât mai să cadă din şa când armăsarul se ridică în două picioare. Era chiar sub nasul nostru, Cone, spuse el după ce linişti animalul. Răspunsul, adică. Nu-i aşa că e încântătoarea domnişoară Ingleby, Tresham? Pungaşule! Ai minţit. Chiar o ai în păstrare. Şi ea te-a împiedicat să te întâlneşti cu prietenii tăi şi să dormi în patul tău – de acasă, adică – majoritatea zilei de ieri şi toată noaptea. Trebuie să se fi ridicat la înălţimea aşteptărilor.

— Adevărul era sub nasul nostru, nu-i aşa? încuviinţă Brougham cu un rânjet. Tu chiar ai dansat – ai valsat – cu ea, Tresham. Şi nu puteai să-ţi iei ochii de la ea. Dar de ce eşti atât de secretos, amice?

— Cred că am să intru în doliu, declară Kimble cu un oftat exagerat. Mă gândeam să angajez un poliţist să o caute.

— Puteţi să vă duceţi dracului amândoi cu binecuvântarea mea, spuse Jocelyn cu obişnuita lui aroganţă. Acum, scuzaţi-mă, mă aşteaptă micul dejun la Dudley House.

Porni agale spre casă, urmărit de râsetele lor.

Nu era aşa, se tot gândea el prosteşte. Nu era aşa.

Dar dacă nu era aşa – un bărbat cu o amantă nouă,

bucurându-se de noutatea unui trup de femeie pentru propria-i plăcere – atunci cum era?

Detesta gândul că fie şi cei mai buni prieteni ai lui făceau haz pe seama lui Jane.

Trebuie că îl auzise venind. Stătea în uşa camerei de zi, îmbrăcată într-o rochie nouă de un galben pal, cu un model clasic, simplu. Are gust în materie de îmbrăcăminte, îşi zise el, după ce fusese silită să renunţe la monstruozităţile cenuşii, ieftine. El îi dădu valetului pălăria şi mănuşile şi se îndreptă spre ea. Jane îi zâmbi cu o căldură ameţitoare şi întinse ambele mâini, descumpănindu-l. Era supărat pe lume şi chiar şi pe ea, şi furios pe sine că izbutise să-şi impună să nu vină iar în după-amiaza asta.

— Mulţumesc, spuse ea, şi îi strânse mâinile. Cum aş putea vreodată să-ţi mulţumesc îndeajuns?

— Pentru cărţi? Se încruntă. Uitase de cărţi. Avusese de gând ca azi s-o ducă direct în pat, să-şi satisfacă iute dorinţele şi să-şi vadă mai departe de treburile zilei. Intenţionase să aducă relaţia pe făgaşul cel bun. O nimica toată, spuse el aspru. Îşi eliberă mâinile şi îi făcu semn să intre în camera de zi.

— Pentru tine, poate, dar pentru mine înseamnă totul. Nici nu ştii cât mi-a lipsit lectura de când am venit aici.

— Atunci de ce dracu’ nu m-ai lăsat să te duc la bibliotecă? întrebă el enervat, închizând uşa şi uitându-se prin cameră. Şi de ce dracu’ îi era atât de ruşine să fie văzută? Celelalte amante ale lui nu erau niciodată mai fericite ca atunci când el le însoţea undeva unde puteau fi văzute în compania lui.

Probabil că era fiica unui afurisit de cleric. Dar nu avea nici cea mai mică intenţie să se simtă vinovat de faptul că îi luase virtutea.

— În după-amiaza asta eşti prost dispus, zise ea, lăsând capul pe-o parte. S-a întâmplat ceva despre care ai vrea să vorbeşti?

— Fraţii Forbes au şters-o din oraş ca să aducă întăriri. Le este frică să se confrunte cu mine cu şansele de trei la unu. Au de gând să le crească la cinci la unu. Vor descoperi că şansele sunt în

favoarea mea. Îmi face plăcere să mă ocup de bătăuşi şi laşi.

Ea oftă.

— Bărbaţii şi mândria lor! spuse ea. Presupun că şi la optzeci de ani ai să te încaieri. Vrei să stai jos? Să comand ceai? Sau doreşti să mergem direct sus?

Deodată, în mod ciudat, alarmant chiar, nu o mai vru. Nu în pat. Nu acum. Părea prea… prea cum? Sordid? îi veni să râdă.

— Unde sunt cărţile? întrebă el. În dormitor? În pod?

— În camera de alături. Am transformat-o pentru propria mea folosinţă când nu eşti aici. O consider chilia mea.

El nu putea să sufere camera de zi. Deşi acum era elegantă şi aranjată cu gust, îi mai amintea încă de o cameră de aşteptare, un spaţiu impersonal în care se schimbau anumite politeţuri înainte de inevitabilul drum spre dormitor.

Şi nu exista nicio notă personală care să facă din ea camera de zi a lui Jane.

— Du-mă acolo, porunci el.

Ar fi trebuit să ştie că Jane nu se va întoarce pur şi simplu ca să-l conducă supusă acolo.

— E camera mea, spuse ea. Aici conversez cu tine şi, din când în când, poate, în salon. În dormitor îţi acord drepturile contractuale. Restul casei îl consider domeniul meu personal.

Jocelyn ţuguie buzele, neştiind dacă să latre la ea pentru plăcerea de a o vedea tresărind alarmată sau să-şi lase capul pe spate şi să râdă.

Drepturi contractuale, pe dracu’!

— Domnişoară Ingleby. Îi făcu cea mai elegantă reverenţă. Vrei să-mi acorzi privilegiul să-mi arăţi chilia ta?

Ea ezită, îşi muşcă buza de jos, apoi înclină capul.

— Prea bine, spuse şi, întorcându-se, ieşi din încăpere înaintea lui.

Camera era Jane. Simţi asta de îndată ce intră pe uşă. De parcă intra pentru prima dată în lumea ei. O lume elegantă şi nobilă, pe de o parte, harnică şi intimă, pe de altă parte.

Covorul şi draperiile cafenii făcuseră întotdeauna camera să arate mohorât, şi toate încercările predecesoarelor ei de a o înveseli cu perne, şaluri şi brizbrizuri nu făcuseră decât să accentueze aerul posomorât. Oglinzile, adăugate de Elfie, sporiseră atmosfera neprietenoasă. El îşi făcuse un obicei din a nu pune niciodată piciorul acolo.

Acum cafeniul, pe care Jane nu încercase să-l mascheze, făcea încăperea să arate odihnitoare. Patul dispăruse. Şi toate oglinzile. Adăugase câteva scaune graţioase şi o masă de scris pe care se aflau, aranjate ordonat, suficiente hârtii pentru a sugera că birouaşul nu avea doar scopuri decorative. Biblioteca era plină de cărţile lui, dintre care una stătea deschisă pe măsuţa de lângă şemineu. În faţa scaunului de cealaltă parte a şemineului se afla un gherghef pe care era întinsă o bucată de pânză. În jur erau împrăştiate fire de mătase, foarfeci şi ace.

— Pot să stau jos? întrebă el.

Ea îi indică scaunul de lângă măsuţa pe care se afla cartea.

— Dacă doreşti, pot să scad costul biroului şi al scaunului din leafa mea, fiindcă au fost cumpărate pentru propria-mi folosinţă, spuse ea.

— Îmi amintesc că ţi-am dat mână liberă pentru reamenajarea casei, Jane. Încetează să spui lucruri caraghioase şi stai jos. Vezi tu, sunt mult prea domn ca să mă aşez înaintea ta. Ea se aşează pe marginea unui scaun aflat la o anumită distanţă, vădit stingherită.

— Jane, spuse el nerăbdător, aşază-te la gherghef. Lasă-mă să te văd lucrând. Presupun că e încă o artă pe care ai învăţat-o la orfelinat, nu?

— Da, încuviinţă ea, aşezându-se în faţa gherghefului şi luând acul.

O urmări un timp în tăcere. Era personificarea frumuseţii şi graţiei. O doamnă prin naştere şi educaţie. Care cunoştea zile negre – nevoită să vină la Londra în căutarea unei slujbe, nevoită să lucreze ca ajutoare de modistă, nevoită să devină infirmiera lui, nevoită să devină amantă. Nu, nu nevoită. Nu voia să se facă

vinovat de asta. Îi oferise o alternativă minunată. Raymore ar fi făcut din ea o vedetă.

— Asta a fost dintotdeauna viziunea mea despre fericirea casnică, zise după un timp, surprins el însuşi de ceea ce spusese.

Ea ridică scurt privirea.

— O femeie care coase lângă şemineu, spuse el. Un bărbat de cealaltă parte. Tihnă şi calm în jurul lor.

Jane lăsă iar capul în jos, asupra lucrului.

— A fost ceva ce n-ai cunoscut niciodată în casa copilăriei tale? întrebă ea.

El râse scurt.

— Aş zice că mama nu deosebea un capăt al acului de celălalt şi că nimeni nu le-a spus nici ei, nici tatălui meu că se poate să stai din când în când în jurul focului cu familia.

Nici lui nu-i spusese nimeni aceste lucruri. De unde îi veneau ideile astea?

— Sărmane băieţel! murmură Jane.

El se ridică brusc şi se duse la bibliotecă.

— Ai citit Mansfield Park? o întrebă după câteva minute.

— Nu. Dar am citit Minte şi sensibilitate de acelaşi autor şi mi-a plăcut grozav.

El trase volumul din raft şi se aşeză iar.

— Am să-ţi citesc în timp ce lucrezi, spuse el.

Nu ţinea minte să fi citit vreodată cu glas tare. Nu ţinea minte nici să i se fi citit vreodată până când o făcuse Jane pe când era imobilizat la pat. Deschise cartea şi începu să citească:

— „Acum vreo treizeci de ani, domnişoara Maria Ward, din Hantingdon, cu numai şapte mii de lire, a avut norocul să-l cucerească pe Sir Thomas Bertram din Mansfield Park…”

Cât! două capitole, apoi se opri şi puse cartea pe genunchi. Apoi rămaseră un timp în tăcere. Într-o tăcere care lui i se părea extrem de confortabilă. Îşi dădu seama că era tolănit în scaun. Ar fi putut chiar aţipi. Se simţea… Cum se simţea? Mulţumit? Fără îndoială. Fericit? Fericirea era ceva prea puţin cunoscut lui sau

deloc.

Se simţea rupt de lume. Rupt de fiinţa sa obişnuită. Cu Jane. Care cu siguranţă era ruptă de lumea ei şi de fiinţa ei obişnuită, oricare ar fi fost ele. Putea fi perpetuată această stare? se întrebă el. La infinit? Veşnic?

Sau măcar putea deveni această odaie în care se simţea bine, odihnit şi mulţumit, un loc de refugiu ocazional?

Trebuia să pună capăt acestor vise prosteşti, nerealiste, care nu îl caracterizau, gândi el. Trebuia să plece… sau s-o ducă în pat.

— La ce lucrezi? întrebă el.

Ea zâmbi fără să ridice privirea.

— La o faţă de masă. Pentru sufragerie. Trebuie să găsesc ceva de făcut. Brodatul a fost dintotdeauna pasiunea mea.

— Te deranjează dacă vin să mă uit? întrebă el.

— Deloc. Părea surprinsă. Dar nu eşti obligat să fii politicos, să ştii. Nu se poate să te intereseze brodatul.

El nu catadicsi să răspundă. Se ridică din scaunul adânc şi confortabil, puse cartea peste cartea ei deschisă, şi se apropie de gherghef.

Într-un colţ al pânzei, broda o pădure toamna.

— Unde este modelul după care lucrezi? întrebă el. Voia să vadă tabloul întreg.

— În capul meu, spuse ea.

— Ah. Atunci el înţelese de ce brodatul e o pasiune. Nu doar pentru că era pricepută la cusut. Pentru tine e o artă, Jane. Ai un minunat simţ al culorii şi al modelului.

— E ciudat că n-am putut niciodată să-mi transpun pe pânză sau pe hârtie imaginile din minte. Cu acul, îmi este foarte uşor.

— Niciodată nu m-am priceput să pictez peisaje, întotdeauna am considerat că natura o face mult mai bine decât aş putea s-o fac eu. Feţele omeneşti sunt altă problemă. Sunt atâtea expresii de prins pe pânză!

Îi veni să-şi muşte limba de cum rosti cuvintele. Se îndreptă de spate, oarecum stânjenit.

— Pictezi portrete? Ea ridică privirea şi în ochii ei se citi un viu interes. Am socotit întotdeauna că asta trebuie să fie cea mai grea formă de artă.

— Mâzgălesc şi eu acolo, replică el înţepat, ducându-se la fereastră şi uitându-se la mica grădină care arăta extrem de bine întreţinută, observă el. Trandafirii ăia au fost întotdeauna acolo? se întrebă, apoi adăugă: Timpul trecut. Mâzgăleam.

— Presupun că nu era o activitatea bărbătească, spuse ea încet.

Limbajul tatălui său fusese mult mai jignitor.

— Mi-ar plăcea să te pictez, se auzi el spunând. Pe lângă frumuseţe, chipul tău este foarte grăitor. Ar fi o provocare uriaşă.

În spatele lui, tăcere.

— La etaj ne vom satisface pasiunile sexuale, spuse el. Aici ne-am putea lăsa în voia altor preocupări, Jane, dacă ai dori. Departe de ochii iscoditori şi de zâmbetele dispreţuitoare ale lumii. Asta ai creat tu în camera asta, nu-i aşa? O chilie, cum îi spui tu, un rai, unde poţi să fii tu însăţi, unde poţi să laşi deoparte toate celelalte fapte din viaţa ta, inclusiv aceea de a fi amanta mea, şi să poţi fi pur şi simplu Jane.

Întoarse capul. Ea se uita lung la el, cu acul suspendat deasupra lucrului.

— Da, încuviinţă.

— Iar eu sunt ultima persoană cu care ai dori să împarţi această încăpere. Îi zâmbi trist. N-am să insist. Pe viitor vom sta în camera de zi ori de câte ori nu vom fi în dormitor.

— Nu… Nu, n-am să mai consider că această cameră e a mea, ci a noastră. Un loc în care contractul nostru nu se aplică. Un loc în care poţi să pictezi şi să citeşti, în care eu pot să brodez şi să scriu, un loc în care se pot afla o femeie de o parte a şemineului şi un bărbat de cealaltă parte. Un loc liniştit şi paşnic. Eşti invitat să te simţi aici ca acasă oricând doreşti, Jocelyn.

El o privi un timp peste umăr fără să spună nimic. Ce naiba se întâmpla? Nu putea exista decât un motiv care îl aducea în casa

asta. Nu voia niciun altul. Ar putea deveni dependent de ea. Şi totuşi, în inima lui spera.

Ce?

— Doreşti un ceai? Ea înfipse acul în pânză şi se ridică. Să sun după ceai?

— Da. El îşi prinse mâinile la spate. Da, te rog.

O urmări în timp ce trăgea de cordonul clopoţelului.

— Aici e mult spaţiu liber, spuse el. Am să pun să fie adus un pian. Pot?

— Desigur. Se uită grav la el. E camera noastră, Jocelyn. A ta şi a mea.

El se gândi o clipă că valul de emoţie care îl cuprinsese ar fi putut să fie fericire. Dar îşi dădu repede seama că era, de asemenea, o emoţie neobişnuită.

Groază.

Capitolul 16

Jane se duse devreme la culcare, dar nu putu să adoarmă. După o jumătate de oră încetă să mai încerce. Coborî din pat, aprinse o lumânare, îşi trase un halat călduros peste cămaşa de noapte şi coborî la parter, în chilia ei. Chilia lor. Raiul lor, îl numise el.

Domnul Jacobs nu se culcase încă. Îl rugă să facă iar focul. Lacheul cel tânăr aduse cărbuni şi o întrebă dacă mai avea nevoie de ceva.

— Nu, mulţumesc, Phillip, spuse ea. Asta-i tot.

— Bine, doamnă, zise el. Nu uitaţi să puneţi apărătoarea în faţa focului când vă duceţi la culcare.

— N-am să uit. Zâmbi. Îţi mulţumesc că mi-ai amintit. Noapte bună.

— Noapte bună, doamnă.

Va citi până nu va mai putea să-şi ţină ochii deschişi, hotărî ea. Se aşeză lângă foc, pe scaunul pe care stătuse Jocelyn după-amiază, şi luă o carte. Nu pe cea din care îi citise el. Pe aceea o lăsă acolo unde o pusese el. Poate că va dori să-i citească în continuare când va veni data viitoare. Deschise cartea la pagina la care rămăsese în seara trecută şi o puse pe genunchi.

Se uită în foc.

N-ar fi trebuit să-l lase şi pe el aici. Ştia că nu mai putea să considere camera asta ca fiind a ei. Era a lor. Îi simţea prezenţa. Îl vedea tolănit confortabil în scaun. Îi auzea glasul citind din Mansfield Park şi îl vedea stând la fereastră…

Era nedrept. Ar fi putut face faţă noii ei vieţi dacă relaţia ar fi continuat, aşa cum se aşteptase ea, pe linie pur sexuală. Ştia destul pentru a-şi da seama că sexul nu era dragoste, mai ales sexul dintre un duce depravat şi amanta lui. Nu ştia ce era asta.

În după-amiaza asta el petrecuse mai mult de două ore cu ea în chilia ei – cu ea, amanta lui – fără să o atingă o dată. Nu o dusese în pat. După ceai, timp în care discutaseră despre război şi

despre reforma politică, se ridicase brusc, îi făcuse o plecăciune, îi urase o după-amiază bună şi plecase.

Aproape tot timpul cât fuseseră împreună aici, în chilie, el nu fusese ducele de Tresham. Fusese Jocelyn. Dar un Jocelyn mult mai puţin rezervat decât cel cu care era obişnuită. Un Jocelyn fără mască. O persoană care simţea nevoia să fie ea însăşi. Un bărbat care avea nevoie de prietenie şi acceptare şi… ah, da.

Jane oftă.

Un bărbat care avea nevoie de iubire.

Însă ea se îndoia că el ar accepta vreodată acest dar suprem, chiar dacă în sinea lui recunoştea că avea nevoie de el. Se îndoia şi mai mult că el ar fi capabil să întoarcă darul. Şi cine era ea? O fugară. O criminală – nu, asta nu. Ajunsese să se convingă de asta. Nu putea crede că lovitura ei îl omorâse pe Sidney.

Amintirile o făcură să se cutremure.

Rezemă capul de speteaza scaunului, ascultând zgomotele făcute de domnul Jacobs sau de Phillip, care încuiau uşa pentru noapte.

Atunci auzi o bătaie în uşă.

— Intră! strigă ea. Trebuie să fi fost miezul nopţii sau mai târziu. Servitorii ar fi trebuit să fie în pat.

Arăta puternic şi satanic, înfăşurat de la gât până la glezne în pelerina neagră cu care mergea la operă. Stătea în uşă, cu o mână pe clanţă, şi ea ştiu că după-amiaza fusese într-adevăr dezastruoasă pentru ea.

— Încă nu te-ai culcat? întrebă el. Am văzut lumină pe sub uşă.

— Ai cheia ta? îl întrebă ea.

— Bineînţeles. Asta e casa mea.

Jane se ridică şi se apropie de el. Pur şi simplu nu îl aştepta.

Şi atunci se întâmplă ceva ciudat. El întinse mâinile lateral, lăsând să se vadă căptuşeala albă de mătase a pelerinei şi hainele de seară de dedesubt. Dar Jane nu remarcă splendoarea înfăţişării lui. Continuă să înainteze şi curând fu învăluită în faldurile

pelerinei. Înălţă capul, el îl înclină, amândoi în acelaşi timp.

Fu o îmbrăţişare lungă şi pătimaşă. Ciudat era însă că nu era nimic sexual – sau nu întru totul. Jane ştiu din instinct că el nu era un bărbat care îşi săruta amanta înainte de a o duce în pat. Era Jocelyn. Şi o săruta pe ea, Jane.

Când se desprinseră din îmbrăţişare, el redeveni ducele de Tresham.

— În noaptea asta am să te pun la muncă, Jane, spuse el.

— Desigur. Se dădu un pas înapoi şi zâmbi.

Apoi icni alarmată când el o prinse cu putere de încheietura mâinii şi se uită la ea cu ochi duri şi reci.

— Nu! spuse el sălbatic. Să nu-mi zâmbeşti aşa, Jane, ca o cochetă istovită care îşi ascunde plictisită cinismul sub un zâmbet îmbietor. Niciun desigur! Dacă nu mă vrei, spune-mi să mă duc dracului şi mă voi duce.

Ea îşi smuci mâna din încleştare.

— La ce te aştepţi când îmi spui că mă pui la muncă? întrebă ea mânioasă. O femeie se duce la muncă în pat când doreşte un bărbat? Când numeşti asta muncă, faci o târfă din mine.

— Tu eşti cea care vorbeşte de obligaţii şi drepturi contractuale, îi reaminti el, cu ochii reci ca oţelul. Ce face asta din mine? Un bărbat care a cumpărat accesul la trupul tău. Un bărbat care a cumpărat serviciile unei târfe. Iar din tine face o femeie care munceşte când se întinde pe spate pentru mine. Nu-ţi revărsa dreapta mânie asupra mea, aşteptându-te să plec capul, supus. Din partea mea, poţi să te duci dracului.

— Iar tu poţi să… Se opri însă şi inspiră adânc. Inima îi bubuia, iar ne certăm. De data asta a fost vina mea? Dacă da, îmi pare rău.

— Contractul ăla afurisit e de vină, bombăni el.

— Pentru care eu sunt vinovată. Îi zâmbi. Chiar îmi face plăcere să te văd, Jocelyn.

Supărarea şi răceala dispăruseră de pe faţa lui.

— Adevărat, Jane?

— Da. Şi chiar te vreau.

— Adevărat? Ochii lui foarte negri o priviră gânditor.

Putea fi ăsta ducele de Tresham? Nesigur pe el? Nesigur că era bine venit.

— O spun în camera în care am căzut de acord să nu aibă valabilitate contractul nostru, aşa că e adevărat. Vino cu mine în pat.

— Vin de la teatru, spuse el. Trebuia să mă întorc la Kimble să iau cina cu el şi cu grupul lui, dar am spus că prefer să merg pe jos decât să mă înghesui într-o caleaşcă. Însă m-am trezit că picioarele m-au adus aici. Cum interpretezi tu asta, Jane?

— Aş zice că simţeai nevoia de o ceartă aprigă cu cineva care să nu dea înapoi în faţa ta.

— Dar tu ai fost prima care şi-a cerut scuze.

— Pentru că eu am greşit. Nu ţin să câştig cu orice preţ într-o dispută.

— Ceea ce înseamnă că ai avut ultimul cuvânt, ca de obicei, spuse el rânjind ca un lup. Vino, atunci. Cum pentru asta am venit şi fiindcă m-ai invitat, să mergem sus.

Dorinţa fizică îi tăie din nou răsuflarea. Trecu pe lângă el şi începu să urce scările. Observă că el nu o urmă imediat. Se oprise să pună apărătoarea în faţa focului care sta să se stingă. Era, probabil, unul dintre cele mai casnice gesturi pe care le făcuse vreodată, se gândi zâmbind în sinea ei.

Kimble îl va tachina fără milă în dimineaţa următoare. Lui Jocelyn nu-i păsa. Când îi păsase lui de ce spunea sau credea despre el cineva – chiar şi cei mai buni prieteni ai lui? Şi cel puţin va fi tachinat prieteneşte.

Adevărul este că fusese nevoit să se întoarcă aici în noaptea asta. Evenimentele stranii din după-amiaza asta îl tulburaseră mai mult decât voia să recunoască. Trebuia să se întoarcă pentru a reda o anumită normalitate relaţiei cu amanta sa. Pentru a o pune la treabă.

Sigur, fusese o greşeală că folosise tocmai acele cuvinte în

faţa ei. Dar nu era obişnuit să meargă în vârful picioarelor pentru a menaja sensibilităţile altora.

Se dezbrăcă, stinse lumânările şi se urcă în pat lângă ea. Îi spusese să rămână în cămaşa de noapte. Îi plăcea să-i ridice poate le până la brâu – lucrul ăsta avea ceva surprinzător de erotic. În noaptea asta nu voia preludiu. Voia să facă ce venise să facă înainte ca întreaga scenă să devină Iarăşi nefavorabilă. Îşi strecură mâna între coapsele ei şi pipăi. Era destul de pregătită. Se sui pe ea cu toată greutatea, îi desfăcu larg picioarele cu genunchii, îşi strecură mâinile sub ea şi intră.

Îşi văzu de treabă cu mişcări ferme, viguroase. Încercă să se gândească la ea ca la o simplă femeie. Încercă să se gândească la dorinţa lui ca la o simplă dorinţă sexuală.

Eşuă lamentabil în ambele privinţe.

Rareori săruta în pat. Era ceva inutil şi prea personal după gustul lui. O sărută.

— Jane, murmură el cu gura pe gura ei, spune-mi că ai vrut să mă întorc, spune-mi că nu te-ai gândit decât la mine în după-amiaza asta.

— De ce? şopti ea. Ca să poţi să mă avertizezi iar să nu devin dependentă de tine? Nu-mi pare rău că ai venit. Mă bucur. E bine.

— Naiba să te ia! spuse el. Naiba să te ia!

Ea tăcu în timp ce el îşi văzu de treabă. Însă chiar când el simţi că se apropia climaxul şi era pe cale să grăbească ritmul, îi simţi braţele în jurul taliei lui şi coapsele îmbrăţişându-i şoldurile, în vreme ce ea îşi ridica pelvisul pentru a-l lăsa să pătrundă mai adânc.

— Jocelyn, şopti ea, nu te teme. Te rog să nu te temi.

În pragul eliberării, Jocelyn nu conştientiză ce spusese ea. Însă după ce termină, când zăcea epuizat lângă ea, cuvintele răsunară în mintea lui şi se gândi că îşi închipuise.

— Vino încoace, spuse el întinzând mâna.

Jane se cuibări la pieptul lui şi el îi trase în jos cămaşa de noapte, o cuprinse în braţe, îşi puse obrazul pe creştetul ei şi

adormi.

Petrecuse multe nopţi în casa asta şi se întorsese acasă în zori ca să se culce. Nu dormise niciodată aici. Venise cu gândul să facă o partidă viguroasă preţ de câteva ore, aşa doar ca să-i amintească ei şi lui însuşi care era adevărata natură a relaţiei lor.

Se trezi când se revărsau zorile în cameră. Jane, ciufulită, îmbujorată şi încântătoare, dormea încă în braţele lui. Se trase de lângă ea şi sări din pat, trezind-o fără să vrea.

— Scuze, zise el înţepat, începând să se îmbrace. Conform afurisitului ăla de contract, n-am niciun drept să-ţi tulbur intimitatea când nu-mi exercit drepturile. Plec într-o clipă.

— Jocelyn, spuse ea cu un reproş moale. Apoi avu marea obrăznicie să râdă.

Făcând haz.

De el.

— Te amuzi? întrebă el, încruntându-se la ea.

— Cred că ţi-e jenă că ai dormit în loc să-ţi petreci noaptea demonstrându-ţi talentele de amant. Ai aerul că trebuie să-ţi dovedeşti mereu bărbăţia.

Faptul că ea avea perfectă dreptate nu-i îmbunătăţi starea de spirit.

— Sunt încântat că cel puţin te-am amuzat, spuse el aruncându-şi pelerina pe umeri cu un gest repezit. Am să mai trec pe la tine când am să simt nevoia. Bună dimineaţa.

— Jocelyn, zise ea când el deschisese deja uşa. Se întoarse şi se uită la ea cu sprâncenele arogant ridicate. A fost o noapte minunată. A fost minunat să dorm cu tine.

El nu aşteptă să afle dacă îşi bătea joc de el sau nu. Ieşi pe uşă, închizând-o cu zgomot.

Dracu’ s-o ia de treabă! gândi el în timp ce cobora scările. Era aici de şapte ore. Fusese în patul ei şapte ore şi avusese relaţii sexuale cu ea o dată. O dată!

Îi spuse un bună dimineaţa scurt valetului care îi deschise uşa şi ieşi în stradă, remarcând cu o oarecare satisfacţie că senzaţia de

înţepeneală din piciorul drept era cu fiecare zi mai slabă.

A fost minunat să dorm cu tine.

Jocelyn chicoti fără să vrea. Avea dreptate, la naiba! Fusese o noapte minunată şi se simţea revigorat cum nu se mai simţise de mult.

Se va duce acasă să facă o baie şi să se schimbe, iar apoi va pleca la cumpărături – voia să cumpere un pian mic şi tot ce trebuia pentru desen şi pictură. Poate că în toată situaţia asta ieşită din comun, cel mai bun lucru era s-o lase aşa cum era, s-o lase să meargă pe făgaşul ei până când lucrurile se vor rezolva de la sine, inevitabil. Mai devreme sau mai târziu se va plictisi de Jane Ingleby, aşa cum se plictisise de toate femeile pe care le cunoscuse sau cu care se culcase. Se va plictisi şi de ea – poate într-o lună, poate în două, poate într-un an.

Între timp, de ce să nu se bucure de sentimentul nou de a fi…

De ce nu?

De ce să nu se bucure de sentimentul de a fi îndrăgostit?

De ce să nu-şi permită şi el nebunia asta o dată în viaţă?

În aceeaşi dimineaţă, lucrând în grădină şi bucurându-se de mişcare şi de strălucirea soarelui, Jane ajunse la o concluzie.

Era îndrăgostită de el, bineînţeles. Mai rău decât atât, ajunsese să-l iubească. Nu avea niciun rost să încerce să-şi nege sentimentele şi era inutil să lupte contra lor.

Îl iubea.

Dar asta nu va dura, firește. Nu era chiar atât de proastă să-şi imagineze că o va iubi şi el vreodată, deşi ştia că persoana ei îl obseda realmente. În plus, chiar dacă ar fi iubit-o, nu putea să se aştepte la un final fericit. Era amanta lui. Şi ea era cine era.

Dar nu putea să trăiască veşnic ca o fugară. N-ar fi trebuit să cedeze impulsului laş de a se ascunde. Fusese ceva care nu era în firea ei. Va ieşi din ascunzătoare şi va face ceea ce trebuia să facă.

Îl va găsi pe contele de Durbury dacă mai era în oraş. Dacă nu era, va afla unde era sediul poliţiştilor din Bow Street şi se va duce acolo. Îi va scrie lui Charles. Va spune povestea ei oricui voia s-o

asculte. Îşi va lua soarta în mâini. Poate va fi arestată, judecată şi condamnată pentru crimă. Şi poate că asta însemna spânzurătoarea sau, în cel mai bun caz, deportarea ori întemniţarea pe viaţă. Dar nu se va resemna. Va lupta din răsputeri până în ultima clipă – dar nu fugind şi ascunzându-se.

În cele din urmă va ieşi la lumină şi va lupta. Dar nu încă. Îşi va îngădui, o lună calendaristică, începând de azi. O lună în care să fie amanta lui Jocelyn, iubita lui, deşi pe aceasta din urmă nu o va şti fireşte. O lună pe care s-o petreacă în chilie, alături de el ca persoană, ca prieten, iar în patul de la etaj ca amant.

O lună.

Apoi se va preda. Fără să-i spună lui. Desigur, se putea isca un scandal în ceea ce îl priveşte când se va afla că o adăpostise trei săptămâni la Dudley House, sau dacă cineva ştia că fusese amanta lui. Dar nu-şi făcea griji în privinţa asta. Viaţa lui fusese scandal după scandal. Părea că se hrăneşte cu ele. Poate că acest scandal anume îl va amuza mai degrabă.

O lună.

Îl văzu pe Phillip venind dinspre casă.

— Domnul Jacobs m-a trimis să vă spun că a fost adus un pian, dar şi un şevalet şi alte pachete, doamnă. Vrea să ştie unde doriţi să le punem.

Jane se ridică în picioare, cu inima zburdând de bucurie, şi îl urmă în casă.

O lună minunată în care nici nu va încerca să-şi înăbuşe sentimentele.

O lună de iubire.

Urmă o săptămână în care Jocelyn îşi ignoră aproape total familia, pe soţii Oliver, pe fraţii Forbes, ca şi toate cancanurile cu care continua să se întreţină înalta societate. O săptămână în care călări aproape în fiecare dimineaţă în Hyde Park şi petrecu, după micul dejun, o oră sau două la White’s, citind ziarele şi conversând cu prietenii săi, dar participă la puţine activităţi sociale.

Kimble şi Brougham se distrau de minune pe seama lui,

bineînţeles, şi erau înclinaţi spre obscenităţi. Asta până într-o dimineaţă când, întorcându-se toţi trei de la White’s pe o stradă pustie, din fericire, Kimble deschise gura.

— Tot ce pot să spun, Tresh, zise el prefăcându-se plictisit, este că atunci când încântătoarea domnişoară Ingleby te va fi epuizat în sfârşit, poţi să mi-o pasezi mie dacă vrei şi am să văd dacă pot s-o epuizez eu pe ea. Aş zice că ştiu câteva trucuri pe care nu le va fi învăţat de la tine. Iar dacă…

Monologul său fu întrerupt brutal de un pumn în maxilar şi, uluit, se prăbuşi la pământ.

— Ei, ascultă! protestă Conan Brougham.

Jocelyn i se adresă cu asprime prietenului său, care îşi pipăia maxilarul:

— Vrei satisfacţie?

— Ei, drăcie! interveni iarăşi Brougham. Nu pot să fiu secundul amândurora.

Kimble se ridică de jos şi îşi scutură hainele, apoi spuse mâhnit:

— Trebuia să-mi fi spus, amice, şi n-aş mai fi trăncănit. Pentru Dumnezeu, eşti îndrăgostit! E de înţeles de ce m-ai lovit. Dar puteai să fii cavaler şi să mă avertizezi. Nu e plăcut să te trezeşti cu un pumn în falcă. Nu, bineînţeles că n-am să te lovesc cu mănuşa peste faţă, aşa că n-ai de ce să fii atât de încrâncenat. N-am vrut să fiu lipsit de respect faţă de onoarea doamnei.

— Iar eu n-am vrut să pun în pericol prietenia noastră, spuse Jocelyn, întinzând mâna dreaptă prietenului său. N-aveţi decât să glumiţi cât poftiţi, tu şi Conan. Nici eu n-am să mă las mai prejos. Dar să nu băgăm pe altcineva în treaba asta. Nu voi admite ca Jane să fie dezonorată public.

— Ia ascultă! spuse Brougham, brusc indignat. Doar nu crezi că o să răspândim vorba, Tresh! Ce idee! Deşi nu credeam că am să apuc ziua în care ai să fii îndrăgostit.

— La dracu’ cu dragostea! ripostă ursuz Jocelyn.

Însă în afară de acel unic incident, în săptămâna aceea

aproape toată atenţia lui fu reţinută de casa în care trăia Jane şi în care îşi petrecu el majoritatea timpului – în două calităţi separate, dar ciudat de complementare. Dupăamiezele şi serile şi le petrecu în chilie cu ea, fără s-o atingă. Nopţile şi le petrecu în dormitor, făcând dragoste şi dormind cu ea.

O săptămână de vis.

O săptămână de neuitat.

O săptămână de plăceri atât de intense încât era cu neputinţă să dureze. Şi nu dură, fireşte.

Capitolul 17

O dată sau de două ori se plimbară prin grădină, şi Jane îi arătă ce făcuse acolo şi îi explică ce mai intenţiona să facă. Însă majoritatea timpului îl petrecură în casă. Oricum, fu o săptămână umedă şi ceţoasă.

Jane se abandonase pur şi simplu plăcerii. Cosea ore întregi lângă foc, şi peisajul de toamnă prindea tot mai mult contur pe pânză. Uneori el îi citea – ajunsese aproape la jumătatea cărţii Mansfield Park. Cel mai adesea, seara, el cânta la pian. Aproape toate piesele erau compoziţiile lui.

Câteodată ea stătea în spatele lui sau lângă el şi îl acompania vocal – în cea mai mare parte cântece populare sau balade pe care le ştiau amândoi. Surprinzător, chiar şi câteva imnuri religioase, pe care el le cânta cu ea cu un glas frumos de bariton.

— Eram duşi la biserică în fiecare duminică şi ne aşezam fundurile superioare pe pernele de pluş din strana familiei, în timp ce muritorii de rând şedeau pe lemn tare şi căscau gura la noi cu uimire şi admiraţie. Dar tu, Jane? Voi, orfanele, eraţi mânate în rând, două câte două, să şedeţi pe bănci fără spetează şi să-i mulţumiţi lui Dumnezeu pentru multele binecuvântări pe care le revărsa asupra voastră?

— Întotdeauna mi-a plăcut să merg la biserică, spuse ea încet. Şi întotdeauna există binecuvântări pentru care trebuie să fii recunoscător.

El râse încetişor.

Cel mai adesea, după-amiaza, el picta. Până la urmă hotărî că nu vrea să-i picteze doar chipul. Voia s-o picteze pe ea, aşa cum era. Jane îl măsura sever când îi făcuse cunoscută intenţia, iar el ridicase din sprâncene.

— Crezi că am să te pun să te întinzi lasciv pe podea, învăluită numai în părul tău, Jane? întrebă el. Dacă aş face-o, n-aş face-o ca să te pictez, crede-mă. Am să te pictez brodând. Atunci eşti cel mai mult tu însăţi. O privi mijind ochii. Liniştită, harnică, elegantă,

preocupată să creezi ceva artistic.

Aşa că el o pictă cosând, amândoi cufundaţi în tăcere. De fiecare dată, înainte de a începe să picteze, el îşi scotea haina şi vesta şi îşi punea o cămaşă lungă şi largă peste cea bună. Pe măsură ce treceau zilele, cămaşa era tot mai pătată de vopsele.

El nu vru să o lase să vadă tabloul până când nu va fi gata.

— Eu te las să vezi broderia, îi aminti ea.

— Te-am întrebat şi ai acceptat, replică el. M-ai întrebat şi ţi-am spus nu.

În faţa acestei logici, Jane nu mai insistă.

Lucra la broderia ei, îl urmărea şi pe el. Pe ascuns, desigur. Dacă se uita prea direct sau se oprea din lucru prea mult timp, el se încrunta şi bombănea. Uneori îi venea greu să creadă că bărbatul care împărţea cu ea atât de firesc cel mai intim spaţiu al ei era acelaşi care îi spusese odată că o va face să se întrebe dacă moartea prin înfometare n-ar fi fost mai bună decât să lucreze pentru el. Infamul şi nemilosul Tresham.

Avea sufletul unui artist. Toată viaţa înăbuşise muzica în sinea lui. Ea nu văzuse încă nicio trăsătură de penel, dar recunoştea în totala lui concentrare adevărata dăruire a artistului. Asprimea şi cinismul dispăreau aproape de pe chipul lui. Arăta mai tânăr, mai chipeş.

Şi absolut adorabil.

Dar abia în a patra seară începu el să vorbească cu adevărat, dând la iveală prin cuvinte persoana care pândise dincolo de faţada arogantă, plină de sine şi vicioasă pe care o arătase lumii toată viaţa lui de adult.

El savura noutatea de a fi îndrăgostit, deşi îşi tot spunea că era doar o noutate, că în curând totul se va sfârşi şi va fi iarăşi pe un teren sigur, familiar. Însă se întrista – şi îl liniştea totodată – că atunci se va uita la Jane ca la oricare altă femeie frumoasă de care se bucurase odată şi de care se plictisise, că va veni vremea când gândul la ea nu îl va mai umple de o bucurie atât de mare.

Pe măsură ce săptămână înainta, pasiunea lui sexuală pentru

ea devenea mai puternică, mai senzuală. Nu se mai mulţumi cu împreunările lor aproape caste, cum fuseseră primele două, ci începuse să o înveţe alte plăceri, mai carnale, mai prelungite. Cu o săptămână în urmă s-ar fi putut mulţumi să-şi satisfacă nevoile fiziologice cu noua lui amantă şi să-şi vadă mai departe de viaţă ca de obicei. Dar asta fusese acum o săptămână. Acum era altă săptămână. Iar săptămâna asta însemna mult mai mult decât desfătările în pat. Fireşte, suspecta că lucrurile mergeau atât de bine în acest pat fiindcă era atât de altceva.

Îndrăzni să facă lucruri la care tânjise în copilărie – să cânte la pian, să picteze, să viseze, să-şi lase mintea să plutească dincolo de ceea ce era pur practic. Învăţă că vorbele nu întotdeauna erau potrivite pentru ceea ce tânjea el să exprime. Învăţă să treacă dincolo de cuvinte.

Treptat, femeia care devenise marea obsesie a vieţii lui prinse formă pe pânză…

Dar în a patra seară cuvintele fură cele care îl introduseră într-o nouă dimensiune a relaţiei cu amanta lui. Cântase la pian; ea îl acompaniase vocal. Apoi ea trimisese după ceai şi îl băuseră într-o tăcere confortabilă. Şedeau amândoi relaxaţi, ea uitându-se la foc, el uitându-se la ea.

— La Acton Park erau păduri, spuse el deodată. Dealuri împădurite de-a lungul întregii graniţe de răsărit a parcului. Păduri sălbatice, locuite de animale şi păsări. Obişnuiam să fug acolo şi să stau ore întregi în singurătate, până am ajuns să-mi dau seama că n-am să pot picta niciodată un copac sau o floare, ori măcar un fir de iarbă.

— De ce?

— Îmi plăcea să-mi plimb mâinile pe trunchiurile copacilor, şi chiar să-i cuprind în braţe şi să mă lipesc de ele. Îmi plăcea să ţin în palmă fiori sălbatice şi să mă joc cu degetele prin iarbă, s-o răsfir. Existau prea multe acolo. Prea multe dimensiuni. Vorbesc prostii, nu-i aşa?

Ea clătină din cap şi el fu sigur că îl înţelegea.

— Nu puteam nici măcar să încep să pricep tot ce era de priceput, spuse el. Mă simţeam… cum să descriu sentimentul? Cu răsuflarea tăiată? Nu, nu e bine. Dar aveam sentimentul că mă aflu în prezenţa unui mister de nepătruns. Şi ceea ce-i mai straniu, niciodată nu am dorit să-l pătrund. Ce zici de lipsa asta de curiozitate omenească?

— Aveai o fire contemplativă, spuse ea.

— O ce?

— Unii oameni – cei mai mulţi, de fapt – se mulţumesc cu o relaţie cu Dumnezeu în care L-au definit în cuvinte şi în care I se adresează prin cuvinte. Fireşte, toţi o facem într-o anumită măsură, e inevitabil. Oamenii lucrează cu cuvinte, însă câţiva oameni descoperă că Dumnezeu e mult mai vast decât toate cuvintele şi religiile laolaltă. Ei descoperă crâmpeie din Dumnezeu numai în tăcere, în izolare totală. Ei comunică cu Dumnezeu numai renunţând la toate eforturile de a comunica.

— La naiba, Jane, eu nici măcar nu cred în Dumnezeu.

— Majoritatea celor cu firi contemplative nu cred. Sau cel puţin nu într-un Dumnezeu care poate fi numit sau descris în cuvinte sau imaginat.

El chicoti.

— Eu socoteam că ar fi o blasfemie să cred că este mai probabil să-l găsesc pe Dumnezeu pe dealuri decât la biserică. Mă încânta blasfemia.

— Povesteşte-mi despre Acton, spuse ea încet.

Şi el îi povesti. Îi povesti pe larg despre casă şi parc, despre fratele şi sora lui, despre servitori şi despre doica lui, despre jocurile lui, despre năzbâtiile lui, despre visele lui, despre temerile lui. Reînvie o viaţă pe care o surghiunise de mult într-un ungher întunecos al minţii, unde sperase că va păli de tot.

În cele din urmă se lăsă tăcerea.

— Jocelyn, spuse ea după câteva minute, lasă toate astea să facă iarăşi parte din tine. Iubeşti Acton Park mult mai mult decât îţi dai seama.

— Umbre ale trecutului, Jane. Nu trebuia să le las să iasă la suprafaţă.

— Niciuna nu pare foarte ameninţătoare.

— Dar tu nu ştii ce se ascunde în spatele lor, Jane. Se ridică şi întinse mâna spre ea. E timpul să te pun la treabă în dormitor. Însă rânji când ochii ei scânteiară. Şi e timpul să mă pui tu pe mine la treabă. Vrei, Jane? Muncă fizică, grea? Am să-ţi arăt cum să mă călăreşti şi să mă foloseşti pentru plăcerea ta cât pofteşti. Vino şi călăreşte-mă până la epuizare, Jane. Fă-mă să-ţi cerşesc îndurare. Fă-mă robul tău.

— Ce prostie! Ea se ridică şi îşi puse mâna într-a lui. Nu doresc deloc să te înrobesc.

— Dar m-ai înrobit deja, Jane, spuse el moale, cu ochii râzători. Şi să nu-mi spui că vorbele mele nu te-au aţâţat. Am ajuns să cunosc îmbujorarea din obrajii tăi şi gâfâiala din glasul tău.

— N-am pretins niciodată că datoria nu e şi plăcere.

— Atunci, vino şi lasă-mă să-ţi arăt cât e de plăcut să călăreşti, şi nu doar să fii mereu călărită, Jane. Lasă-mă să-ţi arăt cum să mă stăpâneşti.

Ea râse.

— Tu nu eşti stăpânul meu, Jocelyn. De ce aş dori să fiu eu a ta? Da, fie. Arată-mi cum să călăresc. E precum călăritul unui cal? Călăresc destul de bine pe cai. Şi, desigur, ei trebuie învăţaţi cine e şeful.

Râseră amândoi şi ieşiră din cameră.

El termină portretul în ultima zi din prima săptămână, pe la sfârşitul după-amiezei. Seara avea o întâlnire la cină, lucru care o dezamăgi pe Jane, dar spera că se va întoarce pentru a petrece noaptea cu ea. O săptămână din preţioasa ei lună se terminase deja. Mai rămâneau numai trei. Drămuia fiecare zi, fiecare oră.

Îi plăcea să-l urmărească pictând chiar mai mult decât cântând la pian. Atunci când cânta la pian, el intra foarte repede într-o lume a lui, în care muzica se revărsa fără efort. La şevalet trebuia să muncească mai mult, se încrunta şi bombănea.

Dar în cele din urmă termină.

— Ei bine, spuse el spălând pensula, presupun că te-ai uitat pe furiş ori de câte ori am fost plecat.

— Ba nu m-am uitat! ripostă ea indignată. Ce idee, Jocelyn! Spui asta doar pentru că aşa ai fi făcut tu.

— Nu dacă mi-aş fi dat cuvântul, spuse el. În plus, n-ar fi fost nevoie să mă uit pe furiş. M-aş fi uitat de-a dreptul. Vino şi uită-te. Vezi dacă seamănă cu tine.

— E terminat? Ea înfipse acul în pânză şi sări în picioare.

— Vino să vezi că n-am minţit când am spus că sunt doar un amator, spuse el ridicând din umeri şi făcându-şi de lucru cu paleta, de parcă nu-i păsa de verdictul ei.

Prima ei impresie fu că o măgulise. Şedea la gherghef, cu fiecare linie a trupului ei elegant arcuită. Arăta harnică şi absorbită de ceea ce făcea. Însă ea nu se văzuse niciodată astfel, desigur. Presupunea că exista o mare asemănare. Se îmbujoră de plăcere.

A doua ei impresie fu că, dincolo de asemănare, mai era ceva. Culorile erau mai luminoase decât se aşteptase, dar redate cu exactitate. Însă mai era încă ceva. Se încruntă. Nu ştia ce. Nu fusese niciodată o cunoscătoare în ale picturii.

— Ei bine? în glasul lui se citea nerăbdarea. Şi o undă de nelinişte. Nu te-am făcut destul de frumoasă, Jane? Nu eşti măgulită?

— De unde...? se încruntă din nou. Nu prea ştia ce voia să întrebe. De unde vine lumina?

Asta era! Tabloul era un portret excelent. Era plin de culoare şi bun-gust. Dar era mai mult decât o pictură. Avea viaţă. Şi avea lumină. Bineînţeles că avea lumină. Era o scenă din timpul zilei.

— Ah, deci am făcut-o, Jane? spuse el încetişor. Chiar am prins-o? Esenţa ta? Lumina vine din tine. Este efectul pe care îl ai asupra a tot ce te înconjoară.

Dar cum o făcuse?

— Eşti dezamăgită, spuse el.

Ea se întoarse spre el şi clătină din cap.

— Bănuiesc că n-ai avut niciodată un profesor de pictură. Nu i-ar fi fost permis unui viitor duce de Tresham. Jocelyn, eşti bărbat în toate sensurile pe care le consideri importante. Trebuie să îndrăzneşti să fii un bărbat mai complet, aşa cum ai fost săptămâna asta în această cameră. Ai un talent uimitor ca muzician, şi un talent uluitor ca pictor. Trebuie să continui să ţi le foloseşti chiar şi după plecarea mea. Atât spre binele tău, cât şi al lumii.

— Aşadar, ai de gând să mă părăseşti, Jane? Să te duci poate spre zări mai calde? La cineva care poate să te înveţe trucuri noi?

Ea îşi dădu seama de sursa insultelor. Îl stânjeniseră laudele ei.

— De ce te-aş părăsi când clauzele contractului îmi sunt atât de favorabile, iar tu eşti cel care îmi asigură existenţa?

— De regulă există o săptămână sau două de pasiune totală, urmate de alte câteva săptămâni de interes în scădere înainte de ruptura finală. Cât a trecut de când sunt vrăjit de tine?

— Mi-ar plăcea să am timp să fac şi altceva decât să brodez doar, spuse ea întorcându-se la scaunul ei şi adunând firele de mătase ca să le pună în săculeţul pentru lucru. În grădină mai e de muncit. Şi toate cărţile alea de citit. Şi scrisul. Aş zice că o dată ce interesul tău începe să Scadă, zilele mele vor fi mai bogate şi mai pline de activităţi plăcute.

El chicoti încetişor.

— Parcă nu trebuia să ne certăm în camera asta, Jane.

— Parcă nu trebuia ca ducele de Tresham să fie adus în camera asta, replică ea arţăgoasă. Parcă am căzut de acord să nu-l lăsăm să treacă pragul pe bărbatul acela nesuferit şi arogant. Ce idee să-mi spui când să mă aştept ca interesul tău pentru mine să se stingă şi cât mă mai pot aştepta să mă bucur de favorurile tale după aceea! Vino tu aici cu aerul că îmi faci o favoare şi ai să pleci mai repede decât ai venit, crede-mă. Nu uita că trebuie să ai consimţământul meu înainte ca măcar să te atingi de mine, Jocelyn.

— Prin urmare îţi place portretul? întrebă el spăsit.

Ea lăsă jos săculeţul şi se uită la el exasperată.

— Trebuie să mă răneşti întotdeauna când te simţi vulnerabil? îmi place enorm. Îmi place pentru că l-ai pictat tu şi pentru că îmi va aminti de săptămână aceasta. E al meu? Pot să-l păstrez? Pentru totdeauna?

— Dacă îl vrei, Jane, spuse el. Îl vrei?

— Bineînţeles că îl vreau. Acum ar fi bine să pleci, altfel ai să întârzii la cină.

— Cină? Se încruntă, apoi îşi aminti. Oh, cina. Dă-o dracului. Rămân aici şi am să cinez cu tine, Jane.

Încă o seară din luna pe care şi-o acordase.

După cină băură ceai şi el îi citi din Mansfield Park în timp ce ea şedea relaxată în fotoliu. Mai târziu însă, după o perioadă de tăcere, el începuse să vorbească din nou despre copilăria lui, aşa cum o făcuse în ultimele două seri.

— Cred că ar trebui să te întorci, Jocelyn, spuse ea când el se opri. Cred că ai nevoie să te întorci.

— La Acton? Niciodată! Numai la propria-mi înmormântare.

— Dar vorbeşti cu dragoste despre el. Câţi ani aveai când ai plecat?

— Şaisprezece, răspunse el. Am jurat să nu mă mai întorc niciodată. Şi n-am făcut-o, cu excepţia a doua înmormântări.

— Trebuie să fi fost încă la şcoală, spuse ea.

— Da.

Ea nu puse întrebarea. Atât de caracteristic pentru Jane. Nu îşi băga nasul. Asta era Jane, în faţa căreia îşi deschisese el atât de mult sufletul în ultima săptămână.

— Nu vrei să ştii, Jane, spuse el.

— Cred că poate tu ai nevoie să povesteşti.

El se uită în foc şi îşi aminti de iniţiere. De momentul în care devenise ca tatăl lui. Şi ca bunicul lui. Un adevărat Dudley. Un bărbat.

— Aveam şaisprezece ani şi eram îndrăgostit. De fata unui vecin, care avea paisprezece ani. Ne-am jurat iubire veşnică şi

fidelitate. Ba chiar am reuşit s-o prind singură o dată şi s-o sărut… pe buze. Trei secunde. A fost o treabă foarte serioasă, Jane.

— Dragostea e o treabă foarte serioasă atât pentru tineri cât şi pentru cei mai în vârstă. La tineri e şi mai serioasă pentru că are şi multă inocenţă.

— Tata a aflat şi s-a neliniştit. Deşi nu încape îndoială că, dacă ar fi avut răbdare, peste două sau trei luni aş fi oftat după altă fată. Nu este în firea unui Dudley să fie constant în iubire, Jane… ori chiar în pasiune, de altfel.

— V-a despărţit?

— La Acton există o căsuţă. Îşi rezemă capul de speteaza fotoliului şi închise ochii. Ţi-am mai vorbit despre ea, Jane. Acolo locuia o rudă săracă, o femeie cu zece ani mai mare decât mine. Îţi aminteşti?

— Da.

— Nu departe de căsuţă era un heleşteu. Idilic, Jane. Locul era la poalele dealurilor înverzite, izolat. Obişnuiam să mă scald vara acolo, în loc să mă zbengui în lacul de lângă casă. Într-o zi am găsit-o acolo, scăldându-se numai într-o cămăşuţă subţire.

Jane nu spuse nimic când el făcu o pauză.

— Când a ieşit din apă, arătând de parcă n-ar fi avut nimic pe ea, a roşit, apoi a râs şi a glumit. Era fermecătoare. Îţi poţi imagina, Jane? Curtezana desăvârşită, bine dotată, şi neştiutorul tânăr virgin. Prima dată nici n-am ajuns la căsuţă. Ne-am împreunat pe iarbă, lângă heleşteu. Cred că totul s-a terminat în treizeci de secunde. M-am crezut al naibii de activ.

Când deschise ochii, observă că Jane stătea cu ochii închişi.

— Ea a fost prima mea obsesie. Chicoti. A doua zi m-am dus la căsuţă, în ziua următoare iarăşi. Am învăţat repede cum să fac ca plăcerea să dureze mai mult de treizeci de secunde. Când am terminat, eram mândru şi epuizat. Apoi ea a început să vorbească, Jane, cu un glas foarte normal, foarte amuzat: „E un elev silitor şi promite enorm. În curând el mă va învăţa pe mine nişte trucuri”. Şi până să apuc să ridic capul ca să văd cu cine dracu’ vorbea, am

auzit un alt glas. Al tatei. Venea dinspre uşa dormitorului, din spatele meu. „Te-ai descurcat foarte bine, Phoebe”, a spus el. „Se mişca destul de pofticios între coapsele tale”. A râs când eu am sărit din pat ca opărit. Stătea rezemat cu umărul de tocul uşii, părând că se afla acolo de ceva timp. Desigur, urmărise şi apreciase performanţa mea, probabil rânjind şi făcându-i cu ochiul amantei lui. „N-ai de ce să te jenezi”, mi-a spus el. „Orice bărbat trebuie să fie deflorat de o specialistă. Pentru mine a aranjat tata; pentru tine am aranjat eu. Nu există specialistă mai mare ca Phoebe, deşi de azi nu te mai vezi cu ea, băiete. Din clipa asta îţi interzic să te mai apropii de ea. Nu pot să-l las pe fiul meu să-şi lase sămânţa în femeia mea, nu-i aşa?”

— Oh! spuse Jane încetişor.

— Mi-am strâns hainele şi am fugit fără ca măcar să mă îmbrac mai întâi. Îmi venea să vomit. În parte din cauză că tata urmărise ceva atât de intim, şi în parte din cauză că făcusem prostii cu amanta lui, iar el pusese la cale totul. Până atunci nici nu ştiusem că avea amante. Presupusesem că el şi mama îşi erau credincioşi unul altuia. Nu cred să fi fost cineva mai naiv decât mine la vârsta aceea, Jane.

— Bietul băiat! spuse ea încet.

— N-am putut nici măcar să vomit în tihnă. Tata venise cu cineva – cu vecinul lui, tatăl feţei de care mă credeam îndrăgostit. Tata a ieşit în urma mea şi i-a împărtăşit în detaliu farsa. A vrut să ne ducă pe amândoi la hanul din sat ca să sărbătorim cu un pahar de bere bărbăţia mea proaspăt dobândită. I-am spus să se ducă dracului. A doua zi am plecat de la Acton.

— Şi pentru asta te-ai simţit vinovat de atunci? întrebă Jane ridicându-se din fotoliu şi venind spre el. Se aşează pe genunchii lui şi îşi lăsă capul pe umărul lui. El o cuprinse în braţe, într-un gest reflex.

— Aducea cu un incest, spuse el. Ea era târfa tatălui meu, Jane.

— N-a fost vina ta.

— Eram îndrăgostit de o fată inocentă. Şi totuşi nu m-am gândit o clipă la ea când m-am împreunat cu o femeie mai mare cu zece ani pe care o credeam rudă. Totuşi, din experienţa aceea am învăţat ceva. Eram întru totul fiul tatălui meu. Sunt fiul tatălui meu.

— Aveai şaisprezece ani, Jocelyn. Nu erai supraom ca să rezişti unei tentaţii atât de puternice. Nu trebuie să te învinuieşti. Ajunge. Evenimentele alea nu dovedesc că eşti un depravat. Departe de asta.

— Mi-a luat câţiva ani pentru a o dovedi, spuse el.

— Spune-mi ceva, Jocelyn. Într-o bună zi, când ai să ai un fiu, vei face şi tu asta pentru el? îl vei iniţia cu una dintre amantele tale?

— Mai degrabă mi-aş smulge inima din piept, spuse el.

— Atunci, nu eşti ca tatăl tău, sau ca bunicul tău. Eşti tu însuţi. Nu te mai simţi vinovat pentru ce a fost. Iartă-te.

— În ziua aceea mi-am pierdut tatăl. Pe mama am pierdut-o curând după aceea, când am ajuns la Londra şi am aflat adevărul despre ea.

— Da, spuse ea cu tristeţe. Dar iartă-i şi pe ei. Erau produsul creşterii şi experienţei lor. Cine ştie ce demoni purtau în ei? Părinţii nu sunt doar părinţi. Sunt şi oameni. Au şi ei slăbiciuni ca toţi ceilalţi.

Degetele lui se jucau în părul ei.

— Ce te-a făcut atât de înţeleaptă?

Ea nu răspunse un timp.

— Întotdeauna e mai uşor să te uiţi la viaţa altuia şi s-o înţelegi, mai ales când ţii la el, spuse ea.

— Adică tu ţii la mine, Jane? Chiar şi acum, când cunoşti toate detaliile alea sordide despre trecutul meu?

— Da, Jocelyn. Ţin.

Cuvintele acelea îi învinseră în sfârşit rezerva. Nici nu îşi dădu seama că plânge până simţi lacrimile picurând pe părul ei şi pieptul ridicându-i-se convulsiv. Îngheţă de groază. Dar ea nu se

lăsă îndepărtată. Îl cuprinse cu braţul de gât şi se cuibări mai bine la pieptul lui. Jocelyn suspină şi hohoti astfel cu ea în braţe, după care trebui să caute o batistă ca să-şi sufle nasul.

— La naiba, Jane! spuse el.

— Ia spune-mi, ai vreo amintire frumoasă despre tatăl tău? Ceva, cât de cât?

Aiurea! Dar când se gândi mai bine, îşi aminti că tatăl lui îl învăţase să călărească primul său ponei şi că juca crichet cu el şi cu Ferdinand.

— Juca crichet cu noi când eram destul de mari ca să ştim cum să lovim mingea cu bâta.

— Gândeşte-te la vremurile alea. Mai caută şi alte amintiri ca asta. Nu era un monstru, Jocelyn. Nu era niciun om agreabil. Nu cred că mi-ar fi plăcut. Cu toate astea, nu era un monstru. Era pur şi simplu om. Şi chiar dacă te-a trădat, a considerat că făcea ceva necesar educaţiei tale.

El o sărută pe creştet şi tăcură amândoi.

— Pe tine te bântuie vreo amintire neplăcută, vreo umbră neagră a trecutului, Jane? o întrebă el la un moment dat.

— Nu, răspunse ea. Niciuna.

După un alt interval de tăcere, el spuse:

— Să mergem la culcare, Jane. Doar să dormim. Dacă îmi amintesc eu bine, azi-noapte am fost destul de ocupaţi, în noaptea asta vom dormi doar. Vrei?

— Da.

Lui îi veni să râdă. Se ducea la culcare cu amanta lui. Numai ca să doarmă.

Tatăl lui s-ar fi răsucit în mormânt.

Capitolul 18

În dimineaţa următoare Jocelyn se duse direct acasă, ca de obicei, pentru a face o baie, a se bărbieri şi a se schimba înainte de a pleca la club. Însă de cum trecu pragul, Hawkins îi ieşi în întâmpinare cu o informaţie importantă. Domnul Quincy voia să discute cu Alteţa sa cât mai repede.

— Trimite-l în bibliotecă peste jumătate de oră, spuse Jocelyn în drum spre scară. Şi trimite-mi-l sus pe Barnard cu apă caldă şi ustensilele de ras.

Treizeci de minute mai târziu, Michael Quincy intră în bibliotecă. Jocelyn se afla deja acolo.

— Ei bine? îl întrebă pe secretarul său. E vreo criză la Acton, Michael?

— Nu, Alteţă. E vorba de o persoană. Un bărbat. E de două ore în bucătărie. Refuză să plece.

Jocelyn înălţă sprâncenele şi îşi prinse mâinile la spate.

— N-am destui lachei ca să-l ia pe acest om şi să-l azvârle în stradă? Trebuie s-o fac eu însumi? Asta să înţeleg?

— Întreabă de domnişoara Ingleby, Alteţă, explică Quincy.

Jocelyn înţepeni.

— E un poliţist din Bow Street, spuse secretarul. Hawkins m-a chemat pe mine să-i răspund la întrebări, i-am spus că nu ştiu nimic despre vreo domnişoară Ingleby. Atunci el a spus că aşteaptă să vorbească cu dumneavoastră. Când i-am zis că s-ar putea să trebuiască să aştepte o săptămână până să găsiţi un moment liber pentru el, a răspuns că o să aştepte o săptămână. E în bucătărie, Alteţă, şi nu dă niciun semn că ar avea de gând să plece.

— Întreabă de domnişoara Ingleby. Jocelyn miji ochii. Dă ordin să fie condus sus, Michael.

Michael Boden se simţea stânjenit. Rareori munca lui îl aducea în vreunul din palatele din Mayfair. Adevărul este că aristocraţia îi inspira respect şi teamă. Iar stăpânul din Dudley House era ducele de Tresham, omul care avea reputaţia că până şi

egalii lui se tem să-l supere.

Însă el avea convingerea că era aproape. Toţi servitorii, până la unul, minţeau de îngheţau apele. Niciunul nu cunoştea vreo domnişoară Jane Ingleby, inclusiv secretarul Alteţei sale, pe care, spre ruşinea lui, îl luase la început drept ducele însuşi, atât de nobil era.

Mick ştia când oamenii minţeau. Şi ştia de ce minţeau aceşti oameni. Nu că ar fi protejat-o pe ea, ci pentru că erau servitori care ţineau la slujba lor. Una dintre regulile clare ale acelei slujbe era să nu deschidă gura în faţa străinilor despre niciun locuitor al casei. El respecta acest lucru.

Şi atunci în bucătărie intră valetul şi îl fixă cu o privire dispreţuitoare.

— Urmează-mă, spuse el.

Mick îl urmă în partea principală a casei, a cărei splendoare îi tăie răsuflarea, dar îşi dădu toată silinţa să nu se arate impresionat. Secretarul îl aştepta în hol.

— Alteţa sa îţi acordă cinci minute, spuse el. Te voi conduce în bibliotecă. Am să aştept afară ca să te conduc până la uşă când ţi se va spune să pleci.

— Mulţumesc, domnule, spuse Mick Boden.

Era puţin emoţionat, dar păşi destul de hotărât în bibliotecă după ce valetul deschise uşa. Se opri după şase paşi şi dădu politicos din cap. Nu se înclină.

Ducele stătea în picioare în faţa unui şemineu din marmură, cu mâinile la spate. Era îmbrăcat în haine de călărie care îi veneau perfect. Se uita la el cu nişte ochi atât de întunecaţi încât Mick ar fi jurat că erau negri.

— Ai câteva întrebări pentru mine, spuse ducele. Eşti poliţist din Bow Street?

— Da, domnule. Mick Boden. Am fost informat că aveţi în slujba dumneavoastră o anume domnişoară Jane Ingleby.

— Serios? Alteţa sa înălţă din sprâncene, arătând cu adevărat ameninţător. Şi cine te-a informat, dacă pot să întreb?

— Madame de Laurent, domnule, spuse Mick Boden. O modistă. Domnişoara Ingleby a lucrat la ea până acum o lună, când i-a dat de veste că vine aici să lucreze pentru dumneavoastră.

— Zău? Şi de ce te interesează domnişoara Ingleby?

Mick ezită, dar numai o clipă.

— E urmărită pentru infracţiuni ticăloase, domnule.

Degetele Alteţei sale apucară strâns mânerul monoclului, dar nu-l duse la ochi.

— Infracţiuni ticăloase? repetă el încetişor.

— Furt, domnule, explică Mick. Şi crimă.

— Fascinant! comentă ducele la fel de încet, iar Mick, care se pricepea la oameni, ştiu fără niciun dubiu că omul ăsta chiar putea fi foarte periculos. E un basm?

— Oh, nu, domnule. Este foarte adevărat. Numele este fals. În realitate este lady Sara Illingsworth, care l-a omorât pe domnul Sidney Jardine, fiul şi moştenitorul contelui de Durbury, iar apoi a fugit cu banii şi bijuteriile contelui. Poate aţi auzit despre acest incident, domnule. E o fugară, domnule, şi credinţa mea e că se află în această casă.

— Vai de mine! spuse Alteţa sa după o scurtă tăcere, înţeleg că am avut noroc că nu m-am trezit într-o dimineaţă cu gâtul tăiat.

Mick simţi o imensă satisfacţie. În sfârşit! Ducele de Tresham recunoscuse că se afla la Dudley House.

— E aici, domnule? întrebă el.

Ducele îşi duse monoclul la ochi.

— A fost aici, spuse el. Domnişoara Ingleby a fost angajată aici trei săptămâni ca infirmieră după ce am fost împuşcat în picior. A plecat acum două săptămâni. Trebuie s-o cauţi în altă parte. Cred că domnul Quincy te aşteaptă în hol ca să te conducă afară.

Dar Mick Boden nu era încă pregătit să fie concediat.

— Îmi puteţi spune unde s-a dus, domnule? întrebă el. E foarte important. Contele de Durbury e copleşit de durere şi nu va cunoaşte o clipă de linişte până când cea care i-a omorât fiul va fi

adusă în faţa justiţiei.

— Şi bijuteriile lui vor fi iarăşi în seiful său de la Candleford, adăugă ducele. Domnişoara Ingleby a fost servitoare aici. Trebuie să ştiu unde se duc servitorii după ce pleacă din slujba mea?

Mick ştiu că dăduse de un zid. Fusese atât de aproape!

— Asta e tot? întrebă Alteţa sa. Interogatoriul s-a sfârşit? Mărturisesc că sunt nerăbdător să iau micul dejun.

Mick ar fi vrut să mai pună câteva întrebări, dar îşi dădu seama că insistenţa lui ar fi fost inutilă. Dădu din cap, îi ură ducelui de Tresham o zi bună şi ieşi. Secretarul ducelui îl conduse până la ieşire, şi poliţistul se pomeni în Grosvenor Square cu sentimentul că nu rezolvase nimic.

Totuşi, poate nu chiar aşa.

Auzise despre duelul ducelui, despre faptul că fusese împuşcat în picior şi că nu putuse să meargă trei săptămâni. Probabil că ceilalţi nobili din Londra făcuseră potecă până la uşa lui ca să-i ţină companie. Fata fusese infirmiera lui. Nu se putea ca unii dintre vizitatorii aceia să nu o fi văzut. Poate că ei vor fi mai amabili decât ducele.

Nu, nu se lovise de un zid, hotărî Mick Boden. Cel puţin, nu încă.

O va găsi.

Avusese în faţa ochilor toate dovezile, se gândi Jocelyn în timp ce stătea la fereastra bibliotecii şi se uita după poliţistul care ieşea din piaţă.

Era limpede că fusese crescută ca o doamnă. Demonstrase de la început toate atributele unei doamne, în afară de îmbrăcămintea elegantă. Vorbea cu un accent rafinat; avea o ţinută mândră şi graţioasă; era citită; ştia să cânte la pian cu competenţă, dacă nu cu fler; cânta superb, cu o voce cultivată, şi cunoştea compozitori precum Händel; ştia să-i comande şi să-i organizeze pe servitori; nu o intimida un bărbat cu titlu, ca el însuşi, nici chiar atunci când era arogant din fire.

Crezuse el vreo clipă că ea crescuse într-un orfelinat? O clipă, poate. Dar îşi dăduse seama de câtva timp că ea minţise cu privire la trecutul său, şi chiar se întrebase de ce, dar nu ţinuse neapărat să afle. Niciodată nu fusese curios în legătură cu secretele pe care oamenii preferau să le ţină ascunse.

Lady Sara Illingsworth.

Nu Jane Ingleby, ci lady Sara Illingsworth.

Interpretase absolut greşit cel mai mare indiciu dintre toate – reţinerea ei de a fi văzută. Nu voise să iasă din Dudley House cât fusese aici; nu voia să iasă din casa în care era acum. Avusese mari reţineri să cânte pentru invitaţii lui. Alesese să fie amanta lui decât să urmeze ceea ce ar fi fost fără îndoială o carieră strălucită de cântăreaţă.

El socotise că îi era ruşine, la început, de ce ar fi crezut oamenii despre relaţia ei cu el, iar apoi de relaţia care chiar exista. Dar nu arătase niciun alt semn de ruşine. Negociase cu mult simţ practic contractul lor prostesc. Redecorase casa pentru că nu voia să se simtă ca o târfă care trăia într-un bordel. Îşi acceptase cu curaj soarta de amantă, fără lacrimi, fără remuşcări.

Ar fi trebuit să-şi dea seama de ce nu voia să fie văzută în public. Adevărul sărea în ochi. Ea se ascundea.

Era căutată pentru furt şi crimă.

Nu-i păsa câtuşi de puţin că adăpostea o fugară. Ideea că era periculoasă era total absurdă. Dar îl supăra al naibii că îi descoperise prea târziu identitatea.

Să angajeze ca amantă o orfană fără niciun ban era ceva normal. Dar să ofere aceeaşi slujbă fiicei unui conte era cu totul altceva.

Luase virginitatea lui lady Sara Illingsworth, fiica răposatului conte de Durbury de la Candleford, Cornwall.

În acest moment anume, nu nutrea sentimente prea bune faţă de lady Sara Illingsworth.

Dracu’ s-o ia! Bătu cu pumnul în pervaz. Trebuia să-i fi spus. Trebuia să-i fi cerut ajutorul. Nu-şi dădea seama că el era exact

genul de om în faţa căruia putea să recunoască deschis tot ce era mai rău fără să-i fie teamă că o să facă o criză de nervi sau că o să trimită după poliţişti? Nu înţelegea că el avea un dispreţ total faţă de bărbaţi precum Jardine? La dracu'! Oare ce îi făcuse nemernicul de o adusese în stare să-l omoare – dacă chiar era mort? Câte îndurase ea de atunci, simţindu-se vinovată, înfricoşată şi singură?

S-o ia toţi dracii! Nu avusese destulă încredere în el ca să i se confeseze.

Pentru asta îi va fi greu să o ierte.

Dracu' s-o ia de femeie!

Şi încă ceva. O, da, mai era ceva. Seara trecută, el îşi dezgolise sufletul în faţa ei cum nu o mai făcuse în faţa nici unei făpturi omeneşti. Atât de multă încredere avusese în ea.

Dar ea nu-i întorsese încrederea. Nici măcar seara trecută.

Pe tine te bântuie vreo amintire neplăcută, vreo umbră neagră a trecutului, Jane? o întrebase el.

Nu. Niciuna, răspunsese ea.

Dracu' s-o ia!

Jocelyn îşi petrecu ziua la sala de box Jackson's, pe poligonul de trageri, la curse. Cină la White's şi petrecu două ore plictisitoare la o serată la care sora lui îi spuse că devenise un străin, lucru pe care i-l spuse şi fratele său, peste măsură de indignat.

— Treaba e că fraţii Forbes, care încă se ascund, răspândesc vorba că tu eşti cel care se teme să-i întâlnească, Tresham. Ca să nu mai spun că au afirmat că mă ascund după fratele meu mai mare. Ce ai de gând să faci în privinţa lor? Asta vreau să ştiu. Nu te ştiam atât de moale. Dacă nu se arată într-o săptămână, am să mă duc eu însumi după ei. Pe mine au încercat să mă omoare.

Jocelyn oftă. Da, amânase treaba. Şi totul numai din cauza pasiunii pentru o femeie.

— Iar pe mine au încercat să mă umilească, spuse el. Am să mă ocup de ei, Ferdinand.

Refuză să mai discute despre asta.

Dar în toată săptămâna trecută se distrase cu amanta lui, citind, şi discutând, şi cântând la pian, şi pictând, şi îngăduise ca reputaţia lui să fie pătată. Asta nu se făcea. Abia la sfârşitul serii reuşi să-i prindă pe Brougham şi pe Kimble singuri. Porniseră împreună spre White’s.

— Niciunul dintre voi nu a pomenit numele amantei mele în faţa cuiva, nu-i aşa? întrebă el.

— La dracu, Tresh! replică enervat Brougham. Mai e nevoie să întrebi când ne-ai cerut să n-o facem?

— Nu mă face să te provoc la duel, Tresh, zise Kimble cu un calm ameninţător. În ultimul timp parcă nu mai eşti tu. Dar poate că întrebarea a fost retorică, nu?

— Există o persoană, un poliţist cu părul unsuros şi îmbrăcat oribil, dar cu ochi pătrunzători, care, foarte posibil, va pune curând întrebări despre domnişoara Jane Ingleby.

— Un poliţist din Bow Street? Brougham se opri din mers.

— Să întrebe de domnişoara Ingleby? încruntarea lui Kimble era vizibilă chiar şi pe întuneric.

— Alias lady Sara Illingsworth, explică Jocelyn.

Prietenii săi se holbară la el în tăcere.

— Vă va chestiona şi pe voi printre alţii, spuse Jocelyn.

— Domnişoara Jane Ingleby? Faţa lui Kimble deveni o mască inexpresivă. Nici n-am auzit de ea. Tu ai auzit, Cone?

— Cine? Brougham se încruntă.

— Nu, nu, spuse blând Jocelyn, şi porni din nou. Prietenii săi îşi potriviră pasul cu al lui. Se ştie că m-a îngrijit cât am fost imobilizat din cauza piciorului. Am recunoscut asta când persoana stătea în biblioteca mea dându-şi toată silinţa să nu arate servil. Timp de trei săptămâni. După care a plecat din slujba mea. Dar cine sunt eu să trebuiască să urmăresc ce face o simplă servitoare o dată ieşită pe uşa mea?

— A existat o astfel de servitoare? întrebă neglijent Brougham. Mărturisesc că n-am observat, Tresham. Însă de felul meu nu observ servitorii altora.

— Era cea care a cântat la serata ta, Tresh? întrebă Kimble? O voce plăcută pentru cei cărora le place genul ăla de muzică. Şi o fată destul de drăguţă pentru cei cărora le plac domnişoarele simple de la ţară în muselină. Ce i s-a întâmplat?

— Mulţumesc, spuse Jocelyn. Ştiam că pot să am încredere în voi.

— Ascultă, Tresham, spuse Brougham, cu glasul revenit la normal, ce s-a întâmplat cu Jardine? Sper că nu ne ceri să credem că lady Sara l-a omorât cu sânge rece pentru că a prins-o furând?

Kimble pufni dispreţuitor.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, spuse printre dinţi Jocelyn. Ea nu a considerat potrivit să mi se confeseze. Dar vă spun următorul lucru. Ar fi bine ca Jardine să fie mort. Dacă nu e, îmi va face o deosebită plăcere să-l fac să dorească să fi fost mort.

— Dacă ai nevoie de ajutor, suntem lângă tine, Tresham, se oferi Brougham.

— Ce ai de gând să faci în privinţa lui lady Sara, Tresh? întrebă Kimble.

— S-o stâlcesc în bătaie, replică cu răutate Jocelyn. Să dau de fundul acestei poveşti caraghioase. Să-i pun picioarele în lanţuri şi s-o fac să-i pară rău tot restul vieţii că s-a născut. În ordinea asta.

— Lanţuri la picioare. Conan Brougham gemu. Din cauză că e aman… se opri brusc, scuturat de un acces de tuse provocat, probabil, de un cot în coaste dat de vicontele Kimble.

— Lanţuri la picioare, repetă Jocelyn. Dar mai întâi am să mă ameţesc. Am să mă îmbăt criţă.

Necazul era că niciodată nu putea să se îmbete atunci când voia, indiferent cât de mult bea. Când plecă singur de la White’s, după miezul nopţii, şi după ce băuse o cantitate mare de alcool, mergea tot drept şi continua să simtă o furie rece în locul unei mânii pătimaşe. Cum putea el s-o stâlcească în bătaie – nu că ar fi bătut vreodată vreo femeie –, cum putea el s-o certe când nu îl înfierbânta niciun dram de mânie?

Când ajunse acasă şi intră cu cheia lui, singura soluţie pe care

o găsise era să o umilească, să-i aducă aminte că îi datorează supunere. Va trebui să se însoare cu ea, firește, chiar dacă ea nu își dădea încă seama de asta. Va fi soția lui. Însă curând va înțelege că, întotdeauna, pentru tot restul zilelor ei, va fi pentru el mai puțin decât o amantă.

Capitolul 19

Veni acasă după miezul nopţii, mult după ce Jane renunţase să-l mai aştepte, deşi nu se culcase, ci se plimba prin casă, neliniştită, ştiind că ceva nu era în regulă. Era în chilie, uitându-se la portretul ei, când auzi cheia în uşa de la intrare. Se grăbi să-i iasă în întâmpinare cu o lumânare. Dar reuşi să se stăpânească şi păşi liniştită în hol. Un moment mai târziu îi păru bine că nu alergase.

El era îmbrăcat cu pelerina neagră, de operă. Îşi scoase cu o grijă căutată pălăria şi mănuşile înainte de a se întoarce să se uite la ea. Când o făcu, Jane se pomeni în faţa ducelui de Tresham – străinul acela din trecut. Întunecatul, recele, cinicul şi, cu siguranţă, ameţitul de băutură duce de Tresham. Ea zâmbi.

— Sus! porunci el cu aroganţă rece, arătând cu o smucitură din cap în direcţia scării.

— De ce? întrebă ea, încruntându-se.

El înălţă din sprâncene şi se uită la ea ca la un vierme.

— De ce? întrebă el încetişor. De ce, Jane? Am greşit cumva adresa? Dar cheia s-a potrivit. Nu asta e casa în care îmi ţin amanta? Am venit să mă folosesc de serviciile amantei mele. Am nevoie de un pat ca s-o fac confortabil şi de prezenţa ei în pat. Patul e sus, parcă.

— Eşti băut! spuse ea cu o răceală egală cu a lui.

— Zău? Păru surprins. Dar nu prea ameţit ca să găsesc drumul spre casa amantei mele. Nu prea ameţit ca să urc treptele să mă culc cu ea. Nu prea ameţit ca să nu mi se scoale, Jane.

Ea roşi la auzul bădărăniei şi îl privi lung. Îşi simţea inima ca de plumb. Proasta! Ce proastă fusese nu numai că se îndrăgostise de el, ci şi că visase că şi el se îndrăgostise de ea!

— Sus! repetă el, apoi dădu din cap. Ah, mi-am dat seama de ce eziţi. Am uitat să spun te rog. Te rog să mergi sus. Te rog să-ţi scoţi hainele şi agrafele când ajungi acolo. Te rog să te întinzi pe spate în pat în aşa fel încât să mă pot folosi de serviciile tale. Te

rog să respecţi partea ta de contract.

Glasul lui era mai rece decât gheaţa. Ochii îi erau negri ca noaptea.

Jane nu avea niciun motiv întemeiat să-l refuze. Nu făcea parte din învoiala ca el s-o iubească înainte ca ea să-i acorde favorurile. Dar se simţea brusc dezorientată, de parcă cea mai valoroasă săptămână din viaţa ei fusese ştearsă fără urmă. Era doar atât – amanta lui.

Se întoarse şi o luă înaintea lui pe scări în sus, cu lumânarea în mână, cu capul drept. Clipi des pentru a-şi alunga lacrimile. Nu, el nu va vedea un astfel de semn de slăbiciune din partea ei.

Niciodată!

— Am venit aici ca să mă distreze amanta mea, spuse el câteva clipe mai târziu, stând în uşa dormitorului cu o expresie de nepătruns, dar cu un aer de pericol ameninţător. Cum ai să mă distrezi, Jane?

Dacă n-ar fi fost săptămâna care trecuse, ea n-ar fi găsit nimic prea jignitor în vorbele lui. Nu era nimic jignitor în ele. Nu trebuia să răspundă ca şi cum le considera jignitoare. Trebuia pur şi simplu să uite de săptămâna aceea. Însă ezită prea mult.

— Te doare cumva capul, Jane? întrebă el cu o ironie grea. Sau eşti la ciclu?

Ciclul trebuia să-i vină peste câteva zile şi avea de ce să fie neliniştită. Dar nu voia să-şi facă griji înainte de a şti precis. Fusese conştientă de la început de consecinţele unei astfel de legături. Ba chiar în contract exista o clauză care prevedea că el se va ocupa de copiii rezultaţi din relaţia lor.

— Sau pur şi simplu simţi repulsie faţă de mine în noaptea asta, întrebă el, mijind ochii mai periculos ca niciodată. Ai de gând să mă trimiţi la dracu, cu poftele nesatisfăcute?

— Nu, bineînţeles că nu, replică ea calmă. Voi fi încântată să te distrez, Alteţă. În definitiv, la ce altceva crezi că m-am gândit şi am visat toată ziua cât n-ai fost aici?

— E liniştitor să descopăr că cel puţin nu ţi-ai pierdut limba

ascuţită, Jane. Blândă şi supusă n-ai mai avea niciun haz. Ce încântări senzuale poţi să născoceşti pentru mine?

Era limpede că el chiar aştepta ca ea să-l distreze. Stătea lângă pat, cu picioarele depărtate, cu mâinile la spate, şi se uita la ea cu sprâncenele ridicate.

Ea se dezbrăcă pe îndelete, aţâţându-l cu goliciunea ei dezvelită treptat. Când fu complet goală, ridică braţele şi îşi scoase agrafele din păr, una câte una. Zâmbi. Poate că, la urma urmelor, putea să-i alunge stânjeneala cu privire la seara trecută – dacă ei i se datora această schimbare bruscă.

El era tot în pelerină, dar aruncase faldurile peste umeri. Nu făcu niciun efort să ascundă umflătura grăitoare din pantaloni. Rămase nemişcat, total lipsit de expresie. Ea îi desfăcu nasturii de la gât şi pelerina căzu la podea.

— Stai jos, îl invită ea, arătând patul.

El înălţă din sprâncene, dar se aşeză, desfăcându-şi picioarele şi sprijinindu-se în coate.

— Înveţi lecţii pe care nu eu ţi le-am predat, Jane, spuse el urmărind-o în timp ce îi descheia nasturii de la pantaloni, ellberându-l de închisoarea lor mătăsoasă. Ce mi-ai pregătit? Un joc cu gura?

Ea ştiu din instinct ce voia să spună. Şi deşi mintea îi spunea că era dezgustător, corpul îi şoptea că nu va fi aşa. Dar nu credea că putea s-o facă. Nu încă. Nu până venea timpul să se împreuneze ca iubiţi, nu ca bărbat şi amantă.

Îi luă membrul în mâini, îl mângâie, în timp ce el o urmărea cu ochii mijiţi. Apoi se aşeză în genunchi pe pat, călare pe el, îl potrivi la intrarea ei şi se lăsă în jos. Stătea dreaptă, cu spatele uşor arcuit, cu vârfurile degetelor pe umerii hainei lui de seară. Se uita în ochii lui.

— Bravo, Jane, spuse el. Dă-i drumul. Dar tot nu se mişcă. Era lung şi rigid în ea, dar nu se mişca. Ea simţea în răsuflarea lui mirosul de alcool.

El o învăţase să călărească, dar nu în poziţia asta. Când o mai

făcuse, el era întins pe spate, şi se mişcase odată cu ea, în acelaşi ritm. În noaptea asta stătea nemişcat şi o urmărea cu ochii lui întunecaţi, periculoşi.

Ea încercă să-i arate cu corpul că i se oferea toată când avea nevoie de ea. Şi în ciuda dispoziţiei lui ciudate, simţea că avea nevoie de ea. Îşi arcui şi mai mult spinarea, lăsă capul pe spate, închise ochii şi îşi propti mâinile în spate, pe genunchii lui, continuând să se înfigă iar şi iar în rigiditatea lui, ritmic, în timp ce el rămânea tare şi nemişcat. La un moment dat, mâinile lui se încleştară pe şoldurile ei atât de neaşteptat încât tot ritmul şi controlul ei se spulberară tocmai când se înfigea impetuos şi repetat în ea. Se auzi respirând de parcă auzea pe altcineva aflat la mare distanţă. Auzi geamătul climaxului lui şi simţi jetul fierbinte al seminţei lui.

Unirea. Ah, binecuvântată unire! Acum el va fi satisfăcut. Vor sta întinşi împreună, calzi şi sătui, şi vor discuta. Ea îl va linişti, iar el va fi iar Jocelyn în loc de încrâncenatul şi periculosul duce de Tresham.

Mâine va putea să-i încredinţeze cumplitele ei secrete, înălţă capul şi îi zâmbi visătoare.

— A fost foarte bine, Jane, spuse el aspru. Începi să te pricepi cu adevărat la profesia ta. Începi să meriţi fiecare bănuţ din leafa ta. O ridică de pe el, răsturnând-o în pat, şi se ridică în picioare. Începu să se încheie la pantaloni.

Era ca şi cum ar fi vărsat pe ea un ulcior cu apă rece ca gheaţa.

— Iar tu ai fost întotdeauna un maestru al insultelor voalate, înţeleg foarte bine că pentru asta sunt plătită. Nu trebuie să-mi aduci aminte doar pentru că aseară ai lăsat garda jos şi mi-ai spus lucruri pe care regreţi profund că le-ai spus. Trase cuvertura de pe pat şi se acoperi.

— Te simţi insultată pentru că ţi s-a spus că eşti extrem de pricepută în pat? Nu fac des complimentul ăsta, să ştii, spuse el aruncându-şi pelerina pe umeri.

Ea se ridică în şezut şi îşi trase cuvertura până peste piept.

— Mă simt insultată că ai considerat necesar să mă înjoseşti vorbind de pricepere şi leafă, Alteţă. Mă simt insultată că ţi-e ruşine că mi te-ai confesat, mie, o simplă femeie şi amanta ta. Credeam că suntem prieteni – iar prietenii vorbesc unul cu celălalt. Ei au încredere unul în celălalt şi îşi împărtăşesc cele mai adânci secrete. M-am înşelat. Nu trebuia să uit că mă plăteşti pentru asta. Şi acum sunt obosită. Am muncit din greu câştigându-mi existenţa. Fii bun şi pleacă, Alteţă. Noapte bună.

— Prietenii au încredere unul în celălalt, Jane? O fulgera cu ochii lui foarte negri.

Preţ de o clipă fu înspăimântată. Crezu că se va apleca şi o va înşfăca. Dar el făcu brusc o plecăciune ironică şi ieşi din cameră.

Jane rămase tremurând, mai singură şi mai nefericită decât fusese vreodată în viaţa ei.

În drum spre Grosvenor Square, starea de spirit a lui Jocelyn era cu adevărat neagră. Se dispreţuia din toată inima – în sfârşit un sentiment familiar. Se simţea de parcă o violase – deşi o abordase la fel cum îşi abordase în trecut amantele. Şi o dispreţuia şi pe ea. N-ar fi trebuit să-l lase să se apropie de ea în noaptea asta, dar de fapt îl servise ca o curtezană cu experienţă.

O ura pentru că îl făcuse toată săptămâna să creadă că găsise o prietenă, un suflet pereche, precum şi o parteneră de pat al naibii de bună. O ura pentru că îl împiedicase, cumva, să observe că ea primea fără să dea nimic în schimb în afară de corpul ei, că relaţia lor nu avea nimic reciproc.

Profitase de încrederea lui, dar îşi păstrase secretele bine ascunse. Totuşi, acum ea îndrăznise să-i facă morală pe tema adevăratei prietenii.

Luase totul de la el, chiar şi dragostea de care nu se mai credea capabil.

O ura pentru că îl prostise făcându-l să spere că viaţa merita totuşi să fie trăită. Pentru că îl deposedase de tot confortul

coconului tare în care trăise zece ani.

O ura.

Nici măcar nu putea să se gândească la ea ca fiind Sara.

Ea era Jane.

Dar Jane Ingleby nu exista.

Mick Boden stătea la pândă în intrândul întunecat al unei case de peste drum. Îl văzu pe ducele de Tresham îndepărtându-se în lungul străzii şi, după un timp, văzu lumina de la o fereastră stingându-se. Casa era evident un cuibuşor de dragoste – ducele intrase cu cheia lui, stătuse destul de mult pentru o partidă prelungită în camera aia unde apăruse lumina lumânării chiar după sosirea lui, apoi plecase spre casă, arătând foarte satisfăcut.

Fusese o zi lungă. Nu avea rost să mai stea acolo. Era puţin probabil ca amanta să iasă din casă pentru a se uita după iubitul ei, sau măcar să apară la fereastră. Dar trebuia ca să iasă din casă cândva – probabil că mâine, ca să meargă la plimbare sau la cumpărături. Nu avea nevoie decât să o zărească. Măcar atunci va şti dacă amanta ducelui era lady Sara Illingsworth, alias Jane Ingleby.

Hotărî să se întoarcă a doua zi dimineaţă şi să pândească din umbră până ieşea ea din casă. Sigur, ar fi putut să pună un ajutor să se ocupe de asta, dar în timpul lungii căutări femeia asta ajunsese să-i stârnească curiozitatea şi chiar un anumit respect. Voia să fie primul care o va vedea şi cel care o va prinde.

Capitolul 20

Jocelyn pierdu obişnuita plimbare călare prin Hyde Park. Fusese prea ocupat, cu un cap mare şi cu un stomac răzvrătit, la care se adăuga un valet care trăsese draperiile ca apoi să descopere surprins că stăpânul său era în pat, cu tot soarele în ochi.

Dar Jocelyn nu îşi permise luxul de a dădăci o mahmureală şi de a-şi teroriza prea mult personalul. Avea treabă. Din fericire, avusese ocazia să discute cu o seară înainte cu Brougham şi cu Kimble. Nu se putea spune acelaşi lucru despre contele de Durbury, care niciodată nu apărea în public – exact ca nepoata sau verişoara sau ce i-o fi fost lady Sara Illingsworth.

Era totuşi încă în oraş şi stătea tot la Pulteney, descoperi Jocelyn când se duse acolo pe la jumătatea dimineţii. Şi dispus să-l primească pe ducele de Tresham, deşi o astfel de cerere ar fi putut să-l nedumirească. La urma urmelor, nu erau cunoştinţe apropiate.

— Tresham? spuse el în loc de salut. Ce mai faci?

— Foarte bine, mulţumesc, ţinând cont de faptul că în clipa asta puteam să fiu acasă, în pat, cu beregata tăiată, spuse Jocelyn. Sau în mormânt mai degrabă, întrucât lady Sara Illingsworth a plecat din casa mea de mai bine de două săptămâni.

— Ah, da, ia loc. Să-ţi torn ceva de băut. Aşadar, era limpede că poliţistul îi dăduse de curând raportul contelui. Tresham, ştii unde este? Ai auzit ceva?

— Nu beau nimic, mulţumesc, răspunse Jocelyn, simţind că i se răzvrăteşte stomacul. Se aşează într-un fotoliu. Trebuie să înţelegi că, atunci când era în slujba mea, juca rolul unei servitoare şi folosea un nume fals. Era o simplă angajată. Când a plecat, nu mi-a dat prin cap s-o întreb unde se duce.

— Nu, bineînţeles că nu. Contele îşi turnă un pahar şi se aşează la masa pătrată din mijlocul camerei. Părea dezamăgit. Afurisiţii ăia de poliţişti nu merită un ban din cât încasează, Tresham. În realitate, sunt al naibii de incompetenţi. Sunt aici la Londra de

peste o lună, timp în care ea a stat trei săptămâni la Dudley House. Măcar de-aş fi ştiut!

— A fost un adevărat noroc că am scăpat nevătămat, spuse Jocelyn. L-a omorât pe fiul tău, nu-i aşa? Condoleanţele mele, Durbury.

— Mulţumesc.

Contele nu se simţea deloc la largul lui, era evident, concluziona Jocelyn, privindu-l pătrunzător sub masca unei indolenţe plictisite.

— Şi, în plus, te-a jefuit, spuse el. Dat fiind că a stat trei săptămâni la Dudley House, lady Sara Illingsworth trebuie să ştie bine că reşedinţa mea este plină de comori nepreţuite. De ieri-dimineaţă, de când i-am aflat identitatea, mă gândesc că ar putea să încerce să mă jefuiască şi să mă omoare şi pe mine dacă am ghinionul să dau peste ea într-un moment nepotrivit.

Contele se uită pătrunzător la el, dar Jocelyn învăţase de mult să-şi stăpânească expresia astfel încât să nu trădeze nimic din ceea ce gândea.

— Chiar aşa, aprobă contele.

— Îţi înţeleg perfect furia, spuse Jocelyn. O simplă rudă de sex femeiesc – şi una dependentă, aş zice – ţi-a provocat o asemenea durere personală şi ţi-a expus autoritatea bătăii de joc a publicului. Dacă eram în locul tău, şi eu aş fi aşteptat cu nerăbdare să fie prinsă ca să pun biciul pe ea înainte ca legea să-şi spună cuvântul. Am auzit că asta e singura metodă cu femeile răzvrătite. Totuşi, aş vrea să-ţi spun două lucruri, ăsta fiind, de fapt, motivul pentru care am venit.

Contele de Durbury părea că nu e sigur dacă tocmai fusese insultat sau compătimit.

— I-am chestionat pe câţiva dintre servitorii mei şi ei m-au asigurat că infirmiera pe care o cunoşteam ca domnişoara Jane Ingleby a avut la Dudley House doar o bocceluţă cu lucruri. Unde a ascuns banii şi bijuteriile pe care le-a luat de la tine? Poliţistul din Bow Street s-a gândit să abordeze căutarea din acest unghi? Să

găsească mai întâi comoara, ceea ce ar constitui cu siguranţă o urmă care l-ar duce la femeie.

Se opri şi aşteptă răspunsul contelui.

— E o idee, admise înţepat contele. Jocelyn îşi văzu confirmată bănuiala cum că nu există nicio comoară, cel puţin nu una însemnată.

— Ar fi mult mai bine să caute banii şi bijuteriile decât să mă urmărească pe mine, adăugă Jocelyn.

Contele de Durbury se uită mirat la el.

Jocelyn continuă:

— Presupun că în urma întrevederii cu mine de ieri dimineaţă a tras concluzia că sunt genul de bărbat care găseşte că este excitant să se culce cu o femeie care ar putea să-l jefuiască de ultimul bănuţ şi să-i crape ţeasta în somn cu toporul. Concluzia lui e de înţeles. Chiar am reputaţia unui bărbat nesăbuit, care trăieşte periculos. Totuşi, cu toate că ieri mi s-a părut amuzant să fiu urmărit oriunde mă duc, cred că voi găsi că e plictisitor ca experienţa să se repete zilnic.

Contele nu ştia că poliţistul lui fusese la treabă aproape toată ziua precedentă – era limpede. Se uita tâmp la Jocelyn.

— Azi, totuşi, nu s-a întâmplat, recunoscu Jocelyn. Nu încă. Aş zice că s-a postat iarăşi în faţa casei unei amante, ăă, doamne, pe care am vizitat-o azi-noapte. Doamna e amanta mea, dar trebuie să înţelegi, Durbury, că orice amantă aş avea, ea e sub protecţia mea şi că oricine o hărţuieşte va trebui să răspundă în faţa mea. Poate că vei considera necesar să-i explici asta poliţistului – mă tem că îmi scapă numele lui în clipa de faţă… Se ridică în picioare.

— Sigur îi voi explica. Contele de Durbury părea ameninţător. Adică le plătesc poliţiştilor o sumă exorbitantă ca să stea cu ochii pe casa amantei tale, Tresham? Asta e revoltător!

Jocelyn îşi luă pălăria şi mănuşile de pe masa de lângă uşă şi spuse:

— Trebuie să mărturisesc că e oarecum deranjant să ştii că în timp ce eşti angajat într-o… ăă… conversaţie cu o doamnă,

fereastra e urmărită de afară. Sper ca la noapte să nu se mai întâmple.

— Nu se va mai întâmpla, îl asigură contele. Am să-i cer o explicaţie acestui Mick Boden, crede-mă.

— Ah, da, ăsta era numele, spuse Jocelyn Ieşind din cameră. Un omuleţ cu părul foarte unsuros. O zi bună, Durbury.

În ciuda durerii de cap, se simţea mulţumit de această vizită. Dimineaţa era pe sfârşite. Spera doar ca ea, contrar obiceiului, să nu scoată nasul pe uşa casei înainte ca acel câine de pază să fi fost înlăturat. Dar era puţin probabil să o facă. Nu ieşea niciodată, decât în grădina din spate. Iar acum, firește, înţelegea de ce.

Pe parcursul unei dimineţi de muncă înverşunată într-un colţ sălbatic al grădinii de care nu apucase să se ocupe, Jane se convinse că venise sfârşitul. El însuşi vorbise în sensul ăsta – pasiunea înflăcărată, pierderea treptată a interesului, ruperea legăturilor.

Pasiunea se sfârşise, omorâtă de indiscreţia lui său, în tot cazul, de ceea ce părea el să considere indiscreţie. Pierderea interesului, bănuia ea, nu va fi treptată, ci bruscă. Probabil că se mai putea aştepta la câteva vizite nocturne precum cea din noaptea trecută. Dar într-o zi, curând, domnul Quincy va sosi pentru a face aranjamentele necesare cu privire la sfârşitul legăturii. Nu că ar fi fost multe de discutat. Contractul prevedea majoritatea detaliilor.

După aceea nu îl va mai vedea pe Jocelyn.

Smulse neatentă o tufă de urzici care o înţepară dureros chiar şi prin mănuşi.

Foarte bine, îşi spuse ea. Oricum avea de gând să se predea poliţiştilor din Bow Stretet. Curând va putea să o facă fără nicio piedică. Curând, soarta el nu va mai conta, deşi, firește, doar din principiu, va lupta să înlăture acuzaţiile ridicole care i se aduceau. Ridicole cu excepţia faptului că Sidney era mort.

Se convinsese atât de bine de toate astea încât sosirea lui Jocelyn o luă prin surprindere. Era la etaj, punându-şi o rochie

curată, când îl auzi bătând în uşa de la Intrare. Aşteptă încordată să-i audă paşii pe scări. Dar cel care bătu ezitant la uşa ei fu domnul Jacobs.

— Alteţa sa doreşte să-l onoraţi cu prezenţa în camera de zi, doamnă, o informă valetul.

Inima lui Jane se strânse. De peste o săptămână nu mai folosiseră camera de zi.

El stătea în picioare în faţa căminului stins, cu braţul sprijinit de poliţa înaltă.

— Bună ziua, Jocelyn, spuse ea.

El arăta ca de obicei, aspru, arogant, cu o privire de nepătruns. Aşadar, dispoziţia lui nu se schimbase de seara trecută. Şi brusc îşi dădu seama de ce venise. Nu vrusese să-l trimită pe domnul Quincy. Voia să-i spună el însuşi. Asta era sfârşitul. După doar o săptămână şi jumătate.

El înclină capul, dar nu-i răspunse la salut.

— A fost o greşeală, spuse ea încet. Când m-ai întrebat dacă poţi să vezi camera de alături trebuia să rămân pe poziţie şi să spun nu. Tu vrei o amantă, Jocelyn. Vrei o relaţie fizică, necomplicată cu o femeie. Ţi-e frică de prietenie, de apropierea sentimentală. Ţi-e frică de latura ta artistică. Ţi-e frică să te confrunţi cu amintirile şi să recunoşti faţă de tine însuţi că le-ai lăsat să-ţi întunece viaţa. Ţi-e frică să te lepezi de imaginea unui bărbat dur. Nu trebuia să te încurajez să priveşti în tine. Nu trebuia să-ţi fiu prietenă. Trebuia să fi menţinut relaţia noastră în limitele convenite. Trebuia să te fi distrat în pat şi să te fi încurajat să-ţi trăieşti restul vieţii dincolo de pereţii acestei case.

— Chiar aşa? Glasul lui era de gheaţă. Mai ai şi alte perle de înţelepciune pentru mine, Jane?

— Nu te voi obliga să respecţi contractul, spuse ea. Ar fi o nedreptate strigătoare la cer să insist să mă întreţii patru ani şi jumătate, când legătura noastră a durat numai o săptămână şi jumătate. Din partea mea, eşti liber, Alteţă. Începând din această clipă. Mâine am să plec. Chiar şi azi, dacă doreşti.

— Ai perfectă dreptate, spuse el după o lungă şi stânjenitoare tăcere, timp în care o privise lung. Contractul nostru este nul. Are un viciu fatal. Eu cred că un contract este nul dacă una dintre părţi foloseşte un nume fals. Nu sunt specialist în probleme legale. Quincy ştie precis. Însă cred că am dreptate, Sara.

Inima ei îngheţă. Se aşeză brusc pe un scaun din apropiere.

— Nu aşa mă cheamă, şopti ea.

— Te rog să mă scuzi, spuse el, făcând o plecăciune ironică. Am uitat că ţii la convenienţe. Trebuia să spun lady Sara. Aşa e mai bine?

Ea clătină din cap.

— Ai înţeles greşit. Nu e numele meu. Eu sunt Jane. Dar îşi acoperi brusc faţa cu mâinile şi constată că îi tremurau. Le puse din nou în poală. Cum ai aflat?

— Am avut un musafir, spuse el. Un poliţist din Bow Street. Am înţeles că, în căutarea lui lady Sara Illingsworth, a trecut pe la atelierul unei modiste, Madame de Laurent. Întâmplător, fosta ta patroană, Jane, precum şi a lui lady Sara. Poliţistul a ajuns la concluzia inteligentă că sunteţi una şi aceeaşi persoană.

— Aveam de gând să-ţi spun. Chiar în timp ce vorbea, îşi dădu seama ce neconvingătoare era.

— Serios? El duse monoclul la ochi şi o studie arogant. Serios, lady Sara? Iartă-mă că nu te cred. Eşti cea mai desăvârşită mincinoasă pe care am întâlnit-o. Mi-e frică de prietenie şi apropiere sentimentală, nu-i aşa? Nu trebuia să-mi devii prietenă, nu-i aşa? Spre ruşinea mea, m-am lăsat păcălit. Pentru scurt timp. Acum s-a terminat.

Primul ei impuls fu să-l implore să o creadă, să încerce să-i explice; fusese hotărâtă să-i spună povestea ei. Dar ei n-ar fi crezut. Dacă situaţia ar fi stat invers, ea l-ar fi crezut?

— Poliţistul din Bow Street ştie unde sunt? întrebă ea.

— M-a urmărit până aici noaptea trecută şi a stat afară cât timp m-ai mulţumit la etaj. Oh, nu te alarma. Am dispus sistarea urmăririi, cel puţin în acest loc anume, deşi nu cred că se lasă

păcălit. E mai inteligent decât cel care l-a angajat.

— Contele de Durbury e tot la Pulteney? Ştii cumva?

— Era acolo azi-dimineaţă, când am trecut pe la el.

Jane se simţi scăldată într-o sudoare rece. Urechile îi ţiuiau. Aerul pe care îl respira era ca gheaţa. Dar nu va leşina. Nu o va face.

— Oh, nu te-am trădat, lady Sara, spuse el mijind ochi.

— Mulţumesc. Prefer să mă predau decât să fiu târâtă. Dacă îmi acorzi un minut să-mi iau lucrurile de sus, poţi să mă conduci până la uşă şi să te asiguri că am plecat. Dacă n-ai spus nimănui că sunt amanta ta, nu va şti nimeni. Aş zice că domnul Quincy şi servitorii de aici sunt discreţi. Scandalul nu te va atinge nici pe departe. Se ridică în picioare.

— Stai jos.

Vorbise pe un ton liniştit, dar atât de rece încât ea se supuse fără să gândească.

— Eşti vinovată de vreo acuzaţie care ţi se aduce? întrebă el.

— Omor? Furt? Se uită la mâinile împreunate în poală. L-am lovit. Am luat bani. Prin urmare, sunt vinovată.

— Şi bijuterii?

— O brăţară. E în sacul meu de sus.

Nu voia să-i ofere explicaţii, nu voia să se scuze. Acum nu-i mai datora nimic. Ieri ar fi fost altceva. Îi fusese prieten, iubit. Acum nu îi era nimic.

— L-ai lovit, spuse el. Cu toporul?

— Cu o carte.

— Cu o carte?

— Colţul ei l-a nimerit în tâmplă. Sângera şi era ameţit. Dacă ar fi stat jos, ar fi fost bine. Însă a venit după mine şi, când m-am dat la o parte, şi-a pierdut echilibrul şi s-a izbit cu capul de cămin. Nu a murit. Am pus să fie dus la etaj şi l-am îngrijit eu însămi până a sosit doctorul. Nu era mort nici când am plecat, doar inconştient.

Gata, până la urmă cedase nevoii de a-i explica.

— El a continuat să vină după tine, spuse încet Jocelyn. Dar de

ce a venit de la început după tine? Fiindcă te prinsese fu rând?

— Oh, asta e o prostie! replică ea dispreţuitor. Voia să mă necinstească.

— La Candleford? Glasul lui era tăios. În casa tatălui său?

— Contele şi contesa erau plecaţi. De două zile.

— Lăsându-te singură cu Jardine?

— Şi cu o rudă în vârstă ca însoţitoare. Jane râse. Verişoarei Emily îi place vinul. Şi îl place şi pe Sidney – îl plăcea, adică. El a îmbătat-o şi a trimis-o devreme la culcare. În seara aia nu erau acolo decât câţiva prieteni de-al lui şi servitorii săi.

— Prietenii nu te-au apărat? întrebă Jocelyn. Şi nu era nimeni care să spună adevărul într-o anchetă cu privire la moartea lui Jardine?

— Toţi erau beţi. Îl îndemnau să facă ce avea de gând.

— Nu i-a fost frică de consecinţele necinstirii tale după ce tatăl său se va fi întors?

— Bănuiesc că a contat pe faptul că o să-mi fie prea ruşine ca să spun ceva. A contat pe acordul meu de a mă mărita cu el. Şi asta ar fi fost soluţia contelui chiar dacă i-aş fi spus. Asta voiau amândoi şi mă îmboldeau întruna până a fost cât pe ce să mă duc la ei cu un topor.

— O mireasă îndărătnică, spuse el. Da, asta a fost pe placul lui Jardine. Mai ales când e fermecătoare ca o zeiţă de aur. Nu-l cunosc bine pe Durbury, dar nu m-am omorât după el azi-dimineaţă. De ce ai furat şi ai fugit şi te-ai ascuns sub un nume fals, ajungând să pari vinovată? Lucrul ăsta nu o caracterizează pe Jane Ingleby. Însă e drept că ea nu există, nu-i aşa?

— Am luat cincisprezece lire. Într-un an şi jumătate, cât a trecut de la moartea tatei, contele nu mi-a dat niciun ban. La Candleford nu aveam pe ce să cheltuiesc banii, mi-a spus el. Cred că îmi datora mult mai mult de cincisprezece lire. Brăţara a fost darul de nuntă al tatălui meu pentru mama. Mama mi-a dat-o pe patul de moarte, dar l-am rugat pe tata s-o păstreze în seif, alături de toate celelalte bijuterii de familie. Contele a refuzat întotdeauna

să mi-o dea sau să recunoască cum că e a mea. Ştiam combinaţia de la seif.

— Ce prostie din partea lui că nu s-a gândit la asta! spuse Jocelyn.

— N-am fugit. Mă săturasem de ei toţi. Am venit la Londra să stau la lady Webb, cea mai bună prietenă a mamei şi naşa mea. Lordul Webb trebuia să fie tutorele meu, împreună cu vărul tatei, noul conte, dar el a murit şi tata nu s-a gândit, presupun, să numească pe altcineva. Lady Webb nu era acasă şi nu era aşteptată să se întoarcă prea curând. Atunci am intrat în panică. M-am gândit că se putea ca Sidney să fie rănit grav sau chiar să fi murit. Mi-am dat seama că luarea banilor şi a brăţării putea fi interpretată ca furt şi că niciunul dintre martori n-ar spune adevărul. Mi-am dat seama că eram în mare încurcătură.

— Cu atât mai mare cu cât te-ai hotărât să devii fugară.

— Da.

— Nu era nimeni la Candleford sau în vecinătate pe care să-l consideri prieten? întrebă el.

— Vărul tatei e conte. Sidney este… era moştenitorul lui. Nu exista nimeni destul de puternic ca să mă apere, iar prietenul meu cel mai bun era plecat cu sora lui în Somersetshire, într-o vizită prelungită.

— Prietenul?

— Charles. Sir Charles Fortescue.

— Prietenul tău? Şi curtezan?

Ea se uită la el pentru prima dată după minute bune. Începea să se liniştească. Nu era treaba lui să o interogheze. Ea nu avea nicio obligaţie să-i răspundă. Era doar o fostă amantă.

— Şi curtezan, replică ea fără să ezite. Trebuia să ne căsătorim, dar mai era mult până atunci. Până la douăzeci şi cinci de ani n-am voie să mă mărit fără acceptul contelui. Ne-am fi căsătorit în ziua în care împlineam douăzeci şi cinci de ani.

— Dar acum nu va mai fi aşa? El duse iarăşi monoclul la ochi, dar Jane nu se lăsă intimidată. Continuă să se uite la el hotărâtă.

Nu va dori să se însoare cu o criminală, lady Sara? Ce lipsă de fair-play din partea lui! Şi nu vrea să se însoare cu o femeie căzută la pământ? Ce lipsă de cavalerism!

— Eu nu vreau să mă mărit cu el, declară ea ferm.

— Şi ai mare dreptate, lady Sara, spuse el cu asprime. Legile ţării noastre interzic bigamia.

Ea îşi dori ca el să nu-i mai spună lady Sara.

— Bigamia?

Să fi cunoscut Charles pe altcineva şi să se fi însurat cu altcineva? se întrebă ea prosteşte.

— Legea nu i-ar permite lui Sir Charles Fortescue să se însoare cu soţia mea, spuse el cu răceală. Să sperăm că inima lui nu va fi frântă, deşi nu l-am observat alergând prin Londra, răscolind cerul şi pământul ca să te găsească şi să te strângă la piept. Să sperăm că nici inima ta nu va fi frântă, deşi, sincer, nu pot să spun că îmi pasă prea mult.

Jane se ridică în picioare.

— Soţia ta? întrebă ea, făcând ochii mari de uimire. Soţia ta? Ce vorbe fără noimă! Crezi că eşti dator să te însori cu mine doar pentru că ai descoperit că sunt lady Sara Illingsworth şi nu Jane Ingleby de la un orfelinat?

— Nici eu nu puteam s-o formulez mai bine.

— Nu ştiu ce planuri ai pentru restul după-amiezei, Alteţă, dar eu am ceva important de făcut, spuse ea privindu-l drept în faţă şi simţind indiferenţa lui de gheaţă faţă de persoana ei. Am de făcut o vizită la Pulteney Hotel. Te rog să mă scuzi. Se întoarse hotărâtă spre uşă.

— Stai jos, spuse el la fel de liniştit ca mai înainte.

Jane se întoarse cu faţa la el.

— Nu sunt servitoarea ta, Alteţă. Nu sunt…

— Stai jos! Glasul lui era şi mai liniştit.

Jane se uită lung la el, apoi traversă încăperea şi se postă în faţa lui.

— Repet, spuse ea, nu sunt servitoarea ta. Dacă mai ai ceva

să-mi spui, spune fără circul ăsta ridicol. Aud foarte bine când stau în picioare.

— Îmi pui răbdarea la încercare, doamnă, spuse el mijind ochii periculos. Să lămurim un lucru, lady Sara. Curând, în câteva zile, vei fi ducesa de Tresham. Nu se va ţine cont de dorinţele tale în această problemă. Îmi sunt total indiferente. Vei fi soţia mea. Şi îţi vei petrece restul vieţii deplângând ziua în care te-ai născut.

Dacă ea n-ar fi fost albă de furie, poate că ar fi râs. Dar aşa, se aşează pe cel mai apropiat scaun şi îşi aranjă cu grijă fustele în jurul ei înainte de a se uita în ochii lui cu o răceală studiată.

— Ce ridicol eşti când joci rolul aristocratului arogant, spuse ea adunându-şi mâinile în poală şi pregătindu-se pentru bătălia inevitabilă.

Capitolul 21

Intensitatea urii lui la adresa ei îl mira. Niciodată nu urâse pe cineva – poate cu excepţia tatălui său. Nici măcar pe mama lui. Nu ai de ce să urăşti când nu nutreşti sentimente puternice faţă de cineva. Şi dorea să nu simtă decât indiferenţă pentru lady Sara Illingsworth.

Aproape că reuşea când se gândea la ea sub numele acela. Însă ochii lui o vedeau pe Jane Ingleby.

— Vei fi uşurată să ştii că nu vei fi nevoită să-ţi vezi prea des ridicolul soţ, spuse el. Vei trăi la Acton şi mă vei vedea o dată pe an, sau aşa ceva, pentru împerechere. Dacă eşti foarte eficientă, vei avea doi fii în primii doi ani de căsnicie şi voi considera că sunt de-ajuns pentru a asigura succesiunea. Dacă eşti extraordinar de deşteaptă, poate că eşti deja pe cale să o faci. Duse monoclul la ochi şi îi studie abdomenul.

Ea îl fulgeră cu ochii ei foarte albaştri.

— Uiţi un lucru, Alteţă, spuse ea. În societatea noastră, femeile nu sunt sclave, deşi au ajuns periculos de aproape. Trebuie să spun „Da“ sau „Nu”, ori ce spun miresele când consimt la o căsătorie. Poţi să mă târăşti până la altar – nu îţi contest forţa fizică superioară –, dar vei fi într-o postură foarte jenantă când voi refuza să-mi dau consimţământul.

El ştia că ar fi trebuit să fie încântat de reţinerea ei evidentă. Dar îl păcălise o dată, îl umilise, făcuse din el un prost. În problema asta anume, voinţa ei nu se va dovedi mai puternică decât a lui.

— În plus, nu sunt încă majoră, adăugă ea. Şi conform testamentului tatălui meu nu mă pot mărita înainte de douăzeci şi cinci de ani fără acordul tutorelui meu. Dacă o fac, îmi pierd moştenirea.

— Moştenirea? Sprâncenele lui se înălţară.

— În afară de Candleford şi de titlu, tot ce a deţinut tatăl meu – celelalte domenii, averea lui, totul, de fapt, – la vârsta de

douăzeci şi cinci de ani va fi al meu sau al soţului meu dacă mă mărit înainte, cu consimţământul tutorelui meu.

— Dacă încalci regulile, Durbury moşteneşte totul?

— Da.

— Atunci poate să moştenească tot, replică el aspru. Sunt enorm de bogat. N-am nevoie să-mi aducă avere soţia mea.

— Presupun că dacă voi fi condamnată pentru crimă voi fi dezmoştenită, spuse ea. Poate chiar voi muri. Dar mă voi lupta până la sfârşit, indiferent care va fi acesta. Şi n-am să mă mărit cu nimeni, indiferent de rezultat. Nici cu Charles, nici cu tine. Cel puţin nu înainte să împlinesc douăzeci şi cinci de ani. Atunci am să aleg dacă mă mărit sau nu. Voi fi liberă. Voi fi moartă sau întemniţată sau deportată, sau voi fi liberă. Astea sunt alternativele. Nu voi fi sclava nici unui bărbat deghizată în soţie. Sigur nu a ta.

El se uită la ea în tăcere. Fireşte, ea nu îşi feri privirea. Ţinea bărbia sus. Ochii ei erau de oţel, buzele strânse într-o linie subţire, încăpăţânată.

— Trebuia să fi văzut mai devreme pustietatea rece din tine, spuse el. Sexual eşti pătimaşă, dar sexul e în esenţă un lucru carnal. El nu atinge inima. Ai ciudata capacitate de a-i face pe alţii să ţi se confeseze. Dai impresia de simpatie şi empatie, şi nimeni nu observă că nu dai nimic în schimb. Ingleby, bastarda unui gentleman necunoscut, crescută într-un orfelinat superior. Asta e tot ce mi-ai dat – minciuni. Şi corpul tău de sirenă. Am obosit să mă cert cu tine. Am şi alte vizite de făcut, dar mă voi întoarce. Până atunci vei rămâne aici.

— Te-am rănit, spuse ea, ridicându-se. Vei fi încântat să ştii că eşti răzbunat. Dacă inima mea nu era rece înainte, acum este. Ţi-am tot dat din fiinţa mea pentru că aveai mare nevoie. Mie nu mi s-a dat ocazia să am parte de înţelegerea şi compătimirea şi prietenia ta. N-a fost suficient timp – doar o săptămână, şi ea s-a sfârşit atât de brusc ieri. Pleacă. Şi eu am obosit. Vreau să fiu singură. Te simţi trădat, Alteţă? Ei bine, şi eu.

De data asta, el nu o opri când se întoarse să plece. Se uită după ea. Rămase mult timp nemişcat.

Îl durea inima.

Inima pe care nu ştiuse că o are.

Nu putea să aibă încredere în ea. Nu voia să aibă încredere în ea. Nu iarăşi.

Chiar o trădase? îi oferise ea prietenie şi iubire? Oare chiar avusese de gând să i se destăinuie cum i se destăinuise el?

Jane.

Lady Sara Illingsworth.

Ah, Jane.

Ieşi din cameră şi din casă.

Dacă lady Webb fu surprinsă când valetul o informă că ducele de Tresham aştepta în hol cu rugămintea de a-i acorda câteva minute din timpul ei, nu o arătă când fu anunţat Jocelyn. Se ridică de la o măsuţă, unde scria nişte scrisori.

— Tresham? întrebă ea graţios.

El îi făcu o plecăciune adâncă.

— Vă mulţumesc că mi-aţi acordat puţin din timpul dumneavoastră, doamnă.

Lady Webb era o văduvă elegantă, la vreo patruzeci de ani, pe care o cunoştea, deşi nu bine. Ea frecventa cercuri mai civilizate decât cele în care se învârtea el. Avea un mare respect pentru ea.

— Te rog să iei loc, spuse ea arătându-i un fotoliu, în timp ce ea se aşează pe un scaun din apropiere, şi spune-mi ce te aduce aici.

— Cred că o cunoaşteţi pe lady Sara Illingsworth, doamnă, spuse el aşezându-se.

Ea înălţă din sprâncene şi se uită mai atentă la el.

— E fina mea, spuse ea. Ai vreo veste de la ea?

— A fost angajată trei săptămâni la Dudley House ca infirmieră a mea, după ce am fost împuşcat în picior într-un duel. A dat peste mine în Hyde Park în timp ce avea loc duelul. Era în drum spre atelierul unei modiste unde lucra la vremea aceea. Folosea un nume fals, desigur.

Lady Webb şedea foarte dreaptă şi nemişcată.

— E tot la Dudley House? întrebă ea.

— Nu, doamnă, răspunse Jocelyn. Nu se simţea deloc la largul lui, un sentiment relativ necunoscut pentru el. Nu i-am ştiut adevărata identitate până ieri, când un poliţist din Bow Street a venit să vorbească cu mine. Eu o ştiam ca domnişoara Jane Ingleby.

— Ah, Jane, spuse lady Webb. Aşa îi spuneau părinţii ei. E numele ei mijlociu.

Îi făcea bine să audă asta. Era cu adevărat Jane, aşa cum îi spusese mai devreme.

— Trebuie să înţelegeţi că era servitoare. A fost temporar în slujba mea.

Lady Webb clătină din cap şi oftă.

— Şi nu ştii unde a plecat, spuse ea. Nici eu. De asta ai venit aici? Pentru că eşti revoltat să ştii că ai fost amăgit să adăposteşti o fugară? Nici dacă aş şti unde e nu ţi-aş spune, Tresham. Şi nici contelui de Durbury. Pronunţă numele cu dispreţ.

— Deci nu credeţi că e vinovată de vreuna din acuzaţiile care i se aduc?

Nările femeii fremătară, singurul semn de emoţie. Stătea dreaptă, neatingând cu spatele scaunul, la fel cum stătea Jane – o postură de doamnă.

— Sara nu e criminală, şi nici hoaţă, declară ea ferm. Aş paria pe asta averea şi reputaţia mea. Contele de Durbury voia s-o mărite cu fiul lui pentru care ea avea cel mai mare dispreţ. Am teoria mea despre cum şi-a găsit sfârşitul Sidney Jardine. Dacă îi acorzi lui Durbury sprijinul tău venind aici în speranţa că vei afla de la mine mai multe decât a aflat el acum câteva zile, îţi pierzi timpul. Te-aş ruga să pleci.

— Credeţi că a murit? întrebă Jocelyn mijind ochii.

Ea îl privi lung.

— Jardine? De ce ar spune tatăl lui că e mort dacă nu e?

— A spus el asta? Sau doar nu a contrazis zvonul care circulă

prin saloanele şi cluburile din Londra?

Ea îl privi direct.

— De ce eşti aici? întrebă ea.

— Ştiu unde este, doamnă, i-am găsit altă slujbă când a plecat de la Dudley House.

Lady Webb fu în picioare într-o clipă.

— În oraş? Du-mă la ea. Am s-o aduc aici şi am să-i ofer adăpost în timp ce avocatul meu va studia acuzaţiile stupide care i se aduc. Dacă bănuielile tale sunt corecte şi Sidney Jardine e în viaţă… în fine. Unde e?

Se ridicase şi Jocelyn.

— E în oraş, doamnă. Am să v-o aduc. Aş fi adus-o acum, dar trebuia să fiu sigur că va găsi aici un adăpost sigur.

Privirea ei devenise dintr-odată vicleană.

— Ce altă slujbă i-ai găsit Sarei, Tresham? întrebă ea.

— Trebuie să înţelegeţi, doamnă, că mi-a dat un nume fals, răspunse el înţepat. Mi-a spus că a crescut într-un orfelinat. Era clar că avusese o creştere aleasă, dar m-am gândit că era o nobilă sărăcită şi fără prieteni.

— Adu-mi-o, spuse lady Webb. Ai grijă să fie însoţită de o servitoare sau o femeie respectabilă.

— Da, doamnă, spuse el. Desigur, mă consider logodit cu lady Sara Illingsworth.

— Desigur. În ochii care îl priveau atât de pătrunzător era o anumită răceală. Doar că pare o ironie tristă că a scăpat din ghearele unui netrebnic doar pentru a nimeri în ale altuia. Adu-mi-o.

Jocelyn făcu o plecăciune, rezistând imboldului de a-şi lua obişnuita expresie de aroganţă cinică. Cel puţin femeia asta avea suficientă integritate pentru a nu-şi freca mâinile de bucurie la gândul că îl prindea în plasă pe ducele de Tresham pentru fina ei.

— Apelaţi negreşit la ajutorul avocatului dumneavoastră, doamnă, spuse el. Între timp, eu am să fac ce se cuvine pentru a spăla numele logodnicei mele şi a o elibera de legăturile unei

tutele nepotrivite. Bună ziua.

O lăsă stând dreaptă, mândră şi ostilă în mijlocul salonului. Cineva căruia putea să i-o aducă în siguranţă pe Jane. În sfârşit, o prietenă.

După plecarea lui Jocelyn, Jane rămase o oră în dormitor, pe scaunul de la masa de toaletă, cu mâinile în poală, cu ochii în podea.

Apoi se ridică şi îşi scoase toate hainele, tot ce îi fusese cumpărat. Îşi luă din garderobă rochia simplă de muselină, rufăria rezistentă şi ciorapii pe care îi purtase la Londra şi se îmbrăcă din nou. Se pieptănă şi îşi împleti părul strâns pentru a încăpea sub boneta ei cenuşie. Îşi puse boneta şi pelerina de aceeaşi culoare, se încălţă cu vechii ei pantofi şi îşi trase mănuşile negre. Era gata de plecare. Îşi luă bagajul cu bruma de lucruri – şi brăţara nepreţuită – şi ieşi din cameră.

Din nefericire, Phillip era în holul de jos. Se uită mirat la ea.

— Ieşiţi, doamnă? întrebă el.

— Da, zâmbi. Vreau să fac o plimbare şi să iau puţin aer proaspăt, Phillip.

— Da, doamnă. Se grăbi să-i deschidă uşa şi se uită nesigur la bagajul ei. Unde să-i spun Alteţei sale că aţi plecat, dacă se întoarce?

— Că m-am dus să mă plimb. Ieşi pe uşă şi simţi brusc panica celui care se teme că se prăbuşeşte în gol. Porni înainte hotărât. Nu sunt prizonieră aici, să ştii.

— Nu, bineînţeles, se grăbi Phillip să aprobe. Plimbare plăcută, doamnă.

Vru să se întoarcă pentru a-şi lua rămas-bun de la el, aşa cum se cuvenea. Era un tânăr cumsecade şi îndatoritor. Dar îşi continuă drumul, ascultând zgomotul uşii care se închidea în urma ei.

Ca o uşă de închisoare.

Alungând-o.

Era peste măsură de încordată, desigur. Îşi dădu seama cinci

minute mai târziu, când simţi că este urmărită. Dar nu se întoarse să se uite. Nici nu grăbi pasul, nici nu încetini. Îşi văzu de drum cu acelaşi pas ferm şi egal, cu spatele drept, cu bărbia ridicată.

— Lady Sara Illingsworth? Bună ziua, doamnă.

Glasul, rezonabil de plăcut, venea de aproape, din spate.

Simţi un fior de gheaţă pe şira spinării. Spaima îi înmuie genunchii, îi strânse stomacul. Se opri şi se întoarse încet.

— Un membru al poliţiei din Bow Street, presupun? spuse ea la fel de plăcut. Sigur nu arăta a poliţist. Nu era nici înalt, nici lat în umeri – arăta ca imitaţia jalnică a unui dandy.

— Da, doamnă. La ordinele dumneavoastră, doamnă, spuse poliţistul, privind-o drept, fără să se încline.

Aşadar, Jocelyn se înşelase. Nu reuşise să suspende supravegherea casei.

— Îţi voi uşura sarcina, spuse ea, mirată de siguranţa din glasul ei. Sunt în drum spre Pulteney Hotel pentru a-i face o vizită contelui de Durbury. Poţi să mă escortezi până acolo şi să spui că m-ai prins, dacă îţi doreşti această glorie. Dar nu te vei apropia, nici nu te vei atinge de mine. Dacă o faci, am să ţip din răsputeri – e destulă lume în jur – şi am să spun că mă hărţuieşti. Facem înţelegerea?

— Nu, doamnă, spuse cu un oarecare regret poliţistul. Mick Boden nu lasă infractorii să-i scape când a pus ochii pe ei. Nu sunt prost să-i las să scape din laţ doar pentru că sunt doamne şi ştiu să vorbească dulce. Şi nu fac târguri cu ei. Veţi veni liniştită cu mine după ce vă voi fi legat mâinile la spate, sub pelerină, pentru a nu vă pune într-o situaţie jenantă.

O fi fost omul şiret, dar sigur nu era înţelept. Făcu un pas hotărât spre Jane, băgând o mână în buzunar. Ea deschise gura şi ţipă… şi ţipă. Poliţistul păru uluit, dar şi înspăimântat. Scoase repede din buzunar o bucată de sfoară.

— Ei, nu trebuie să faceţi atâta caz, zise el tăios. N-am de gând să…

Dar Jane nu mai află ce nu avea de gând să facă poliţistul.

Doi călăreţi se apropiară în galop şi descălecară, iar pe partea opusă a străzii se opri brusc o birjă, al cărei vizitiu corpolent sări de pe capră, strigând la un măturător să ţină caii. O pereche în vârstă, respectabilă, care tocmai trecuse pe lângă Jane, se întoarse şi veni repede înapoi, iar un uriaş, care putea fi foarte bine boxer, apăru ca din senin şi îl imobiliză pe Mick Boden din spate, luându-l în braţe.

— M-a arestat, îi informă Jane pe salvatorii ei. Avea de gând să mă lege cu asta – arătă cu un deget tremurător sfoara – şi să mă răpească.

Toată lumea vorbi în acelaşi timp, fiecare dându-şi părerea ce merita un astfel de ticălos, pedepsele fiind care mai de care mai sinistre.

Mick Boden îşi recăpătase stăpânirea de sine, deşi nu se putuse elibera.

— Sunt poliţist din Bow Street, anunţă el cu voce autoritară. Sunt angajat să prind o criminală şi o hoaţă notorie şi vă sfătuiesc să nu vă băgaţi în treburile justiţiei.

Jane ridică bărbia.

— Sunt lady Sara Illingsworth, spuse ea indignată, sperând ca niciunul dintre spectatorii adunaţi să nu fi auzit de ea. Sunt în drum să-i fac o vizită vărului şi tutorelui meu, contele de Durbury, la Pulteney Hotel. Va fi foarte vexat când îi voi mărturisi că am ieşit fără însoţitoarea mea. Sărmana fată e răcită. Fireşte, trebuia să fi luat un lacheu în locul ei, dar nu am ştiut că bărbaţi disperaţi acostează doamne în plină zi. Scoase din buzunarul pelerinei o batistă şi o duse la gură.

Mick Boden se uită la ea cu reproş.

— Nu era nevoie de toate astea, spuse el.

— Vino, draga mea, spuse doamna în vârstă, luând-o de braţ pe Jane. Te vom conduce noi în siguranţă la Pulteney Hotel, nu-i aşa, Vernon? E în drumul nostru.

— Mergeţi, doamnă, îi spuse unul dintre călăreţi. Ştim unde să vă găsim dacă o să aveţi nevoie de un martor.

— Ia te uită! făcu Mick Boden când Jane se îndepărtă la braţul domnului în vârstă, flancată protector de el şi soţia lui. În alte împrejurări poate că s-ar fi amuzat. Acum simţea însă Un amestec de îndrăzneală şi nelinişte. El fusese pe punctul de a-i lega mâinile.

Mulţumi din toată inima escortei sale când ajunseră în faţa hotelului şi promise că nu va mai ieşi niciodată singură pe stradă. Ei fuseseră atât de buni cu ea încât se simţea vinovată de felul în care îi înşelase. Deşi nu era hoaţă şi criminală, intră în hotel.

Câteva minute mai târziu bătea la uşa apartamentului contelui de Durbury, după ce refuzase oferta de a fi anunţată, îl recunoscu pe valetul vărului ei, Parkins, şi el o recunoscu pe ea, rămânând cu gura căscată. Jane trecu pe lângă el fără să-i adreseze o vorbă.

Se pomeni într-o cameră de zi spaţioasă şi elegantă. Contele stătea la o masă de scris, cu spatele la uşă.

— Cine e, Parkins? întrebă el, fără să se întoarcă.

— Bună ziua, vere Harold, spuse Jane.

Jocelyn intenţiona să o ducă imediat pe Jocelyn la lady Webb, punând-o pe doamna Jacobs să o însoţească în caleaşcă.

Dar ca să ia caleaşca, trebuia să treacă prin Hyde Park. Şi pe când trecea călare prin Hyde Park, dădu absolut din întâmplare peste o scenă interesantă. La o oarecare distanţă de poteca pe care trecea el, un grup măricel de domni călare discuta şi gesticula cu aprindere.

Vreo încăierare gata să înceapă, se gândi el. În mod normal, n-ar fi ezitat să se apropie şi să vadă ce se petrece, dar azi avea treburi mai importante. Brusc, însă, îl recunoscu printre domnii care vociferau zgomotos pe fratele său.

Ferdinand stătea să se încaiere? Se băga într-un bucluc din care firea lui de Dudley nu îi va permite să iasă până nu se lăsa cu un duel? Ei bine, hotărî Jocelyn cu un oftat resemnat, cel puţin putea să se ducă să-i acorde puţin sprijin moral.

Apropierea sa fu remarcată, mai întâi de cei care nu erau direct implicaţi. În altercaţia în desfăşurare, dar apoi chiar şi de participanţi. Toţi se întoarseră ca la un semn şi se uitară la el, în

timp ce o linişte ciudată coborî asupra lor.

Jocelyn îşi dădu imediat seama de motivul acelui comportament bizar. Fraţii Forbes ieşiseră în sfârşit la suprafaţă – erau acolo, toţi cinci. Îngroziţi, fără doar şi poate, să se arate separat oriunde în Londra, azi făceau front comun în faţa lumii.

— Tresham! exclamă Ferdinand. Se uită triumfător la fraţii Forbes. Acum vom vedea cine e un laş ticălos!

— Vai de mine! Jocelyn. Înălţă din sprâncene. Cineva de aici a folosit un asemenea limbaj vulgar, Ferdinand? Mă simt extrem de uşurat că n-am fost de faţă să-l aud. Şi cine, rogu-te, a fost descris atât de nemilos?

Deşi în amvon era o făptură insipidă, reverendul Josiah Forbes îşi îndemnă fără ezitare calul să înainteze, îşi scoase cu un gest spectaculos mănuşa dreaptă, după care vorbi:

— Tu, Tresham! Ticălos laş! Ai întinat virtutea unei femei măritate. Te provoc să-mi ceri socoteală pentru aceste acuzaţii.

Se aplecă şi îl lovi cu mănuşa pe Jocelyn peste obraz.

— Bucuros, replică arogant Jocelyn. Secundul tău se va întâlni cu Sir Conan Brougham pentru detalii.

Locul reverendului Forbes fu luat de căpitanul Samuel Forbes, impresionant în uniforma lui stacojie, şi, în agitaţia crescândă a spectatorilor, Jocelyn observă că ceilalţi fraţi Forbes formau o coadă în spatele căpitanului. Căscă delicat, ducând mâna la gură.

— Iar mie îmi vei da socoteală pentru onoarea surorii mele, Tresham, spuse căpitanul Forbes, şi îl lovi şi el cu mănuşa peste acelaşi obraz.

— Dacă soarta îmi permite, spuse amabil Jocelyn. Dacă însă fratele tău îmi va împrăştia creierii, voi fi nevoit să declin invitaţia – sau cel puţin o va face Brougham în numele meu, postum, fireşte.

Căpitanul Forbes întoarse calul şi se părea că ar fi rândul lui sir Anthony Forbes să iasă în faţă. Dar Jocelyn ridică mâna şi se uită cu dispreţ la cei trei fraţi rămaşi.

— Trebuie să mă iertaţi dacă refuz ocazia de a mă duela cu

vreunul dintre voi trei. Nu există nimic onorabil în încercarea de a pedepsi un bărbat fără ca mai întâi să-l provoci faţă în faţă. Iar eu am o regulă – nu mă duelez decât cu domnii. Nu e nimic „domnesc” în încercarea de a răni un bărbat omorându-i fratele…

— Şi nici sigur când fratele însuşi e gata să răspundă trucului mişelesc şi laş, spuse cu înfocare Ferdinand.

Dinspre grupul în creştere al spectatorilor se auziră aplauze.

— Voi trei vă veţi primi pedeapsa aici şi acum, deşi propun să mergem într-o zonă mai retrasă. Mă voi ocupa de toţi în acelaşi timp.

— Oh, perfect, Tresham! spuse entuziasmat Ferdinand. Dar vom fi doi contra trei. Este şi treaba mea şi n-am să ratez ocazia de a lua parte la pedepsire. Descălecă şi îşi conduse calul spre un pâlc de copaci pe care îl indicase Jocelyn. Dincolo de copacii aceia nu erau poteci, aşa că locul era rareori folosit de călăreţii care frecventau zilnic parcul.

După cum bănuise Jocelyn, cei trei fraţi Forbes nu puteau evita întâlnirea fără să-şi piardă obrazul. Ceilalţi domni îi urmară grămadă, încântaţi de ocazia neaşteptată de a asista la o încăierare tocmai în Hyde Park.

Jocelyn îşi scoase haina şi vesta, lucru pe care îl făcu şi fratele său. Păşiră amândoi în cercul de iarbă format de mulţimea cunoscuţilor care se adunaseră să se uite.

Era cu adevărat o luptă extrem de inegală, îşi dădu seama Jocelyn, dezamăgit şi dispreţuitor, după nici două minute. Wesley Forbes fu primul scos din luptă de Ferdinand care, prinzându-i cu ambele mâini piciorul în aer, îl făcu să-şi piardă echilibrul şi îl izbi în bărbie cu piciorul său mult mai lung.

După aceea, spre bucuria marii majorităţi a spectatorilor, fură doi contra doi.

Sir Anthony Forbes, care reuşi să trimită un pumn norocos în abdomenul lui Jocelyn, încercă un timp să-i ţină piept adversarului într-un schimb de pumni, dar curând începu să se smiorcăie că era nedrept s-o încaseze el când Wes fusese cel care umblase la

cabrioletă.

Mulţimea făcu glume răutăcioase pe seama lui.

— Atunci, poate că e o justiţie poetică faptul că îl pedepsesc pe fratele care nu trebuie, spuse Jocelyn şi îi dădu lovitura de graţie cu care îşi trimise adversarul la pământ.

Între timp, Ferdinand folosea abdomenul lui Joseph Forbes ca pe un sac de box. Însă auzind veselia generală care însoţi căderea lui Sir Anthony, puse capăt participării la bătaie printr-un pumn bine plasat în faţa lui Joseph. Genunchii acestuia se înmuiară şi el se rostogoli la pământ, ţinându-se de nasul care sângera abundent.

Jocelyn se apropie de ceilalţi doi fraţi care se uitau în tăcere.

— Am să aştept veşti de la Sir Conan Brougham, spuse el destul de curtenitor.

Ferdinand îşi puse haina şi râse vesel.

— Era de dorit să ne răfuim cu toţi cinci, dar nu trebuie să fim prea lacomi. Bine lucrat, Tresham. Ai fost inspirat. Aia trei nu meritau un duel, ci o simplă pedeapsă. Şi au fost destui spectatori ca să relateze povestea în săptămânile ce vor veni. Vii la White’s?

Dar Jocelyn îşi dădu seama că pierduse prea mult timp cu acest incident.

— Poate mai târziu, spuse el. Acum am ceva extrem de important de făcut. Se uită gânditor la fratele său, îndepărtându-i cu o fluturare a mâinii pe domnii care veniseră să-i felicite, şi încălecă. Ferdinand, vreau să faci ceva pentru mine.

— Orice, spuse fratele său, atât mirat, cât şi bucuros. Rareori îi ruga Jocelyn ceva.

— Vreau să răspândeşti vorba, subtil, desigur, că s-a dovedit că domnişoara Jane Ingleby, fosta mea infirmieră şi principala atracţie muzicală a seratei mele, este în realitate lady Sara Illingsworth. Că am găsit-o printr-o întâmplare fericită şi am dus-o la lady Webb. Că toate zvonurile care circulă în jurul numelui ei sunt pe cale să fie dovedite exagerate şi neîntemeiate, ca majoritatea zvonurilor.

— Măi să fie! exclamă Ferdinand cu mult interes. Cum ai aflat,

Tresham? Şi cum ai găsit-o? Cum…

Dar Jocelyn îl întrerupse ridicând mâna.

— Vrei să faci asta? întrebă el. Există un mare eveniment diseară la care ia parte lumea bună?

— E un bal. La lady Wardle. Se anunţă o aglomeraţie îngrozitoare.

— Atunci, aruncă acolo vorba. Nu trebuie decât să menţionezi faptele o dată. Poate de două ori, pentru siguranţă. Dar nu mai mult.

— Ce… începu Ferdinand, dar Jocelyn ridică iarăşi mâna.

— Mai târziu, spuse el. Trebuie s-o duc la lady Webb.

Aşadar, mai avea de înfruntat două dueluri, gândi Jocelyn, continuând drumul. Desigur, după ce va fi rezolvat afurisita asta de încurcătură cu Jane. Oare va fi tot atât de ţepoasă când va trebui escortată până acasă la lady Webb?

Afurisită, exasperantă femeie!

Capitolul 22

Contele de Durbury se întoarse, holbând ochii de uimire.

— Aşadar, în cele din urmă ai fost scoasă din ascunzătoare, Sara, spuse el ridicându-se. De poliţistul din Bow Street? Unde e?

— Nu ştiu sigur, spuse Jane, înaintând pentru a-şi pune mănuşile şi boneta pe o măsuţă. Grupul de bărbaţi care l-a împiedicat să mă răpească nu se hotărâse ce să facă cu el când mi-am continuat drumul încoace. Am venit la tine din proprie voinţă. Ca să-ţi prezint condoleanţe. Şi să te întreb de ce ai postat un poliţist în faţa casei mele de parcă aş fi o criminală de rând.

— Aha! spuse contele tăios. A avut dreptate, deci. Puteam să bănuiesc. Eşti o stricată, târfa lui Tresham.

Jane îl ignoră.

— L-ai angajat pe poliţist, care m-ar fi târât melodramatic până aici, cu mâinile legate la spate, numindu-mă hoaţă. Ce am furat, rogu-te, care e al tău şi nu al meu? Şi m-a făcut criminală. În ce sens sunt răspunzătoare de moartea lui Sidney, când el a căzut şi s-a lovit la cap pe când încerca să pună mâna pe mine ca să mă siluiască şi să mă forţeze să mă mărit cu el? Era în viaţă când am plecat de la Candleford. Pusesem să fie dus în patul lui. L-am îngrijit cu mâna mea până a sosit doctorul după care eu am trimis. În ciuda a tot ce s-a întâmplat, îmi pare rău că a murit. N-aş dori moartea nimănui, nici măcar a unei făpturi josnice precum Sidney. Dar nu pot fi făcută răspunzătoare. Dacă doreşti să încerci să obţii să fiu condamnată de crimă, nu pot să te opresc. Dar te avertizez că n-ai să reuşeşti decât să te faci de râs în ochii publicului.

— Întotdeauna ai avut o gură rea, insolentă, Sara, spuse vărul ei, prinzându-şi mâinile la spate şi fulgerând-o cu privirea. Vom vedea dacă cuvântul contelui de Durbury cântăreşte mai greu în faţa unui juriu decât cel al unei târfe de rând.

— Mă plictiseşti, vere Harold, spuse Jane aşezându-se pe cel mai apropiat scaun şi sperând să nu i se vadă tremurul genunchilor. Aş vrea un ceai. Vrei să suni să-l aducă sau să sun eu?

Dar el nu avu ocazia să aleagă. Se auzi o bătaie în uşă şi valetul tăcut se duse să deschidă. În încăpere intră poliţistul din Bow Street, respirând greu şi cu hainele în dezordine. Avea nasul roşu şi umflat. În mână ţinea o batistă pe care Jane văzu pete de sânge. Dintr-o nară i se prelingea un firicel roşu. Se uită acuzator la Jane.

— Am prins-o, domnule, spuse el. Dar, spre ruşinea mea, mărturisesc că e mai şireată şi mai periculoasă decât m-am aşteptat. Dacă doriţi, am s-o leg aici şi acum şi am să o târăsc la un judecător înainte să mai apuce să apeleze la trucurile ei.

Lui Jane mai că îi fu milă de el. Fusese pus într-o situaţie jenantă.

— Am s-o duc în Cornwall, spuse contele. Îşi va împlini soarta acolo. Vom pleca diseară, de îndată ce voi fi cinat.

— În locul dumneavoastră, domnule, n-aş avea încredere în ea că o să stea cuminte în caleaşcă lângă dumneavoastră, sau că o să intre într-o casă de pe drum, stârnind şi ridicând împotriva dumneavoastră o şleahtă de nătărăi ignoranţi care n-ar vedea adevărul nici dacă le-ar sări în ochi. N-aş avea încredere că n-o să vă dea cu ceva în cap, aşa cum i-a făcut fiului dumneavoastră, de cum veţi aţipi.

— V-am rănit într-adevăr sentimentele, spuse pe un ton plăcut Jane. Dar nu puteţi spune că nu v-am avertizat că am să ţip.

Bărbatul se uită la ea.

— În locul dumneavoastră, domnule, eu aş pune să fie legată de mâini şi de picioare, spuse el. Şi să i se pună şi căluş. Şi aş angaja un paznic care să călătorească alături de dumneavoastră. Cunosc o femeie care ar fi dispusă să accepte sarcina asta. Doamnei de aici nu i-ar merge cu Bertha Meeker, credeţi-mă.

— Ridicol! spuse Jane.

Însă contele părea neliniştit.

— Întotdeauna a fost încăpăţânată, spuse el. N-a fost niciodată maleabilă, în ciuda afecţiunii pe care am revărsat-o asupra ei după moartea tatălui său. A fost singură la părinţi,

înţelegi, şi răsfăţată îngrozitor. Vreau s-o duc înapoi la Candleford, unde poate fi tratată aşa cum trebuie. Da, Boden, fă-o. Angajeaz-o pe femeia asta. Dar trebuie să fie aici în două ore, altfel se va întuneca înainte să părăsesc Londra.

Jane se simţi din nou cuprinsă de groază. Imensa uşurare de până acum dispăru. Aveau de gând să o lege şi să o trimită înapoi în Cornwall, ca prizonieră, cu un paznic femeie, iar pe urmă va fi judecată pentru crimă.

— Între timp, spuse Mick Boden uitându-se iarăşi urât la Jane, o vom lega pe doamna de scaunul ăla ca să puteţi cina liniştit. Mă va ajuta omul dumneavoastră.

Jane sări în picioare mânioasă.

— Rămâi unde eşti! îi porunci ea poliţistului cu atâta ură încât omul se opri. Ce idee barbară! Aşa înţelegi să te răzbuni? Mi-am pierdut orice urmă de respect pe care îl aveam pentru tine şi inteligenţa ta. Te voi însoţi de bunăvoie la Candleford, vere Harold. Nu voi fi cărată acolo ca o criminală de rând.

Dar poliţistul scosese iar din buzunar bucata de sfoară, iar valetul, după ce se uită neliniştit la conte, care dădu din cap, făcu câţiva paşi spre ea.

— Legaţi-o bine, spuse contele înainte de a se întoarce cu spatele pentru a frunzări hârtiile de pe masa de scris.

— Prea bine. Jane scrâşni din dinţi. Dacă luptă vreţi, luptă veţi avea.

Însă de data asta nu putea ţipa. Contelui i-ar fi fost foarte uşor să-i convingă pe eventualii salvatori că era o criminală care se opunea arestării. Şi, bineînţeles, ar pierde lupta – nu avea nicio şansă în faţa a doi bărbaţi cărora, la nevoie, li s-ar fi alăturat şi vărul ei. În câteva minute se va pomeni la loc pe scaun, legată de mâini şi de picioare şi, probabil, şi cu căluş. Ei bine, nu va ceda fără să le lase agresorilor câteva zgârieturi şi vânătăi. Toată teama îi dispăru, înlocuită de un soi de veselie.

O atacară concomitent, venind din două părţi, gata s-o apuce. Ea lovi cu pumnii, apoi cu picioarele. Se suci şi se zvârcoli,

împunse cu coatele, ba şi muşcă o mână care se apropie imprudent de gura ei. Şi, fără să se gândească, folosi limbajul cu care ajunsese să se obişnuiască în ultimele săptămâni.

— Luaţi-vă de pe mine afurisitele alea de mâini şi duceţi-vă dracului! spuse ea când un glas liniştit răzbătu prin zgomotul încăierării.

— Vai de mine, am picat în plină joacă şi distracţie? se auzi.

Parkins tocmai reuşise să o prindă de un braţ, în timp ce poliţistul i-l răsucea dureros la spate pe celălalt. Gâfâind, cu părul căzut pe faţă, Jane îl fulgeră cu privirea pe salvatorul ei, care stătea rezemat de tocul uşii deschise, cu monoclul la ochi.

— Pleacă, spuse ea. M-am săturat de bărbaţi pentru cel puţin două vieţi. N-am nevoie de tine. Mă descurc foarte bine şi singură.

— Asta văd şi eu. Ducele de Tresham coborî monoclul. Dar ce limbaj cumplit, Jane! De unde l-ai deprins? Dacă mi-e permis să întreb, Durbury, de ce o ţin de braţe pe lady Sara Illingsworth aceşti doi bărbaţi, dintre care – mă tem – niciunul gentleman? Pare a fi un soi de joc bizar, nesportiv.

Jane o zări în faţa uşii pe doamna Jacobs, care părea să clocotească de indignare. Jane nu mai puţin. Cum se făcea că doi bărbaţi în toată firea, care doar cu un minut mai înainte fuseseră de-a dreptul feroci cu ea, stăteau acum umili şi nemişcaţi, de parcă aşteptau directive de la un domn.

— Bună ziua, Tresham, spuse contele aspru. Verişoara mea Sara şi cu mine vom pleca spre Candleford înainte de lăsarea întunericului. Prezenţa ta aici este absolut inutilă.

— Am venit de bunăvoie, interveni Jane. Nu mai ai nicio răspundere faţă de mine, în nicio privinţă, Alteţă.

El o ignoră, bineînţeles. Se adresă blând poliţistului:

— Ia mâna de pe doamna. Ai deja un nas care pare suficient de dureros. Tu eşti răspunzătoare pentru asta, Jane? Felicitările mele. Mi-ar părea rău să fiu nevoit să-ţi învineţesc şi ochii, amice.

— Uite ce e… începu Mick Boden.

Însă monoclul ducal era iarăşi la ochiul ducelui, iar

sprâncenele lui se înălţaseră. Oricât de uşurată era să-şi simtă braţul brusc eliberat, Jane simţi un val de indignare împotriva bărbatului care putea să domine doar prin ridicarea sprâncenelor şi monoclul său.

— Expediază-l de aici pe omul ăsta, îi ordonă ducele contelui de Durbury. Şi pe servitorul tău. Dacă această altercaţie ar atrage atenţia celorlalţi oaspeţi şi angajaţi ai hotelului, te-ai putea pomeni în situaţia de a trebui să explici de ce un om presupus mort este viu şi sănătos şi trăieşte la Candleford.

Privirea lui Jane zbură la conte. Omul arăta ameninţător şi roşu la faţă. Dar, preţ de o clipă, nu spuse nimic. Nu protestă. Nu contrazise ceea ce se spusese.

— Exact aşa, spuse încetişor ducele de Tresham.

— Lumea te-ar urî în egală măsură dacă ar şti că ai adăpostit o criminală de rând travestită în aman…

— În locul tău n-aş termina fraza, îl sfătui Jocelyn. Vrei să-l expediezi pe poliţist, Durbury? Sau o fac eu?

Mick Boden inspiră zgomotos.

— Aş vrea să ştiţi… începu el.

— Chiar ai vrea? întrebă Alteţa sa cu o uşoară indiferenţă. Dar, omule bun, eu nu doresc să aud ce ai vrea tu să ştiu. Ai face bine să pleci înainte să mă hotărăsc să-ţi cer socoteală pentru gestul de răsucire a braţului la care am fost martor ceva mai înainte.

După un moment de ezitare, poliţistul băgă la loc în buzunar sfoara şi ieşi din cameră cu un aer de demnitate rănită. Valetul contelui îl urmă de bună-voie şi închise încet uşa după el.

Jane se întoarse spre conte, cu ochii în flăcări.

— Sidney e viu? strigă ea. Şi sănătos? Şi totuşi, în tot timpul ăsta, m-ai vânat ca pe-o criminală? De când am intrat în camera asta m-ai lăsat să cred că e mort? Cum ai putut să fii atât de crud? Acum ştiu de ce urma să ne întoarcem la Candleford în loc să ne prezentăm la un judecător de aici. Tu tot mai crezi că mă poţi convinge să mă mărit cu Sidney. Trebuie că nu eşti întreg la

minte… sau crezi că eu nu sunt.

— Rămâne totuşi problema atacului violent care l-a făcut pe fiul meu să plutească între viaţă şi moarte timp de multe săptămâni, ripostă contele. Şi mai e problema unei anumite sume de bani şi a unei brăţări valoroase.

Jocelyn îşi aruncă pălăria şi bastonul pe un scaun de lângă uşă şi spuse:

— Ah, mă încântă să aflu că bănuiala mea a fost corectă. Aşadar, Jardine e încă un membru activ al acestei văi a plângerii? Felicitările mele, Durbury.

Jane îşi revărsă indignarea asupra lui de data asta.

— A fost o bănuială? întrebă ea. Un bluf? Şi de ce mai eşti aici? Ţi-am spus că n-am nevoie de tine. Nu voi mai avea niciodată nevoie de tine. Pleacă!

— Am venit să te conduc la lady Webb, spuse el.

Ea făcu ochii mari.

— La mătuşa Harriet? E aici? S-a întors în oraş?

El înclină capul, apoi se întoarse şi se adresă vărului ei:

— Va fi un loc mult mai convenabil decât Candleford ca să-mi vizitez logodnica.

Jane trase aer în piept ca să vorbească. Cum îndrăznea! Dar Sidney era viu şi sănătos. Mătuşa Harriet se întorsese la Londra. Se va duce la ea. Totul se terminase, coşmarul care părea să ţină de o veşnicie. Închise gura la loc.

— Da, iubirea mea, spuse blând Jocelyn, cu ochii la ea.

— Logodnica ta? Contele începea să-şi revină. Ascultă aici, Tresham, lady Sara are douăzeci de ani. Până nu va avea douăzeci şi cinci de ani, nu se poate mărita sau logodi cu niciun bărbat care nu se bucură de aprobarea mea. Tu nu te bucuri. În plus, prostia aia cu logodna e cea mai mare gogoriţă pe care am auzit-o vreodată. Un bărbat cu blazonul tău nu se însoară cu târfa lui.

Jane făcu ochii mari când Jocelyn păşi spre Durbury. Un moment mai târziu, cravata contelui se transformă în mâna lui Jocelyn într-un laţ convenabil. Se făcu şi mai roşu la faţă. Picioarele

i se bălăbăneau în aer.

— Uneori am impresia că nu stau bine cu auzul, spuse încetişor Jocelyn. Cred că ar trebui să mă duc la un control medical înainte de a pedepsi un om pentru ceea ce doar bănuiesc că a spus. Dar ca nu cumva să mă pomenesc că nu mă pot abţine în ciuda bunelor mele intenţii, ţi-aş sugera ca pe viitor, Durbury, să vorbeşti foarte limpede şi foarte clar.

Contele reveni cu picioarele pe podea şi cravata lui îşi reluă funcţia anterioară, deşi mai şifonată şi mai strâmbă.

Jane n-ar fi fost om dacă ar fi rezistat unui val de satisfacţie pur feminină.

— Trebuie să am permisiunea ta înainte de a putea aranja nunta cu lady Sara Illingsworth? întrebă Jocelyn. Atunci o voi avea, în scris, înainte să pleci spre Cornwall, lucru pe care cred că nu-l vei face mai târziu de mâine dimineaţă, nu-i aşa? Duse monoclul la ochi.

— N-ai să mă obligi să fac asta, Tresham, spuse contele. Sunt răspunzător pentru Sara şi dator faţă de tatăl ei mort să-i găsesc un soţ mai potrivit decât tine ca să-i asigure o fericire durabilă. Şi nu uita că mi-a atacat şi aproape mi-a ucis fiul. Nu uita că mi-a furat bani şi bijuterii. Trebuie să răspundă pentru actele astea în Cornwall, chiar dacă numai în faţa mea. Eu sunt tutorele ei.

— Poate că acuzaţiile astea ar trebui formulate în Londra, Durbury, spuse Jocelyn. Fără doar şi poate, lady Sara se va dovedi o prizonieră dificilă în lunga călătorie până în Cornwall. Am să te ajut eu s-o duci acum la un judecător. Iar apoi lumea bună, flămândă de noutăţi în acest stadiu al sezonului, va putea să se distreze asistând la acuzarea unei doamne de obârşie nobilă de lovirea şi doborârea unui bărbat de două ori mai mare decât ea – cu o carte. Şi pentru că a luat cincisprezece lire de la tutorele ei, care a lipsit-o mai bine de un an de banii la care era îndreptăţită. Şi pentru că a luat dintr-un seif o brăţară care era a ei, lăsând în urmă ceea ce fără îndoială este o grămadă de bijuterii valoroase care vor fi ale ei când se va mărita sau la împlinirea vârstei de

douăzeci şi cinci de ani. Te asigur că lumea bună se va amuza copios, domnule.

Nările contelui de Durbury se umflară.

— Încerci cumva să mă şantajezi, Tresham? întrebă el.

Jocelyn înălţă din sprâncene.

— Durbury, te asigur că, dacă aş fi încercat să te şantajez, aş fi ales să-ţi ţin deasupra capului ameninţarea că logodnica mea te va acuza că ţi-ai neglijat datoria de a o proteja în casa ta, iar pe fiul tău de tentativă de siluire. Sunt sigur că cel puţin unul dintre martori poate fi convins să spună adevărul. Şi aş mai adăuga că, dacă, printr-un ghinion, drumul lui Sidney Jardine se va încrucişa vreodată cu al meu, la nici cinci minute după o astfel de întâlnire îşi va culege dinţii din gât. Poţi să-i transmiţi asta din partea mea.

Jane simţi un alt val de satisfacţie involuntară. N-ar fi trebuit să fie atât de uşor pentru el. Nu era cinstit. De ce nu putea nimeni să i se opună ducelui de Tresham? Vărul Harold se domoli de tot când înţelese că planul lui de a o duce înapoi în Cornwall şi de a o şantaja să se mărite cu Sidney nu mai ţinea. Şi că refuzul de a-şi da consimţământul la căsătoria ei ar avea consecinţe mult mai grave decât pierderea unei părţi mari din proprietatea tatălui său şi a celei mai mari cote din averea lui.

În timp ce Jane stătea tăcută şi indignată, ignorată de parcă existenţa ei era lipsită de relevanţă, ducele de Tresham primi în scris permisiunea de a se căsători cu lady Sara Illingsworth după ce doamna Jacobs şi valetul fuseseră chemaţi ca martori.

După aceea, lui Jane nu-i mai rămase decât să-şi netezească faldurile pelerinei, să-şi pună boneta şi mănuşile cu o încetineală voită, apoi să iasă însoţită de doamna Jacobs până la caleaşca ce aştepta în faţa hotelului. Jane urcă în caleaşcă şi se aşeză, cu doamna Jacobs alături. Jocelyn sări înăuntru şi se aşeză pe bancheta de vizavi.

Jane stătea cu spatele drept şi bărbia ridicată. Ochii ei priveau dincolo de geamurile caleştii. Spuse:

— Îţi voi permite să mă escortezi până la lady Webb, dar

vreau să lămurim bine un lucru, Alteţă, şi doamna Jacobs poate să-mi fie martoră. Dacă ai fi ultimul bărbat de pe pământ şi m-ai bate zilnic la cap timp de un milion de ani, tot nu m-aş mărita cu tine. Nu o voi face.

— Draga mea lady Sara. Vocea lui era arogantă şi plictisită. Te rog să ai puţin respect pentru mândria mea. Un milion de ani? Te asigur că aş înceta să-ţi mai cer mâna după primii o mie.

Ea îşi strânse bine buzele şi rezistă dorinţei de a-i replica printr-o remarcă tăioasă. Nu voia să-i dea satisfacţia unei certe.

El îi venise în ajutor – bineînţeles că o făcuse. Era genul de lucru la care te puteai aştepta de la ducele de Tresham. Ea părăsise casa fără permisiunea lui. Fusese amanta lui. El hotărâse să facă un lucru onorabil şi să se însoare cu ea. Era posesiunea lui.

Însă el nu credea că fusese prietena lui. Nu avea încredere în ea. Nu o Iubea. Bineînţeles că nu o iubea.

Din fericire, călătoria până la lady Webb fu scurtă. Dar Jane se gândi la ea abia când caleaşca opri în faţa casei. Lady Webb ştia probabil că ea era pe drum. Mai ştia şi altceva? Avea să fie bine primită?

Dar avu răspunsul chiar în clipa în care un lacheu deschidea. Portiera caleştii îşi cobora scara. Uşa casei se deschise şi lady Webb ieşi, nu doar în prag, ci până la caleaşcă.

— Sara! exclamă ea. Fata mea dragă! Credeam că n-ai să mai vii. Am făcut potecă în covorul din salon. Oh, fata mea, draga mea fată!

— Mătuşă Harriet!

Jane se pomeni hohotind şi sughiţând, lăsându-se condusă într-un hol viu luminat. Fu dusă în salon şi aşezată într-un fotoliu lângă focul care ardea vesel în şemineu, apoi i se dădu o batistă de dantelă ca să se şteargă la ochi. Abia atunci îşi dădu seama că era singură cu lady Webb.

El plecase.

Poate pentru totdeauna.

Felul în care îl respinsese n-ar fi putut fi mai categoric. Drum

bun şi cărare bătută!

Jocelyn fu ocupat toată dimineaţa. Călări în parc, unde se întâlni cu baronul Pottier şi cu Sir Conan Brougham. Acesta din urmă vorbise deja cu secunzii celor doi fraţi Forbes şi aranjaseră ca duelurile să aibă loc în dimineţi succesive, în Hyde Park, peste o săptămână.

Nu era o perspectivă plăcută. Altor doi bărbaţi li se va acorda şansa de a-i lua viaţa. Şi nu credea că reverendul Josiah Forbes, cel puţin, putea fi băgat în sperieţi de faimoasa privire neagră a luiTresham.

Dar vicontele Kimble li se alătură, apoi şi Ferdinand, şi Jocelyn îşi luă gândul de la dueluri.

— Aseară s-a răspândit vestea ca focul în pădure, spuse Ferdinand cu un rânjet. Domnişoara Jane Ingleby s-a dovedit a fi lady Sara Illingsworth! E senzaţia anului, Tresham. Cei care au fost la serata ta şi au auzit-o cântând se umflau în pene la lady Wardle, ţi-o spun eu. Bătrânul Hardinge încerca să-i convingă pe toţi cei care voiau să asculte că el bănuise tot timpul. Era mult prea stilată, spunea el, ca să fie altcineva decât lady Sara.

— Unde ai găsit-o, Tresham? întrebă baronul Pottier. Şi cum ai descoperit adevărul? Când mă gândesc că de fiecare dată când veneam la tine, la Dudley House, ea era acolo! Iar noi nici măcar n-am bănuit.

— E adevărat că numele ei a fost spălat, Tresham? întrebă Sir Conan.

— Totul a fost o neînţelegere. Jocelyn flutură nepăsător mâna. Am vorbit aseară cu Durbury, chiar înainte să plece spre Cornwall. Jardine n-a murit. Şi-a revenit complet de pe urma micului accident. Durbury a venit la Londra şi a angajat un poliţist s-o găsească pe lady Sara doar pentru a-i spune că nu avea de ce să-şi facă griji. Zvonurile s-au răspândit ca toate zvonurile, fără nicio legătură cu el.

— Dar furtul, Tresham? întrebă baronul Pottier.

— N-a fost niciun furt, spuse Jocelyn. Ce receptivi suntem cu

toţii la bârfe! Te face să te întrebi dacă n-ar trebui să găsim ceva mai bun de făcut.

Prietenii săi râseră de parcă făcuse gluma zilei.

— Dar zvonurile au prostul obicei de a persista până le ia altceva locul, spuse Jocelyn. Eu, unul, am s-o vizitez pe lady Sara la lady Webb şi am să-i cultiv insistent cunoştinţa.

Baronul Pottier râse cu hohote.

— Hei, Tresham, asta da treabă! Asta va da naştere la noi bârfe. Se va spune că tânjeşti după lanţuri la picioare.

— Chiar aşa, spuse Jocelyn. Bineînţeles că nu este de dorit ca doamna să fie privită ca cineva al cărui nume e pătat, nu-i aşa?

— Am să o vizitez şi eu, Tresham, spuse Ferdinand. Vreau să mă uit mai bine la lady Sara, acum că ştiu că e lady Sara.

— Va fi plăcerea mea să-i fac şi eu o vizită, Tresh, spuse vicontele.

— Aş spune că mama şi sora mea ar fi încântate să o cunoască, adăugă Sir Conan. Am să le duc în vizită, Tresham. Mama se cunoaşte cu lady Webb.

Jocelyn fu uşurat să descopere că prietenii săi înţelegeau. Kimble şi Brougham aveau avantajul de a cunoaşte întregul adevăr, bineînţeles, dar până şi ceilalţi doi păreau să-şi dea seama că era oarecum jenant că o angajase pe doamnă ca infirmieră timp de trei săptămâni. Toţi doreau să contribuie la atragerea lui Jane în societate, să îi redea respectabilitatea, şi să ajute la înlăturarea oricăror urme de îndoială cu privire la acuzaţiile care îi fuseseră aduse.

Senzaţia de ultimă oră avea să fie, desigur, că ducele de Tresham îi făcea curte femeii care îi fusese cândva infirmieră.

Totul va fi bine. Niciunul dintre puţinii oameni care ştiau că lady Sara Illingsworth fusese amanta lui nu va sufla o vorbă. Reputaţia ei nu avea să aibă de suferit.

În cele din urmă, conversaţia luă o altă turnură.

Mai târziu, la micul dejun, după ce hotărâse să stea acasă pentru a citi ziarele înainte de a se îndrepta spre White’s, sosi

Angeline. Intră neanunţată în sufragerie.

— Tresham, ce-o fi fost în capul tău şi al lui Ferdie când v-aţi bătut ieri în parc cu trei dintre fraţii Forbes? M-am îngrozit când am auzit. Dar a fost minunat că a fost nevoie ca toţi trei să fie căraţi până în cea mai apropiată caleaşca, doi dintre ei în nesimţire, iar unul cu nasul spart! Ce păcat că n-au fost cinci! Ar fi fost o zi minunată pentru familia Dudley şi aş spune că puteţi să o faceţi. Presupun că e adevărat că ai fost atras în a te duela cu ceilalţi doi: Heyward spune că o astfel de informaţie nu e pentru urechile unei doamne, însă nu a negat-o, aşa că e adevărată. N-am să închid un ochi până atunci. Ai să fii omorât, e sigur, şi ce-am să fac eu atunci? Iar dacă îi omori tu pe ei, ai să fii nevoit să fugi la Paris, iar Heyward spune că n-o să mă ducă acolo, odiosul, chiar dacă aş renunţa de bunăvoie la plăcerile Brightonului. Şi, Tresham, ce e povestea asta despre tânăra Ingleby care s-a dovedit a fi lady Sara Illingsworth?

— Ia loc, Angeline, spuse Jocelyn, fluturând mâna spre scaunul de vizavi. Şi, rogu-te, scoate-ţi boneta asta verde ca mazărea, parcă şi mai cumplită ca celelalte. Mă tem că îmi va tulbura digestia.

— E adevărat? întrebă ea. Spune-mi că este. Este exact pe genul de poveste cu care noi, cei din familia Dudley, ne delectăm, nu-i aşa? Ai adăpostit o criminală cu toporul ca infirmieră şi ai prezentat-o unei adunări selecte a protipendadei ca pe privighetoare, Izbucni în hohote de râs, în timp ce Hawkins se aplecă să-i toarne o ceaşcă de cafea.

Nu făcu niciun gest pentru a-şi scoate boneta. Jocelyn se uită cu dezgust la bonetă.

— Lady Sara Illingsworth este acum acasă la lady Webb, spuse el. Ţi-aş fi recunoscător dacă i-ai face o vizită acolo, Angeline. Dumnezeu ştie de ce, dar eşti singura Dudley respectabilă – probabil pentru că un băţ uscat ca Heyward s-a însurat cu tine şi te ţine în frâu, deşi nu e unul strâns.

Ea râse veselă.

— Heyward e un băţ uscat? întrebă ea. Da, este, nu-i aşa? Cel puţin, în public. Sigur că am să trec pe la lady Webb. Heyward mă va conduce după-amiază acolo. Abia aştept să mă uit mai bine la ea, Tresham. Crezi că e posibil să mânuiască un topor? Ce palpitant ar fi! Heyward ar fi silit să-şi rişte viaţa ca să mă apere.

— L-a lovit pe Jardine în cap cu o carte, când a fost… ăă, lipsit de respect, spuse sec Jocelyn. Atâta tot, Angeline. Domnul trăieşte şi e sănătos, şi s-a dovedit că bunurile furate n-au fost deloc furate. De fapt, o poveste foarte anostă. Dar lady Sara nu trebuie lăsată la marginea societăţii. E nevoie de câteva persoane respectabile din lumea bună care să o ajute să-şi regăsească locul.

— Lucrul ăsta îl va aranja lady Webb, spuse Angeline. De ce te-ar interesa pe tine, Tresham? Dar se opri după un monolog neobişnuit de scurt, se uită bine la el o clipă, lăsă ceaşca jos şi izbucni în râs. Oh, Tresham, te interesează! Nemaipomenit! Abia aştept să-i spun lui Heyward. Dar s-a dus la Cameră, nesuferitul, şi aş zice că n-o să se întoarcă până va fi timpul să mă ducă în vizită. Tresham, eşti vrăjit!

Jocelyn îşi folosi monoclul în ciuda faptului că sporea astfel dimensiunile cumplitei bonete.

— Sunt încântat că ţi-am dat prilejul să te amuzi, dar „vrăjit” şi „Tresham” se exclud reciproc, după cum ar trebui să ştii, Angeline. Totuşi, mă voi însura cu lady Sara. Vei fi încântată să afli că eşti prima care ştie acest lucru, în afară de doamna însăşi, fireşte. Apropo, ea a spus nu.

Angeline se uită lung la el şi, preţ de o clipă, Jocelyn se gândi că o lăsase fără grai.

— Lady Sara a spus nu. Sora lui îşi regăsise glasul. Ţie?

Ducelui de Tresham? Ce minunat din partea ei! Mărturisesc că abia dacă am băgat-o în seamă când era infirmiera ta. Arăta foarte ştearsă în cenuşiu. Cine ar purta cenuşiu când există atâtea alte culori între care să alegi? M-a impresionat foarte tare când a cântat la serata ta. Şi ştie să valseze. Asta trebuia să fie un indiciu, dar mărturisesc că nu am sesizat, însă acum te-a refuzat. O să-mi

placă. Trebuie să fie o femeie cu judecată. Exact ce îţi trebuie. Oh, o să-mi placă la nebunie să o am de soră.

— A spus nu, Angeline, repetă el sec.

Ea îl privi nedumerită.

— Eşti un Dudley, Tresham. Cei din neamul Dudley nu acceptă nu ca răspuns. Eu n-am acceptat. Heyward a fost total împotrivă să se însoare cu mine, cu toate că trecuse o lună de când îi fusesem prezentată, te asigur. Mă considera cap sec şi frivolă şi prea vorbăreaţă. Nici faptul că tu şi Ferdie îmi sunteţi fraţi nu m-a făcut să-i fiu mai dragă. Dar s-a însurat cu mine. Ba chiar a fost cumplit de abătut când m-a cerut prima dată şi eu am spus nu. M-am temut că o să se ducă acasă şi o să se împuşte. Cum ar fi putut să reziste farmecelor mele când eram hotărâtă să-i sucesc minţile?

— Chiar aşa, cum?

După încă o jumătate de oră de sporovăială necontenită, Angeline plecă. Jocelyn consideră că fusese o dimineaţă fructuoasă. Respectabilitatea lui Jane era asigurată. Şi scăpând o vorbă la urechea cui trebuia, atrăsese de partea lui forţe puternice cu care să ia cu asalt citadela încăpăţânării ei de catâr de a nu-l accepta. Se întrebă în treacăt de ce voia să-i asedieze apărarea. La urma urmelor, personal nu avea vreo nevoie de ea. De vină era încăpăţânarea ei, bineînţeles. Jane Ingleby avusese întotdeauna ultimul cuvânt cu el.

Ei bine, Sara Illingsworth nu va avea. Asta era clar.

Se pomeni întrebându-se cu ce să se îmbrace când se va duce după-amiază să o viziteze. Se purta exact ca un şcolar amorezat.

Capitolul 23

— Arăţi palidă, Sara, spuse lady Webb. Era de aşteptat, fireşte, după toate prin câte ai trecut. Îţi vom reda curând trandafirii din obraji. Mi-aş dori să fi putut ieşi după-amiază la plimbare. Vremea e minunată. Totuşi, asta e una dintre după-amiezele în care se ştie că sunt acasă pentru musafiri. Oricât de supărător ar fi, draga mea, trebuie să ne pregătim să-i primim.

Jane era îmbrăcată cu o rochie elegantă, cu talie înaltă, din muselină imprimată. Fusese în cufărul cu lucrurile ei, adus în cursul dimineţii de Phillip şi vizitiul ducelui de Tresham. O servitoare însărcinată să aibă grijă de ea îi aranjase părul. Dar, deşi părea pregătită să facă faţă unei după-amieze în societate, abordă subiectul care o frământa.

— Poate ar fi mai bine să stau departe de privirile musafirilor tăi, mătuşă Harriet.

Lady Webb, care se uita pe fereastră, veni şi se aşeză pe un fotoliu în faţa lui Jane.

— Tocmai asta nu trebuie să faci, spuse ea. Deşi niciuna dintre noi n-am spus-o în cuvinte, ştiu foarte bine cum ai trăit în ultimul timp. A fost cumplit că ai fost nevoită să duci o astfel de viaţă, însă s-a terminat. Nu e nevoie să ştie nimeni. Poţi să fii foarte sigură că Tresham va reduce la tăcere pe oricare cunoştinţă de-a lui care bănuieşte adevărul. Şi bineînţeles că intenţionează să se însoare cu tine. Nu numai că e pregătit să facă gestul onorabil, ci fără doar şi poate va insista să îl facă.

— E foarte priceput la asta, admise Jane cu amărăciune. Dar ştie foarte bine că la mine nu o să aibă efect.

— Ducele de Tresham are cea mai dezgustătoare reputaţie dintre toţi domnii din Londra, spuse cu un oftat lady Webb. Deşi probabil că exagerez. Nu este cunoscut pentru vreun viciu anume, ci pentru sălbăticia şi tendinţa de a se afla în miezul fiecărui scandal. Este exact ca tatăl şi bunicul lui.

— Ba nu! protestă Jane cu mai multă înfocare decât ar fi vrut.

Nu este.

Lady Webb înălţă din sprâncene. Însă înainte să apuce să mai spună ceva, se auzi o bătaie în uşa salonului şi valetul anunţă primii musafiri – Sir Conan Brougham cu lady Brougham, mama sa, şi domnişoara Chloe Brougham, sora sa. La câteva minute fură urmaţi de lordul şi lady Heyward, aceasta din urmă spunând răspicat că ea venise cu scopul precis de a vorbi cu Jane şi de a o certa că îşi ascunsese adevărata identitate cât stătuse la Dudley House.

— În viaţa mea n-am fost mai surprinsă ca atunci când Tresham mi-a relatat povestea, spuse ea. Şi niciodată mai mulţumită să ştiu că te-a descoperit şi te-a adus aici, lady Sara. Ce idee că ai fi omorât cu toporul! Izbucnesc în râs ori de câte ori mă gândesc la asta, poate să confirme şi Heyward. Aş zice că domul Jardine a fost impardonabil de nepoliticos cu tine. L-am întâlnit o dată şi am avut impresia netă că e un ticălos perfid. Ai dat dovadă de mare stăpânire de sine că l-ai lovit doar cu o carte, iar el s-a comportat jalnic făcând caz pe tema asta şi fugind miorlăind la tăticul lui. În locul tău, aş fi luat un topor.

— Lady Webb ţi-a oferit scaunul ăsta pentru ultimele două minute, iubito, spuse lordul Heyward, luându-şi soţia de acolo.

După aceea sosiră mulţi musafiri. Câţiva erau prieteni cu lady Webb. Mulţi erau oameni pe care Jane îi întâlnise la Dudley House în diverse ocazii – vicontele Kimble, lordul Ferdinand Dudley şi baronul Pottier numărându-se printre ei. Lui Jane nu-i trebui mult să înţeleagă cine îi trimisese pe toţi sau de ce veniseră. Compania era menită să-i redea respectabilitatea. Departe de a fi recunoscătoare, lucrul ăsta o înfurie. Oare chiar credea că ea nu putea să-şi aranjeze viaţa fără ajutorul lui? Nu-şi dorea decât să vină şi el, în persoană, ca să-i spună ce crede ea.

Şi atunci el veni.

Sosi singur, arătând Impecabil într-o haină albastră şi pantaloni crem atât de mulaţi încât părea turnat în ei, şi cu cizme atât de bine lustruite încât ar fi putut fi folosite ca oglinzi. Şi arăta

nesuferit de chipeş, bineînţeles, deşi Jane nu ştia când începuse să-l considere chipeş. Şi sufocant de viril. Şi înarmat cu toată aroganţa lui detestabilă.

Îl ura din tot sufletul, dar fireşte că bunele maniere o împiedicară să-l fulgere cu privirea sau să-i ceară să plece. La urma urmelor, nu era salonul ei. Şi ea era tot un musafir aici.

El se înclină în faţa lui lady Webb şi schimbă câteva amabilităţi cu ea. Se înclină distant în faţa lui Jane – de parcă ea ar fi fost doar un fir de praf care intrase plutind în raza lui vizuală, gândi ea indignată. Salută scurt din cap pe rudele şi prietenii lui care erau adunaţi ciorchine în jurul ei – lady Heyward, lordul Ferdinand, vicontele Kimble printre alţii. Iar apoi începu să converseze cu domnul Brockledean şi cu doamna Minter, conversaţie care dură cincisprezece minute.

De îndată ce fusese anunţat, Jane se hotărâse să nu vorbească cu el. Dar se pare că luase degeaba hotărârea asta. Cum îndrăznea el să nu-i dea prilejul să-l ignore? Cum îndrăznea să n-o abordeze, lipsind-o de plăcerea de a-l face de ocară şi de a-i spune să-şi vadă de treabă?

Cu coada ochiului, îl văzu ridicându-se de la locul lui. Era pe cale să-şi ia rămas-bun. Ducele de Tresham se întoarse către grupul ei. În sfârşit, i se va adresa. Jane întoarse capul şi îi zâmbi ameţitor fratelui lui.

— Am înţeles că sunteţi as la condus cabrioleta, lord Ferdinand, spuse ea.

Tânărul muşcă momeala.

— Aţi vrea să mă însoţiţi după-amiază la o plimbare cu cabrioleta prin parc, lady Sara?

— Cu mare plăcere, mulţumesc, răspunse ea cu căldură, uitându-se în ochii întunecaţi ai ducelui de Tresham care se oprise lângă grupul ei. Dar, spre dezamăgirea ei, nu zări nici urmă de supărare pe faţa lui. Dimpotrivă, părea uşor amuzat.

— Am venit să-mi iau rămas-bun, doamnă, spuse el, înclinând uşor capul.

— Oh, spuse ea încă zâmbind, tu erai, Alteţă? Uitasem de tot că eşti aici. Era cel mai nepoliticos lucru pe care îl spusese în public în viaţa ei.

— Ah, replică el, susţinându-i privirea şi vorbind astfel încât să-l audă numai ea şi grupul ei. Nu e de mirare, când sunt cunoscut ca un om care evită plictiseala de a face vizite după-amiaza. Dar pentru tine am făcut o excepţie, fiindcă rareori am ocazia să iau ceaiul cu o fostă angajată.

Se întoarse şi plecă, satisfăcut de a fi avut ultimul cuvânt. Jane nu avea nicio îndoială în privinţa asta. Se uită furioasă în urma lui, uitând de bunele maniere, în timp ce cei din preajmă se uitau uimiţi unul la celălalt. Lady Heyward puse mâna pe braţul lui Jane.

— Bine i-ai făcut, spuse ea. L-ai pus la punct. Îmi placi foarte mult.

Conversaţia fu reluată şi, la scurt timp, musafirii începură să-şi ia rămas-bun.

— Niciuna dintre după-amiezele mele de primire nu a avut un asemenea succes, spuse râzând lady Webb după plecarea ultimului musafir. Cred că trebuie să-i mulţumim pentru asta ducelui de Tresham, Sara.

— Îi sunt recunoscătoare, desigur, replică Jane mai arţăgoasă decât intenţionase. Dacă se mai întoarce vreodată şi întreabă de mine anume, nu sunt acasă, mătuşă Harriet.

Lady Webb se aşeză şi o studie atent.

— Aşadar, te-a tratat foarte rău, Sara? întrebă ea.

— Nu, răspunse Jane ferm. Nu m-a obligat la nimic, mătuşă Harriet. Mi-a făcut o ofertă, iar eu am acceptat-o. Am insistat asupra unui contract scris, iar el l-a respectat. Nu m-a tratat rău.

Dar m-a făcut să-l iubesc. Mai rău, m-a făcut să-l doresc. Apoi a aflat adevărul şi s-a transformat într-un sloi de gheaţă. Nu are pic de încredere în mine. M-a făcut să uit de toate, apoi m-a părăsit, iar acum mă simt golită, confuză şi copleşită de nefericire.

Îşi păstră gândurile pentru sine, dar nici nu era nevoie să le

rostească.

— Doar că te-a făcut să te îndrăgosteşti de el, spuse încet lady Webb, parcă citindu-i gândurile.

Jane se uită iute la ea, simţindu-şi ochii împăienjeniţi de lacrimi.

— Îl urăsc, declară ea cu convingere.

— Se vede! spuse lady Webb, zâmbind uşor. De ce? Poţi să-mi spui?

— E un monstru nesimţitor şi arogant, replică Jane.

Lady Webb oftă.

— Oh, draga mea, chiar eşti îndrăgostită de el. Nu ştiu dacă să mă bucur sau să mă întristez. Toată ziua m-am gândit ce să fac ca să te ajut să laşi trecutul în urmă. Te voi prezenta la următorul Salon al reginei, Sara, şi a doua zi voi da un bal aici pentru ieşirea ta în lume. Sunt emoţionată ca o fetiţă. Va fi incontestabil cel mai mare eveniment al sezonului. Eşti renumită, draga mea, şi pe bună dreptate. Să mergem să facem planuri.

Avea să fie ieşirea în lume la care Jane visase doar cu câţiva ani în urmă. Însă ea nu se putea gândi decât la cât de rece şi arogant arătase Jocelyn în după-amiaza asta şi cum o ignorase până prinsese ocazia să o insulte. Oare câte săptămâni trecuseră de când terminase el portretul şi apoi îşi deschisese sufletul în faţa ei şi plânsese ţinând-o pe genunchi?

Părea că trecuse o viaţă de atunci.

Părea că se întâmplase altor doi oameni.

Îl ura.

Socotea că durerea cumplită pe care o resimţea nu va trece niciodată.

Apoi o cuprinse brusc panica. Portretul ei. Tabloul ei preţios. Plecase de acasă fără să-l ia!

Acasă?

Acasă?

După-amiaza, în timpul sezonului de primăvară, toată lumea bună venea în Hyde Park fie călare, fie în caleaşcă, fie pur şi

simplu la o plimbare pe jos. Toţi veneau să vadă şi să fie văzuţi, să bârfească şi să fie bârfiţi, să etaleze şi să studieze ultima modă, să cocheteze şi să li se răspundă prin cochetărie.

Jane era îmbrăcată într-o rochie albastră şi o mantie îmblănită, iar pe cap avea o pălărie simplă, legată sub bărbie cu o panglică lată albastră. Ţinea o umbrelă de soare colorată pe care i-o împrumutase lady Webb. Şedea cocoţată pe bancheta înaltă a noii cabriolete a lordului Ferdinand Dudley care ţinea hăţurile, conversa prietenos cu ea şi o prezenta celor care se apropiau anume pentru a o cunoaşte pe renumita lady Sara Illingsworth, a cărei poveste făcuse să vuiască iar saloanele şi sălile cluburilor.

Ea zâmbea şi sporovăia. La urma urmelor, soarele strălucea şi ea era în compania unui domn tânăr şi chipeş, care îşi dădea toată silinţa să fie fermecător cu ea.

Însă gândul la fratele lui o împiedica să se simtă cu adevărat bine. În ciuda a tot ce se întâmplase în ultimele patruzeci şi opt de ore, aproape că dorea să se poată întoarce înapoi cu o săptămână, când erau împreună, el pictând, ea brodând.

Simple iluzii.

Asta era realitatea.

Şi realitatea veni călare spre cabrioleta lordului Ferdinand, în compania vicontelui Kimble. Ducele de Tresham arăta întunecat, ursuz şi inabordabil, ca de obicei, de fapt. Îşi atinse borul pălăriei cu cravaşa, înclină capul în faţa ei şi îi dădu bună ziua, în timp ce vicontele zâmbi şi îi luă mâna spre a o duce la buze, după care făcu conversaţie câteva minute. În tot acest timp, ochii negri şi lipsiţi de expresie ai ducelui rămaseră fixaţi asupra ei.

Jane zâmbi şi vorbi şi învârti umbrela şi acceptă să vină iar în parc chiar a doua zi cu vicontele Kimble. Apoi ei plecară, iar Jane, zâmbind veselă, se luptă cu nodul din gât şi cu durerea din piept.

Însă nu avu timp de gânduri negre. La doar câteva minute de la plecarea lui Jocelyn, lady Heyward apăru într-o caleaşcă descoperită, o prezentă pe Jane soacrei sale, văduva lady Heyward, şi începu să turuie.

— Aştept cu nerăbdare balul tău de ieşire în lume de la lady Webb, spuse ea. Am primit invitaţiile azi-dimineaţă. Aş zice că Heyward mă va însoţi, lucru care i se întâmplă rar, fiindcă el găseşte balurile plictisitoare. Poţi să-ţi imaginezi că dansul te plictiseşte, lady Sara? Şi nu mai da ochii peste cap în felul ăla odios, Ferdie. Nu vorbeam cu tine. În plus, toată lumea ştie că tu preferi să te baţi decât să dansezi. Nici nu ştii ce palpitaţii am avut când am auzit că tu şi Tresham v-aţi bătut zilele trecute cu trei dintre fraţii Forbes. Deşi, după cum i-am spus lui Tresham, victoria ar fi fost mai dulce dacă vă băteaţi cu toţi cinci. Nu ştiu de ce ceilalţi doi au stat deoparte şi s-au uitat cum fraţii lor erau măcelăriţi.

Jane se întoarse repede şi se uită la lordul Ferdinand.

— Tu şi Alteţa sa v-aţi bătut zilele trecute? întrebă ea. Şi aţi omorât trei adversari?

— Ne-am bătut cu pumnii, de fapt, răspunse vizibil şocat Ferdinand. I-am lăsat inconştienţi pe doi dintre ei. Al treilea se rostogolea pe pământ cu nasul spart. Ar fi fost nesportiv să-l lovim când era la pământ. Nu trebuie să vorbeşti despre astfel de lucruri în faţa altor doamne, Angie.

Lady Heyward îşi rostogoli ochii spre cer.

— Presupun că e lipsit de delicateţe şi să nu dorm noaptea, cu nervii zdruncinaţi, pentru că Tresham urmează să-i întâlnească şi pe ceilalţi doi Forbes. Aş zice că se vor duela cu pistoale. Sigur o să fie ucis. Deşi cred că a dat dovadă de înfumurare stabilind să-i întâlnească în două dimineţi succesive. N-am mai auzit aşa ceva. Nu ne rămâne decât să sperăm că va trăi pentru a înfrunta a doua întâlnire.

Jane simţi că tot sângele i se scurge din vine. I se făcu frig şi o luă cu leşin.

— Angie, spuse tăios lordul Ferdinand, asta e treabă de bărbaţi. Dacă n-ai altceva mai bun de vorbit, îţi propun să te duci acasă şi să uzi florile. Bună ziua, doamnă. Înclină capul în faţa văduvei şi dădu cailor semnalul de plecare.

Jane încă nu era sigură că nu va leşina. Avea un zumzet supărător în urechi.

— Alteţa sa urmează să se dueleze iar? Alte două dueluri?

— N-ai de ce să-ţi baţi capul, lady Sara, spuse vesel lordul Ferdinand. Totuşi, aş fi vrut să lase unul în seama mea, fiindcă pe mine au încercat să mă omoare. Dar el nu vrea, şi când Tresham şi-a pus ceva în cap, n-are niciun rost să te cerţi cu el.

— Oh, prostul, prostul! strigă Jane, mânia salvând-o de la leşin şi punându-i iar sângele în mişcare. Şi totul numai de dragul onoarei.

— Da, exact, doamnă, aprobă lordul Ferdinand, hotărât să schimbe subiectul.

Nu unul, ci două dueluri, gândi Jane. În două dimineţi succesive. Aproape sigur va fi ucis. Şansele ca el să supravieţuiască erau de două ori mai mici decât în mod normal.

Să-i fie învăţătură de minte, gândi ea furioasă.

Dar cum mai putea trăi ea după aceea?

Cum mai putea trăi într-o lume fără Jocelyn?

Îi era dor de Jane mai mult decât ar fi crezut că e cu putinţă. Oh, se dusese la lady Webb în acea primă după-amiază, firește, şi fusese impardonabil de nepoliticos cu Jane în faţa unei audienţe măricele doar pentru că ea fusese impertinentă cu el şi îi zâmbise atât de ameţitor lui Ferdinand în timp ce îi accepta invitaţia de a-l însoţi în parc, încât fusese tentat să-i tragă o palmă fratelui său. Şi se dusese în parc când ştia că ea va fi acolo, prima dată cu Ferdinand, apoi cu Kimble, şi o salutase şi schimbase politeţuri cu ea. Atât şi nimic mai mult. Privirea ei încăpăţânată şi buzele strânse îi spuseseră că, dacă ar încerca să spună mai mult, n-ar face decât să precipite o altă ceartă, lucru pe care l-ar fi făcut bucuros dacă ar fi avut prilejul să fie singuri.

Bineînţeles, era hotărât să o aibă. Poate tocmai din cauză că ea era hotărâtă să nu-l aibă pe el. Însă ştia că ar fi inutil să încerce să-i impună voinţa lui. Trebuia să-i dea timp să-şi adapteze mintea la schimbările din viaţa ei.

Trebuia să-i dea timp să-i fie dor de el. Sigur că îi va fi. Deşi când aflase cine este de fapt hotărâse că sentimentele ei pentru el sunt superficiale. Însă acum nu mai era atât de convins. Îşi aminti de acordul pe care-l încheiaseră. Şi de pasiunea ei evidentă. Regreta amarnic ultimele două vizite pe care i le făcuse – una în timpul nopţii, cealaltă ziua. Nu se descurcase deloc bine.

Îi va da timp, hotărî el mai întâi. Şi îşi va da timp şi sieşi. Avea două dueluri de înfruntat, ambele cu pistoalele. Descoperi că nu le poate înfrunta cu detaşarea nepăsătoare cu care le abordase pe celelalte patru. Era surprinzător de conştient de data asta că putea să moară.

Poate că în celelalte ocazii nu i se păruse ceva foarte important. Poate că acum avea pentru ce să trăiască. Acum exista Jane.

Însă cum putea să se ţină după ea acum, când s-ar fi putut să moară?

Aşa că, în zilele primului duel, cel cu reverendul Josiah Forbes, Jocelyn evită deliberat orice întâlnire cu Jane. Se duse o dată la casa în care stătuse ea şi se pomeni învârtindu-se prin camera lor. Se uită la broderia ei neterminată, rămasă întinsă pe gherghef, şi şi-o închipui stând graţioasă, cu spatele drept, şi lucrând la broderie. Luă de pe masă Mansfield Park, pe care nu o terminase de citit. Cântă cu mâna dreaptă o melodie la pian, fără să se aşeze. Şi se uită la portretul pictat de el.

Jane, cu lumina vieţii şi dragostea izvorând dinlăuntrul ei şi însufleţind pânza. Cum putuse să se îndoiască de ea? Cum putuse să o trateze cu o furie rece în loc să o ia în braţe şi să o invite să-i încredinţeze toate secretele, toate temerile ei? Ea nu-l dezamăgise. El o dezamăgise pe ea.

Îşi chemă avocatul la Dudley House şi îşi schimbă testamentul.

Gândul că nu o luase în braţe îl obseda.

Se putea să nu mai aibă ocazia. Dacă ar putea să o mai facă măcar o dată, ar putea să moară mulţumit.

Apoi află de la Angeline că ea va lua parte la o petrecere dată de lady Sangster. Jane, adică. Încă nu lua parte la baluri publice fiindcă nu fusese prezentată la Curte şi nici nu-şi făcuse oficial ieşirea în lume. Dar acceptase invitaţia la o serată restrânsă, la care era invitat şi el.

În seara dinaintea primului duel.

Capitolul 24

Era perfect acceptabil ca Jane să ia parte la serata lui lady Sangster, o asigurase lady Webb pe fina ei. Era de dorit ca ea să apară în public cât mai des cu putinţă înainte de ieşirea oficială în lume. Nu trebuia să pară că avea ceva de ascuns.

Dar era seara dinaintea primului duel al lui Jocelyn. Jane nu-i spusese mătuşii Harriet. Nu spusese nimic nimănui, dar abia dormise sau mâncase. Nu se putea gândi la nimic altceva. Îi trecuse prin cap să se ducă la Dudley House şi să-l implore să pună capăt acelei prostii, dar ştia că ar fi fost inutil. Era bărbat şi avea simţul onoarei.

Se duse la serată în speranţa că îşi va putea ocupa mintea cu altceva până a doua zi, când avea să aibă veşti. Se îmbrăcă cu grijă într-o rochie de satin auriu şi o puse pe servitoarea ei să o coafeze elegant. Ba chiar acceptă să se lase fardată cu artă când mătuşa ei comentă că era frumoasă, dar palidă.

Serata de la lady Sangster fusese descrisă ca o petrecere privată selectă. Lui Jane i se păru a fi o adunare mare. Uşile dintre salon şi sala de muzică fuseseră date în lături, la fel ca cele ale unui salon mai mic din spate. Toate cele trei încăperi erau înţesate de musafiri.

Erau de faţă lordul şi lady Heyward şi lordul Ferdinand, toţi trei antrenaţi într-o conversaţie însufleţită cu ceilalţi musafiri. Oare cum puteau, când ştiau că fratele lor va înfrunta moartea în dimineaţa următoare, apoi iar în dimineaţa de după ea? Era acolo şi vicontele Kimble, zâmbind fermecător unei tinere cu care vorbea. Cum putea s-o facă ştiind că cel mai bun prieten al lui putea să moară mâine dimineaţă? O zări pe Jane, se scuză faţă de tânăra doamnă, şi se apropie de ea.

— Evit ca pe năpastă distracţiile insipide, lady Sara, spuse el cu zâmbetul său atrăgător şi periculos. Dar mi s-a spus că ai să fii aici.

— Aşadar, povara de a risipi monotonia seratei stă pe umerii

mei? întrebă ea, atingându-i braţul cu evantaiul.

— În întregime. Îi oferi braţul. Să mergem să bem ceva şi să găsim un colţ liniştit unde să putem fi singuri până descoperă cineva că te-am monopolizat.

Era un tovarăş fermecător şi amuzant. În următorul interval de timp, Jane se pomeni cochetând şi râzând întrebându-se totodată cum de putea el să se gândească la altceva decât la pericolul în care era prietenul său, şi cum de putea ea să râdă.

Zumzetul conversaţiilor din jurul lor se împletea cu muzica ce venea din mijlocul sălii. Era iarăşi în lumea ei, se gândi Jane, uitându-se în jur. E drept că apariţia ei provocase un interes considerabil, însă nimeni nu se uitase chiorâş la ea, nici nu fusese şocat de cutezanţa sa de a apărea la o adunare a lumii bune.

— Sunt de-a dreptul consternat, spuse vicontele Kimble. Cea mai bună glumă a mea şi n-am primit nici măcar un zâmbet.

— Oh, îmi pare foarte rău. Ce spuneai?

Zâmbetul lui fu mai blând ca de obicei.

— Să vedem dacă muzica va reuşi mai bine să te smulgă din gândurile tale, spuse el, oferindu-i din nou braţul. Totul va fi bine, să ştii.

Aşadar, lui chiar îi păsa. Şi ştia că ea ştia. Şi că îi păsa.

Lordul Ferdinand era în mijlocul camerei, în grupul din jurul pianului. Îi zâmbi lui Jane, îi luă mâna şi o duse la buze.

— Protestez, Kimble, spuse el. Ai ţinut-o prea mult pe doamna doar pentru tine. E rândul meu. Îi petrecu braţul pe sub al lui şi o conduse mai aproape de pian.

— Sunt mai mulţi oameni aici decât m-am aşteptat, spuse ea.

— Da, aprobă el, zâmbindu-i. Am aproape la fel de puţină experienţă ca tine în astfel de adunări selecte, lady Sara. De obicei le evit.

— De ce n-ai făcut-o şi de data asta? întrebă ea.

— Pentru că Angie mi-a spus că ai să fii aici.

Acelaşi lucru îl spusese mai devreme şi vicontele Kimble.

Oare aceşti domni erau chiar atât de vrăjiţi de ea? Sau ştiau

amândoi precis ce fusese ea pentru Jocelyn?

— Vrei să cânţi? întrebă lordul Ferdinand. Dacă pot să conving pe cineva să te acompanieze, ai să cânţi? Pentru mine, dacă nu pentru altcineva? Ai cel mai încântător glas pe care l-am auzit vreodată.

Ea cântă „Fata cu aer delicat”, acompaniată la pian de domnişoara Meigham. Mulţimea din jurul pianului o asculta cu mai multă atenţie decât pe celelalte doamne care cântaseră. Apoi se mai apropiară şi alţii.

Printre ei şi ducele de Tresham.

Stătea în uşa salonului când Jane răspundea cu zâmbete aplauzelor care izbucniseră după cântecul ei. Arăta elegant şi impecabil, nicidecum cum te-ai fi aşteptat să arate un bărbat care peste câteva ore va înfrunta moartea.

Ochii lui Jane îi întâlniră pe ai lui şi privirile li se înlănţuiră preţ de un moment interminabil în timp ce asupra sălii se lăsase o tăcere ciudată. Apoi ea îşi feri privirea şi zâmbi din nou, iar conversaţiile se reluară de parcă nu fuseseră întrerupte.

— Drace! bombăni lordul Ferdinand de lângă ea, după ce se îndepărtaseră de pian. Ce naiba caută ea aici?

Jane ridică privirea şi o văzu pe lady Oliver stând alături de Jocelyn. Mâna ei se odihnea pe braţul lui.

Lordul Ferdinand îşi revenise.

— În camera de vizavi de hol sunt răcoritoare, spuse el. Mergem acolo? Îmi dai voie să te servesc cu ceva? Ţi-e foame?

— Sunt hămesită, spuse ea zâmbindu-i ameţitor şi luându-l de braţ.

Cinci minute mai târziu şedea la o măsuţă, cu o farfurie plină în faţă, şi conversa cu lordul Ferdinand şi alţi patru invitaţi. Ulterior nici nu a ştiut ce spusese sau ce mâncase.

El venise. De parcă un duel nu însemna nimic. De parcă viaţa nu avea nicio valoare pentru el. Şi o lăsase pe femeia aia să-l atingă, fără să o respingă public cu dispreţ.

În cele din urmă, lordul Ferdinand o conduse înapoi. Oare era

prea devreme să o caute pe mătuşa Harriet şi să-i propună să se retragă? se întrebă Jane. Însă cum va mai rezista chiar şi numai o oră fără să leşine sau să facă o criză de isterie?

Cineva păşi în pragul salonului în timp ce ei erau pe cale să intre. Jocelyn. O apucă de încheietura mâinii drepte şi se uită la fratele său, dar nu-i spuse nicio vorbă. Nici lordul Ferdinand nu spuse nimic, ci doar dădu drumul braţului lui Jane şi trecu în cealaltă încăpere fără ea. Şi nici ea nu spuse nimic. Momentul era ciudat.

El o conduse înapoi în hol şi o trase departe de zona luminată a petrecerii până ajunseră în spaţiul întunecat din tocul unei uşi. O rezemă cu spatele de uşă şi se postă în faţa ei, continuând să o ţină de încheietura mâinii. Faţa lui era în umbră. Numai că ea îi putea vedea ochii care priveau într-ai ei cu o pasiune atât de intensă, cu tristeţe, dar şi cu disperare, încât ea nu putu decât să-l privească la rândul ei, mută şi deznădăjduită.

Niciunul dintre ei nu vorbi. Dar tăcerea era încărcată de cuvinte nerostite.

S-ar putea să mor mâine sau poimâine.

S-ar putea să mă părăseşti. S-ar putea să mori.

Ăsta poate fi momentul de adio.

Cum am să trăiesc fără tine?

Dragostea mea.

Dragostea mea.

Apoi el o cuprinse în braţe şi o ţinu strâns, iar ea se agăţă de el de parcă ar fi vrut să se contopească cu el, să devină una cu el. Îi simţea trupul, mirosul şi îi auzea bătăile inimii.

Poate pentru ultima dată.

El îi găsi gura şi se sărutară cu patimă, nepăsători la tot ce se afla în jurul lor. Jane îi simţea căldura, gustul, bărbăţia, parfumul. Însă nu conta decât că el era Jocelyn, că era aerul pe care îl respira, inima care bătea în ea, sufletul care-i dădea sensul vieţii. Şi că era aici, cald şi viu şi în braţele ei.

Nu îi va mai da drumul. Niciodată.

Însă el înălţă capul, se uită la ea îndelung, apoi îi dădu drumul din braţe şi plecă. Jane ascultă zgomotul paşilor lui care se îndepărtau prin hol în direcţia salonului şi se simţi mai singură ca niciodată.

— Aici erai, spuse blând un glas, un minut mai târziu. Dă-mi voie să te conduc la lady Webb. S-o rog să te ducă acasă?

Ea nici măcar nu putu răspunde preţ de câteva clipe. Apoi îşi înghiţi nodul din gât şi ieşi hotărâtă în hol.

— Nu, mulţumesc, îi spuse ea lordului Ferdinand. Ştii cumva dacă lady Oliver mai e aici? Vrei să mă duci la ea?

El ezită.

— Nu cred că ai de ce să-ţi faci griji din cauza ei, spuse el. Tresham nu e…

— Ştiu, zise ea. Oh, o ştiu foarte bine. Dar doresc să vorbesc cu ea. E timpul s-o facă cineva.

El ezită, dar îi oferi braţul şi o conduse înapoi în salon.

Se părea că lui lady Oliver îi era greu să-şi găsească loc în vreun grup. Stătea singură în mijlocul salonului, făcându-şi vânt cu evantaiul şi zâmbind dispreţuitor, ca pentru a spune că era sub demnitatea ei să se alăture vreunuia dintre grupurile de acolo.

— Pun pariu că nici măcar nu a primit invitaţie, bombăni lordul Ferdinand. Lady Sangster nu i-ar fi invitat şi pe ea şi pe Tresham. Dar e prea politicoasă ca să-i spună femeii să plece. Eşti sigură că doreşti să vorbeşti cu ea?

— Da, îl asigură Jane. Nu e nevoie să rămâi. Mulţumesc.

El se înclină băţos în faţa lui lady Oliver, care se întoarse şi înălţă mirată din sprâncene când o văzu pe Jane.

— Ei bine, spuse ea după ce lordul Ferdinand se îndepărtă, renumita lady Sara Illingsworth în persoană. Ce pot să fac pentru tine?

— Poţi să-mi spui adevărul, zise Jane privind-o direct în ochi.

Lady Oliver deschise şi închise încet evantaiul.

— Adevărul? întrebă ea. Şi la care adevăr te referi, rogu-te?

— Ai riscat viaţa soţului tău şi a ducelui de Tresham pentru că

n-ai vrut să spui adevărul, spuse Jane. Acum ai să rişti viaţa a doi dintre fraţii tăi şi din nou pe-a Alteţei sale. Şi asta numai din cauză că n-ai spus adevărul.

Lady Oliver păli vizibil şi mâna îi înţepeni. Era evident că nu ştiuse despre dueluri până în clipa asta. Dar îşi reveni rapid şi începu să-şi facă din nou vânt cu evantaiul.

— Mă consider norocoasă că am fraţi care să-mi apere onoarea, lady Sara, declară ea cu răceală. Ce doreşti? Să le spun să renunţe şi să-ţi salvez iubitul? Ar fi mai bine pentru tine ca el să moară în duel. Asta te-ar salva de la ruşinea de a fi aruncată ca o haină murdară când se va fi săturat de tine. Asta face Tresham invariabil cu amantele lui.

Jane îi aruncă o privire de gheaţă.

— Nu mă vei împiedica să-ţi spun ce am de spus, lady Oliver, zise ea. Ducele de Tresham n-a fost niciodată iubitul tău. Dar el a fost întotdeauna un domn. Preferă să moară decât să contrazică o doamnă, provocând umilirea ei publică.

Întrebarea e dacă eşti o doamnă. Îi vei lăsa pe domni să sufere şi poate să moară doar pentru că o minciună îţi serveşte vanitatea mai bine decât adevărul?

Lady Oliver râse.

— Asta ţi-a spus el? întrebă ea. Că n-a fost niciodată amantul meu? Şi tu l-ai crezut. Sărmană lady Sara! Eşti inocentă! Ţi-aş putea spune nişte lucruri… Dar nu contează. Nu mai ai nimic de zis? Atunci îţi urez o seară bună. Mă aşteaptă prietenii.

— Vei avea în faţă o viaţă de neinvidiat dacă cineva va fi ucis din cauza minciunii tale, spuse Jane. O viaţă în care conştiinţa te va chinui zi şi noapte. Nici chiar în somn nu vei putea să scapi de ea. Vezi tu, îţi fac un compliment crezând că ai conştiinţă, că eşti mai degrabă orgolioasă decât depravată. Eu nu îţi urez o seară bună. Sper să nu fie bună. Sper să te chinuiască imaginile a ceea ce s-ar putea întâmpla în timpul unuia sau al ambelor dueluri. Şi sper că înainte de a fi prea târziu vei face singurul lucru menit să recâştige respectul semenilor tăi.

Se uită cum lady Oliver închise cu un pocnet evantaiul şi dispăru în sala de muzică. Se întoarse şi dădu cu ochii de lady Angeline, care era la braţul fratelui său, şi de lady Webb, la braţul contelui Kimble.

— Vino, Sara, e timpul să mergem acasă, spuse mătuşa Harriet. Atâta conversaţie plăcută m-a obosit peste măsură.

— Îmi rezerv plăcerea de a vă conduce pe amândouă până la caleaşcă, anunţă vicontele Kimble.

Lady Angeline făcu un pas înainte şi o îmbrăţişă cu căldură pe Sara. Apoi, lucru ce nu o caracteriza, nu spuse nimic.

Dar lordul Ferdinand zise:

— Mâine dimineaţă voi trece pe la tine, lady Sara.

Ca să-i spună dacă Jocelyn trăia sau era mort.

Jocelyn avea senzaţia că noaptea nu se va mai sfârşi niciodată. Dar se sfârşi, bineînţeles, după ore lungi de somn agitat, cu vise vii şi bizare, şi perioade de nesomn. Era ciudat cât de diferit părea acest duel faţă de celelalte patru precedente.

Se sculă mai devreme decât era nevoie şi scrise o scrisoare lungă pentru a fi predată în eventualitatea că nu se mai întorcea. După ce o sigilă, o duse la buze şi închise o clipă ochii. O ţinuse încă o dată în braţe. Dar nu fusese în stare să scoată o vorbă. Nu găsise cuvintele potrivite. Nu mai avusese o astfel de experienţă.

Ce ironie să găsească dragostea tocmai când avea de înfruntat această dimineaţă! Şi dimineaţa de mâine, dacă supravieţuia celei de azi.

Trase de cordonul clopoţelului ca să cheme valetul.

Jane nu dormise. Încercase, dar rămăsese trează, cu ochii la baldachinul de deasupra capului ei, ameţită şi cu rău de la stomac. În cele din urmă se sculase, se îmbrăcase şi se ghemuise pe bancheta de lângă fereastra din dormitorul ei, când lipindu-şi obrazul încins de geam, când strângându-se în şalul de caşmir ca să se încălzească.

Ar fi trebuit să spună ceva. De ce tăcuse când erau atâtea de spus? Dar ştia răspunsul. Nu existau cuvinte care să exprime

emoţiile profunde.

Şi dacă el murea?

Jane se cutremură şi strânse din dinţi ca să nu mai clănţăne.

El trecuse prin patru dueluri fără să fie rănit mortal. E sigur că putea să supravieţuiască altor două. Dar şansele îi erau potrivnice. Iar lordul Ferdinand, incapabil să reziste interogatoriului lui Jane în timpul plimbării lor prin parc, dezvăluise nu numai locul şi ora întâlnirii, ci şi faptul că reverendul Josiah Forbes era un om cu sânge rece şi un foarte bun trăgător.

Gândurile lui Jane fură întrerupte de o bătaie uşoară în uşă. Uimită, se uită într-acolo. Uşa se deschise încet şi servitoarea ei se uită în direcţia patului.

— Sunt aici, spuse Jane.

— Oh, doamnă, vă rog să mă scuzaţi, dar jos e o doamnă care insistă să vorbească cu dumneavoastră. E hotărâtă să nu plece până nu vorbeşte cu dumneavoastră.

Jane sări în picioare. Stomacul o ardea, capul i se învârtea.

— Cine e? întrebă ea. Ştia cine trebuia să fie, dar nu îndrăznea să spună. În plus, era prea târziu. Sigur era prea târziu.

— Lady Oliver, doamnă, răspunse servitoarea.

Jane nu mai stătu să-şi verifice înfăţişarea. Ţâşni din cameră şi coborî scările cu o grabă nepotrivită unei doamne.

Lady Oliver se plimba prin hol cu paşi mari. Când o zări pe Jane, îi veni repede în întâmpinare. În lumina zorilor, sporită de câteva lumânări, Jane văzu că era agitată.

— Unde sunt? întrebă lady Oliver. Unde trebuie să se întâlnească? Şi când?

— În Hyde Park, spuse Jane. La şase.

— Unde în Hyde Park?

Jane putea să bănuiască doar că era acelaşi loc ca cel dinainte. Dar cum să explice unde anume era acela? Hyde Park era mare. Clătină din cap.

— De ce? întrebă ea. Vrei să te duci acolo?

— Da, răspunse lady Oliver. Oh, repede! Spune-mi, unde?

— Nu ştiu să-ţi spun. Dar pot să-ţi arăt. Ai venit cu caleaşca?

— Da, e în faţa uşii. Arată-mi atunci. Oh, repede! Ia-ţi pelerina şi boneta.

— Nu mai e timp, răspunse Jane, luând-o de mânecă pe vizitatoarea sa şi trăgând-o spre uşă. Trebuie să fie trecut bine de cinci. Vino!

Într-un minut erau în caleaşcă şi se îndreptau spre Hyde Park.

— Dacă moare… Lady Oliver îşi şterse nasul cu batista.

Nu putea să moară. Nu putea. Mai avea atâtea de făcut!

Oh, nu putea să moară!

— A fost mereu cel mai bun dintre fraţi şi s-a purtat mai frumos cu mine decât ceilalţi, continuă lady Oliver. Era singurul care voia să se joace cu mine când eram copil şi mă lăsa să-i urmez peste tot. Nu trebuie să moară! Oh, afurisitul ăsta de vizitiu nu poate să meargă mai repede?

În cele din urmă ajunseră în parc, dar caleaşca nu putea să ajungă până la locul izolat de dincolo de copaci. Vizitiul se grăbi să coboare scara şi lady Oliver, arătând rezonabil de respectabilă cu pelerină, bonetă şi mănuşi, se năpusti afară, urmată de Jane, care era cu capul descoperit, în rochie de dimineaţă, şal şi papuci.

— Pe aici! strigă Jane şi o rupse la fugă. Nu era sigură, bineînţeles. Putea să nu fie locul corect. Şi chiar dacă era, putea să fie prea târziu.

Era locul corect. Jane ascultă să audă zgomotul de împuşcături peste respiraţia ei gâfâită şi a suspinelor lui lady Oliver. Însă când ieşiră împleticindu-se dintre copaci, avură în faţa ochilor următoarea scenă: reverendul Josiah Forbes şi ducele de Tresham, amândoi numai în cămaşă, pantaloni şi cizme, erau spate în spate şi se îndepărtau cu numărul de paşi necesari, cu pistoalele aţintite spre cer. Se opriră. Erau pe cale să se întoarcă şi să ţintească.

— Opriţi-vă! strigă Jane. Opriţi-vă! Se opri şi ea, ducându-şi pumnii la gură.

Ambii domni se opriră. Jocelyn, fără să coboare pistolul, o

descoperi pe Jane dintr-o privire. Reverendul Forbes, lăsând jos pistolul, se încruntă cu un aer feroce.

— Gertrude! tună el. Pleacă de aici. Asta nu-i un loc pentru o femeie. Mă ocup eu de tine mai târziu.

Lordul Oliver, agitat şi stânjenit în acelaşi timp, înaintă dintre spectatori şi, luându-şi soţia de braţ, vru să o îndepărteze. Darea îşi smuci braţul, eliberându-se, şi strigă:

— Nu! Am ceva de spus.

Jane, susţinând fără să şovăie privirea lui Jocelyn, ascultă. Îi trebui doar o clipă să-şi dea seama că lady Oliver alesese să joace rolul martirei curajoase sacrificându-şi reputaţia pentru viaţa dragului ei frate. Dar asta nu conta. Măcar făcea ce ar fi trebuit să facă de mult, înaintea întâlnirii dintre soţul ei şi ducele de Tresham.

Ciudat, se gândi Jane, fără patimă. Dacă lady Oliver ar fi făcut ceea ce trebuia de la bun început, ea, una, nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Jocelyn.

— Nu trebuie să-l împuşti pe Tresham, Josiah, îşi imploră lady Oliver fratele. Şi nici Samuel. N-a făcut nimic rău. Între el şi mine n-a fost niciodată nimic. Am vrut să fiu motivul unui duel – mi se părea ceva grozav şi romantic. Dar am greşit şi acum recunosc. Nu trebuie să împuşti un om nevinovat. Ai avea pe conştiinţă toată viaţa lucrul ăsta. Şi eu la fel.

— Chiar şi acum îţi aperi amantul, Gertrude? întrebă reverendul Forbes cu un glas tunător.

— Mă cunoşti bine, Josiah. Dacă ar fi fost adevărat, nu m-aş fi înjosit aşa în public. Pur şi simplu m-am hotărât să fac ceea ce trebuie. Dacă tot nu mă crezi, poţi să vorbeşti cu lady Sara Illingsworth, care m-a însoţit aici. Ea a fost martoră la muştruluiala pe care am primit-o de la Tresham când l-am vizitat după duelul trecut. N-a fost niciodată amantul meu. Dar a fost mult prea domn pentru a mă face mincinoasă.

Jocelyn, care încă nu se mişcase, nu-şi luă privirea de la Jane. Dar chiar şi de la distanţă, ea văzu o sprânceană ridicându-se

batjocoritor.

Reverendul Josiah Forbes se îndreptă spre partenerul său de duel. În sfârşit, Jocelyn coborî pistolul.

— Se pare că am fost indus în eroare, Tresham, spuse reverendul Forbes. Îţi datorez scuze şi îmi retrag provocarea. Dacă totuşi consideri că ai un dinte împotriva mea, putem să continuăm, fireşte. La urma urmelor, familia mea e răspunzătoare de complotul dezonorabil de a-i face rău familiei tale.

Jane bănui că se referea la incidentul cu cabrioleta lordului Ferdinand, în care fuseseră implicaţi trei dintre fraţii săi.

— Cred că problema aceea măruntă a fost deja răzbunată, Forbes, spuse Jocelyn oftând nepăsător. Cât despre asta, n-ai făcut decât ceea ce aş fi făcut eu însumi pentru sora mea. Mută pistolul în mâna stângă şi întinse dreapta.

Se auzi un oftat colectiv venind dinspre spectatori când cei doi îşi strânseră mâinile, iar căpitanul Samuel Forbes păşi înainte pentru a-şi oferi scuzele şi a-şi retrage provocarea. Jane lăsă încet braţele jos, dându-şi seama că în palme îi rămăseseră urmele unghiilor.

Lady Oliver leşină elegant în braţele soţului său.

Reconcilierea încheiată, Jocelyn fu din nou singur. Ridică mâna stângă pentru a-şi opri prietenii să se apropie şi, în acelaşi timp, cu dreapta îi făcu semn lui Jane să vină la el. Gestul era imperios.

Sentimentul de uşurare al lui Jane fu înlocuit de o furie copleşitoare la vederea acelor degete care o chemau. Parcă era un câine! Parcă el nu putea să vină la ea! Porni grăbită şi se opri când fu aproape nas în nas cu el.

— Bărbat afurisit ce eşti! spuse ea cu glasul jos şi tremurător. Oribil, arogant şi căpos! Te urăsc. Ai înfruntat moartea aici, în dimineaţa asta, dar ai fi murit fără un cuvânt pentru mine. Nici chiar aseară… nici chiar atunci n-ai spus o vorbă. Dacă mai aveam nevoie de dovezi că nu-ţi pasă deloc de mine, le am acum din

belşug. Nici nu mai vreau să te văd. Ai înţeles? Niciodată. Să nu te mai apropii de mine.

El se uită la ea cu o aroganţă indolentă şi fără urmă de remuşcare.

— Ai venit până aici la ora asta şi în ţinuta asta doar ca să-mi porunceşti să nu mă mai apropii de tine, lady Sara? întrebă el cu o logică detestabil de detaşată. Ai nesocotit buna-cuviinţă ca să-mi spui că sunt oribil. Acum te rog să mă iei de braţ fără întârziere şi te voi conduce până la caleaşca lui lady Oliver – presupun că acolo este dusă doamnă. Mă tem că dacă nu ne grăbim vor uita de tine şi atunci nu îţi vor rămâne decât vreo doi domni ca să te escorteze. Nu e genul de situaţie în care se cuvine să se afle lady Sara Illingsworth când reputaţia ei este încă într-un stadiu precar.

Îi oferi braţul, dar ea se întoarse şi porni cu paşi mari în direcţia caleştii. El îşi potrivi pasul cu al ei.

— Presupun că totul a fost ideea ta, nu-i aşa? spuse el. A ieşit o dramă minunată. Salvat în ultima clipă.

— N-am făcut decât să-i sugerez, aseară, lui lady Oliver că poate e timpul să spună adevărul, replică Jane cu răceală.

— Atunci îţi datorez viaţa. Dar cuvintele fură rostite arogant şi fără nicio notă de recunoştinţă.

— Poţi să te întorci la prietenii tăi, spuse ea când zări caleaşca şi îşi dădu seama că avea timp berechet să ajungă pentru a o însoţi înapoi acasă pe lady Oliver, care încă nu-şi revenise din leşin.

El se opri, se înclină în faţa ei şi se îndepărtă fără să mai spună ceva. Însă ea îşi aminti de ceva şi strigă:

— Jocelyn!

Bărbatul se opri şi se uită la ea peste umăr, cu o lumină ciudată în ochi.

— Mi-a rămas broderia la tine, spuse ea prosteşte, incapabilă ca măcar acum să spună ce voia să spună.

— Am să ţi-o aduc, spuse el. Ba nu. Scuză-mă. Nu doreşti să mă mai vezi. Am să pun să-ţi fie trimisă. Şi îşi continuă drumul.

— Jocelyn!

El se uită iar peste umăr.

— Am lăsat şi tabloul.

Se priviră în ochi un moment lung – ei i se păru nesfârşit – înainte ca el să răspundă.

— Am să pun să-ţi fie trimis.

Exact ca şi cum seara trecută n-ar fi existat. Şi, de fapt, ce fusese? Doar un sărut furat de un bărbat fostei sale amante?

Jane se întoarse şi porni grăbită spre caleaşcă.

Capitolul 25

Broderia, tabloul şi Mansfield Park fură trimise în aceeaşi zi. Le aduse Phillip, deşi Jane nu îl văzu. Ştia doar că nu el le adusese. Îi părea bine că nu o făcuse. Purtarea lui în dimineaţa aceea fusese rece, poruncitoare şi jignitoare.

Ea doar îşi imaginase că sărutarea din seara trecută fusese plină de dor şi de gingăşie. Faptul că nu venise personal cu lucrurile ei o scutea să refuze să îl vadă. Nu voia nici măcar să mai audă de numele lui.

Ceea ce fu contrazis a doua zi, când valetul aduse poşta de dimineaţă.

— Aveţi o scrisoare, doamnă, îi spuse el lui Jane.

Ea i-o smulse din mână şi se uită nerăbdătoare la numele şi adresa de pe plic. Dar îşi simţi imediat inima grea. Nu era scrisul îndrăzneţ şi neglijent al ducelui de Tresham. În dezamăgirea ei, nu recunoscu imediat scrisul.

— Mulţumesc, spuse ea, rupând sigiliul.

Era de la Charles. O scrisoare destul de lungă, venită din Cornwall.

Contele de Durbury se întorsese la Candleford, scria Charles, aducând cu el vestea că Sara fusese găsită şi că acum locuia la lady Webb. Sidney Jardine se însănătoşise, în sfârşit, după ce fusese mult timp cu un picior în groapă.

„N-am cuvinte să spun cât de rău îmi pare că eram plecat când s-au întâmplat toate astea, astfel încât n-ai avut cui să-i încredinţezi necazurile tale”, scria Charles. Aş fi venit după tine la Londra, dar unde să te caut? S-a spus că Durbury a angajat un poliţist, dar nici el n-a putut să te găsească. Eu ce şanse aş fi avut?”

Dar ar fi putut să încerce, se gândi Jane. Dacă o iubea cu adevărat, sigur ar fi venit.

„Durbury a mai răspândit o veste, deşi sigur nu e adevărată”, continua scrisoarea. „Am convingerea că menirea ei este să mă

alarmeze şi să mă facă să sufăr. Ştiu că întotdeauna a fost împotriva mea. El spune că şi-a dat consimţământul ca ducele de Tresham să te ia de soţie. Probabil că ai să râzi când vei citi asta, dar, zău, Sara – Tresham! Nu l-am întâlnit niciodată pe omul ăsta, dar are reputaţia de a fi cel mai mare desfrânat din toată Anglia. Sper sincer că nu te bate la cap cu atenţiile lui nedorite”.

Jocelyn, se gândi ea. Ah, Jocelyn!

„Am de gând să vin la Londra de îndată ce rezolv câteva treburi importante”, scria Charles. „Voi veni să te apăr de avansurile oricărui bărbat care crede că un incident nefericit îi dă dreptul să te insulte. Am să vin să te iau acasă, Sara. Dacă Durbury nu îşi va da consimţământul la căsătoria noastră, ne vom căsători fără consimţământul lui. Nu sunt bogat şi nu-mi place să te văd lipsită de propria-ţi avere, dar sunt perfect capabil să-mi întreţin soţia şi familia confortabil şi chiar într-un oarecare lux”.

Jane închise ochii. Ţinea foarte mult la Charles, întotdeauna ţinuse. Ani la rând încercase să se convingă că sentimentul era suficient de puternic pentru a se mărita cu el. Dar acum ştia de ce nu îl putuse iubi niciodată. Iubirea lui nu avea văpaie. Era doar o prietenie afectuoasă. Era evident că nu prea înţelegea tot ce suferise ea în ultimele săptămâni. Nici chiar acum nu se grăbea să-i fie alături. Mai întâi avea câteva probleme de rezolvat.

Jane împături scrisoarea şi o puse lângă farfurie. Se simţea deprimată. Nu se gândise la Charles de când venise la mătuşa Harriet. Ştiuse, desigur, că o căsătorie între ei devenise imposibilă, dar abia acum, în dimineaţa asta, fusese nevoită să înfrunte realitatea înainte de a fi pregătită să se ocupe de ea.

Se simţea de parcă acum era absolut şi pentru totdeauna singură.

Şi totuşi el avea să vină la Londra.

Îi va scrie imediat ca să-i spună să nu vină, hotărî ea, ridicându-se, deşi nu luase micul dejun. Ar fi fost o pierdere de timp şi bani să facă atâta drum doar pentru a primi vestea că ea nu se poate mărita cu el. În plus, pentru ea, era mai uşor să-i dea

această veste în scris.

Lui Jocelyn îi trebuiseră câteva zile ca să-şi dea seama de-a binelea că o ameninţare iminentă a morţii nu mai exista, că fraţii Forbes, aparent chiar şi lordul Oliver, erau mulţumiţi că lady Oliver spusese adevărul, punând capăt spectaculos duelului.

Când Jocelyn chiar îşi dădu seama de asta, i se tăie respiraţia. Îşi rezemă coatele pe masa de scris, ridică mâinile şi constată că tremurau.

Fu mulţumit că Michael Quincy nu era de faţă pentru a fi martor la această dovadă de slăbiciune.

Niciunul dintre duelurile precedente nu reuşise să-l facă să-şi privească moartea în ochi. Şi asta poate din cauză că niciodată mai înainte nu apreciase viaţa şi nu simţise dorinţa să o trăiască cu adevărat. Acum, pentru prima dată, în timp ce citea raportul sec venit de la Acton Park, simţi un puternic sentiment de nostalgie. Voia să se ducă acolo, să vadă din nou casa cu ochi de adult, să hoinărească prin parc şi pe dealurile împădurite, amintindu-şi de băiatul care fusese, descoperind bărbatul care devenise.

Voia să se ducă acolo cu Jane.

Îi era un dor nebun de ea. Hotărâse să o lase în pace până după prezentarea ei. Iar în timp ce el aştepta, cei precum Kimble şi chiar propriul lui frate o însoţeau prin tot oraşul, emanând farmec prin toţi porii şi primind de la ea zâmbete ameţitoare de care el nu prea avusese parte. Apoi se înfurie pe sine că era gelos. Dacă ea voia alt bărbat, n-avea decât să-l aibă! Din partea lui putea să se ducă dracului. Se amuză închipuindu-şi că se duela simultan cu Kimble şi cu Ferdinand, cu săbiile. Una în fiecare mână.

Şi un hanger între dinţi, făcu el haz de sine însuşi. Şi un petic negru la ochi.

— La dracu’! spuse cu glas tare în biblioteca goală. Am să-i sucesc gâtul afurisitei.

În aceeaşi după-amiază se prezentă acasă la lady Webb, dar refuză invitaţia valetului de a-l urma în salon, unde se aflau şi alţi oaspeţi. Ceru să vorbească în particular cu lady Webb şi fu condus

într-un salon de la parter.

Ştia că lady Webb nu-l plăcea. Dar, firește, era prea bine crescută pentru a da glas antipatiei. Şi antipatia ei era perfect justificată. El nu-şi petrecuse anii de adult cultivând buna părere a doamnelor respectabile ca ea. Dimpotrivă. Nu îl plăcea, însă recunoştea necesitatea ca el să-i facă o ofertă finei sale.

— Deşi, dacă te refuză, o voi sprijini întru totul, îi spuse ea înainte de a o trimite pe Jane jos. N-am să-ţi permit să vii aici şi s-o terorizezi.

El se înclină băţos.

Jane apăru după două minute.

— Oh, tu erai! spuse ea închizând uşa în urma ei, dar rămânând cu mâna pe clanţă.

— Pe cine aşteptai? o întrebă, făcându-i o plecăciune elegantă.

— M-am gândit că poate e Charles.

El se încruntă şi o fulgeră cu privirea. Charles? Toate bunele lui intenţii dispărură.

— Te referi la papă-lapte ăla din Cornwall? Ţopârlanul care îşi închipuie că o să se însoare cu tine? E în Londra?

— Sir Charles Fortescue nu-i nici pe departe papă-lapte, nici ţopârlan, spuse ea. E prietenul meu cel mai drag. Va veni de îndată ce va putea.

— De îndată ce va putea, repetă el. Unde a fost în ultima lună? Nu l-am văzut alergând prin Londra în căutarea ta pentru a te salva din ghearele unchiului tău sau văr, ce dracu’ îţi este Durbury.

— Unde să mă fi căutat? întrebă ea. Dacă poliţiştii din Bow Street n-au putut să mă găsească, ce şanse ar fi avut Charles, Alteţă?

— Eu te-aş fi găsit. Lumea n-ar fi fost destul de mare pentru a te ascunde, lady Sara, dacă te-aş fi căutat eu.

— Nu-mi spune aşa. Nu aşa mă cheamă. Eu sunt Jane.

Supărarea lui se topi şi uită pe moment de Sir Charles

Fortescue, papă-lapte şi ţopârlan.

— Da, aşa e, aprobă el. Iar eu nu sunt „Alteţă” Jane. Sunt Jocelyn.

— Da. Ea îşi umezi buzele.

— De ce stai acolo cu mâna pe clanţă? Te temi că am să te înhaţ şi am să-mi satisfac poftele murdare?

Ea clătină din cap şi se desprinse de lângă uşă.

— Nu mi-e frică de tine.

— Ar trebui să-ţi fie. El îşi lăsă ochii să rătăcească asupra ei. Era îmbrăcată în muselină de culoarea lămâii. Părul ei strălucea. Ţi-am simţit lipsa. Însă nu-şi putea permite o astfel de vulnerabilitate. În pat, fireşte.

— Fireşte, spuse ea arţăgoasă. Unde alt undeva? De ce ai venit, Jocelyn? Tot mai consideri că onoarea te obligă să mă ceri de soţie pentru că sunt lady Sara Illingsworth şi nu Jane Ingleby? Mă jigneşti. Numele e mai important decât persoana? Nici prin cap nu ţi-ar fi trecut să te însori cu Jane Ingleby.

— Întotdeauna ai crezut că îmi cunoşti gândurile, Jane.

— Nu te-ai fi însurat cu Jane Ingleby, insistă ea. De ce doreşti acum să te însori cu mine? Pentru că aşa procedează un domn? Eu nu vreau un domn desăvârşit, Jocelyn. Îl prefer pe desfrânat.

Era una din puţinele dăţi când nu se va enerva în prezenţa ei. Ceea ce îi dădea un avantaj evident.

— Serios, Jane? întrebă el cu glas mângâietor. De ce?

— Pentru că desfrânatul are o anumită spontaneitate, puţină vulnerabilitate, puţină omenie, puţină… oh, îmi scapă cuvântul!

— Pasiune? sugeră el.

— Da, exact. Ochii ei albaştri priveau cu mânie într-ai lui. Prefer un asemenea bărbat, care mă contrazice şi se ceartă cu mine şi mă insultă şi încearcă să-mi poruncească, şi mă pictează şi îmi citeşte. Bărbatul ăsta are pasiune. N-am să-ţi permit să faci pe domnul cu mine, Jocelyn.

— Nu? Porni către ea. Atunci mai bine te sărut ca să-ţi dovedesc că nu sunt deloc un domn.

— Mai fă tu un singur pas şi te voi pălmui.

Însă ea nu făcu niciun pas înapoi pentru a mări distanţa dintre ei. El înaintă doi paşi până ajunse lângă ea.

— Te rog, Jane, rosti el cu glasul iarăşi mângâietor, mă laşi să te sărut?

— De ce te-aş lăsa? Ochii ei străluceau de lacrimi, dar nu-şi feri privirea. De ce te-aş lăsa să mă săruţi? Ultima dată m-ai făcut să cred că ţii la mine, deşi n-ai spus nimic. Iar în dimineaţa următoare ai fost rece şi arogant, şi mi-ai făcut semn din degete, să vin la tine de parcă eram un câine. De ce să te las să mă săruţi când nu-ţi pasă de mine nici cât de o smochină?

— O smochină? Nici nu-mi plac smochinele, Jane. Îmi eşti dragă.

— Pleacă. Te joci cu mine. Presupun că am multe motive să-ţi mulţumesc. Fără tine aş fi fost acum în Cornwall, luptându-mă cu Sidney şi cu contele de Durbury. Dar nu sunt convinsă că nu m-ai ajutat doar de dragul mândriei tale. N-ai fost acolo când am avut nevoie de tine.

El întinse mâna şi îi puse un deget pe buze.

— Lasă-mă să-ţi spun ce am pe suflet, spuse el. În săptămâna aceea ne-am apropiat, Jane. Niciodată nu m-am simţit mai aproape de cineva. Am devenit prieteni şi amanţi. Mai mult decât prieteni. Mai mult decât amanţi. M-ai convins că pentru a fi un om întreg trebuia să mă iert şi pe mine, şi pe tata pentru ce s-a întâmplat în trecut. M-ai convins că a fi bărbat nu înseamnă să-ţi înăbuşi sentimentele şi emoţiile. M-ai învăţat să simt iarăşi, să înfrunt iar trecutul, să îmi amintesc că în copilărie am avut şi bucurii, şi dureri. Şi ai făcut toate astea doar fiind acolo. Doar fiind Jane.

Ea smuci capul, dar el n-o lăsă să vorbească. Nu încă. Îi cuprinse bărbia în palmă.

— Mi-ai spus că mi te-ai fi destăinuit, aşa cum m-am destăinuit eu ţie, dacă nu descopeream adevărul despre tine. Trebuia să te cred, Jane. Şi chiar când am aflat adevărul, trebuia să fi reacţionat cu totul altfel decât am făcut-o. Trebuia să vin la tine.

Trebuia să te iau în braţe, aşa cum m-ai luat tu cu o seară în urmă, să-ţi spun ce am descoperit şi să te invit să-mi povesteşti totul, să ai încredere în mine, să te sprijini pe mine. Am greşit, Jane.

— Taci! spuse ea. Eşti insuportabil. Nu pot să mă lupt cu tine când vorbeşti aşa.

— Nu te lupta cu mine. Mă ierţi, Jane? Te rog.

Ea îi cercetă ochii ca pentru a vedea dacă e sincer. Niciodată nu o văzuse atât de lipsită de apărare. Nici măcar nu încerca să-şi ascundă dorinţa de a-l crede.

— Jane, spuse el încetişor, tu m-ai învăţat că există cu adevărat dragoste.

Două lacrimi se rostogoliră pe obrajii ei. El le şterse cu degetele, îi luă faţa în mâini, apoi se aplecă şi o sărută pe obraji.

— Credeam că ai să mori! izbucni ea deodată. Credeam că o să ajungem prea târziu. Credeam că am să aud o împuşcătură şi o să te găsesc mort. Aveam un presentiment. Voiam cu disperare să ajung la tine şi să-ţi spun tot ce nu ţi-am spus niciodată, să… sa, oh, de ce niciodată nu găsesc o batistă când îmi trebuie cel mai mult?

El îi dădu o batistă mare, albă.

— Dar ai ajuns la timp şi mi-ai spus toate lucrurile acelea. Să vedem dacă am o memorie bună. Bărbat afurisit? Arogant? Căpos – asta a fost urât, Jane. Mă urai? Să nu mă mai apropii de tine? Mi-a scăpat ceva?

Ea îşi suflă nasul, după care nu ştiu ce să facă cu batista. El i-o luă şi o băgă în buzunar.

— Aş fi murit dacă mureai, spuse ea, apoi el avu satisfacţia să o vadă redevenind iar ţâfnoasă: Urâciosule! Dacă ai să mai dai naştere vreunei situaţii în care să fii provocat la duel, te omor cu mâna mea.

— Serios, iubito?

Ea îşi strânse buzele.

— Eşti hotărât să mă ai, nu-i aşa? Toate astea sunt un şiretlic?

— Dacă ai şti cât am suferit, Jane! Şi cât sufăr încă. Mi-e

groază că ai să spui nu. Şi ştiu că dacă o faci, nimic nu te va determina să te răzgândeşti. Ai milă de mine. N-am mai fost niciodată în postura asta.

Dar ea se uita la el cu aceeaşi expresie.

— Ce este? întrebă el, dar ea clătină din cap. Mi-e dor să mă duc acasă, Jane. Să mă întorc la Acton… cu tine. Să începem să ne creăm propriile amintiri şi tradiţii acolo. Ăsta e visul meu. Nu vrei să-l împărţi cu mine?

Ea îşi lipi şi mai strâns buzele.

— De ce nu mai vorbeşti cu mine, Jane?

— Toate astea au legătură cu tine, nu-i aşa? Cu ce vrei tu. Dar cu mine cum rămâne? Chiar îţi pasă de mine?

— Spune-mi, Jane, tu ce vrei? Vrei să plec? Serios? Spune-mi că asta vrei, dar spune-o serios, fără patimă, ca să ştiu că doreşti cu adevărat. Spune-mi să plec şi am să plec.

Nici chiar în faţa pistolului lui Forbes nu fusese atât de îngrozită.

— Sunt însărcinată! strigă ea. N-am de ales.

El se dădu un pas înapoi de parcă îl izbise cu toată forţa în bărbie. Doamne Dumnezeule! De când ştia? I-ar fi spus dacă n-ar fi venit azi? I-ar fi spus vreodată?

Jane se uită la el cu ochii în flăcări. El îşi încleştă mâinile la spate până îl duru.

— Ah, aşa deci, spuse încet în cele din urmă. Ei bine, asta schimbă totul, Jane.

Capitolul 26

Lady Webb deschise uşa camerei de toaletă a lui Jane şi intră. Îmbrăcată în albastru închis, cu turban cu pene în ton, oferea un contrast puternic cu Jane care arăta aproape eterică într-o rochie de dantelă albă peste satin alb, garnisită cu argintiu la poale, şi mâneci scurte garnisite tot cu argintiu. Purta mănuşi albe, lungi şi conduri argintii, iar prin părul auriu îi trecea o panglică albă, îngustă, cu reflexe argintii.

— Oh, Sara, draga mea, eşti cu adevărat fiica pe care n-am avut-o. Ce norocoasă sunt! Dar mi-aş fi dorit tare mult ca sărmana ta mamă să fie aici să te vadă în cea mai importantă zi a vieţii tale. Eşti foarte frumoasă.

Jane se cercetă cu ochi critic în oglinda consolei. Se întoarse spre naşa ei.

— La fel ai spus şi ieri când am fost silită să port hainele alea oribile, demodate şi grele, pe care regina ţine să le poarte o tânără când îi este prezentată. În seara asta mă simt mult mai bine.

— Prezentarea ta la Curte a fost obligatorie, spuse lady Webb. Balul de debut este intrarea ta personală, triumfătoare în societate.

— Crezi că va fi un triumf?

Jane îşi luă evantaiul de pe măsuţă. Era puţin neliniştită când se gândea la seara ce-avea să urmeze. Toată ziua fusese zarvă mare, agitaţie, pregătiri pentru bal. De când se întorsese din scurta plimbare de dimineaţă, asistase umilă la transformarea sălii de bal, chiar sub ochii ei. Fusese împodobită cu nenumărate funde, panglici, buchete de flori, toate albe sau argintii, singura culoare contrastantă fiind verdele frunzelor. Marile candelabre fuseseră coborâte, curăţate şi se adăugaseră sute de lumânări noi.

Membrii orchestrei sosiseră şi ei în timpul după-amiezei şi îşi plasaseră instrumentele la locul cuvenit. Se aşezaseră pe mese cele mai bune seturi de porţelan şi cristal şi vesela de argint pentru somptuosul banchet de la miezul nopţii.

— Bineînţeles că va fi un triumf, spuse lady Webb apropiindu-

se de Jane şi îmbrăţişând-o. Cum să nu fie? Eşti lady Sara Illingsworth, fiica fostului conte de Durbury şi moştenitoarea unei mari averi. Eşti încântătoare ca prinţesele din basme. Şi ai deja un considerabil alai de admiratori.

Jane zâmbi trist.

— Ai putea alege din nenumărate partide strălucite, îi spuse naşa ei. Vicontele Kimble, de exemplu, a fost extraordinar de atent şi cred că ar putea fi făcut să se decidă. Nu trebuie să te simţi obligată să-l laşi pe Tresham să continue să-ţi facă curte – dacă asta intenţionează, adică. A venit şi ţi-a făcut o ofertă decentă… cel puţin, cred că a fost decentă. Dar alegerea e a ta, Sara.

— Mătuşă Harriet, spuse Jane, pe jumătate cu reproş.

— Nu mai spun nimic pe tema asta. Am spus deja destul, poate prea mult. Vino, trebuie să coborâm în sala de bal. Oaspeţii vor sosi curând. Cyril şi Dorothy ne aşteaptă.

Lordul Lansdowne era fratele lui lady Webb. Îi invitase pe el şi soţia lui să o ajute să facă oficiile de gazdă. Lordul Lansdowne urma să-i fie partener lui Jane la seria de dansuri de deschidere a balului.

Sala de bal arăta magnific. Toate lumânările fuseseră aprinse, şi lumina lor era multiplicată de oglinzile lungi de pe pereţi.

Aproape că semăna cu o sală pregătită pentru un bal de nuntă, se gândi Jane. Însă în seara asta se sărbătorea ieşirea ei în lume. Şi totul trebuia să meargă bine. Mătuşa Harriet îşi dăduse toată silinţa ca ziua de ieri şi cea de azi să fie perfecte pentru fina ei.

— Ai emoţii, Sara? întrebă lady Lansdowne.

Jane se întoarse spre ea cu ochii în lacrimi.

— Doar atât cât vreau ca totul să iasă bine de dragul mătuşii Harriet, spuse ea.

— Trebuie să spun că arăţi nemaipomenit, draga mea, zise lordul Lansdowne. Măcar de-aş putea masca faptul că am două picioare stângi! râse cu poftă.

Jane se întoarse spre lady Webb, care o cerceta cu ochi

materni.

— Îţi mulţumesc din tot sufletul, mătuşă Harriet. Nici mama n-ar fi putut face mai mult pentru mine.

— Ce pot să spun, draga mea? Lady Webb avea ochii suspect de roşii.

În clipa aceea sosiră primii invitaţi. Patru dintre ei se grăbiră să formeze o linie de primire în faţa uşilor sălii de bal.

În următoarea oră, Jane fu prezentată oficial egalilor ei din înalta societate. Pe unii îi cunoştea deja destul de bine. Era acolo foarte chipeşul şi fermecătorul viconte Kimble, pe care mătuşa Harriet părea să-l considere un posibil pretendent la mâna ei. Erau de faţă şi amabilul Sir Conan Brougham şi alţi câţiva prieteni de ai lui Jocelyn, care îl vizitaseră la Dudley House când Jane era acolo. Mai erau şi lordul Ferdinand Dudley şi lordul şi lady Heyward. Aceasta din urmă o îmbrăţişă pe Jane şi spuse:

— Oh, Sara, arăţi pur şi simplu minunat. Te invidiez că poţi să porţi alb. Eu, una, arăt ca o stafie în alb şi trebuie să port culori mai vii. Deşi Tresham şi Ferdie, nesuferiţii, îmi critică întotdeauna gusturile. Tresham vine în seara asta? Nu a vrut să-mi dea un răspuns direct când ne-am întâlnit în parc după-amiază. Aţi avut vreun schimb de cuvinte? Ce grozav din partea ta să te cerţi cu el! Până acum nimeni n-a putut să i se opună. Sper că n-ai să-l ierţi prea uşor, ci ai să-l faci să sufere. Dar mâine, să ştii…

Însă lordul Heyward o apucă ferm de cot.

— Vino, iubito, spuse el. Stăm în drum. Împiedicând lumea să intre.

— Te-ai certat cu ducele, Sara? întrebă lady Webb după ce cei doi se îndepărtară. N-ai spus mai nimic după vizita lui de săptămâna trecută. Ştii dacă intenţionează să vină în seara asta?

Dar nu era timp de discuţii particulare. Numărul celor care aşteptau să fie prezentaţi se mărea.

El veni. Bineînţeles că veni. Târziu, dar nu prea târziu. Jane şi lady Webb mai erau încă în faţa uşilor sălii de bal, cu lordul şi lady Lansdowne, în timp ce înăuntru orchestra îşi acorda instrumentele.

Era îmbrăcat într-o haină de seară neagră, strânsă pe corp, cu pantaloni de mătase cenuşie până la genunchi, cu vestă cu broderii argintii şi pantofi negri de dans. Arăta oficial, corect şi arogant.

— Lady Sara, murmură el când ajunse la Jane. O privi din cap până-n picioare, cu mâna pe mânerul monoclului, dar fără să-l ducă la ochi. Vai de mine! Arăţi aproape ca o mireasă.

Oh, odios om! Ştia bine că albul era obligatoriu pentru orice doamnă care îşi făcea debutul.

— Alteţă, murmură ea, accentuând cuvântul ca replică la faptul că o numise lady Sara, şi îi făcu o reverenţă.

El nu zăbovi, ci intră în sala de bal. Jane îşi luă gândul de la el. Nu era uşor, dar trebuia. Seara asta era mai mult pentru mătuşa Harriet decât pentru ea.

Cinci minute mai târziu deschise balul cu lordul Lansdowne.

Jocelyn nu dansă. Jane nu se uită o dată direct la el, dar în fiecare clipă era conştientă de prezenţa lui; stătea singur pe margine, întunecat şi chipeş, şi se uita la dansatori. La sfârşitul primei serii de dansuri, după ce lordul Lansdowne o conduse înapoi lângă lady Webb şi fu abordată de câţiva viitori parteneri, printre care şi lordul Ferdinand, îl văzu întorcându-se şi părăsind sala.

Jocelyn nu-şi găsea liniştea. Umbla fără astâmpăr dintr-o încăpere într-alta, incapabil să se stabilească undeva, deşi Pottier îl invitase la o partidă de cărţi, iar lady Webb se oferise să-i prezinte o parteneră de dans. Şi mai trebui să îi înfrunte şi pe Ferdinand şi Angeline.

— Nu ştiu de ce te-ai mai deranjat să vii, Tresh, spuse Ferdinand când dădură unul de altul în hol. De când ai sosit n-ai făcut decât să stai morocănos şi retras. Dacă ai venit să-i strici seara, n-am să te las, să ştii.

Jocelyn se uita la fratele său, încuviinţând. Apoi îşi duse monoclul la ochi.

— Ai tot acelaşi valet, Ferdinand? întrebă el. În ciuda faptului că tot mai încearcă să-ţi taie gâtul? Eşti mai curajos decât mine,

dragul meu.

Ferdinand se încruntă şi îşi privi mica tăietură de sub maxilar, în timp ce Jocelyn intră în sala de jocuri.

Angeline fu puţin mai guralivă – dar când nu era? După ce turui o vreme lăudând-o pe Jane şi spunând că radia de fericire când era evident că Tresham se certase cu ea. Sperând ca Jane să-l ia pe fratele ei la dans şi să nu-l ierte niciodată pentru orice i-o fi spus ca să o ofenseze, zise:

— Ai să te însori cu lady Sara în biserica Sf. George din Hanover Square înainte să se încheie sezonul. Şi o să ia parte toată elita. Insist, Tresham. Am să mă ocup personal de tot.

— Să ne ferească Dumnezeu, murmură el, apoi se înclină politicos în faţa ei şi intră în sala de bal.

Era chiar timpul. Un cotilion era pe sfârşite. Urma un vals. Rămase aproape de uşă şi se uită cum Brougham o conducea pe Jane, îmbujorată şi zâmbitoare, înapoi la lady Webb. În jurul ei se adună imediat inevitabila curte de tineri cu speranţe. Kimble părea să fi câştigat întrecerea. Zâmbea şi îi spunea ceva lui Jane. Jocelyn înaintă.

— Cred că ăsta e dansul meu, doamnă, spuse el ferm când fu destul de aproape.

— Prea târziu, prea târziu, replică obraznic Kimble. Eu am fost primul, Tresham.

Jocelyn se uită la prietenul său cu sprâncenele arogant înălţate.

— Felicitări, prietene, spuse el. Cu toate astea, mâna doamnei e a mea. Desigur, dacă ţii să mă contrazici…

— Alteţă, începu Jane, părând mai mult stânjenită decât supărată. Jocelyn duse monoclul la ochi, uitându-se în direcţia ei. Toţi ceilalţi masculi din jurul ei îngheţară, observă el, de parcă se aşteptau în orice clipă să plouă cu pumni şi îngroziţi că ar putea fi implicaţi.

— Te-ai duelat destul ca să-ţi ajungă zece ani de-acum înainte, Tresh, spuse Kimble. Şi n-am niciun chef să mă uit încordat la

ţeava pistolului tău, deşi ştiu prea bine că ai să tragi în aer când va sosi momentul.

Se înclină, avu cutezanţa să-i facă cu ochiul lui Jane şi se îndepărtă.

— Nu pot să valsez, Alteţă, îi reaminti Jane lui Jocelyn. Ăsta e balul meu de debut şi n-am primit încă aprobarea vreunei patroane de la Almack să valsez la un bal public.

— Prostii! spuse el. Ăsta e balul tău şi vei valsa dacă vei dori. Doreşti?

Lady Webb, care ar fi putut protesta, nu o făcu. Decizia era a lui Jane. Avea ea curajul? El o privi în ochi.

— Da, spuse ea, aşezându-şi mâna pe mâneca lui. Bineînţeles că doresc.

Intrară pe ringul de dans, o mişcare care atrase atenţia majorităţii, dacă nu a tuturor invitaţilor. El şi Jane erau un subiect de discuţie, îşi dădu el seama, în ciuda eforturilor lui de a evita aşa ceva. Iar acum o convinsese să valseze, sfidând obiceiul la modă.

Lui puţin îi păsa de ce gândea lumea. Însă ei îi păsa, desigur. Ăsta era balul ei de debut, pe care lady Webb i-l pregătise cu un entuziasm altruist. Se uită atent la ea când o cuprinse în braţe. Cum putea să se poarte ca un domn, de parcă ea nu însemna nimic pentru el? Cum putea să mascheze ceea ce simţea pentru femeia asta? Dar o ţinu la distanţa reglementară şi se strădui să-şi mascheze văpaia din privire.

— A fost odios din partea ta să spui ce ai spus când ai sosit, spuse ea.

— Lady Sara? Dar eşti. Şi mi-ai plătit cu aceeaşi monedă fără să clipeşti, Jane.

— Nu asta. Celălalt lucru.

— Că arăţi ca o mireasă? Chiar arăţi. Toată în dantelă albă şi satin, şi îmbujorată.

— Îmbujorată? Am dansat.

— Cu toţi curtezanii tăi loiali şi insistenţi.

— Eşti gelos?

El înălţă din sprâncene şi nu răspunse. În schimb, o trase mai aproape. Scandalos de aproape, de fapt. Sesiza murmurele din spatele evantaielor, lornioanelor şi al mâinilor înmănuşate. Jane nu protestă nicicum.

După aceea nu mai vorbiră. Dansară în jurul ringului, plutind în ritm, ochi în ochi, cu trupurile aproape atingându-se. Nici nu era nevoie de cuvinte. Vorbiseră destul în săptămânile precedente. Destul ca să se înţeleagă fără cuvinte. În ciuda bunelor lui intenţii, făcu dragoste cu ea cu ochii, nepăsător la tot ce îi înconjura. Jane strânse buzele, dar nu îşi feri privirea. El nu îi va strica seara, îi spuneau ochii ei. De dragul lui lady Webb. Ea putea fi atrasă într-un scandal valsând cu el, dar nu se va lăsa convinsă să se uite la el aşa cum o privea el. Sau să se certe cu el. Şi totuşi ochii ei spuneau şi multe altele. Erau mult mai expresivi decât îşi dădea ea seama.

— Ei bine, Jane, o întrebă el când valsul se apropia de sfârşit, care e părerea ta? Este asta cea mai fericită zi din viaţa ta?

— Bineînţeles. Îi zâmbi galeş. Cum ar putea să nu fie? Tu eşti fericit?

— Al naibii de fericit.

Lady Webb era cu un străin, văzu el în timp ce o lua pe Jane de braţ pentru a o conduce înapoi la naşa ei. Un tânăr îmbrăcat perfect decent, dar fără pic de simţ al eleganţei sau al modei. Părea să fie cineva care trăia exclusiv la ţară. Dacă bănuiala lui era corectă, era ţopârlanul de ţară, papă-lapte!

Bănuiala lui se confirmă aproape imediat, când simţi mâna lui Jane înţepenind pe braţul lui.

— Charles! exclamă ea, grăbindu-se către ţopârlan cu mâinile întinse.

Ţopârlanul îl fulgera cu privirea pe el, Jocelyn, de parcă ar fi dorit să-l facă bucăţi.

— Da, Sara, spuse tânărul idiot, uitându-se la Jane şi luându-i mâinile într-ale lui. Am venit. Acum eşti în siguranţă.

— Am venit, repetă Charles. Şi, s-ar părea, chiar la timp, Sara. Găsesc că tipul acela este jignitor.

Jane îşi petrecuse braţul pe după al lui şi îl conducea în încăperea cu băuturi răcoritoare. Da, Jocelyn se comportase destul de supărător. Redevenise ducele de Tresham chiar înainte ca ea să facă prezentările. Iar după ce le făcuse cunoştinţă, vorbise cu o uşoară aroganţă.

— Serios? spusese el măsurându-l pe Charles din cap până-n picioare. Apărătorul lui lady Sara, presupun? Cavalerul ei de încredere, care a venit în galop să o salveze când era chiar în gura balaurului?

Mai să dea pe-afară de indignare, Charles nu găsise nimic mai bun de spus decât că fusese plecat de acasă, iar când se întorsese aflase că nici chiar un poliţist din Bow Street nu reuşise să o găsească.

— Da, chiar aşa, aprobase Jocelyn cu un oftat, apoi se înclinase în faţa lui Jane şi a lui lady Webb şi se îndepărtase.

Spre ruşinea ei, lui Jane îi venise să râdă. Nu simţise decât uimire şi mâhnire la vederea lui Charles în sala de bal a mătuşii Harriet. Este sigur că primise scrisoarea ei înainte de a pleca din Cornwall. Totuşi, venise.

— Da, ai venit, spuse ea. Dar de ce, când ţi-am scris să nu vii?

— Cum puteam să stau departe?

— Şi totuşi, spuse ea încet, acceptând paharul de limonadă oferit de el, n-ai venit când am avut cel mai mult nevoie de tine, Charles. Oh, da. Ştiu. Ai considerat că nu avea rost să vii când nu ştiai unde să mă cauţi. Era mai înţelept să rămâi acasă.

— Da, exact. Am venit acum, când pot să fac ceva bun. Mă bucur că lady Webb a aranjat acest bal pentru tine. Se cuvine ca lady Sara Illingsworth să fie prezentată lumii bune. Dar e regretabil că un astfel de eveniment te expune oricărui depravat şi vânător de avere care te invită la dans.

— Lista invitaţilor a fost întocmită de mătuşa Harriet, explică Jane. Şi toţi partenerii pe care i-am avut în seara asta au avut aprobarea ei. O jigneşti spunând aşa ceva, Charles.

— Ei bine, ai valsat cu ducele de Tresham, Sara, şi el şi-a luat

anumite libertăţi, privindu-te într-un anumit fel. Dar mai ales nu trebuia să te pună în situaţia să valsezi. Ştiu că a ajutat la găsirea ta şi te-a adus aici, aşa că presupun că lady Webb a fost nevoită să-l invite. Dar nu trebuie încurajat. Un astfel de bărbat nu are intenţii onorabile faţă de o femeie decentă, crede-mă.

Jane oftă şi sorbi din pahar.

— Nu vreau să mă cert cu tine, Charles. Întotdeauna am fost prieteni şi îţi sunt recunoscătoare că ţi-ai dat osteneala să vii până aici. Dar să ştii că nu trebuie să-i judeci pe oamenii pe care nici măcar nu i-ai mai întâlnit.

— Reputaţia lui îmi ajunge, spuse el. Scuză-mă, Sara, înţeleg că o experienţă ca cea din seara asta este emoţionantă pentru tine, dar nu trebuie să-ţi uiţi rădăcinile. Locul tău e la ţară. Aici n-ai fi niciodată fericită.

— Nu, aprobă ea, zâmbind cu paharul la gură. Ai dreptate.

— Atunci vino acasă cu mine. Mâine, sau poimâine, sau săptămâna viitoare. Dar vino.

— Oh, Charles, tare aş vrea să fi citit scrisoarea pe care ţi-am trimis-o. Nu mă pot întoarce în Cornwall. Faza aceea a vieţii mele s-a terminat. Sper să rămânem prieteni, dar…

— El nu e de tine, o întrerupse el. Crede-mă, nu e. Nu-ţi poate aduce decât nefericire.

— Exact ce ţi-aş aduce eu ţie, Charles, spuse ea blând. Simt pentru tine o afecţiune profundă, dar nu te iubesc.

— Iubirea e ceva care se dezvoltă între doi oameni căsătoriţi. Pentru început ajunge afecţiunea.

Jane puse o mână pe braţul lui.

— Nu e nici timpul, nici locul, Charles. Am pierdut deja un rând de dansuri. Dacă nu mă întorc repede în sala de bal, am să mai pierd unul şi mi-ar părea nespus de rău.

— Atunci vorbim mâine, spuse el.

Cât îşi dorea ca el să nu fi venit la Londra, se gândi Jane în timp ce el o însoţi înapoi în sala de bal. Dar nu mai spuse nimic.

Mai târziu, şedea la una din mesele lungi din sufragerie, în

compania prietenilor şi cunoştinţelor, când Charles veni şi se aşeză pe locul gol din faţa ei. Jane îi zâmbi şi îl prezentă celor din jur.

La un moment dat, baronul Pottier îşi anunţă intenţia de a se muta la Brighton pe timpul verii, după încheierea sezonului. Acolo se ducea prinţul regent, urmat de jumătate din lumea bună.

— Te vei duce acolo, lady Sara? întrebă baronul Pottier.

— Oh, nu, nu cred, spuse Jane. Prefer să petrec vara la ţară.

Vicontele Kimble, care şedea lângă ea, îi luă mâna şi o duse la buze.

— Dar Brightonul va fi pustiu fără tine, spuse el cu ochii licărind. Am să te răpesc pur şi simplu şi am să te duc acolo.

— Ba nu, n-ai s-o faci, replică râzând lady Heyward. Dacă trebuie să fie o răpire, eu voi fi aceea care o va pune în practică… cu ajutorul lui Heyward. Nu că el ar fi de acord să facă ceva atât de îndrăzneţ şi periculos, desigur. Cu ajutorul lui Ferdie, atunci. Îi vom răpi pe lady Sara şi pe Tresham şi îi vom duce la St. Georges pentru o nuntă măreaţă. Nu-i aşa, Ferdie?

— Mi-ar trebui ajutorul a jumătate de regiment de militari viguroşi, Angie, dacă ar fi să încerc să-l răpesc pe Tresham, răspunse rânjind lordul Ferdinand.

Vicontele Kimble oftă din toată inima.

— Vai, nu mă uita de tot, doamnă, altfel inima mea va fi zdrobită, spuse el.

Jane râse de el şi conversaţia ar fi trecut la alt subiect dacă Charles, probabil nerecunoscând tonul uşor, glumeţ al conversaţiei, n-ar fi ales să vorbească.

— După cum a spus lady Sara, se va întoarce la ţară pe timpul verii, îi anunţă el pe cei de faţă. Poate mai repede.

— Oh, da, aprobă râzând lady Heyward. După nuntă.

— Lady Sara se va întoarce în Cornwall. Cu mine, spuse Charles destul de apăsat pentru a atrage atenţia tuturor celor de la masa lor. Avem de mult o înţelegere.

— Charles! zise Jane tăios, apoi le explică celorlalţi: Am fost vecini şi prieteni toată viaţa.

— S-ar putea ca Tresham să aibă de spus ceva despre înţelegerea voastră, zise baronul Pottier. Chiar ai de gând să te întorci în Cornwall, lady Sara? Fără să ţii seama de Jardine?

— Cred că sunt capabil să-mi apăr logodnica de orice obrăznicie din direcţia aceea, spuse Charles.

— Charles, te rog…

— Oh, domnule, greşeşti, spuse veselă lady Heyward. Lady Sara o să se mărite cu fratele meu, deşi s-au certat şi au dansat împreună numai o dată în seara asta…

— Încetează, Angie, spuse lordul Ferdinand. Doamna pare stânjenită. Să schimbăm subiectul. Să vorbim despre vreme.

Dar Charles nu era de oprit. Se ridică chiar în picioare, împingând scaunul în spate, fapt care atrase atenţia celor din sufragerie şi reduse considerabil nivelul zgomotului.

— Lady Sara Illingsworth nu va mai fi mult timp obiectul galanteriilor vreunui crai londonez, spuse el cu glasul vibrând de indignare. O voi duce acasă, unde îi este locul. Nu la Candleford, ci acasă.

Îngrozită, Jane ar fi vrut să închidă ochii, dar aruncă privirea spre uşă la silueta îmbrăcată în negru din pragul sufrageriei. Probabil că el fusese în drum spre ieşire, dar acum stătea nemişcat, cu monoclul într-o mână şi atenţia concentrată asupra lui Charles.

— Domnule Fortescue, spuse lady Lansdowne din capătul mesei, să înţelegem că ne anunţi logodna ta cu Sara?

Privirea lui Jane o întâlni pe cea a lui Jocelyn.

— Charles… spuse ea cu glas tare.

— Da, doamnă, spuse Charles, ridicând glasul şi adresându-se tuturor invitaţilor. Am onoarea de a anunţa logodna mea cu lady Sara Illingsworth. Sunt încredinţat că toată lumea ne va dori fericire.

Un murmur general înlocui tăcerea din sufragerie. Dar atunci Jocelyn făcu un pas înainte şi tăcerea se aşternu din nou.

— Nu, nu, spuse el, redevenit în întregime ducele de Tresham.

Aş paria că lady Sara nu a consimţit şi să ştii, Fortescue, că nu e elegant să faci un astfel de anunţ fără consimţământul viitoarei mirese.

— Bineînţeles că a consimţit, replică ţâfnos Charles. Am avut o înţe…

— Ai consimţit, Jane? Monoclul ducal se mută în direcţia ei. Ce urât din partea ta, dragostea mea!

Jane auzi un icnet feminin la auzul cuvintelor „dragostea mea“. În timp ce Jocelyn se distra, Jane îşi dori s-o înghită pământul.

— Nu e dragostea ta, replică Charles, şi ţi-aş mulţumi dacă…

— Ah, ba este, spuse Jocelyn, înaintând cu alţi câţiva paşi şi coborând monoclul. Şi trebuie să protestez energic împotriva imaginarei tale logodne cu ea, dragul meu. Vezi tu, oricât te-aş lăuda pentru grija pe care ai arătat-o faţă de binele ei, nu pot să-ţi permit să te căsătoreşti cu soţia mea.

Se auzi un alt murmur colectiv, dar el se stinse repede. Nimeni nu voia să piardă o vorbă din spectacolul la care asistase. Întâmplarea avea să fie repetată la nesfârşit şi cu imensă plăcere în zeci de saloane şi cluburi zile la rând, ba chiar săptămâni.

— Poftim? Charles pălise, observă Jane aruncându-i privire rapidă. E adevărat, Sara?

Ea dădu afirmativ din cap cu o mişcare aproape imperceptibilă.

Charles o privi fix câteva clipe, apoi se întoarse şi, fără o vorbă, ieşi din încăpere.

— Vino, Jane. Jocelyn întinse mâna şi ea se duse la el nu foarte sigură pe picioare. El zâmbea cum nu-i mai văzuse niciodată zâmbind – deschis, cald, radios.

— Doamnelor şi domnilor, spuse el luând-o de mână, vă rog să-mi daţi voie să v-o prezint pe soţia mea, ducesa de Tresham. Doamnă? Se înclină în faţa lui lady Webb. Vă cer iertare că mi-a fost forţată mâna. Jane a insistat ca nimic să nu fie lăsat să strice ziua de ieri şi cea de azi, întrucât aţi muncit mult să-i pregătiţi

prezentarea şi debutul. Desigur, ambele ar fi luat altă turnură pentru o doamnă măritată. Aşa că am fost de acord să amânăm anunţul până mâine.

Puse mâna lui Jane pe braţul său şi o acoperi cu mâna lui liberă, apoi se uită în jur la oaspeţii adunaţi, dar ochii lui poposiră asupra fratelui şi a surorii sale când vorbi din nou:

— Ne-am căsătorit azi-dimineaţă printr-o licenţă specială. Am avut o nuntă liniştită, aşa cum am dorit amândoi, martori fiind doar secretarul meu şi servitoarea Alteţei sale.

Îi zâmbi lui Jane – acel zâmbet cald, minunat, sincer şi îi duse mâna la buzele lui.

— Iubita mea, murmură el prin zgomotul şi forfota care însoţiseră anunţul, eram deja hotărât să-mi duc mireasa acasă şi în patul meu când balul s-ar fi sfârşit, pentru a ne petrece ce va fi rămas din noaptea nunţii noastre. Vezi tu, nu sunt sfânt.

— N-am vrut niciodată un sfânt, spuse ea. Te-am vrut doar pe tine, Jocelyn.

El se aplecă spre ea cu ochii în flăcări şi îi şopti pătimaş la ureche:

— Dragostea şi viaţa mea. Jane a mea. Şi în sfârşit şi pe veci soţia mea.

Ea îi zâmbi radios. Era adevărat, chiar adevărat. Era măritată cu Jocelyn, dragostea ei, dorinţa inimii ei, perechea sufletului ei. Era mai fericită decât avea cineva dreptul să fie. El era soţul ei.

Şi nu mai trebuia să ascundă faptul.

Apoi se pomeni îmbrăţişată de mătuşa Harriet, care vărsă lacrimi, râse şi o certă. Layd Heyward o strânse în braţe şi turui, ameţind-o încă şi mai mult. Lordul Ferdinand îi zâmbi cu toată faţa, o sărută pe obraz şi o numi sora lui. Vicontele Kimble se prefăcu a-şi duce mâna la inima zdrobită şi o sărută şi el pe obraz. Prietenii lui Jocelyn îi strângeau mâna şi îl băteau pe umăr. Sora lui îi umplu de lacrimi vesta în ciuda protestelor lui şi declară că nervii ei nu vor rezista şocului şi că nu fusese nicicând în viaţa ei mai fericită şi că va organiza un mare bal de nuntă săptămâna viitoare şi numai

să încerce Heyward s-o oprească!

După aceea totul deveni nebulos. Invitaţii se întoarseră în sala de bal, felicitându-i în drum pe proaspeţii căsătoriţi, înclinându-se, făcând reverenţe, îmbrăţişându-i şi sărutându-i. Reluarea dansului fu considerabil întârziată.

În cele din urmă rămaseră în sufragerie numai cu lady Webb, lordul şi lady Lansdowne, lordul şi lady Heyward şi lordul Ferdinand. Jocelyn scoase din buzunarul de la vestă inelul de nuntă al lui Jane, îi ridică mâna stângă şi i-l strecură pe inelar; unde stătuse atât de puţin în cursul dimineţii. Apoi se aplecă şi o sărută pe obraz în văzul audienţei restrânse. Ridică privirea spre lady Webb.

— Şi acum, doamnă, credeţi că orchestra poate fi silită să mai cânte un vals?

— Categoric, spuse lady Webb.

Şi aşa valsară din nou – singuri în primele cinci minute, în vreme ce toată lumea îi urmărea.

— Repet, spuse Jocelyn când muzica începu, arăţi aproape ca o mireasă, Jane. De fapt, arăţi exact ca o mireasă. A mea.

— Iar sala de bal arată de parcă a fost împodobită pentru un bal de nuntă, spuse ea. A noastră.

Şi atunci el făcu ceva cu adevărat scandalos. Lăsă capul în jos şi o sărută cu foc. Înălţă capul, îi zâmbi ştrengăreşte şi o sărută uşurel. Apoi iarăşi, cu toată dorinţa, şi toată speranţa, şi toată iubirea care, ştia Jane, erau în inima lui – şi a ei.

— Nu-l va schimba niciodată pe primejdiosul duce de Tresham, spuse cu o claritate uluitoare un glas neidentificat, în timp ce Jocelyn o învârtea pe Jane.

— Dar de ce ar vrea s-o facă? răspunse un glas de femeie.

Sfârşit